

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208035

UNIVERSAL
LIBRARY

சீவகசிந்தாமணி - சுருக்கம் உரைக் குறிப்புக்களுடன்

செங்கம் போர்டு உயர்நிலைப்பள்ளித்
தமிழாசிரியரும்,
ஐங்குறுநூறு உரையாசிரியரும்
ஆகிய வித்துவான்
ஏளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்
தொகுத்தெழுதியது.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி :: & சென்னை.
விசு—மார்கழி

[*Copy-right*]

Published by

: THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA :
WORKS PUBLISHING SOCIETY,
TINNEVELLY, LTD.,
:: TIRUNELVELI & MADRAS. :
December, 1941.

பதிப்புரை

செந்தமிழ் மொழியிற், சிறந்து விளங்குகின்ற பழைய பெருங் காப்பியங்கள் ஐந்து. அவற்றுள் சீவக சிந்தாமணி ஒன்று.

சமண் சமயத்தவனான சீவகன என்னும் அரசனது வரலாற்றை இது விளக்குகின்றது. சொற்சுவை பொருட்சுவை வாய்ந்து நனி சிறந்த இலக்கியமாகப் பண்டுதொட்டே அறிஞர்களாற் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றது. பழைய உரையாசிரியர்களால் யாண்டும் மேற்கோளாக வழங்கப்படும் பெருமை கனிந்தது. இந் நூல் ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் இயற்றப்பட்டதாயினும், இது முன்னைச் சங்க நூல்களின் தமிழ் நலம் நன்கு வாய்ந்து திகழ்கின்றது. பின்னைக் காப்பிய நூல்கட்கும் பலவகைகளில் இது வழி திறந்து உதவியிருக்கின்றது.

மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக்கூடிய சிறந்த அறவுணர்வுகள் பலவும் இதன்கண் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சமண் சமயக் கொள்கைகளை அறிந்துகொள்ளுதற்கும் இந்நூல் உதவும்.

இதனை இயற்றியருளிய ஆசிரியர், திருத்தக்கதேவர் என்னும் சமண் சமயப் பெரியார். உரையாசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் இதற்கு அரியதோர் உரை எழுதியிருக்கின்றார்.

இனிக்குந் திங் காப்பியமான இத்தகைய அரியநூல் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட செய்யுட்களுடையதாயிருக்கின்றது. ஆதலால், நூல் முழுமையும் படித்து நலம்நுகர மலைவுறுவேமார்க்கு அதன் கதைத் தொடர்பும் இனிமைகளுங்

குகையாத முறையில் ஒரு 'சுருக்கப் பதிப்பு' இருப்பின், எல்லாரும் எளிதில் படித்தறிந்துகொள்ள உதவியாயிருக்கும். ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் இத்தகைய சுருக்கப் பதிப்புக்கள் பல வெளிவந்திருக்கின்றன. தமிழ் மொழியிலும் அம் முறை பின்பற்றப்படுவதனால் தமிழ் மொழிக் கல்வி பெருகப் பரவுவதற்கும், முழுநூலைக் கற்க ஆர்வமெழுதற்கும் இடமுண்டாகும்.

இச் சுருக்கப் பதிப்பு, முழு நூலில் ஏறக்குறையக் காற்பங்கனவாக வெளிவருகின்றது; இதனால், அம் முழுநூற்கருத்தை எல்லாரும் இதன்முகமாக எளிதில் படித்தறிந்துகொள்ளலாம்.

கதைப் போக்குக் கெடாமல் இனிய செய்யுட்களைத் திரட்டிக் கோத்து, இடையிடையே விடுக்கப்பட்ட பாட்டுக்களின் தொடர்பைச் சுருக்கமாக அங்கங்கும் எளிய உரையிடையில் எழுதிச்சேர்த்து, ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் அடியில் தெளிவான உரைக் குறிப்புக்களுங் கொடுத்து விளக்கமான ஓர் ஆராய்ச்சி முன்னுரையோடு இந்நூல் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பாட்டுக்கள் சீர்பிரித்தும் சந்திரித்தும் உரிய தலைப்புக்களுடன் அமைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. நச்சினாக் கினியர் உரையோடு வைத்துப் பயிலவதற்கும் இந்நூலும் உரையும் உதவும்.

இதனை இத்தனை நலம்பெறத் தொகுத்தியற்றியவா, செங்கம போர்டு உயாநிலைப் பள்ளித் தமிழாசிரியரும் சங்கநூற்புலவருமான வித்துவான் திரு. ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள். அவர்கட்குத் தமிழுலகம் பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது; அவர்கட்கு எங்கள் அகமார்ந்த நன்றியைப் புலப்படுத்திக்கொள்கின்றோம்.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

எண்	பெயர்	பக்கம்	பக்கம்
	ஆராய்ச்சி முன்னுரை ...	...	௭
	கடவுள் வாழ்த்து ...	...	௧
௧.	நாமகள் இலம்பகம் ...	...	௩
௨.	கோவிந்தையார் இலம்பகம் ...	...	௪௮
௩.	காந்தருவதத்தையார் இலம்பகம் ...	...	௬௦
௪.	குணமாலையார் இலம்பகம்	...	௮௮
௫.	பதுமையார் இலம்பகம் ...	...	௧௨௭
௬.	கேமசரியார் இலம்பகம் ...	...	௧௫௫
௭.	கனகமாலையார் இலம்பகம் ...	...	௧௭௪
௮.	விமலையார் இலம்பகம் ...	...	௨௧௨
௯.	சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம் ...	...	௨௨௬
௧௦.	மணமகள் இலம்பகம் ...	...	௨௪௩
௧௧.	பூமகள் இலம்பகம் ...	...	௨௬௧
௧௨.	இலக்கணையார் இலம்பகம் ...	...	௨௬௭
௧௩.	முத்தி இலம்பகம் ...	...	௨௮௭
	பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி ...	...	௩௨௭

சீவக சிந்தாமணி - சுருக்கம்

முன்னுரை

பொது

சீவக சிந்தாமணி யெனபது சமண முனிவர்கள் தமிழில் செய்துள்ள காவியங்களுள் தலையாயது. தமிழில் வழங்கும் காவியங்களுள் பெருங்காவியம், சிறுகாவியம் என இருவகையுண்டு. இவை வகைக்கு ஐந்து காவியங்களாகக் கூறப்படும். பெருங்காவியம் ஐந்தனுள், வளையாபதி, குண்டலகேசி என்ற இரண்டுமொழிய, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை யென்ற மூன்றும் அச்சாகி வெளிவந்திருக்கின்றன. சிறு காவியம் ஐந்தனுள் நாககுமார காவியம், யசோதர காவியம் என்ற இரண்டுமொழிய, ஏனை, குளாமணி, நீலகேசி, உதயணன் பெருங்கதை என்ற மூன்றும் அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன; யசோதர காவியம் நெடுநாட்களுக்கு முன்பு அச்சாகி வெளிவந்ததுண்டு; இப்போது கிடைப்பது அரிது; நாக குமார காவியம் கிடைக்கவேயில்லை.

தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்கண் இருந்த ஆர்வக்குறைவாலும் தமிழ் படிப்பவர் தொகை குன்றி யிருந்ததுடன் தமிழ் நூல் ஆராய்ச்சி மக்கள் மனக் கண்ணிற்கு உயர்வாகத் தோன்றாமையாலும் தமிழ் நூல்கள் பல வெளிவரத் தடையுற்றன; வெளி வந்தவை மறுபதிப்பு எய்த மாட்டாது மடியலாயின.

இக்காலத்தே தமிழ் நூலாராய்ச்சி சிறிது உயர்வு பெற்று வருகிறது; தமிழ் கற்போரும் பெருகுகின்றனர்; மக்கட்கும் தமிழிடத்தும் தமிழ் நூல்களிடத்தும் பற்று உண்டாகி வருகிறது. திங்கள் வெளியீடுகளும், கிழமை வெளியீடுகளும், நாள் வெளியீடுகளும் பல்கி யிருப்பதொன்றே, யாம் கூறிய கருத்தை வலியுறுத்துவதாம்.

. இப்போது, இனிய தமிழ் தூல்கள் பல எளிய விலையில் அழகுற அச்சிட்டு வெளியிடப்படுகின்றன. பதினைந்தாண்டுகட்கு முன் இருந்த தமிழ் தூல்களின் தொகையினும் இப்போது அத்தொகை பன்மடங்கு பெருகி இருக்கிறது; படிப்போர் திரளும் மிகுந்தே யிருக்கிறது. இந்நிலையில், உண்மையாகவே தமிழ்தொண்டு புரியும் நன்மக்களும், கழகங்களும் மேற்கொண்டு புரியத்தக்க பணியொன்றே உளது; அஃதாவது, உயரிய தூல்களை யாவரும் பெறத்தக்க முறையில் வெளியிடுவதும், அவற்றின் அரிய கருத்துக்களை எளிய வகையில் சுருக்கியும் வடித்தும் உரைப்படுத்தும் மொழி பெயர்த்தும் மக்கள் தமிழ்வேட்கை மிகக் கொள்ளுமாறு செய்வதுமாம். இதனுறையில் பல கழகங்கள் வேலை செய்கின்றன. அவற்றுள் இச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் அவ்வெல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்டிருக்கிறது என்பது ஒருகலை. இக் கழகம் இப்போது சீவக சிந்தாமணியைச் சுருங்கிய வடிவில் தமிழுலகிற்கு வழங்குகிறது.

நூலாசிரியர்

சீவகசிந்தாமணியை வியற்றிய ஆசிரியர், திருத்தக்க தேவர் என்னும் சமணமுனிவராவர். ஈரி விருத்தம் என நிலவும் சிறுநாலும் இவர் இயற்றியதே யென்பர். சீவக சிந்தாமணி பதின்மூன்று இலம்பகங்களாக வகுக்கப்பெற்று * மூவாயிரத்து நூற்று நாற்பத்தைந்து செய்யுட்களைக் கொண்டுள்ளது; சீவகன் என்னும் அரசுகுமரன் வரலாறு கூறும் வாயிலாகச் சமண சமயக் கருத்துக்களையும் உடன் உரைக்கும் திறம் உடையது.

இந்நூலாசிரியரான திருத்தக்க தேவர் பிறந்த ஊர், குலம், காலம் முதலியன வெளிப்படையாக ஒன்றும் தெரிய

* திருத்தக்கதேவர் செய்தவை இரண்டாயிரத்து எழுநூறு என்றே சிந்தாமணியின் ஒம்படைச் செய்யுள் உரை தெரிவிக்கின்றது; மிகுந்த நானூற்று நாற்பத்தைந்து செய்யுட்களும் கந்தி யாரால் செய்யப்பட்டவை யென்பர்.

வில்லை. சைனர் மட்டில் கேள்வி வழியாகப் பெற்ற ஒரு குறிப்பை புரைக்கின்றனர்.

“திருத்தக்க தேவர் சோழர் குலத்திற் பிறந்தவர். இளமையிலேயே தென்மொழி, வடமொழியென்ற இரு மொழியிலும் நிரம்பிய புலமை பெற்றவர். அப்போதே, துறவு பூண்டு சமண்சமயத்துக்குரிய நால் பலவும் கற்றுச் சீரிய சமண முனிவராய் விளங்கினவர். இவர் காலத்தே மதுரையிலிருந்த சங்கப் புலவருடன் இவர் நட்புற்றுப் பழைய தமிழ் நூல்களை இனிதாராய்ந்தனர். அச் சங்கப் புலவர், “சமண சமயத்துப் புலவர் பலர்க்கும் துறவினை வியந்து பாடந் தெரியுமேயன்றி, இன்பச் சுவை கனியப் பாடல் இயலாதுபோலும்” என்றனர். அதுகேட்ட இவர் இச் சீவகசிந்தாமணியை யெழுதி அவர் கருத்து மாறச் செய்தனர்.”

இக் கேள்வி வரலாற்றை நோக்கின் இவர் சோழநாட்டவர் என்றும், சோழர் குலத்தவர் என்றும், பாண்டிநாட்டில் தம் புலமை நிரம்பப்பெற்று, இவ்வினிய தமிழ்க் காவியத்தை யியற்றினர் என்றும் ஓராற்றால உணரலாம். இவர் காலத்திருந்த மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப், சிலப்பதிகாரம் இறையனார் அகப்பொருள் என்ற வெற்றுட் கூறப்படும் கடைச்சங்கம் அன்று என்பது, இந்நூற்கு உரைகண்ட நச்சினுர்க்கினியரது உரைக் குறிப்பால் தெரிகின்றது. அவர் இந்நூலை, “பின்னுள்ளோர் செய்த சிந்தாமணி முதலியன வாம்” என்று குறிக்கின்றார். இனி, இத் திருத்தக்க தேவரது காலத்தை ஆராய்ந்து காண முயன்ற ஆராய்ச்சியாளர், “இவருடைய காலம் கி. பி. 900-அல்லது அதற்குப் பிந்தியதாக இருக்கலாம்” * என்று கூறுகின்றனர்.

நூல் வரலாறு

தமிழ் நாட்டில் சமண சமயத்தவ ருள், இச்சிந்தாமணி யேயன்றிச் சத்திரசூடாமணி, கத்திய சிந்தாமணி, சீவந்தர நாடகம், சீவந்தர சம்பு என்பன வடமொழியிலும், மகாபுரா

ணம், ஸ்ரீபுராணம் என்பன மணிப்பிரவாள நடையிலும் உள்ளன என்பர். இவற்றுள் தேவரியற்றிய சிந்தாமணிக் குக் காலத்தால் முற்பட்டன இவை, பிற்பட்டன இவை என்பது நன்கு காணப்படவில்லை. சைனருட் சிலர் கத்திய சிந்தாமணி இதற்கு முதல் நூல் என்கின்றனர். மற்று, இதனைத் தேவரும் எடுத்தோதவேயில்லை. “சிந்தாமணியின் சரிதம் சிதர்ந்தேன்”, இதனைத் “தெருண்டார்” ஏற்றுக் கொண்டனர் என்றே கூறுதலால், சீவகன் வரலாறு தேவர் காலத்தே சமணருலகத்தில் பாரில வழங்கிய தென்பதுமட்டில் இனிது தெரிகின்றது.

சீவகன் பிறப்பு

கோடாத செங்கோல் குளிர்வெண்குடைக்

கோதை வெள்வேல்

ஓடாத தாளை உருமுக்குரல்

ஓடை யாளை,

வாடாத வென்றிமிகு சச்சந்தன்

என்ப மன்னன்;

வீடாத கற்பின் அவன்தேவி

வீசையு யென்பாள்.

இதன்கட் கூறிய சச்சந்தனுக்கும் விசயைக்கும் பிறந்த மகன் சீவகன். இவன் பிறந்த அன்றே சச்சந்தன் இறந்தான்; இவனும் தன்னைப் பெற்ற தாயை விட்டுப் பிரிந்து கந்துக் கடன் என்பவனால் வளர்க்கப்பட்டான். அச்சுணந்தி என்ற பெரியோன்பால் எல்லாக் கலைகளும் கற்றான்; ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத உயர்தனித் தோன்றலாய்ச் சீவகன் விளக்கமுற்றான். விசயை தெய்வமொன்றின் துணையால் தண்டக வனததுத் தவப்பள்ளியில் தன் மகன் வாழ்க என நோன்பு நோற்கலுற்றான்.

வளர்ப்பு

சீவகன் கலைபலவும் கற்றபின், ஆசிரியனால் தன் பிறப்பு வரலாறு உணர்ந்தான். ஆசிரியன் பணித்ததனால், ஏற்ற காலம் வருமளவும், தன் பிறப்பு உண்மையினை வெளிப்படா வாறு மறைத்துக்கொண்டான். தந்தையாய் வளர்த்த கந்

துக்கடன்பாலும், அவன் மனைவி சுநந்தைபாலும் மாறா அன்பு பூண்டொழுகினான். இவனுக்குரிய அரசரிமையைத் தனக்கே யாக்கிக்கொண்ட கட்டியங்காரனே ஆட்சி செலுத்தி வந்தான். அந்த நகரின்கண்ணே சீவகனும் வளர்ந்து சிறப்புற்றான்.

கோவிந்தை திருமணம்

சீவகன் சிறப்புற்று வரும் நாளில், இராசமாபுரத்து ஆயர் நிரைகளைக் கவர்ந்து சென்ற வேடர் கூட்டத்தை அரசன் தானே வீரர் வெல்லமாட்டாது முதுகிட்டோட, சீவகன் தன் தோழருடன் சென்று, “ஆளற்ற மின்றி” வேடருடன் பொருது துரத்திவிட்டு, ஆணிரையை மீட்டுதலுக்கு, ஆயர் தலைவனான நந்தகோன் என்பவன் மகள் கோவிந்தை யென்பவளைத் தன் தோழருள் ஒருவனான பதுமகனுக்குத் திருமணம் செய்வித்தான்.

காந்தருவதத்தை திருமணம்

அவ்விராசமாபுரத்தே வாழ்ந்த சீதத்தன் என்னும் வணிகன், தன்பால கலுழவேகன் என்னும் விஞ்சையர் வேந்தன் அடைக்கலப்படுத்திய அவன் மகள் காந்தருவதத்தையை இசைப்போர் செய்து வெற்றி பெறுவோனுக்குத் திருமணம் செய்து தருவதாகத் தெரிவிப்ப, அப்போரில் அரசர் பலரும் தோற்றது கண்டு, சீவகன் சென்று அவளைத் தோல்வியுறுவித்து மணம் செய்து கொண்டான்.

குணமாலை திருமணம்

அந் நகரமார்தர் வேனிற்காலத் தொருநாள் பொழில் விளையாடிப் புனலாட்டயர ஒரு பூம்பொழிலுக்குச் சென்றிருந்த பொழுது, குணமாலை சுரமஞ்சரி என்ற இரண்டு செல்ல மங்கையர், சுண்ணப்பொடி காரணமாகத் தம்முள் நட்பு மாறுபட்டுப் பிரிந்தேகினர். அவருள் சுண்ணத்தால் மேம்பட்ட குணமாலை நீராடிவிட்டு வரும்போது, அசுனி வேகம் என்னும் அரச யானை, மதம் மிக்க அவளைக் கொல்ல ஒடிவரவே, அது கண்ட சீவகன், அவ் யானையை அடர்த்து,

அவளை உயிருய்வித்தான். பின்பு அவன் அவள் மீதும் அவள் அவன்மீதும் கருத்தைப் போக்கிக் காதல் மிகுந்து மணம் செய்துகொண்டனர். இதற்குள், அரசன் யானை ஆடர்க்கப்பட்டது தெரிந்து, சீவகனைப் பற்றிக் கொண்டு மாறு வீரரைப் பணிப்ப, அவர் போந்து, அவனைக் கொண்டே குங்கால், பெரும்புலும் மழையும் வந்து மோதிப் பேதுறுப்ப, அதனிடையே வந்த சுதஞ்சணன் என்னும் நன்றி மறவாத் தேவன், சீவகனைத் தான் வாழும் மலை முடிக்குக் கொண்டுபோயினன்.

பதுமை திருமணம்

பின்னர், சீவகன், அத் தேவன்பால் சில நாள் தங்கிப், பின் வேறு நாடுகளைக் காண வேட்கைகொண்டு, விடைபெற்றுப் பல மலைகளையும், காட்டையிட்ட நாடுகளையும் கடந்து, பல்லவ தேயத்துச் சந்திராபமென்னும் தலை நகரையடைந்தான். அந் நகரவேந்தன் மகன் உலோகபாலன் என்பானுடன் நட்புற்றான்; அவன் தங்கை பதுமை என்பவளைப் பாம்பு நீண்ட, அவள் அறிவுசோர்ந்தாள். பலரும் பலவகையால் முயன்றும் ஒருபயனும் எய்தவில்லை. முடிவில் சீவகன் நஞ்சினைப் போக்கி அவட்கு நலம் செய்து, அவளை மணந்து கொண்டான். சின்னாள் கழிந்ததும், சீவகன் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல், வேற்றுருக்கொண்டு, அந்நாட்டை விட்டுப் போய்விட்டான்.

கேமசரி திருமணம்

போனவன், தக்க நாட்டையடைந்தான். அந்த நாட்டுக் கேமமாபுரத்தில் வாழ்ந்த சுபத்திரன் என்னும் வணிகன் நாடோறும் செய்துவந்த விருந்துக்குச் சென்றான். அவனுக்குக் கேமசரி என்று ஒரு மகளிருந்தாள். அவள் பிறந்த நாளைக் குறித்த காலக் கணக்கர், “இவட்குக் கணவனுவான் எவனோ அவனன்றிப் பிற ஆடவர் எவரும் இவள் கண்ணிற்கு ஆடவராக நேரன்றமாட்டார்” என்று உரைத்திருந்தனர். சீவகனைக் கண்டதும் அவள் நாணித் தலை கவிழ்ந்து நிற்ப, இவனும் அவள்பால் வேட்கை கொண்

டான் ; இருவர்க்கும் திருமணம் இனிது நடந்தது. அங்கே சிலநாளிருந்த சீவகன் அவளிடத்தும் பிறர் எவரிடத்தும் கூறாமல், பிரிந்தேகி, எதிர்ப்பட்ட ஒருவனுக்குத் தன் அணி கலனை ஈந்து அறம் சில பகர்ந்து ஏகினன்.

கனகமாலை திருமணம்

பின்பு சீவகன் மத்திமதேயத்து ஏமமாபுரத்தை யடைந்து அந் நகரத்து வேந்தன் மக்கட்குப் படைக்கலம் பயில்விக்கும் ஆசிரியனாய் அமர்ந்து, வில் வாள் முதலிய படைப் பயிற்சி நல்கிவந்ததோடு, அவ்வப்பொழுது அற நெறியும் அறிவுறுத்தி வந்தான். அவ்வரசன் மகள் கனக மாலை என்பாளுக்கும், சீவகனுக்கும், சுருத்தொருமை எய்த, அரசன் தன் மக்கட்கு இவன் வழங்கியுள்ள பயிற்சிச் சிறப்புக்கண்டு வியந்து, தன் மகளை மணம் செய்துகொடுத்தான் ; இங்கேயும் சீவகன் சின்னானே தங்கினான். இத்தற்கிடையே இவன் உபிரோடிருப்பதை இராசமாபுரத்தேயிருந்த கார்த்தருவத்தை தன் விஞ்சையாலுணர்ந்து, சீவகன் தம்பியான நந்தட்டன் என்பவனை விஞ்சையால் ஏமமாபுரத்தை அடையுமாறு செய்தனள். நந்தட்டன் சீவகனுடன் இருந்து வந்தான். புதுமுகன் முதலிய (சீவகன்) தோழர்கள் இவனைத் தேடிவருங்கால், தண்டக வனத்துத் தவப்பள்ளியில் விசயையைக் கண்டு அளவளாவிக்கொண்டு இவ் வேமமாபுரத்தை யடைந்து, நிரை கவர்வார்போல் போர் தொடங்கிச் சீவகனையடைந்து தாம் விசயையைக் கண்ட செய்தியைக் கூறினர். சீவகன் அவர் அனைவரையும் அரசனுக்கும், அவன் மக்கட்கும், கனகமாலைக்கும் அறிவித்து அவர்பால் விடைபெற்றுவந்து விசயை யடி வீழ்ந்து வணங்கினன்.

விமலை திருமணம்

மகனைக் கண்டு மனம் மிக மகிழ்ந்த விசயை, சீவகனை உடனே விரைந்து சென்று, மாமனான கோவிந்தராசனைக் கண்டு, அவன் துணைபெற்றுக், கட்டியங்காரனை வெல்ல வேண்டுமெனப் பணிததனள். அப் பணியை மேற்கொண்ட

சீவகன், இராசமாபுரத்தை யடைந்து, தோழரை ஓரிடத்தே இருக்கவைத்துத் தான் வேற்றுருக்கொண்டு நகர்க்குள் நுழைந்தான். நுழைந்தவன், ஆந் நகரத்துச் சாகரத்த்தன் என்னும் வணிகன் கடையை அண்மினான். அப்போது, அவ் வணிகன் மகள் விமலை யென்பவள், பந்தாடிக்கொண் டிருந் தவள், சீவகனைக் கண்டு வேட்கை கொண்டாள் ; இவனும் அவள்பால வேட்கை மிகுந்தான். இதற்குள் அவன் கடையில விளையாகாமலிருந்த சரக்கு விளையாகிவிட்டது. “மகட்குக் கணவன் வருங்கால் விளையாகப் பண்டம் விளையாகி விடும்” என்று சாகரத்தத்தன் மகளது குறிப்புக் குறித்தோர் கூறியிருந்தமையின், அவன் சீவகனுக்கு அவளை மணம் செய்துவைத்தான். சீவகன் அவளுடன் இரண்டு திங்கள் இருந்தான்.

சுரமஞ்சரி திருமணம்

பின்பு அவன் தன் தோழரை யடைந்தான். அவர்கள், குணமாலையுடன் பிணங்கி நீங்கிய சுரமஞ்சரி, “ஆடவர் முகத்தையும் பாறேன், அவர் பெயரையும் செவிகொடுத்ததுக்கேளேன்” என்று நோன்பு பூண்டிருப்பதைத் தெரிவித்து, அவளை மணந்து வருமாறு தூண்டினர். சீவகன் முதியவொரு வேதியன் வடிவுகொண்டு சுரமஞ்சரியின் கன்னிகாமாடம் அடைந்து, சுவர் பொருள்பட இனிய சொல்லாடி, பாட்டிசைத்து, அவளைக் காமன் கோட்டத்துக்குச் செல்வித்துத் தானும் உடனே சென்று தாழர் சூழ்ச்சியால் மணந்து கொண்டான்.

இலக்கணை திருமணம்

பின்பு, சீவகன் குதிரை வாணிகன் வடிவுபூண்டு, விதைய நாட்டிணையடைந்து, தன் மாமன் கோவிந்தராசனைக் கண்டு கட்டியங்கராணை வெல்லற்கு வேண்டியதைச் சூழலுற்றான். கோவிந்தராசனும் கட்டியங்காரன் தனக்கு வஞ்சனையாக விடுத்திருந்த ஓலையைக் காட்டினான். பின்னர், திரிபன்றியொன்றை நிறுவி, “இதனை அம்பெய்து வீழ்த்துபவர்க்கு என் மகள் இலக்கணை உரியள்” என்று கோவிந்தராசன்

அரசர்கட்கும் கட்டியங்காரனுக்கும் ஒலை விடுத்தனன். அரசரும் கட்டியங்காரனும் அவன் மக்கள் தூற்றுவரும் வந்து கூடி அத்திரிபன்றியை வீழ்த்தமாட்டாராய் மெலிவுற்றனர்; சீவகன் அதனை வீழ்த்தி வென்றிகொண்டான். அவன் இன்னுன் என்பதைக் கோவிந்தராசன் வேந்தர் பலருக்கும் அறிவித்தான். வானிடத்தே, ஓர் இயக்கன் தோன்றி, “சீவகன் என்னும் அரிமா கட்டியங்காரன் என்னும் யானையின் உயிரைச் செகுக்கும்” என்று கூறினான். கட்டியங்காரன் சினங்கொண்டு போருக்கு எழுந்தான். அவன் படையெழுந்தது; மக்கள் எழுந்தனர்; போர் மிக்க கடுமையாக நடந்தது; போரில் கட்டியங்காரன் பட்டழிந்தான்; அவன் தானே பட்டது, மக்களும் பட்டனர். விசயை கேட்டு மிக்க மகிழ்ச்சி எய்தினான்.

பின்பு சீவகன் ஏமாங்கத நாட்டுக்கு அரசனாய் மணிமுடி புனைந்துகொண்டு, தம்பியர்க்கும் தோழர்க்கும் செய்தற்குரிய சிறப்புக்களைச் செய்தான். கோவிந்தராசன் மகள் இலக்கணையாரையும் அரசற்குரிய முறைப்படியே திருமணம் புரிந்தான்.

சீவகன் துறவு

சீவகன் நாடாட்சி புரிந்து வருகையில் விசயமாதேவி துறவு பூண்டாள். சீவகன் மனைவியான காந்தருவதத்தை முதல் இலக்கணை ஈறாக உள்ள மனைவியர் பலரும் முறையே நன்மக்களைப் பயந்தனர். அவர்களும் செவ்வியராக வளர்ந்து சிறப்பெய்தினர். சீவகனுக்கும் முதுமை யெய்தலுற்றது. ஒருநாள் சோலைபுக்கு இனிதிருந்த சீவகன் ஆங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி யொன்றைக் கண்டு, துறவு பூணத் தொடங்கினான். தன் மூத்தமகன் சச்சந்தனை அரசனாக்கி, ஏனைத் தம்பியரை அவனுக்கு உரியராக்கினன். பின்பு முனிவர்களைக் கண்டு நல்வறம் கேட்டு, நற்றுறவு மேற்கொண்டு, நோன்பு பல ஆற்றி, கடையிலா இன்ப நிலையாகிய சிவகதி பெற்றான். அவன் மனைவியரும் அவன் பிரிவு ஆற்றாது வருந்திப் பின்பு துறவு பூண்டனர்.

நூலின் நோக்கம்

இனி, இந்துலாசிரியர் இந்துலைச் செய்தற்குக்கொண்ட நோக்கம் இஃது எனக் காண்டில் வேண்டும். திருத்தக்க தேவர் இந்துலைத் தொடங்கும் காலத்தே, தம் ஆசிரியர் அருள் பெற்றுப் பாடி, முடிவில் அவர்கட்குக் காட்ட, அவர் இந்துலின் சொற்பொருள் நலங் கண்டு வியந்து, “சிந்தாமணி யோதியுணர்ந்தார் கேட்டார் இந்நீராய் உயர்வர்” “பூந்தாமரையான் காப்பாளாம்” என்று பாராட்டினர். தேவரும், “ஐயனே, நின் பாதம் எத்தி, சிந்தாமணியின் சரிதம் சிதர்ந்தேன்; தெருண்டவர் நன்றென்று மேற்கொண்டனர்” என்று கூறினர். நூல் முடிவில் இவ்வாறு தேவருக்கும் அவர்தம் ஆசிரியருக்கும் இன்பவுரையாட்டு நிகழ்க் காண்கின்றேம்; நூலின் தொடக்கத்தும் நூல் செய்யும் தம் கருத்தையும் தேவர் இனிது விளங்கக் கூறுகின்றார்.

கேள்வி வழியாக வழங்கும் வரலாறு, “சமண முனிவர் காமச்சுவை முற்றும் கனியக் கவிபாடும் வன்மையுடையார்” என்பதனை நிலைநாட்டுவது கருத்தாகக் கொண்டு, தேவர் இந்துலினை எழுதினார் என்று கூறுகின்றது. இதுவே தேவர்க்குக் கருத்தென்பதனை அவர் நாமே எவ்விடத்தும் இனிது விளங்கக் கூறினாரில்லை. நூற்புணர்ப்பும் அக் கருத்தை வற்புறுத்தனில்லை.

நூற்புணர்ப்பு ஆராய்ச்சி

சச்சந்தன் விசயைபாலும், கட்டியங்காரன் அநங்கமாலை என்னும் பரத்தைபாலும், சீவகன் காந்தருவத்தை முதலிய மகளிர்பாலும் தேசிகப் பாலை முதலிய பரத்தையர்பாலும் காமவின்பம் துய்த்த செய்தியே இச் சிந்தாமணிக்கண் காணப்படும் காமப் குதிகளாகும். காமக் காதலுற்ற இருவர், ஒருவரையொருவர் காண்டலும் காதல் கொளலும், இடையீட்டின்றிக் கூடலும் நிகழ்த்துவரேல், அவரது இன்பம் கேட்போருக்கும் கற்றறிவோருக்கும் சீரிய இன்பம் தருவதாகாது. காதலிருவர் தம்மிற்கூடி இன்பம் சிறத்தலும்,

இடையீடுபட்டுத் துயருறுதலும், பின்னர் அது நீங்கலும், இருவரும் கூடி இன்புறுதலும், காமச்சுவை கனிய யாக்கும் தூல் யாப்புக்குச் சிறந்தனவென்பது யாவரும் கண்ட தூற் புணர்ப்பாகும். இப்பெற்றித்தாய தாறுபுணர்ப்பு இந் தூற்கண் யாண்டும் இல்லை. காம வயப்பட்ட காநலர் ஒருவரும் தம் காதலொழுந்தம் இடையீடுபட்டதாக இந் தூல் கூறுகின்றது. தாதற்காம நெறியாகிய கள வொழுக்கத்தே பல முடிபுப்பாடு நிகழாதவழி, இன்பம் சிறவாது என்ற மெய்ப்பமை நெறியைத் தமிழ் இலக்கணம் இற்செறிப்பு, வேட்படை முதலியவற்றை இடையீட்டாகக் கொடுத்தான் கூறுகிறது. “பல்முட்டின்றுல் தேயறிநம் களவே” எனப் பரணர் முதலாயினரும் விளக்கியுள்ளனர். மேனாட்டு ஜான்ஸன் முதலிய பேராசிரியர்களும் இந் கருத்தை இனப்பச்சுவை மிகவுரைக்கும் தூற் புணர்ப்புக்கு இன்றியமையாததென இயற்பிப்புகின்றனர். * தமிழ் தூல் துறையும் பிற வடவொழிந் துறையும் நன்றி உணர்ந்த தேவர்க்கு, இந்நெறி நெறியாததன்று. ஆகவே, திருத்தகந தேவர், “சமணமுனிவர்க்குத் காமச்சுவை கனியப்படும் திற னுண்டு” என்பதை நிலைநாட்டப் பாடினார், என்றும் செய்தி சிறிதும் பொருந்துவதன்று. ஆனது உண்மையானால், திருத்தக்கதேவர் “காமச்சுவை கனியத் தொடர்ச்சிச் செய்து யாக்கும் அறையில படுக்கொல்லி எய்தினார்” என்பதே துணியாம். சீவகன், சச்சந்தன், பதுமிகள், கட்டியங்காரன் முதலாயினர் காமவின்பம் அயத்தநெறி கூறுமிடத்தும் தேவரது புலமைத்திறம் கற்பார் அறிவிற்கு அறிவின்பம் தரும் நெறியில் அமையவில்லை. இதனாலும் தேவர் காமச் சுவை கனியப் பாடே வண்டுமென இந்நூலைப் பாடினார் என்பது பொருந்தாமை இனிது துணியப்படும். என்கு அப் பொருந்தாமையினை எடுத்துக்கொள்கின் பெருகும்.

மணநூல் என்னும் கொள்கை

இனி, இந்நூலை, “மணநூல்” என்று அறிஞர் வழங்குவார். சீவகன் காந்தருவதக்கை முதலிய மகளிரைத் திரு

* Johnson's Preface to Shakespeare.

மணம் செய்து கொண்ட செய்தி பெரிதும் கூறப்படுவதே யன்றி, அவன் கல்விபயின்று சிறந்த செய்தி கூறுமிடத்தும், சிவநெறி பெற்ற செய்தி கூறுமிடத்தும், அவற்றைத் திரு மணமாகவே கூறி யுள்ளனர். சீவகன் கல்வியறிவு பெற்ற செய்தியை, “குழைமுக ஞான மென்னும் குமரியைப் புணர்ச்சுலுற்று” என்றும், அவன் ஏமாங்குத நாட்டின் அரசேற்று முடிபுனைந்து கொண்ட செயலையை, “பொருவில் பூமகட் புணர்ந்தனன்” என்றும் அவன் சிவநெறிக்குரிய பரி நிருவாண மெய்திய செய்தியை

“கேவல மடந்தை யென்னும்
கேழ்கிளர் நெடிய வாட்கண்
பூவலர் முல்லைக் கண்ணிப்
பொன்னொரு பாக மாகக்
காவலன் தானொர் கூறுக்
கண்ணிமை யாது புல்லி
பூவுல குச்சி யின்பக்
கடலினுள் மூழ்கி னானே”

என்றும் கூறிப்பிருந்ததால், இதனை “மணதூல்” என அறிஞர் வழங்கும் பெயர் மிகப் பொருத்தமாகவே யுள்ளது.

இல்லிருந்து செய்தற்குரிய இல்லறத்தையும், அந்நினைத் துறந்து செய்தற்குரிய துறவறத்தையும் காமக்கூட்டமாக வைத்துப் புணர்த்த துறத்தால் காமச்சுவை கனியப் பாடினார் திருத்தக்க தேவர் என்பது கருத்தாயின், காமக் கூட்டத்தின் சிறப்பை அவர் நன்கறிந்து பாடினாரில்லை என்பதே துணிபாம். இடையீட்டில் வழிக் காமமசிறவாதென்பது, “அலரிற் றேன் ழும காமத்திற் சிறப்பே” என்ற தூற்பாவினை துணுகி நோக்கியவழிப் புலனாகும்.

சமயநுண் பொருள் கூறல்

இனி, தேவரது கருத்துத்தான் யாதோ வெனின் கூறுதும் : தேவர் காலத்தீத வேத வழக்கொடு பட்ட வைதிக சமயம் தமிழ் நாட்டில் நன்கு வேரூன்றி வேற்றுச் சமயங்கள் இடம் பெறாவகையில் தகைந்துகொண்டிருந்தது. மக்கள்

மனத்தே அவ்வைதிகநெறி பற்றிய வரலாறுகளும் கொள்கை களுமே பதிந்திருந்தன. அகப்பாட்டாராய்ச்சியும், அதன் வழிப்பெறு மின்பமும் அறிஞர் அறிவைப் பணிகொண் டொழுகின. அவரைத் தம வயமாக்கி அவருள்ளத்தே தாமுணர்த்தக் கருதிப் சமண்சமயக் கருததுக்களை யுணர்த்து தற்கு வேறு வாயில் காணாது, இந்தாற் புணர்ப்பினைத் தேவர் மேற்கொண்டனர் என்பது துணிபாம்.

இனி, தேவர், இத் தொடர்நிலைச்செய்யுள் யாப்பின்கண் இடையிடையே பல்வகை நிலையாமையையும் வினைத்தொடர் பின் வீறுபாட்டினையும் தெளித்துச்சென்று சீவகன் முத்தி பெற்ற செய்தி கூறும் இலம்பகத்தே அவற்றை நன்கு வற் புறுத்திச் சமண சமயக் கருத்துக்களை இனிய பாக்களால் அரிய சொற்பொழிவு செய்து முடிக்கின்றார்.

மணிமேகலையில் ஆதிரை என்பானது கணவன் சாது வன் என்போன் நாகர்வழி மலைப்பக்கம் சார்ந்து அவர் பான்மையனாகியபோது, நாகர் தலைவனுக்கும் சாதுவனுக்கும் கள்ளும் ஊறும் உண்டலைப் பற்றியநெருகு சொல்லாட்டு நிகழ்கின்றது. அவ்வாறே சீவகன் சுதஞ்சணன்பால் விடை பெற்றுப் பல்லவ நாட்டை நோக்கி வருங்கால், காட்டிடையே வேட்டுவர் தலைவன் ஒருவனைக் கண்டு, அவனோடு கள்ளுண் டல், ஊனுண்டல் என்பவற்றைப் பேசி அவனைத் தெருட்டு கின்றான்.

கிளைக் கதைத் தொடர்பு

இவ்வாறு, இந்தாற்கண் கிளைக் கதைகள் சில வருகின் றன. நாய் தேவனானது, வேட்டுவர் தலைவனைக் கண்டது, அநங்கமாவினை அலமந்து தெருண்டது, தேசிகப்பாவை அனங்கமாலைபால் தோழியாய் அமைவது முதலியனவாகும். இவற்றைச் சீவகன் வரலாற்றுடன் இணைக்கும் திறம் ஆசிரி யரது புலமை நலத்தை மிகுவிக்கின்றது. நாய் தேவனை கதை சுதஞ்சணனால் சீவகன் கட்டியங்காரன் கையகப்படாது நீங்கி ஏனை மகளிரை மணத்தற்கு வாயிலமைக்கின்றது. அசனிவேகம் மதம்பட்டது, குணமாலைக்கும் சீவகற்கும்

காதலுண்டாக்கியபோடு, கட்டியங்காரற்குச் சீவகன்பால் செற்றம் நிகழ்வித்தனது. வேடநுவர் தலைவனைச் சீவகன் காண்பதும், அனங்கமாவீணை ஆலமந்து நெருள்வதும் சீவகன் வரலாற்றிற் புகழ்ப்பயந்தும் இடையுடையவல்ல. சீவகன் பதுமையாயை மணந்த கதைக்கு, ஆடுமியர் சீவகனைக் கூடிதரவந்தான் மென்று நினைத்தி, தேசிகப்பாறையின் சிந்தையை சொழிவிடவும் அது வாயிலாக, சீவகற்குள் உலோகபாலற்கும் தொடர்பு உண்டாயினனாகின்றார். இவ்வேளில், சீவகன் பதுமையை மணந்ததற்கு ஏது அமையாது போனது! அநங்கமாவீணை சீவகன்பால் காதலுற்றானே லீதிற் பற்றிக் கூடினான் கட்டியங்காரன் என்றவர், தேசிகப்பாறை சீவகன்பாற கொண்ட காதற்பெருக்கை, பதுமையை மணந்திருந்த நானது கவிநகடிக் கதைகண்டு, சீவகன் மணிமுடி முடி அரகேயந் நாவில் அநங்கமாவீணின் கையுறியாய்ப் போந்து அவனைக் கூடிப் பணிததுக்கொள்ளச் செய்கின்றார். பல்வேறு கதை நிகழ்ச்சிகளால் எடுத்த வரலாற்றைச் சீக்கிரப் படுத்தி, படிப்படியாக அச்சிக்கலையடுத்து முடிவையுடைய கும நூற்புணர்ப்பு முறை இக் காவிய காவங்களிலாதல், பின் வந்த புராண காவகளிலாதல் நம் நாட்டில் புலவர் மனத்தே ஐயம் பெறுகிலை. சங்க காலத்திருந்த இடையிடஞ்சி சிங்கல் நெறி என்னுள் இவற்றைய இல்லாதாயிற்று என்பது விளங்குகிலை. இடைபுறப் படுத்தும் அது நீங்காத தெரிவுறுதலும் அதற்கு இன்பந்தருவன வென்பது காவிய ஆராய்ச்சியாவர் கூறுதது.

ஆடவர் பெண்டிற்களின் குணஞ்செயல் காண்டல்

இக் காவியத்தின்மை வரும் சிறப்புடைய ஆடவர் பெண்டுகளின் பண்புகைச் சிறிது காண்பாம்.

சச்சந்தன் :

சச்சந்தன் என்பான் சீவகனுக்குத் தந்தை. இவன்,

“தருமன் தண்ணளி யால் ; தனது ஈகையால்
வருணன் ; கூற்றுஉயிர் மாற்றலில் ; வாமனே

அருமையால்; அழகில்கணை யைந்துடைத்
திருமகன்; திருமாளில் மன்னனே”

அருமையால் இவன் வாமனேயாயினும், பெண்ணின்பதனால்
மூழ்கி, அரசியற்றும் தன் உறுதொழிலைத் தாங்கமாட்டானு,
அமைச்சரன்பால் வைத்து உயிர் துறக்கின்றான். அமைச்ச
னான கட்டியங்காரனை அரசனுக்குத் தந்தேண்ணி, அவன்பால்
தன் கருத்தைச் சொல்லுங்கூடும், பெண்ணின்பதனையே
பெரிதும் நினைவும் நினைவால், தன் மனைவி விசயை,

“வசையிலாள் வரத்தின் வந்தாள்;
வாண்கவை யமிர்தம் அன்னாள்;
விசையையைப் பிரிந் லாற்றேன்”

என்றே விநந்தேகாது, “நீ செந்தனாகி வையம் சாத்தல்
வேண்டும்” என்கொழன். இவளை என்ன யமைச்சர் தெருட்
டிய காலத்தில, காம்பு செருக்கால் கருத்திழந்து,

“எனக்குயி ரென்னப் பட்டான்
என்னலால் பிறரை யில்லான்
முனைத்திறம் முருக்கி முன்னே
மொய்யமா பலவும் வென்றான்
தனக்குயான் செய்வ செய்தேன்
தான்செய்வ செய்க ஒன்றும்
மனக்குஇன்ன மொழிய வேண்டா
வாழியர் ஒழிக”

என்று கூறுகின்றான். பின்பு விசயை கனவு கண்டு கூறி
யது கேட்டு, “எந்திர ஓர்தி யியற்றுமின்” என ஏற்பாடு
செய்த இவனது அறிவு, இப்போது மழுங்கியதற்கு, அவ
னது காமக் களிப்பே காரணமாகின்றது. “காதல் மிக்
குழிக் கற்றவும் கைகொடா வாதல் கண்ணகற் தஞ்சனம்
போலுமால்” (சீவக. 1632) எனப் பிறிதொரு காலத்தே
சீவகன் தெளிந்து தனக்குள் உரைத்துக்கொள்ளும் இலக்
கணத்துக்கு இவன் இலக்கியமாகின்றான். ஆயினும் இதற்கு
ஏதுக் கூறப் போந்த திருத்தக்கதேவர்,

“ இனமா மென்றுரைப் பினும் ஏ தமெனான்,
முனமா கியபான் மைமுளைத் தெழலால்;
புனமா மலர்வேய் நறும்பூங் குழலாள்
மனமா நெறியோ டியகர் வலனே ”

என்கின்றார்.

இவ்வாறு முத்தந்தன் 'மழுங்கிய சச்சந்தன் அறிவு, விசயை கண்டு கூறிய கனவால் எந்திரமுற்றி இயற்றச் செய்ததே யன்றிக் கட்டியங்காரனை விலக்கி அரசுரிமை அடைவியா தொழிகின்றது. கட்டியங்காரன் வினோதனாகக்கொண்ட போதுதான் சச்சந்தன் தெளிவடைகின்றான். செல்வம், யாக்கை இளமை முதலியவற்றின் நிலையாமை அவதூறுப் புலனாகின்றது. “ நங்கைநீ நடக்கல் வேண்டும்; நன்பொழுட் கிரங்கல் வேண்டா ” “ உரிமைமுன் பொக்கி யல்லால் ஒளி புடை மன்னர் போகார்; கருமம் எது ” என்றெல்லாம் கழறிக் கூறுகின்றான்.

சீவகன் :

இனி, சச்சந்தனது காமக்கள்ளாட்டின் பயனாகத் தோன்றிய சீவகன் வரலாறு முழுதும் அக் காமக் கூத்தே பெரிதும் நடைபெறுகிறது. சீவகனை வளர்த்த கந்துக்கடன் தன் மனைவி கந்தையுடன் கூடிச் சீவகற்குக் கல்வி கற்பித்த செய்தியையும், காமக் குறிப்பே நிலவந்திருத்தக்கதேவர் “ மழலையாழ் மருட்டுந் தீஞ்சொல் மதலையை, மாலிலஞ் சாயல் குழைமுக ஞான மென்னும் குமரியைப் புணர்க்க லுற்றுர் ” என்றே கூறுகின்றார். இவ்வாறு கல்வி பெற்ற சீவகன் கார்த்திருவத்தையை நென்று மணந்து, “ அலமரல் இலாத இன்பக் கடலகத் தழுந்தி ” எனவன், குணமாலையை அசலி வேகத்தினின்றும் காத்தது உயிர் வழங்கித் தன் மனையேகி அவளது உருவிமெழுதிக் காமக் கனலால் வெதும்புகின்றான். ஆண்டுப் போதரும் தத்தை அவ் வருவு கண்டு புலந்த போது,

“ பாவைநீ புலவியில் நீடல் பாவிதேற்கு
ஆவியொன்று இரண்டும் பல்லது ”

எனப் பொய்யும் கவர் பொருளும் எய்தப் பேசுகின்றான். பின்பு, பதுமையை நோக்கி, அவளுற்ற விடநோய் நீக்கி நலஞ் செய்தவன், அவள் பார்வையால் காமக் கொதிப் பெய்தி,

போது லாஞ்சிலை யோபொரு வேற்கனே
மாது லாமொழி யோமட நோக்குமோ
யாதும் நானறி யேன் அணங் கன்னவள்
காத லால்கடை கின்றது காமமே.

என்று தன்னுட் கதறுகின்றான். இவ்வண்ணமே சென்ற விடமெங்கும் பல மகளிரை மணந்து கூடியவன், சுரமஞ்சரி என்பவளையும் தன் நோதூரால் “காம நிலகன்” என்ற சிறப்புப்பெய ரெய்துவதற்காக, வேற்று வடிவம் கொண்டு சென்று காத்தற்காமம் சிறந்து கடிமணம் செய்துகொள்ளுகின்றான். முடிவில் சீவகன், பரி நிருவாணமென்னும் கேவல ஞானத்தை யெய்தியதையும் ஆசிரியர் கேவல மடந்தை யென்னும் மக்கையைக் “கண்ணிமை யாது புல்லி, முடிவ குச்சி யின்பக் கடலே றுள் மூழ்கி னானே” என்கின்றார்.

இவ்வாறு காமமே கன்றிய உருவினனாக வரும் சீவகன் பால் அறம் திறம்பிய காமம் சிறிதும் இல்லை யென்பது அநங்கமா வீணையென்பான் வரலாற்றாலும், கோவிற்கை யாரைப்பதுமுதலுக்கு மணம் செய்த வரலாற்றாலும் விளங்குகின்றது. மேலும், அந்தணர்க்காக்கிய சோற்றை நாய் கதுவிற்தென அவர்கள் அந்நணப் புடைத்துக் கொன்றதும், அதற்குரிய களிமகன் அந்நணரை அலைத்ததும் சீவகன் கண்டு, அந்தணரைக் காத்தும், களிமகனை விலக்கியும், நாய்க்கு அருமறை வழங்கியும் தன் உயர் குணத்தை வெளிப்படுத்திக் கின்றான். கேமசரியை மணந்து அவளிடம் சொல்லாது பிரிந்து சென்ற சீவகன் வழிப்போக்கன் ஒருவற்கு அறம் கூறித், தன் ஆடையணிகலன்களைக் கொடுத்து நீங்குகின்றான். இவற்றாலெல்லாம் இவனது அறவுணர்ச்சி விளங்குமேனும், சித்திரகூடத்துத் தவப்பள்ளியில் மகளிரொடு வாழ்ந்த துறவிகட்கும், வழிப்போக்கனுக்கும், பவதத்தனுக்கும் மகளிரின் மணப்புன்மை கூறித் தெருட்டிய இச் சீவகன்,

தான் மட்டில் பலமகளிரைக் கண்டு காமத்தால் நயந்து மணந்து கூடிச் சிலர்பால் சொல்லியும், சிலர்பால் சொல்லாமலும் பிரிந்தேடுகின்றான். இவன் மனப் புன்மையை ஆசிரியர் எடுக்கோதாதொழிவது என்னோ? தூலுடைத் தலை மகன்பால் குற்றம் காண்டல் கூடாது என்பது பற்றிப் போலும்!

இனி, சீவகனது போர்வன்மை மிக இனிதாகக் கூறப் படுகிறது. குணமாலையை யழித்தற்குச் சென்ற அசுனி வேகம் என்கிற யானையைச் சீவகன் அடர்த்த திறம்,

மல்லல் நீர்மணி வண்ணலைப் பண்டொர்நான்
கொல்ல வோடிய குஞ்சரம் போன்றதுஅச் |
செல்வன் போன்றனன் சீவகன் தெய்வம்போல்
பிக்கு மும்மத வேழம் பெயர்ந்ததே.

எனக கண்ணன் பேல் வந்த குவலையாபீடமென்னும் களிற்றை அவன் வென்ற செய்தியால் உவமித்துக் காட்டப் படுகிறது. சீவகனது வில்வன்மைவைய வியந்த விசயன் என்பான், “மரமர மேழு மெய்த வாங்குவில் தடக்கை வல்லில், இராமனை வல்லனென்பது இசையலாத் கண்டதில்லை; உராமனம் இவன்கண் இன்றி உவக்குமா செய்வல்” எனத் தனக்குள் கூறிக் கொள்வதனாலும், நிரை கவர்ந்த வேட்டு வரைச் சீவகன் “ஆளற்றமின்றிப்” புறங்காண்பதனாலும், சுட்டியங்காமனை, “மையார் விசும்பின் மதி வீழ்வதுபோல” வீழ்த்தலாலும் அவனது வில்வன்மை விளக்கப்படுகிறது. இவை தவிர, ஒரு காவியத் தலைவற்குரிய தலைமைப் பண்புகள் பலவும் பல்லாற்றாறும் உரைக்கப்படுகின்றன.

சீவகன் விசயமாகேவி துறவு பூண்டு தண்டாரணியத் துத் தவப்பள்ளியி லேருத்தலைத் தோழரா லுணர்ந்து, ஆங்குச் சென்று கண்டு வணங்கி நின்றபோது, விசயைக்குத் தேற்றரவு கூறுவான்;

“கெடலருங் குரைய கொற்றம்
கெடப்பிறந் ததுவு மன்றி
நடலையுள் அடிகள் வைக
நட்புடை யவர்கள் நைய

இடைமகன் கொன்ற இன்னு
மரத்தினேன் தந்த துன்பக்
கடலகத் தழுந்த வேண்டா
களைகடிக் கவலை யென்றான் ”

இதனைக் கேட்ட விசயை, ஒருவாய் தேறி,

“ யானலன் ஓளவை யரிவாள்
சுந்நையே ஸுந் நென்றும்
கோனலன் தந்தை கந்துக்
கடன்னைக் குணத்தின் மிக்க
பாலிலந் துறையுந் நீத்தேன்
அனையவாய் அமிர்த புற
மானலங் கொண்ட கோக்கி
மகன்மனம் மகிழ்ச் சொன்னான் ”

என்று கூறியதைத் தெரிவுற்றோடே உளங்கொண்ட சீவகன், பின்பு, விசயையுடன் சுந்நையுந் துறவு புண்டு அவளை நீங்கியபோது, அவன் சுந்நையை கோக்கி,

“ அடிகளோ துறக்க ஒன்றும்
உற்றவர் யாது மல்லர் ;
சுடுதுவர் என்கட் செய்தாய்,
சுந்நைதீ ஒளவை யல்லே
கொடியாய் கொடிய செய்தாய்,
கொடியைஓ கொடியை என்னு
இடருந்நோர் சிங்கம் தாய்மன்
இருந்தழு கின்றது ”

போலக் கூறினான்.

சீவகன் தன் மனைவியர் ஊடல் தீர்த்தற்கும், பிறவற்றிற்குமாக நிகழ்த்தும் சொற்கள் மிக்க இன்பப் பயப்பன வாகும். அவற்றுள், சீவகன் கௌமரியைப் பிரியக்கருகிய அன்று, அவன் கூறும் சொற்களும், விமலையைக் கூடியிருந்த ஞான்று வேட்கை மேலிட்டிரைப்பதும், சுரமஞ்சரியுடன் சொல்லாட்டயார்தலும், பிறவும் படிக்குந்தோறும் மிக்க இன்பத் தருவன வாகும்.

இன்பத் துறையின்கண்ணே யன்றி, வேறு துறையின் கண்ணும், அஃதாவது அறவுரை வழங்கல், துயருற்றாரைத் தெளிவித்தல், உயர்க்கோரை வழிபடல், தோழரை யளித்தல் முதலிய துறையின்கண்ணும் சீவகனது தெளிந்த அதிவுநலம் இன்பம் பயக்கின்றது.

நந்தட்டன்:

சீவகனுடன் கத்துக்கடன் மனையில், அக் கத்துக்கடற்கு மகனாய்ச் சீவகன் வந்தடைந்த பின் பிறந்த நந்தட்டனென்பான் ஒள்ளிய தம்பியர்க்குரிய உயர்குணனும், கடமையுணர்வும் மிகக்கொண்டு விளங்குகின்றான்.

குணமாலையை மணந்த பின் சீவகன் காணாமற்போனது கண்டு, அவன் தம்பியரும் தோழரும் கலக்கமுற் றிருக்கையில், நந்தட்டன் காந்தியுபதத்தை மனையை யடைந்து, சீவகனிருப்பை அறியக் கருகியபோது, அவன், கலையின் றியிருப்பது கண்டு வியப்பும் மருட்சையும் கொண்டு, மூன்று விற்கிடை நீளத்தே நின்று, உயரிய உணர்வும் ஒழுக்கமும் தோன்ற,

“ பொறிகுலாய்க் கிடந்த மார்பின்
புண்ணியன் பெசன்றி ஞானேல்
வெறிகுலாய்க் கிடந்த மாலை
வெள்வலை முத்தம் நீக்கி
நெறியினுல் நோற்றல் ஒன்றோ
நீர்வரி புருதல் ஒன்றோ
அரியலென் கொழுநன் மாய்ந்தால்
அணிசுமந் திருப்பது ?”

என்று வினவுகின்றான். இவன் தம்பிமாரான நபுல விபுலர்களும் போரற நெறியினும் பிறவற்றினும் நிகரின்றி விளங்குகின்றனர்.

சீவகன் தோழர்:

சீவகன் தோழன்மாருள் பதுமுகன், புத்திசேனன் என்ற இருவரும் சீவகனைக் காண்டற்குச் செய்யும் சூழ்ச்சிக

னும், போர் செய்யுந் திறங்களும் படிக்கின்றவர் உள்ளத்தே பெருமிதத்தைப் பயக்கின்றன.

கட்டியங்காரன் :

இனி, கட்டியங்காரன் சச்சந்தனுக்கு உயிர்த்துணைவனாய் இருந்தவனென்பது “எனக்குயிர் என்னப்பட்டான் என்னலால் பிறரையில்லான்” என்று அவனால் போற்றப் படுதலால் தெரிகிறது. இவ்வினது “வேளிறிலாக் கேள்வி” சச்சந்தனைக் கொல்லற்குச் செய்யும் நுழ்ச்சியில் அத்துணைச் சிரிதாகத் தோன்றவில்லை.

“மன்ன வன்பகை யாயதோர் மாதெய்வம்
என்னை வந்திடப் கொண்டு, அஃது இராப்பகல்
துன்னி நின்று செகுத்தி நீயெனும்;
என்னை யான்செய்வ ? கூறுமின்”

என்று கட்டியங்காரன் சச்சந்தனைக் கோற்றகு எதுக் காட்டுகின்றான். இவ்வாறே, சீவகன் குணமாலையை மணந்திருக்கு ஞானு, அவனைப் பற்றிக் கொணருமாறு மதனைப் பணித்த காலையில், யானைப்பாகன், அசுனிவேகம் சுளித்து வருந்தி நின்றற்கு எது, “இற்றென உரைத்தல் தேற்றென், இறைவரின் அருளி னுங் கொல், செற்றமிக் குடைமையால் கொல், சீவக வின்ன நாளால், மற்றிதற்கு உடற்சி செய்ய மதமிது செறிந்தது” என்றதுவே கொண்டு,

“மாண்டதில் செய்கை சூழ்ந்த
வாணிகள் மகலை வல்லே
ஆன்திறங் களைவன் ஓடிப்
பற்றுபு தம்மின்”

என்று கூறுகின்றான். சீவகன் தத்தையை மணந்த காலத்தும், “வாளினான் மலைந்து கொள்ளின் வாழ்கதும் கலையு மாதோ” என்று ஏனை யரசரைக் கட்டியங்காரன் தூண்டிவிடுகின்றான். இவ்வண்ணம் சீவகன் பிறப்பு வரலாறு அறியாமுன்பே இவன் சீவகன்பால் பகைமை கோடற்குக் காரணம் வேண்டுமன்றோ? அதற்கு நூலாசிரியர் அநங்கமாலையை அவன் வலிதிற்பற்றிக் கற்பழித்த காலத்தே, அவன் “சீவக

சாமியோ” என வாய்வெருவினாள்: அதுகொண்டே அவற் குச் சீவகன்பால் பகைமை பிறப்பதாயிற் றென்றும், சீவகன் வேடரைப் புறங்கண்டு அவர் கவர்ந்த ஆனிரையை மீட்டது கேட்டு அழுக்காறு மிக்கு, அரசனை “இழந்தான்” போலக் கருதி “என்னை வெளவும் வாயில்தான் என்னும் சூழ்ச்சி”யே கொண்டிருந்தானென்றும் கூறுகின்றார்.

கட்டியங்காரன் சச்சந்தனைக் கொன்றபின் விசயை இருப்பை நாடா தொழிகின்றான் : அவளைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் எண்ணுகின்றானில்லை. அவள் உடன்பிறந்தவனும் விதையநாட்டரசனுமான கோவிந்தராசனுக்கு ஒரு திருமுகம் விடுக்கின்றான். அதன்கண், அசனிலேகம் மதம்பட்டுப் பாகர் நூற்றுவரைக் கொன்றோடிய காலே, சச்சந்தன் அதனை யடக்கக் கந்திற் பிணிக்கும்போது அவ் யானையாற் குத்துண்டு இறந்தான் என்பவன், “இனி, நீயே இந்நாட்டிற்கு இறைவ னாதல் வேண்டும்; யான் உயிரும் ரவேன்; நீ வரின் பழியும் நீங்கும்; வருக” என்று எழுதுவதனால் இவனது மனப்புன் மையும் தெளிவின்மையும் இனிது விளங்கும்.

இவன் சீவகனோடு பொரநின்றபோது, அவனது சின மிகுதியும் தன் மக்கள் மாண்டனங் கண்டு கட்டியங்காரன், அறிவு தெளிவுடையவன்போல்

“நல்லினை யுடைய நீரார் நஞ்சணின் அமுத மாகும்
இல்லையேல் அமுதும் நஞ்சாம்; இன்னதால் வினையினுக்கம்”

என்றும், “அகப்படு பொறியினாள் ஆக்குவர் யாவர் ?”
“மிகப்படு பொறியினரை வெறியரசு செய்யலாமோ ?”
என்றும், “இருவினை சென்று தேய்ந்தால் பரிவுற்றுக் கெடாமல் செல்வம்பற்றி யார்வைப்பார்?” என்றும் கூறுவது வியப்புத் தருகின்றது. இதனை நன்கறிந்த சீவகன், எயிறு தோன்ற எள்ளி நகைத்து, “நீ அஞ்சினாய்” என்கின்றான். இச்சொல்லாட்டால், கட்டியங்காரன், “மொய்யமர் பலவும் வென்றான்” எனச் சச்சந்தன் பாராட்டிய பாராட்டையும் பொய்ப்படுத்திவிடுகின்றான்.

மதனன் :

இனி, மதனன் என்னும் வீரன் கட்டியங்காரற்கு மைத்தனன். சச்சந்தனைக் கொல்லக் கருதுவது முறையன்றெனத் தருமதத்தன் கூறக்கேட்டதும், இவன் சினம் மிகுந்து, “தோளினால் வலியராகித் தொக்கவர் தலைகள் பாற, வாளினால் பேசல்லால் வாயினால் பேசல் நேற்றேன்” என இயைபின்றிப் பிதற்றுகின்றான். சீவகனைப் பற்றிக் கொணரப் போந்த மதனன், அவனைக் குணமால் மனையிலிருந்து கொணர்வையில், தேவனால் காணாமற் போனதால் கலங்கி, வெறிது சொல்லின் அரசன் வெகுள்வன் என வேறொரு வனைக் கொன்று பொய் சொல்வது அவனது வழக்குடைய வீரத்திற்குச் சான்று பகருகின்றது.

ஏனையோர் :

இனி, சீவகனை வளர்த்த தந்தையான கந்துக்கடன், தாய் மாமனான கோவிந்தராமன், சீவகற்கு மகக்கொடை நேர்ந்தவர் முதலியோர் கலங்களும் இவ்வண்ணமே பலதிறத்த வாய்ப் பகுத்து நோக்குதற்கண் இன்பந்தருகின்றன.

விசயை :

இனி, பெண்மகளிருள் விசயை முதலாயினருடைய குண நலங்களைச் சிறிதே காண்பாம். விசயை இளமையிலேயே நல்ல அறிவு நூல்களை ஆராய்ந்துள்ளாள். தான் கண்ட கனவைத் தன் கணவற்கு உரைக்கப் போங்கால், அவள் வாமனை வணங்கிச் செல்வது அவளது சமய வொழுக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. கட்டியங்காரன் கொலை கருதி வந்தது கேட்டு, அவள் நடுங்கக் கண்ட சச்சந்தன், “வாமனால் வடித்த துண்ணூல் உண்டு வைத்தனைய நீ” என்றும், “ஒண்டொடி நீ வருந்துவது தருவதன்று” என்றும் கூறக்கேட்டுத் தெளிந்தமைகின்றாள்.

சீவகன் சுடுகாட்டில் பிறந்தபோது அவன் புலம்பும் புலம்பல் கல்லும் உருக்கும் கனிவுடையவை; அவள் தவப் பள்ளியில் இருந்தபோது சீவகன் மறைந்ததும், தோழர் தேடி

வந்ததும் கேட்டுப் புலம்பும் புலம்பலை ஒருங்கு வைத்து நோக்கின், ஆங்கே அவளது உள்ளம் இடச்சார்பால் துறவுப் பான்மை கதுவி நின்றமையின், அத்துணைக் கனிவு இல்லை. சீவகனைக் கண்டபோது, “நினக்குத் தாய் சுநந்தையே; தந்தை கந்துக்கடனே” என்பவை, இராமாயணத்தே, சுமித்திரை இலக்குவனை இராமனுடன் காட்டிற் கு விடுத்தபோது, “மாகாதல் இராகவன் ஆம்மன்னவன், போகா உயிர்த்தாயர் பூங்கழற் சீதை” என்ற சொற்களை நினைவுறுத்துகின்றன. பின்பு அவள் சீவகன் பிறந்த சுடுகாட்டை அறக்கோட்டை மாக்கியதும், சீவகனுக்கும் அவன் மனைவியர்க்கும் கூறுவன வும் மிக்க உருக்க முடையனவாகும். தந்தை முதலாயினவை நோக்கி, “சிறுவர்ப் பயந்து இறைவற்றெளிவீர்” என்பதும், பிறவும் இறம்பூது பயக்கின்றன.

சீவகன் மனைவியர் :

சீவகன் மனைவியருள் குணமாலையின் திறமே சிறிது விரியக் கூறப் பெறுகின்றது. முதல் மனைவியாகிய காந்தருவ தந்தை விஞ்சை வன்மையும், எதுவரினும் ஏற்றுத் தாங்கிச் செய்வன செய்தற்கண் ஊக்கம் குன்றாமையும் உருவாகக் கொண்டு விளங்குகின்றனர். சனகமலைபால் மகிழ்ந்திருந்த சீவகற்கு அவள் விடுக்கும் திருமுகம் உண்மைக் காதன்மை ஒருபுறம் புலப்படுக்கினும், அவளது மான உணர்ச்சியை மறைத்திலது.

“பட்டபழி வெள்ளிமலை மேல்பரத்த லஞ்சித்
தொட்டுவிடுத் தேன் அவனைத் தூதுழி சொல்லிப்
பட்டபழி காத்துப்புக மேபரப்பி னல்லால்
விட்டலர்ந்த கோதையவ ராள்ளிவை துண்டோ?”

என்ற இச் சொற்கள் அவளது உள்ளப்பான்மையை ஒளியாது தெரிவிக்கின்றன. குணமாலையின் பிரிவாற்றாமையை இத்தத்தையே எடுத்துரைப்பதை நோக்கின் குணமாலையின் குணச் சிறப்பும், தந்தை ஏனை மகளிர்பால் கொண்டிருந்த அன்பும் நாம் நன்குணர விளக்குகின்றன. இவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய குணநலங்களைத் தனித்தனியே எடுத்து

நோக்க விரும்பின், இந் நூற்கண் நுழைந்து கண்டு இன் புறுதல் தக்கதேயன்றி வேறில்லை.

இறுதியாக, இந்தாற்கண், திருத்தக்க தேவர், தம் சமய நூற் பொருளை வற்புறுத்துவதே பெரு நோக்கமாகக் கொண்டுளார் எனினும், பெண்கட்கு ஆடவர் ஏற்புழித் தக்க துணைபுரிய வேண்டுமென்பதைப் பலவிடங்களில் வற்புறுத்துகின்றார். சீவகன்பரில் கட்டியங்காரன் செற்றங் கொண்டதை யறிந்து அவ்வுள்ளத்தை மாற்ற நினைந்த கந் துக்கடன, “நாண்மைக்கொண டிட்டப் பட்டார் நடுக்குறு நவையை நீக்கல், ஆண் மக்கள் கடன்” என்று கூறுகின்றான். குணமலை அசனி வேகத்தின் முற்பட்டதைக் கண்ட சீவகன், “பெண்ணுயி ரவலம் நோக்கிப் பெருந்தகை வாழ்விற சாதல்” என்று எண்ணுகின்றான்.

தேவரும் பெண்மையும் :

இவ்வண்ணம் தேவர் கருதினாரெனினும், பெண் மனம் புண்மையுடையதென்றும், பெண்ணால் ஆண் மகன் காக்கப் படுதல் உயர்வன்றென்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்விரு கருத்தையும், பெண்ணின்பமே பெரிதும் விரும்பி நின்ற சீவகன் வாயிலே வைத்து வழங்குகின்றார். பலதத்தனைத் தெருட்டியபொது சீவகன், “பெண்ணைப் படுவ கேண்மோ பீடில பிறப்பு நோக்கா, உண்ணிறை வுடைய வல்ல ஓராயிரம் மனத்த வாகும்” என்றும், பிறதோரிடத்தில், “பெண்இடர் விடுப்ப வாழ்விற சாதலே பெரிது நன்று” என்றும் கூறுகின்றான்.

இவ்வண்ணமே ஏனையோர் குணஞ்செய்கைகளையும் எடுத்து வகுத்தோதின், இம் முன்னுரை மிக விரியும் என அஞ்சி அறிஞர் அவற்றை இந் நூற்கண் நுழைந்து கண்டின்புறுமாறு விடுத்து, இந் நூலை யாததற்குக் தேவர் துணைக்கொண்ட நூல்களுட் சிலவற்றைக் கூறி இரண்டோ ரெடுத்துக்காட்டுக்களை வழங்குவேன். திருக்குறளும், எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் இந்தாலின் ஆக்கத் திற்குச் சொல்லும் சொற்றொடரும் கருத்தும் உதவியிருக்

கின்றன ; பல கருத்துக்களை விளக்குதற்குச் சங்க இலக்கியத்துக் கருத்துக்கள் சில உவமமாகவும் துணை செய்துள்ளன.

நூலின் ஆக்கத்திற்குத் துணை செய்த தமிழ் நூல்கள் :

‘பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு’ பதம் காண்பது போல் இனத்துக்கு ஒரோன்று காட்டுதும் :

‘செய்க பொருளைச் செயுநர் செருக்கறுக்கும்
எல்குஅதனில் கூறியது இல்’

என்பது திருக்குறள். இஃதே நேவர ‘செய்க பொருள் யாரும் செயுவாரைச் செயுகிற்கும், எல்து பிறிதில்லை இருந்தே உயிரும் உண்டாயும், ஸ்பமிலை இன்பம் அறனோடு அனையும் ஆங்கும், பொய்யில் பொருளை பொருள் மற்றல்ல பிறபொருளை’ என அமைத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

‘தொழுதகை உள்ளும் படைஒழிற்கும் ஒன்றார்
அழுதகண் னீரும் அனைத்து’

என்ற திருக்குறள், ‘தொழுதகை கையி னுள்ளுந் துறுமுடியகத்துஞ் சோர, அழுதகண்ணீரி னுள்ளு மணிகல த்தகத்து மாய்ந்து, பழுதுகண்ணிந்து கொல்லும் படைபுட னொடுங்கும் பற்றா, தொழிகயார் கண்ணுந் தேற்றம் தெளிசுற்றார் விளிசுற் றுரே’ என இழைத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வண்ணம் பல உள.

‘காய்நெல் அறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும் ;
நாறுசெறு வாயினும் தமிழ்த்துப்புக் குணினே
வாய்ப்பு கு வதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கும்.”

என வரும் புறப்பாட்டு, ‘வாய்ப்படுங் கேடு மின்றும் வரிசையி னரிந்து நாளுங், காய்த்தநெற் கவளந் தீற்றிற் களிறுதான் கழனி மேயின், வாய்ப்பட வின்றிப் பொன்றும் வல்லனாய் மன்னன் கொள்ளி, நீத்தநீர் ஞால மெல்லா நிதிநின்று சுரக்கு மன்றோ’ என்றும்,

‘கால்பார் கோத்து ஞாலத் தியக்குங்,
காவற் சாகா ஓகைப்போன் மாணின்
ஊறின் ருகி யாறினிது பந்மே,
உய்த்த நேறறு னுநின் வைகலும்,
பகைக்கூழ் அள்ளற் பட்டு
மிகப்பல தீனோய் தலைத்தலத் தருமே’.

என்னும் புறப்பாட்டு ‘அர்வலஞ் சூழ்ந்த வாழியலைமணித்
தேரை வல்லா, னோந்வுத தூரு மாயி னீடுல் காலஞ்
செல்லு, முர்நில மறிதல் தேறறு தூருமேன் முறிந்து வீழுந்
தார்நில மார்ப னெந்தர் தன்மையு மன்ன தாமே’ என்றும்
உதவி யிருக்கின்றன.

பழமொழிகள், வழக்காறுகள் :

இனி, ‘பழம்பகை நட்பாதல் இல்லை’ ‘குன்றின்
மேலிட்ட விளசகு’ என்பன முதலிய பழமொழிகள்,
‘பாட்டினைக் கேட்ட லோடும் பழம்பகை நட்பு மாமே’ என
வும், ‘தோன்றினான் குன்றத துச்சிச் கடர்ப்பழி விளக்கிட்
டன்றே’ எனவும் இந்துளின்கண் சையாளப்படுகின்றன.
கார்த்திகை விளக்கீடு வேனில்வீழா முதலிய வழக்காறுகள்
பல ஆங்காங்கு விளக்கப்படுகின்றன. மகளிர் பந்தாடுதல்,
நீராடுதல், முல்லைக்கொடி முசலியன வைத்து வளர்த்து
அவை சலைப்பூ மலர்ந்தவிடத்தச் சிறப்புச் செய்தல், சிறு
வரசகு எழுத்தறிவித்தல் முதலிய செய்கைகள் அவ்வவ்
விடங்களில் நன்கு சிறப்பிக்கப்பெறுகின்றன.

கதைக்குரியோர் நிலைக்கேற்பச் சொல் வழக்கம் செய்தல் :

மக்களின் வாழ்ச்சை நிலைக்கேற்ப அவர் வழங்கும்
சொற்களும் அமைதருக்கும்; அவர் சொற்களில் வரும்
உமையும் அவர் பயிலும் பொருள்களே யாகும். இந்நெறி
முற்றும் பாவலர் பாக்களில் சிறந்து நிற்கும். திருத்தக்க
தேவர் தூலும் இவ் வுண்மைக்குச் சான்று காட்டுகின்றது.
சீவகன் வேட்டுவர் தலைவனைக் கண்டு நீ வாழும் மலை யாது
என்று வினவ, அவற்கு அத் தலைவன், “இதா தோன்று

கின்ற சோலை சூழ்மலை” என்கின்றான். நந்தகோன் தன் மகள் கோவிந்தையின் நலம் கூறலுற்று,

“வெண்ணெய்போன்று ஊறினியன், மேம்பால்போல்
தீஞ்சொல்லன்;
உண்ண உருக்கிய ஆன்நெய்போல் மேலியன்;
வண்ண வனமுலை மாதர் மடநோக்கி
கண்ணும் கருசினம் போதிரண்டே கண்டாய்”

என்று சொல்கின்றான். இவன் சொல்லில், வெண்ணெயும் பாலும், நெய்ப்பும், கருசினம்பூவுமே உவமங்களாக வருதல் காண்க. இவன் சொல்லை ஏற்றுச் சீவகன் விடையிறுத்தற் குள்ளே விரைந்து இவனை,

“குலம் நினையல் நம்பி கொழங்கயற்கண் வள்ளி
நலன்றுகர்ந்தா னன்றே நறுந்தார் முருகன்;
நிலமகட்துக் கேள்வனும் நீர்நிரைநப் பின்னை
இலவலர்வாய் இன்னமிர்தம் எய்தினு னன்றே”

என்று பேசுகின்றான். இவ்வாறெல்லாம் பேசுவதும் பிறவும் அவர்தம் வாழ்க்கைப் பண்பெனக் காட்டும் புலமை நலக்குக்கு எடுத்துக் காட்டாம். இவ்வாறு வருவன பல இர்துற் கண் மிளர்கின்றன.

இன்றோரன்ன நலம்பலவும் விளக்கிக் கற்பார்க்குக் கழிபேரின்பம் நல்கும் செந்தமிழ் இன்பக் கருவூலமாக, இச் சிந்தாமணி நந்தா வளங்கொண்டு திகழ்ச்சின்றது. சோழன் அர்பாயன் என்பான் இந் தூவின் தமிழ் நலம் பெருக உண்ணும் விருப்பினால் அல்லும் பகலும் இதனைப் படித்து வந்தான் என்றும் அவன் கருக்கை மாற்றவே சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தைச் செந்தமிழ் நலம் சிறக்கச் செய்தனர் என்றும் துவலங்கை ஒன்று தமிழ் நாட்டில் வழங்குவதுண்டு. அஃது உண்மையாயின், இதன் பெருமை அளவிட்டுரைப்பதென்பது அரிதாம். கம்பனது இராமாயணமும் தணிகைப் புராணம் சேதுபுராணம் முகலிய தமிழ்நலக் கெழுமிய தல புராணங்களும் தோன்றி நம்மீனார்க்கு இன்பம் சுரந்து வருதற்கு வழிகாட்டியாகிய ஏற்றம் இச்

சிந்தாமணிக்கு உண்டு என்பதை நண்டு நாம் நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

முடிப்புரை :

இனி இச் சிந்தாமணிக்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் அழகியதொரு நல்லுரை எழுதிபுள்ளார். அவ்வுரையை வியந்து மகிழ்ந்த துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச அடிகள் “ சிந்தாமணியும், திருக்கோவையும் எழுதிக்கொள்ளினும் நந்தா உரையை எழுதல் எவ்வாறு நவீனநாளே ” என்று பாராட்டிபுள்ளார்.

இத்தகைய சிறப்புமிக்க பெருங்காவிமாயை இச்சீவக சிந்தாமணியின் பெருநலனை மக்களனைவரும் அறிந்து துய்த்து இன்புறுதற்கு வாயிலாக வரும் இதனைத் தமிழுலக மேற்றுப் பயன் கொள்ளுமாக !

“ தென்தமிழ்க்கலை தெரிந்தவர் பொருந்திய தேவூர் அன்பன் சேவடி யடைந்தனம் அல்லலான் றிலமே. ”

சீவக சிந்தாமணி

சுருக்கம்

கடவுள் வாழ்த்து

சித்த சரணம்

மூவா முதலா உலகம்ஒரு மூன்றும் ஏத்தத்
தாவாத இன்பம் தலையாயது, தன்னின் எய்தி
ஓவாது நின்றகுணத்து ஒணநிதிச் செல்வன் என்ப
தேவாதி தேவன் அவன் சேவடி சேர்து மன்றே.

அருக சரணம்

செம்பொன் வரைமேல் பசும்பொன் எழுத் திட்ட தேபோல்,
அம்பொன் பிதிரவின்மறு ஆயிரத் தெட்ட ணிந்து
வெம்பும் சுடரின் சுடரும்திரு மூர்த்தி, விண்ணோர்
அம்பொன் முடிமேல் அடித்தாமரை சென்னி வைப்பாம். உ

சித்த சரணம் - சித்தனை வணங்குதல். காதி, அகாதி என்ற இரு வகை கனமங்களையும் வென்று, உடம்பைத் துறந்து பரிநிர்வாணம் பெற்று மூவுலகத்தின் உச்சியில இருப்பவன்.

க. மூவா முதலா உலகம் - முடிவும் தோற்றமும் இல்லாத உலகம். உலகம் நீத்திய மென்பது சமன் சமயக கருத்து. தாவாத இன்பம் - கெடாத இன்பம். ஓவாது - விட்டு நீங்காது. குணத்து ஒண்ணிதிச் செல்வன் - குணமாகிய ஒளிய நிறியையுடைய அருட் செல்வன், தேவாதி தேவன் - தேவர்களுக்கு ஆதியாகிய தேவன்.

தேவாதி தேவன், தலையாய இன்பம், மூன்றும் ஏத்தத் தன்னின் எய்துதலால், ஓவாது நின்ற குணத்துச் செல்வன் என்ப; அவன் சேவடி சேர்தும் என முடிக்க.

உ. அருக சரணம் - அருகனை வணங்குதல், இதுவே முதற்கண் இருக்க வேண்டியதெனினும், குருக்கள் சித்த சரணப் பாடலை முதற்கண் வைக்க என்றாராகலின், இங்கு இரண்டாவதாக வைக்கப்பட்டது. வரை - மலை, செம்பொன் மலையேல் பசும்பொன் எழுத்திட்டது போல் என்றது இல்பொருளுவமை. பிதிர்வின் - துகள்போல. மறு - உடம்பிற் கிடக்கும்

தன்ம சரணம், சாது சரணம்

பன்மாண் குணங்கட்கு இடனாய்ப்
 ப்கைநண் பொடு இல்லான்
 தொல்மாண் பமைந்தபுனை நல்லறம்
 துன்னி நின்ற
 சொல்மாண் பமைந்த குழுவின்சரண
 சென்று தொக்க
 நன்மாண்பு பெற்றேன், இது நாட்டுதல்
 மாண்பு பெற்றேன்.

௩

அவையடக்கம்

கற்பால் உமிழ்ந்த மணியும் கழுவாது விட்டால்
 நற்பால் அழியும்; நகைவெண் மதிபோல் நிறைந்த
 சொற்பால் உமிழ்ந்த மறுவும மதியாற் கழுவிப்
 பொற்பா இழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமை மிக்கார். ச

புள்ளி. வெம்பும் சுடரின சுடரும் - மேல செலலச செலல வெதுப்பும்
 ஞாயிறறினும் மிக விளங்கும். வெம்பும் சுடர் - இள ஞாயிறு.

செம்பொன்மலையில் பசைச நிறப் பொன்னுல எழுத்திட்டதுபோல
 வண்ண வேறுபாடு கொள்ளக் கூடாதென்பா நச்சினாகுகினியா.

௩. துனனி நின்ற - மேற்கொண்டிருந்த. சொல - புகழ். குழ - ஆசிரிய உபாத்தியாய சாதுக்கள். தொக்க நன்மாண்பு - சோந்ததனால் உளதாகும் நல்வினைப் பேறு. நாட்டுதல் - கூறுதல். நாட்டுதல் மாண்பு - நாட்டுதலாகிய நலவினைப் பேறு.

இல்லாதான கூறிய குணங்கட்கு இடனாய், அறம் துனனி நின்ற, குழுவின் சரண் என்று இயையும், பன்மாண் குணமாவன, என்பத்து நான்கு இலக்கம் குணவிரதம், நூறு கோடி மகா விரதம், ஆயிரத்தெண்ணூறு சீலாசாரம் என்பர்.

ச. கற்பால் - கலவின் பகுதி. உமிழ்ந்த - தந்த. நற்பால் - அதன் நன்மைப் பகுதி; எனறது ஒளி. அழியும் - கெடும். நிறைந்த - கலை நிறைந்த. பொற்பா - அழகாக. இழைத்துக் கொளற்பாலர் - அமைத்துக் கொள்ளுதற்குரியர்.

க. நாமகள் இலம்பகம் .

நாமகள் இலம்பகம் : நாமகள் - கலைமகள் ; இலம்பகம் - தூலின் ஓர் உறுப்பு; சீவகன் நாமகளைக் கூடின இலம்பகம் என்பது பொருள்.

[இதன்கண், சீவகன் தந்தையான சச்சந்தன், விசயையை மணந்து இராசமாபுரத்தேயிருந்து ஏமாங்கத நாட்டை ஆண்டுவந்த தன் ஆட்சியைக் கட்டியங்காரன் என்னும் அமைச்சன்பால் வைத்துப் பின் அவன் சூழ்ச்சியால் இறந்து பட்டதும், அவனால் மயிற் பொறியில் ஏற்றிவிடுக்கப்பட்ட விசயை சுடுகாட்டில் நள்ளிரவில் சீவகனைப் பெற்று, தோழி வடிவிற்போந்த தெய்வம் துணையாகத் தண்டகாரணியத் தவப்பள்ளி யடைந்ததும், சீவகனை இராசமாபுரத்துக் கந்துக்கடன் என்பான் எடுத்துச் சென்று வளர்த்ததும், அச்சணந்தி யென்பவன்பால் சீவகன் கலைத்துறை பலவும் கற்றுத் தேர்ந்ததும் பிறவும் கூறப்படுகின்றன.]

ஏமாங்கத நாட்டு வளம்

காய்மாண்ட தெங்கின் பீழம்வீழக் கமுகின் நெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி, வருக்கை போழ்ந்து,
தேமாங் கனிசிதறி, வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதம்என்று இசையால்திசை போய துண்டே. ௫

இந்த நாட்டில், வேண்டுங்காலத்துப் பொய்யாதுவேண்டுமளவு தெரிந்து பொழியும் மழைக் கூட்டம், கடல் நீரை முகந்து சென்று மலை பிச்சியில் தங்கியது.

௫. தெங்கினபழம் - தெங்கின முற்றிய காய். வீழ - வீழ்ந்ததலை, கமுகு - பாக்கு மரம். பூமாண்ட தீந்தேன் தொடை - அழகிய மாட்சிமைப்பட்ட தேனபோல இனிய நீரையுடைய தாறு(குலை). கீறி - கிழித்து. வருக்கை - பலாவின் பழம். போழ்ந்து - பிளந்து. என்று - என்று பெயர் கூறப்பட்டு. இசையால் - புகழால். திசை போயது - எல்லாத் திசையிலும் பெயர் பரவியது.

மறை பெய்தல்

தேன்நி ரைத்துயர் மொய்வரைச் சென்னியின்
மேல்நி ரைத்து விசும்புற வெள்ளிவெண்
கோல்நி ரைத்தன போல்கொழுந் தாரைகள்,
வான்நி ரைத்து மணந்து சொரிந்தவே.

சு

இவ்வாறு பெய்த மழையால், மலைகளில் அருவிகள்
பெருகி இழிந்தோடின.

அருவிகள் வீழ்தல்

குழவி வெண்மதிக் கோடுமுக் கீண்டுதேன்
முழவின் நின்றதிர் மொய்வரைச் சென்னியின்
இழியும் வெள்ளரு வித்திரள் யாவையும்
குழுவின் மாடத் துகிற்கொடி போன்றவே.

எ

மலையடியைச் சேர்ந்த அருவிநீர், பல கால்களாய்ச்
சென்று கூடி, சிற்றாறுகளாயும் பேரியாறுகளாகியும் ஏமாங்கத
நாட்டில் படர்ந்தது.

யாறு நாட்டிற் பாய்தல்

வீடில் பட்டினம் வெளவிய வேந்தெனக்
காடு கையரிக் கொண்டு கவர்ந்துபோய்

சு. தேன நிரைத்து - தேன இரூல வரிசைப்படக கிடந்தது. வரைச்
சென்னி - மலையுச்சி. வெள்ளி வெண்கோல - வெள்ளியால் செய்த வெண்
மையான கோல. நிரைத்தனபோல - வரிசையாக நாட்டியது போல.
தாரை - மறைத்தாரை. மணந்து - தம்மில் கூடி. வான - மறை.

வெண்கோலகளை விசும்புற நிரைத்தனபோல, வான தாரைகளை
நிரைத்து மணந்து மொய்வரைச் சென்னியின்மேல் நிரைத்துச் சொரிந்
தன என்க.

எ. குழவி வெண்மதிக் கோடு - பிறைத் திங்களின் கோடு. உழ -
கிழிப்பதால். கீண்டு - கிழிப்புண்டு. முழவின் - முழவின முழக்கம் போல.
அதிர் - முழங்கும். மொய்வரை - அடுக்கடுக்காய் நிற்கும் மலைகூட்டம்.
குழுவின் மாடம் - கூட்டமாய் உள்ள மாட மாளிகைகள்.

மலையிலிருந்து இழியும் அருவிகள் யாவும், பிறைத் திங்களால்
கிழிப்புண்டு இழியும் தேனருவியும், உயரிய மாடங்களில் தொங்கும் வெண்
துகிற கொடியும் செந்துகிற கொடியும் போல இருந்தன.

மோடு கொள்புனல் மூரி நெடுங்கடல்
நாடு முற்றிய தோளன நண்ணிற்றே.

அ

இவ்வண்ணம் நண்ணிய பெருநீர் ஏமாங்கத நாட்டிற்
பாயும் சரயு நதியிற் கலந்தது.

அந்த நீரைச் சரயு நதி கொண்டு செல்லுதல்

திரைபொரு கனை கடற் செல்வன் சென்னிமேல
நுரையெனு மாலையை நுகரச் சூட்டுவான்,
சரையெனும் பெயருடைத் தடங்கொள் வெம்முலைக்
குரைபுனற் கன்னிகொண்டு இழிந்த தென்பவே.

க

சரயு கொணர்ந்த வெள்ளம் நாட்டில் பாய்வதால், உழ
வர்கள், நெல்லும் கரும்பும் விளைவிக்கலாயினர்.

அ. வீடில பட்டினம் - விடுதல இல பட்டினம் ; குடிகள் வீட்டு
நீங்குவதிலலாத பட்டினம், வீடு - முதனிலை திரிந்த தொழிற பெயர்.
வெளவிய - கொள்ளுகொண்ட. கையரிககொண்டு - கையால அரித்துக்
கொண்டு. மோடு கொள் புனல் - பெருமை (மிகுதி, பெருக்கு) கொண்ட
அருவி நீர். மூரி - வலிய. முற்றியதோ என - வளைத்துக்கொண்டதோ
என்று கண்டோர் சொல்லுமாறு.

பட்டினமொன்றைக் கொள்ளை கொண்ட வேந்தன் ஒருவனைப்
போல, காட்டைக் கவாந்து, அதனுட் கிடந்த பொருள்களை வாரிககொண்டு
சென்று, கடல் நாட்டை வளைத்துக்கொண்டதோ எனனுமாறு அருவி நீர்
பெருகிச் சென்றது என்க.

க. திரை - அலை. கனை கடல் - முழங்குங் கடல். செல்வன் - கணவன்.
சூட்டுவான் - வாளீற்று விளையெச்சம். சரயு என்பது சரை என வந்தது.
சரையெனும் பெயருடைத் தடங்கொள் வெம்முலைக் குரை புனற் கன்னி -
சரையென்னும் பெயரினையும், தடமாகிய விரும்பிய முலையினையுமுடைய
ஒலிக்கின்ற புனலாகிய கன்னி, தடம் - மடு. தடம் முலைபோற் சுரத்தலின்,
முலையாயிற்று. கன்னி யெனனுஞ் சொலைப் புனல் என்பது இணைந்து
அஃறிணையாக்குதலால், இழிந்தது என அஃறிணை வினை கொடுத்தார்.
என்ப - அசை.

சரயு என்னும் பெயருடைய புனற்கன்னி, கடற்செல்வனாகிய தன்
கணவன் சென்னிமேல நுரையென்னும் மாலையைச் சூட்டுவதற்காக,
அருவியீர் கொணர்ந்த பொருள்களையும் நுரையையும் சுமந்துகொண்டு சென்
றது என்க.

உழவர் உழவு செய்ய ஒருப்படுதல்

நெறிமருப் பெருமையின் ஒருத்தல் நீளினம்
செறிமருப் பேறறினம் சிலம்பப் பண்ணுறீஇப்
பொறிவரி வராலினம் இரியப் புககுடன்
வெறிகமழ் கழனியுள் உழுநர் வெள்ளமே.

யி

நாற்று விடுதல்

சேறமை செறுவினுள் செந்நெல் வான்முளை
வீரெடு விளைகளைத் தொழுது வித்துவார்
நாறிது பதமெனப் பறித்து நாட்செய்வார் ;
கூறிய கடைசியர் குழாங்கொண் டேகுவார்.

கக

களை யெடுத்தல்

கண்ணெனக் குவளையும் கட்ட லோம்பினார் ;
வண்ணாவாள் முகமென மரையின் உள்புகார் ;
பண்ணெழுத் தியல்படப் பரப்பி யிட்டனர் ;
தண்வயல் உழவர்தம் தன்மை யின்னதே.

கஉ

யி. நெறிமருப்பு - அறலப்பட்ட கொம்பு. ஒருதல - கடா. செறி
மருப்பு - நெடிது செறிந்த கொம்பு. ஏறறினம் - எருதுகளின் கூட்டம்.
சிலம்ப - முழங்க. பண்ணுறீஇ - ஏரில் பூட்டி. இரிய - நீங்க. வெறி -
மணம்.

எருமை யினத்தையும் எருதினத்தையும் ஏறி பூட்டிக் கழனியிலே
வரால மீளினம் நீங்கியோட உழுவோர் தொகை வெள்ளமென்னும் என
ணம் என்க.

கக. சேறமை செறு - சேறு பதமபட்ட வயல். வீரெடு விளைக -
சிதப்புற விளைக. தொழுது - நிலமகளைத் தொழுது. நாறு - நாற்று
நடுதல். நாட் செய்வார் - நாள் பார்த்து நடுவார். கூறிய கடைசியா -
இத்துணை நிலத்திற்கு இத்துணைப் போ என்று கொண்டு, முன்னுளே
சொல்லி வைத்த நடவுமகளிரா.

வயலில், 'நனகு விளைக' என விதைப்பவா, நடுதற்குப் பதமிது
எனத் தெரிந்து பறித்து, நடவுக்குரிய நாள் கருதி வைப்பா ; உழவர்
மகளிரா கூட்டங் கொண்டு சென்று வயலில் நடுவாரா என்க.

கஉ. ஒம்பினார் - நீக்கினார். உள்புகார் - அருகுஞ் செல்லார். வண்
ணம் - அழகு. வாள் - ஒளி. பண் - இராகம் ; இதனை வடநூலாரா சம
பூரண ராகம் என்பர். எழுத்தியல் பட - எழுத்தின வடிவு தோன்ற,
கட்டல் - களை யெடுத்தல்.

நெல் விளைதல்

சொல்லரும் சூற்பசும் பாம்பின் தோற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிருந் தீன்று, மேலலார் ,
செல்வமே போலதலை நிறுவித, தேர்ந்தநூல்
கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே. கங்

காய்த்த நெல்லை உழவர்கள் அரிந்து மலைபோலப் போ
ரிட்டனர்.

நெற் பெருமை

ஈசொல போர்புஅழித்து எருமைப் போத்தினால்
மாடுறத் தெழித்து,வை களைந்து, காலுறிஇச்
சேடுறக் கூப்பிய செந்நெற் குப்பைகள்
கோடுயர் கொழும்பொனின் குன்றம் ஒத்தவே. கசு

விளைந்த நெல்லை இது செய்தாராக, விளைந்து முற்றிய
கரும்பை ஆலையில் இட்டு ஆட்டிச் சாறு கொண்டனர்.

கரும்புதல்

கரும்புகண் உடைப்பவர் ஆலை தோறெலாம்
விரும்பிவந் தடைந்தவர் பருகி விஞ்சிய

களையெடுக்கச் செனறவர், குவளை காதலியின கண்போல மலாந்த
மையின அதனையும், தாமரை அவாதம் முகம்போல இருந்தமையின அதனை
யும் களையாராயப், பண்ணை எழுத்தின வடிவுதோன்ற இனிது பாடினர் ;
உழவர் செய்கை இது எனக.

கங். சொல - நெல். குல - கரு. அருகு குல - குலுண்டு எனறு
சொல்லுதற்கு அரிய. தோந்த - மெய்ப்பொருளை யாராயந்த. காய்த்த -
விளைந்தன.

நெல், குறபாமபுபோல கருத் தாங்கி, செல்வம் பெற்ற கீழோர்போல்
தலை நிமிர்ந்து நின்று, கறற நல்லோர்போல விளைந்து விளைந்து கிடந்தன
என்க.

கசு. போர்பு - கட்டுப்போ. ஈடு - இடுதல். போத்து - கடா.
மாடு - பகம. தெழித்து - உரபி. வை - வைக்கோல. கால் உறிஇ -
காற்றில் தூற்றி. சேடு - பெருமை. கோடு - உச்சி. குப்பை - குவியல்
கள்.

போரிட்ட நெற்குட்டைத் தள்ளி, எருமையால் புணையடித்து, வைக்
கோலை களைந்து, காற்றில் தூற்றிக் குவித்த நெற்குவியல் பொற்குன்றம்
போன்று இருந்தன.

திருந்துசா றடுவுழிப் பிறந்த தீம்புகை
பரந்துவிண் புகுதலின் பருதி சேந்ததே.

கடு

பண்படுத்திய நெல்லையும், கரும்பட்ட கட்டியையும் பல்வேறு பண்டிகளில் ஏற்றி மிக்க ஆரவாரத்துடன் ஊர் களுக்குக் கொண்டு போயினர். பல்லாறாகத் துய்த்தற்குரிய வளம் பலவும் மல்கியிருத்தலால், ஊர்கள் மிக்க சிறப்புத் திருந்தன.

ஊர்ச் சிறப்பு

விலக்கில் சாலை யாவார்க்கும் வெப்பின முப்பழச்சுனைத் தலைத்தணீர் மலரணிந்து சந்தனமசெய் பந்தரும், கொலைத்தலைய வேற்கணூர் கூத்து மன்றி, ஐம்பொறி நிலைத்தலைய துப்பெலாம் நிறைதுரும்பு மூர்களே. கசு

அடிசில் வைகல் ஆயிரம், அறப்புறமும் ஆயிரம், கொடிய னர்செய் கோலமும் வைகல தோறும் ஆயிரம், மடிவில் கம்பி யர்களோடு மங்கலமும் ஆயிரம், ஓடிவி லைவெ றுயிரம் ஓம்பு வாரின் ஓம்பவே. கஎ

கடு, கரும்பு கண உடைப்பவர் - கருமபைக் கணுவிலே வெட்டிவெட்டி ஆலையில்டுச சாறு காண்போர். விஞ்சிய - உண்டது போக மிக்கு நினற. அடுவுழி - காயச்சுமிடத்தில. தீம்புகை - இனிய புகை, பரந்து - விரிந்து, விண் புகுந்து பரத்தலின என இயைச்சு. சேந்தது - சிவந்தது.

கரும்பால்தோறும் வந்தடைந்தவர் பருக, மிககு நிறை சாறறைப் பாகு செய்யுமிடத்தே எழும் புகை விண்ணிலே சென்று பரத்தலால், ஞாயிறு சிவந்தது எனக.

கசு, யாவார்க்கும் விலக்கு இலசாலை - இன்ன சாதியார்க்கே உரியவை என வரையறுத்துப் பிறரை விலக்குவது இல்லாத உணவுச்சாலை. வெப்பு - வெப்பம், சுனைத்தலைத் தண்ணீர் - சுனையிற கொணாந்த தண்ணீர். கொலைத்தலைய வேற்கணூர் - கொல்லும வேல் போன்ற கண்களையுடைய நாடக மகளிர். கூத்து - கூத்தாடு மிடம். துப்பு - நுகா பொருள். நிறை துளும்பும் - நிறைந்த துளும்பும்.

யாவார்க்கும் விலக்குதல இல்லாத அட்டிற் சாலை, தண்ணீர்ப் பந்தர், மகளிர் கூத்தாடு மிடம் என்ற இவை யொழிய, ஏனைய எவ்விடத்தும் ஐம் பொறிகளாலும் நுகரப்படும் பொருள் பலவும் ஊர்களிடத்தே நிரம்பி யிருந்தன என்க.

கஎ. வைகல் அடிசில் - எப்போதும் உணவுள்ள உணவுச்சாலை. அறப்புறம் - அறச்சாலைகளும், அறத்திற்கு வீட்ட இறையிலே நிலங்களும்.

இராசமாபுரத்தின் சிறப்பு

நற்ற வம்செய் வார்க்கிடம் தவம்செய் வார்க்கு மஃதிடம்;
நற்பொ ருள்செய் வார்க்கிடம், பொருள்செய் வார்க்கு மஃதிடம்;
வெற்ற வின்பம் விழைவிப்பான் விண்ணு வந்து வீழ்ந்தென
மற்ற நாடு வட்ட மாக வையும் மற்ற நாடரோ. கஅ

இவ்வினிய நாட்டின் தலைநகரான 'இராசமாபுரத்தின் சிறப்பு இனிக் கூறப்படுகிறது. இந்த நகரம் புறநகர், அக நகர் என இரு கூறும் விளங்கும். புறநகர்க்கண் நால்வகைப் படை வீரரும், யானை, குதிரை முதலியனவும் உள்ளன. இது கடந்து செல்லின், அகமும் மதிலும் காணப்படுகின்றன. அகழின்கண் நீர் நிரம்பி முதலை முதலிய நீர் வாழ்வனவும் புள்ளினமும் செறிந்திருக்கும்.

இராசமாபுரத்துக் கிடங்கின் சிறப்பு

கோட்சுரூ இனத்தொடு முதலைக் குப்பைகள்
ஆட்பெரு திரிதர அஞ்சிப் பாய்வன,
மோட்டிரூப் பனிக்கிடங்கு உழக்க மொய்த்தெழுந்து
ஈட்டரூப் புள்ளினம் இரற்று மென்பவே. கக

கொடியனார் - கொடிபோலும் மகளிர். கோலம் - கோலம் செயதுகொள்ளுமிடம். மடிவில கமமியர் - தொழிலில மடிதல இல்லாத கமமியர், மங்கலம் - திருமணம். ஒம்புவாரின ஒம்ப - பாதுகாப்பார காதலைச் செய்ய, வேறு ஆயிரம், வேறுயிரம் என வருதது. ஒடிவிலலை - தவிரதல இலலை.

அடிசிற சாலைகளும், அறச்சாலைகளும், மகளிர் கோலம் செய்துகொள்ளுமிடங்களும், கமமியரும், திருமணமும், இவை போலவன வேறும் ஆயிரமாயிரம் ஊரககண் உண்டு எனக.

கஅ. நற்றவம் - வீடு பேறு குறித்த தவம். தவம் - மறுமை குறித்த இல்லறம். நற பொருள் - நறபொருளைப் பயக்கும் கல்வி. பொருள் - இம்மையில் பெரும்பயன் பயக்கும் செலவம். வெற்ற இனபம் - வெற்றியாலவரும் இனபம். விண்ணு - விண்ணவருலகம், உவரது வீழ்ந்தென - மகிழ்ந்து நீலவுலகின் மேலே வீழ்நது கிடந்த தென்னுமாறு. வட்டமாக - எல்லையாக, வையும் - இருநது விளங்கும். வீழ்ந்தென - வீழ்ந்தென விகாரமாயிற்று,

வின் உவரது வீழ்ந்தென வையும் நாடு, நற்றவம் முதலியவற்றைச் செய்வார்க்கு இடம் எனக.

கக. கோட் சுரூ - கொலலுதலையுடைய சுரூமீன். முதலைக் குப்பை - முதலைக் கூட்டம். ஆட்பெரு - ஆட்கள் எதிர்ப்படப் பெருது. திரிதர -

நிரைகதிர் நித்திலம் கோத்து வைத்தபோல்
விரைகமழ் கமுதின்மேல் விரிந்த பாளையும்,
குரைமதுக் குவளைகள் கிடங்கிற் பூத்தவும்
உரையின்ஓர் ஓசனை உலாவி நாறுமே.

உ௦

இனி, அதன் அருகே நிற்கும் மதில் பலவகைப் பொறி
களைக் கொண்டு விண்டுதொட உயர்ந்துள்ளது. தூற்றுவரைக்
கொல்லி, விற்பொறி, கற்பொறி, அரிதூல் முதலிய பல எந்தி
ரங்கள் வைக்கப்பெற்றுள்ளன.

மதிற் சிறப்பு

வயிரவரை கண்விழிப்ப போன்று மழையுடனும்,
வயிரமணித் தாழ்க்கதவு வாயில முகமாக,
வயிரமணி ஞாயில்முலை, வான்பொற கொடிக்கூந்தல்,
வயிரக் கிடங்காடை மதிற்கன்னி யதுகவினே.

உ௧

இவ் வகநகர்க்கண் மிகப் பலவாகிய செல்வ வீதிகளில் உள்ள
செல்வர் மனைச் சிறப்பு

நறையும் நானமும நாறும் நறுமபுகை
விறகின் வெள்ளி யடுப்பின அம பொறகலம
நிறைய ஆக்கிய நெய்பயில இன்னமுது
உறையு மாந்தர் விருந்தொடும உண்பவே.

உ௨

திரிவதால், மோட்டு இரு - பெரிய இருல்மீன, உழகக - கலகக, ஈட்டரு -
கூட்டம குறையாத. இரறறும் - ஒலிக்கும்.

உ௦, நிரைகதிர் நித்திலம் - வரிசையுற ஒளிவிட்டு விளங்கும் முத்து,
விரை - நறு மணம், விரை கமழ பாளை என இயைக்க. குரை கிடங்கில
பூத்த மதுக்குவளை - ஒலிக்கின்ற அகழியில் பூத்த தேன நிறைந்த
குவளை. உரையின் - புகழினால், நாறும் - மணம் கமழும்.

உ௧, வயிரவரை - வயிரம் பொருந்திய மலை. மழையுடனும் - மேகம்
தவழும், வயிரமணித் தாழ - வயிரமணியால் செய்த தாழ, வான
பொறகொடி - வானளாவியசையும் அழகிய துகிற்கொடி, வயிரக கிடங்கு -
வன்மை பொருந்திய கிடங்கு, கவின - அழகு.

மழையுடனும் வாயில முகமாக, ஞாயில் முலையாக, பொறகொடி கூந்த
லாக, கிடங்கு ஆடையாக, மதிலாகிய கன்னியது கவின இருந்தது என்க.

உ௨, நறை - நறைக்கொடி, நானம் - புழுது, விறகின் - நறும்
புகை கமழும் விறகுளால், வெள்ளியடுப்பு - வெள்ளியாலான அடுப்பு.

அருகன் கோயில் உண்மை

திங்கள் முக்குடை யான்திரு மாநகர்
எவகும் இவகும் இடந்தொறும் உண்டையால்,
அவகண் மாநகர்க் காக்கம் அருததோர்
சங்க நீர்நிதி யால்தழைக் கின்றதே.

உங

இராசமாபுரத்தின் பொது வனப்பு

தேன்தலைத் துவலை மாலை, பைந்துகில், செம்பொன் பூத்து,
ஞான்றன வயிர மாலை, நகுக்கதிர் முத்த மாலை,
கான்றமீர் தேந்தி நின்ற கற்பகச் சோலை, யார்க்கும்
ஈன்றருள் சுரந்த செலவத்து இராசமா புரம் தாமே.

உச

இந்நகரின் நடுவே அரசனது கோயிலுளது. அதனைச்
சுற்றி அகழும் மதிலும் இருப்ப, மதிலிற் கட்டிய கொடிகள்
வானத்தே விளங்குகின்றன.

அரசன் கோயிலின் கொடி வனப்பு

இஞ்சி மாக நெஞ்சுபோழ்ந்து எல்லை காண ஏகலின்,
“மஞ்சு குழ்ந்து கொண் டணிந்து மாக நீண்ட நாகமும்,

பொற்கலம் - பொன்னுற செய்யப்பட்ட அட்டிற்சலம். நிறைய - மடை
நூல விதியிற் குறைபடாமல். விருந்தொடும் உண்ப - விருந்து பெற்றகு
அருமை தோன்ற நிறைவின், உம்மை, சிறப்புமமை.

உங. திங்கள் முக்குடையான் - திங்களைப்போலும் குடை மூன்று
டைய அருகன். குடை மூன்றுமாவன, சந்திராதித்தம், நித்திய வினோதம்,
சகலபாசனம் எனபன. எங்கும் - தெருவெங்கும். இங்கும் - மனையிடத்
தும். இடந்தொறும் - நகரின் தக்க இடந்தொறும், நிதியால் - நிதியோடு.
நிதியோடு அருததோர் ஆகக் தழைக்கின்றது என்க. சங்கநிதி - சங்கம்
என்னும் எண்ணளவான நிதி,

உச. தேன்தலைத் துவலைமாலை - தேனைத் தலையிலே துவலையாக வுடைய
மாலை, ஞான்ற வயிரமாலை - தொங்குகின்ற வயிரமாலை. கான்று - தோற்று
வித்து. அமிர்து - போகம். அருள் - ஈன்று, செலவம் சுரந்த இராசமா
புரம் என இயையும்.

இராசமாபுரம் என்னும் பெயரையுடைய இவ்வூர், மாலையும் துகி
லும் பொன்னும் பூத்து, வயிரமாலையும் முத்த மாலையும் கான்று, அமிர்
தேந்தி நின்ற கற்பகச் சோலையாகும் என்க.

அஞ்சம் நின்னை ” என்றலின் ஆண்டு நின்று நீண்டதன் குஞ்சி மாண்கொ டிக்கையால் கூவி விட்ட தொத்ததே. உரு

அரசன் கோயில் இந்திரன் கோயில்போல் சிறத்தல்

கந்து மாம ணித்திரள் கடைந்து செம்பொன் நீள்சுவர்ச் சந்து போழ்ந்தி யற்றிய தட்டு வேய்ந்து வெண்பொனால், இந்தி ரன் திருநகர் உரிமை யோடும் இவ்வழி வந்தி ருந்த வண்ணமே அண்ணல் கோயில் வண்ணமே. உசு

சச்சந்தன் என்ற அரசன் சிறப்பு

நச்ச நாகத்தின் ஆரழற் சீற்றத்தன்,
அச்ச முற்றடைந் தார்க்கமிர் தன்னவன் ;
கச்ச லாம்முலை யார்க்கணங் காகிய
சச்சந் தன்னனும் தாமரைச் செங்குணன். உஎ

தருமன் தண்ணளி யால், தன திகையால்
வருணன், கூற்று உயிர் மூற்றலின், வாமனே
அருமை யால், அழ கில்கணை ஐந்துடைத்
திரும கன், திரு மாநில மன்னனே. உஅ

உரு. இஞ்சி - மதில, மாகம - விண், எலலை - விண்ணுலகின் எலலை. மஞ்சு - மேகம். மாகம நீண்ட நாகம் - வாணுகத்தே உயர்ந்த நாகருலகம். ஆண்டு நின்று - மேக மண்டலத்திலிருந்தே. நீண்ட கொடிக் கையால் - நீண்ட கொடியாகிய கையால், குஞ்சி மாண கொடிக் கை - குழியிடத்தே சின்று மாட்சிமைப் பட்ட கொடி. குஞ்சி - மதிலிடத்தே கொடிநாட்டும் குழி, கூவிவிட்டது ஒத்தது - கூவிவிட்ட தனமையை யொத்தது.

உசு. கந்து - தூண், சந்து - சந்தனம். தட்டு - நெடுங்கை. தூண் மணித்திரளால் கடையப்படுதலாலும், சுவா பொன்னாலாகியிருத்தலாலும் சந்தனத்தைப் பிளந்து நெடுங்கை செய்து, பொன்வேயந் திருத்தலாலும், கோயில் வண்ணம், இந்திரன் திருநகர் வந்திருந்தவண்ணம் என்க. உரிமை - இந்திரனுடைய உரிமை மகளிர்,

உஎ. நச்ச நாகம் - நஞ்சையுடைய பாம்பு. ஆர் அழல் - மிகக் வெமமை, அமிர்து அன்னவன் - அமிர்து போல நலம் செய்பவன், அணங்காகிய - காம வருத்தத்தைச் செய்யும். தாமரைச் செங்குண - தாமரைப் பூப் போல இயல்பாகவே சிவந்த கண்ணையுடையவன்,

உஅ. தருமன் - அறக்கடவுள், கூற்று - எமன், உயிர் மாற்றலின் - செற்றார் உயிரைத் தப்பாமல கொலலுதலால், வாமன - அருகன், திரு

இவ்வாறு அரசன் வாழ்ந்து வருநாளில், விதைய நாட்டரசனுக்கு விசயை என்ற மகளொருத்தி உருவும் திருவும் பிறநலங்களும் மிகவுடையளாய் இருந்து வந்தாள். அவ்வரசன் சச்சந்தனுக்கு மாமன். விசயையின் அழகும் குணமும் பிறநலங்களும் கேள்வியுற்ற சச்சந்தன் அவன்மீது பெருங் காதல் கொண்டு திருமணம் செய்துகொள்ள நினைத்தான். சான்றோர் சிலரை அவன்பாற் செலுத்தி மணம் பேச வித்தான்.

சச்சந்தற்குத் திருமணம் செய்தல்

மருமகன் வலந்ததும், மங்கை யாக்கமும்,
அருமதிச் சூழ்ச்சியின் அமைச்சர் எண்ணிய
கருமமும் கண்டு, அவர் கலத்தற் பான்மையில்,
பெருமகற் சோத்தினர் பிணைய னுனையே.

உக

சச்சந்தனும் விசையுள் இன்பவாழ்வு நடாத்துதல்

தன்னமா காத லானும் தையலு மணந்த போழ்தில்,
பொன்னனாள் அமிர்த மாகப் புகழ்வெய்யோன் பருகி யிட்டாள் ;
மின்னவர் பூணி னுனை, வேற்கணர்க் கியற்றப் பட்ட
மன்னிய மதுவின் வாங்கி மாதரும் பருகி யிட்டாள்.

௩௦

துறுமலர்ப் பிணையலும், சூட்டும், சுண்ணமும்,
நறுமலர்க் கண்ணியும், நாறு சாந்தமும்,

மகன் - திருமகட்கு மகனாகிய காமன். உரை கூறுமிடத்துத் தருமனை யொப்பன் ; வருணனை யொப்பன் என இவ்வாறு கூறுக.

உக. மருமகன் - சச்சந்தன். வலந்தது - கூறியது. ஆக்கம் - சச்சந்தனபால் கொண்டுள்ள அன்பு. அருமதிச் சூழ்ச்சியின் - பிறரால் காணற் கரியவற்றை நுனித்தறியும் அறிவும் ஆராய்ச்சியுமுடைய. கருமம் - விசையின் உடன் பிறந்தவனுள் கோவிந்தராசனுக்கு இச் சச்சந்தன் துணையாதல். கலத்தற் பான்மை - பெண் கொடுத்தற்குரிய முறை. பிணை - பெண்மான்.

௩௦. அமர் - வீரும்புகின்ற. பொன்னனாள் - திருவை யொக்கும் விசயை. பருகியிட்டான் - பருகினான். ஒரு சொல். மின்னவர் - ஒளி விளங்கும். பூணினை - பூன் அணிந்த சச்சந்தன். மன்னிய மது - மிக்க மது. வாங்கி - அவன் காட்டக் கண்டு.

அறுநிலத் தமிழர்தமும், அகிலும், நாவியும்
பெறுநிலம் பிணித்திடப் பெரியர் வைகினார்.

நக

இவ்வாறு வையும் நாளில், விசயைபால் பிறந்த ஆராக்
காதலால், சச்சந்தனுக்கு, அவள் இருக்கும் உவளகத்தை
விட்டு, அரசிருக்கை மண்டபத்திற்குப் பிரிந்து போவதும்
நெடும்பிரிவாய்த் தோன்றிற்று. அவளோடு இடையறவின்
றிக் கூடியிருந்து நுகரும் இன்பமே சிறந்து தோன்ற,
அவன், அரசாளுதலைக் கருத்திற் கொள்ளாதுயினான்.

சச்சந்தன் அரசாட்சியிற் கருத்துள்ளுமை

மண்ணை கம் காவலின் வழக்கி, மன்னவன்,
பெண்ணருங் கலத்தொடு பிணைந்த பேரருள்,
விண்ணகம் இருள்கொள விளங்கு வெண்மதி
ஒண்ணிற வுரோணியோ டொளித்த தொத்ததே. நக

சச்சந்தன், விசயையின் காதலின்பத்தில் மூழ்கித்
திளைத்தற்கு அரசு புரியும் தொழில் தடையாக இருக்கிற
தென்று நினைந்து, அவ்வரசினைத் தன் அமைச்சருள் தலை
வனான கட்டியங்காரன்மேல் வைத்து, தான் பெண்ணின்
பத்தில் இடையீட்டின்றித் திளைத்திருக்கத் துணிந்தான்.

நக. துறமலர்ப பிணையல் - பூக்கள் நெருங்கத் தொடுத்த மாலை.
குட்டு - நெற்றிககட்டு; ஒருவகையணி. கணணி - முடிமாலை. சாந்தம் - சந்த
னம். அறுநிலத் தமிழர்தம் - அறுசுவையுமுதம். நாவி - கத்தூரி. பெறு
நிலம் - போகம் நுகரும் இடமாகிய ஐம்பொற்கூையும், மிகக இனபம்
நுகாதலின், "பெரியா" என்றார். பெருமை, மிகுதி.

நக. காவலின் - காத்தலிலிருந்து; வழக்கி - தவறி. நாடு காத்த
லில் கருத்தைச் செலுத்தாது என்றவாறு. பெண்ணருங்கலம் - விசயை.
பிணைந்த - கலந்து மயங்கிகிடந்த. பேரருள் - கழிகாமம். விண்ணகம் -
வானம். ஒண்ணிற உரோணியோடு - ஒள்ளிய நிறம் படைத்த உரோ
கினியோடே கூடி. திங்கள் உரோகினியோடு கழி காமம் கொண்டொழு
கிய காரணத்தால் தேய்வுற்றான என்பது கதை. உரோகினி - உரோணி
யென வந்தது விகாரம்.

சச்சந்தன் கட்டியங்காரனைத் தனியாக அழைத்துத் தன்
கருத்தை யுரைத்தல்

“அசைவிலாப் புரவி வெள்ளத்து
அரிஞ்சயன குலத்துள் தோன்றி,
வசையிலாள் வரத்தின் வந்தாள்
வான்சுவை அமிர்த மன்னுள்
விசையையைப் பிரித லாற்றேன்,
வேந்தன்நீ யுகி வையம்
இசைபடக் காத்தல வேண்டும்
இலங்குபூண மாரப !” என்றுன்.

ந.ந.

கேட்ட கட்டியங்காரன், முதற்கண் உடன்படான்
போல் நடித்து, “யானையின் கழுத்தின்மேல் வைத்தற்குரிய
தவிசனை நாயின்மேல் வைப்பது சிடையாது; அதுபோல
வுளது அடியேன்மேல் தேவரீர் சுமந்து போந்த அரசினை
வைப்பது” என்று கூற, அரசன், “நீ மறுத்து மொழி
யற்க” என்றுன்.

கட்டியங்காரன் உடன்பட்டுரைத்தல்

எழுதரு பருதி மார்பன்
இறறென இசைத்த லோடும்
தொழுதடி பணிந்து சொல்லும் :
“துன்னலாத் தொலைத்த வேலோய் !
கழிபெருங் காத லாளகண்
கழிநலம் பெறுக ; வையம்
பழிபடா வகையிற் காக்கும
படுநுகம் பூணபல்” என்றுன்.

ந.ச.

ந.ந. அரிஞ்சயன அசைவிலாக குலத்துள் - அரிஞ்சயன என்பானது
குற்ற மற குலத்தில் பிறந்து. அரிஞ்சயன - விசையின் பாட்டன்.
புரவி வெள்ளம் - குதிரைகளை வெள்ளக் கண்க்கில உடைய, வசை - குற்
றம். வரத்தின் வந்தாள் - முற பிறப்பில என வேண்டுகோட்டு இரங்கி
இப் பிறப்பில எனக்கு மனைவியாக வந்தாள். இசைபட - புகழ் உண்டாக.
இலங்கு பூண் - விளங்குகின்ற பூண்.

ந.ச. எழுதரு பருதி மார்பன் - எழுகின்ற ஞாயிறு போன்ற விளக்க
மமைந்த மார்பையுடைய சச்சந்தன். இற்று என - தன் கருத்து இன்னது
என்று, துன்னலர் - பகைவர், தொலைத்த வேலோய் என்றதனால், தன்
பால் அரசு வைப்பின தான் துன்னி நின்று நன்றி மறவாது ஒழுகுவதாகக்

இதனையறிந்து நிமித்திகள் முதலிய அமைச்சர்கள் தடுத்துரைத்தல்

வலம்புரி பொறித்த பண்கை
மதவலி விடுப்ப ஏகிக்
கலந்தனன் சேனை காவல்
கட்டியங் காரன் என்ன,
“ உலந்தரு தோளி னாய் ! நீ
ஒருவன்மேல் கொற்றம் வைப்பின்
நிலம்திரு நீங்கும் ” என்றோர்
நிமித்திகள் நெறியிற சொன்னான்.

௩௫

சச்சந்தன் கூறல்

“ எனக்குயிர் என்னப் பட்டான் ;
என்னலால் பிறரை யில்லான் ;
முனைத்திறம் முருக்கி முன்னே
மொய்யமர் பலவும் வென்றான் ;
தனக்குயான செய்வ செய்தேன் ;
தான்செய்வ செய்க ; ஒன்றும்
மனக்கினு மொழிய வேண்டா ;
வாழியர், ஒழிக ” என்றான்.

௩௬

கட்டியங்காரன தன் உடனபாட்டுக்குறிப்பு நனகு எய்தக கூறுதல காண்க.
கழிபெரு - ஒரு பொருட் பனமொழி. இனி, துனனலாத் தொலைத்த
வேலோய எனறதற்கு, “ பகை யென்று கூறப்படும் பகைவரை யெல்லாம்
கொன்ற வேலோய் ” என்று நச்சினாகுகினியர் கூறினா.

௩௫. வலம்புரி - சங்க ரேகை. பொறித்த - பிறவியிலே பொறிக
கப்பட்ட. மதவலி - மிக்க வலிமையுடைய சச்சந்தன். விடுப்ப -
கையாலே காட்டி விடுப்ப. என்ன - என்று அனைவரும் சொல்ல. உலந
தரு தோளினாய் - தூண்போல உயாநத தோளையுடையாய். கொற்றம் -
அரசியல். நிலந்திரு - நிலமும் திருவும். என்று ஓர் - என்று அறிவாயாக
என. நெறியின - நீதியால்.

௩௬. என அலால் பிறரை இல்லான - எனனை யொழியப் பிறரை
உயிர்த்துணைவராக இல்லாதவன். முனை திறம் - பகைவர் போர் முனைக்
கண் செய்யும் சூழ்ச்சி வகை. முருக்கி - கெடுத்து. முன்னே - யான் இச்
சிறப்பைச் செய்வதற்கு முன்னே, மொய்யமா - நெருங்கிய போர்.
தனக்கு - அவன்றனக்கு ; அவனுக்கு. செய்வ - செய்யக்கூடியவை.
ஒன்றும் - சிறிதும். மனக்கு - மனத்திற்கு, இனன - பொருமை. வாழி
யர்-நீயும் நின் நிலையில வாழ்க. ஒழிக - இனி, இவ்வாறு கூறுவதைத் தவிர்க.

நிமித்திகள் மேலும் கூறல்

“காவல ! குறிப்பன் நேனும்
கருமம் ஈது, அருளிக் கேண்மோ :
நாவலா சொற்கொண டார்க்கு
நன்கலால தீங்கு வாரா ;
பூவலர் கொடிய னாகண்
போகமே கழுமி, மேலும்
பாவமும் பழியு முற்றா
பற்பலர் : கேள்இது” என்றான்.

௩௭

என்றவன், பிரமன் திலோத்தமை பொருட்டு நான் முகனாகியதும், அரன் மங்கை பங்கனாகியதும், மாயோன் கோவியர் துகில் கவர்ந்து குருந்தொசித்துச் சிறு சொல் பெற்றதும், புத்தன் பெண் கழுதையாகி இழிக்கப்பட்டதும் எடுத்துக் கூறினான்.

பெண்ணின்பத்தால் அரசாட்சியை நெகிழ்த்தல் நன்றன்று
என அவனே வற்புறுத்திக் கூறல்

“படுபழி மறைக்க லாமோ ?
பஞ்சவர் அன்று பெற்ற
வடுவுரை யாவா பேரூப்பார் ?
வாய்ப்பறை அறைந்து தூற்றி,
இடுவதே யன்றிப் பின்னும்
இழுக்குடைத் தம்ம ; காமம்
நடுவுநின் றுலக மோமபல்
நல்லதே போலும்” என்றான்.

௩௮

௩௭. குறிப்பனநேனும் - திருவுள்ளமனறியினும். கருமம் ஈது - செய்யத்தக்க கருமம் இதுவே ; அஃதாவது ஒருவனமேல் கொற்றம் வைத் தலாகாது. கேண்மோ - கேட்க. நாவலா - அமைச்சர். நன்கு - நலம். பூவலர் கொடியனார் - பூக்கள் பூத்துள்ள கொடி போலும் மகளிர். போகமே கழுமி - போகத்திலே மூழ்கி மயங்கி. பாவமும் பழியும் உற் றோர் - மறுமையில் பாவமும், இமமையில் பழியும் கொண்டவர்.

௩௮. படுபழி - காமத்தால் பிறந்த பழி. பஞ்சவர் - பாண்டவர், வடுவுரை - பழிமொழி ; ஒருத்தியை ஐவா மனைவியாக்கிக்கொண்டனர் என்பது. பேரூப்பார - நீக்குவார. வாய்ப்பறை யறைந்து - பலரும் நன்கு அறியும்படி வெளிப்படச் சொல்லி. தூற்றியீடுவதேயன்றி - தூற்

உருத்திரதத்தன் கூறல்

ஆரறி விகழ்தல் செல்லா

ஆயிரம் செங்குணனும்,

கூரறி வுடைய நீரா

சொறபொருள் கொண்டு செல்லும் ;

பேரறி வுடையை நீயும் ;

பிணையனாட்கு அவலம் செய்யும்

ஓர் அறி வுடையை என்னுன்

உருத்திர தத்தன என்பான்.

௩௯

சச்சந்தன் விடையிறுத்தல்

அளந்துதாம் கொண்டு காத்த அருந்தவ முடைய நீரார்க்கு
அளந்தன போக மெல்லாம் ; அவரவாக்கு அற்றை நாளே
அளந்தன வாழும் நாளும் ; அதுஎனக் குரையல் என்னுன்
விளங்கொளி மணிகள் வேய்ந்து விடுசுடர் இமைக்கும்

பூணன்.

நிமித்திகள் துறவு

“மூரித்தேந் தாரி னாய்! நீ, முனியினும், உறுதி நோக்கிப்
பாரித்தேன் தரும நுண்ணூல் ; வழக்கு அது வாதல கண்டே ;

றுவதே யனறி, பினனும் - மறுமையிலும். இழுககுடைத்து - நரகம்
முதலியவற்றை எய்துவிக்கும் குற்றமுடைத்து. நடுவுநின்று - நடுநிலையில்
நின்று. போலும் - ஒப்பில போலி.

௩௯. ஆர் அறிவு இகழ்தல் செல்லா - பெரிய அறிவுடைமையால் பிற
ரால் இகழப்படாத. ஆயிரஞ் செங்குணன் - இந்திரன். கூர் அறிவுடைய
நீரா - கூத்த அறிவு படைத்த அமைச்சர். நீயும் - இந்திரனைப் போல
நீயும். பிணையனாட்கு - விசையாக்கு. அவலம் - பின்னா நிகழ்வதாகிய
துன்பம். தன் கணவன் தன் பொருட்டால் அரசு காவலில் இழுகுகின்
என எழும் பழியால் உளதாகும் வருத்தமுமாம். ஓர் அறிவு - சிறு புல்லறிவு.

௪௦. தாம் அளந்துகொண்டு காத்த அருந்தவம் - தம்மால் இயலவது
என வரைந்துகொண்டு காத்த அரிய தவம். அற்றை நாளே - கருவில்
பதிகின்ற பொழுதே. அளந்தன - அறுதியிடப்பட்டு உள்ளன. அது -
அந்த நிலையாமை. “நிலநதிரு நீங்கும்” (34) என நிமித்திகள கூறிய செல்வ
நிலையாமையையும், உருத்திரதத்தன் கூறிய யாககை நிலையாமையையும் நிலை
யாமை யென ஒருமையாக்கி, “அது” என்று ஒருமையாற கூறினான்.
உரையல் என்னுன், நிமித்திகளை நோக்கி ; அவன் உரியனாதலின். உரை
யல் - சொல்லற்க,

வேரித்தேங் கோதை மாதர் விருந்துனக் காக இன்பம்
பூரித்தேந் தினைய கொங்கை புணர்க் ; யான் போவல் எனருன்.

அமைச்சர்கள் நீங்கிச் செல்ல, கட்டியங்காரன் அரசு
பாரத்தைத் தான் சுமந்து ஆட்சி புரிந்து வருகின்றான். சச்சந்தன் தன் மனைவி விசயையின் காதலின்பத்தில் மூழ்கிக்
களித்திருக்கின்றான். இவ்வாறு நாட்கள் செல்ல, விசயை
ஒருநா ளிரவு தீக்கனவு காண்கின்றாள்.

விசயை தீக்கனவுக் கண்டு சச்சந்தன்பால்
உரைத்தற்கு எழுதல்

பஞ்சி யடிப்பவ ளத்துவர் வாயவள்,
துஞ்ச மிடைக்கன மூன்றவை தோன்றலின்,
அஞ்சி நடுங்கினள் ஆயிழை ; ஆயிடை
வெஞ்சுடர் தோன்றி விடிந்ததை யன்றே. சஉ

அருகனைப் பரவுதல்

பண்கெழு மெல்விர லடலபனைத் தோளிதன்
கண்கழுஉச் செய்து கலைநல தாங்கி

சக. மூரித் தேந் தாரியும் - மூரித தாரியும் என இயைத்து,
வன்மையுடைய தாரியும் என்று கொள்க. தேந் தார - தேன பொருந்
திய மாகை, முனியினும் - வெகுளினும். பாரித்தேன் - விரித்துக் கூறி
னேன். தரும் நுண்ணூல் - தருமத்தைச் சொல்லும் நுண்ணிய கருத்துக்
களை யுடைய நூல். வழக்கு - அமைச்சர் இயல்பு, வேரி - மணம்.

மாதா இனபம் உனக்கு விருந்தாக, கொங்கை புணாக என்று முடிக்க.
இனபம் கூடுநதோறும் புதிது படுதலின், 'விருந்தாக' எனருன் ;
" புணர்ந்தால் புணருந்தோறும் பெரும் போகம் பினனும் புதிதாய், மணந்
தாழ புரி குழலாள் அலகுல்போல வளாகின்றதே" என்று திருக்கோவை
யார் கூறுதல் காண்க. பூரித்து - பருத்து ஏந்து - உயர்ந்த. அரசன போ
என்மல, தானே போவே னென்றல் நீதியனமையின், துறவு உட்கோளா
யிற்று.

சஉ. பஞ்சியடி - பஞ்சிபோலும் மெல்லிய அடி. பவளத் துவர் வாய் -
பவளம்போற சிவந்த வாய். அடியையும் வாயையுமுடைய விசயை, கன
மூன்று - கண்ட கனககள் மூன்று. அவை - அம் மூன்றும். தோன்றலின் -
நெஞ்சில நின்று நனவில தோன்றுதலால். ஆயிடை - அக்காலத்தே.
வெஞ்சுடர் - ஞாயிறு. விடிந்ததை - விடிந்தது; வினைத் திரிச்சொல். விடிய
லில் தோன்றுங் கன பயன் செய்யும் என்ப. " இவை பிற்பயக்குங் கன
வாதலின், பின்னும் நெஞ்சில் தோன்றின."

விண்பொழி பூமழை வெல்கதிர் நேமிய
வண்புகழ் மாலடி வந்தனை செய்தாள்.

சங்.

சச்சந்தனை யடைந்து வழிபடுதல்

இம்பரி லாந்றும் பூவொடு சாந்துகொண்டு
எம்பெரு மானடிக் கெய்துக என்றேத்தி
வெம்பரி மான்நெடுந் தேர்மிகு தானை அத்
தம்பெரு மானடி சார்நதன, ளன்றே.

சச

தானமர் காதலி தன்னொடு, மாவலி
வானவர் போலமகிழ் வுறறபின், வார்நறும்
தேனெனப் பாலெனச் சில்லமீர் தூறறெனக்,
கானமர் கோதை, கனாமொழி கினருள்.

சரு

கனுவை யுரைத்தல்

தொத்தணி பிண்டி தொலைநதற வீழ்ந்ததுஎண்
முத்தணி மாலை முடிக்கிடனாக,

சங். பணகெழு மெலவீரல - யாழ் பயிலும் மெலவீரல ; பண, ஆகு
பெயர். பணைத்தோளி - மூங்கில போலும் தோளையுடைய விசயை. கண்
கழுஉச்செயது - கண்ணைக் கழுவி. கலை - உடை. நல தாங்கி - நல்லவை
யுடுத்து. விண - விண்ணோகன. டுவல் கதிர் நேமி - நிவினையை வெல்லும்
அறவாழி. நேமிய - குறிப்புப் பெயரெச்சம். வண்புகழ் மால - வளவிய
புகழையுடைய அருகன. குலமகளிர தம கணவனைத் தவிர வேறு தெய்வம்
பரவாராயினும், "தெய்வ மஞ்சல" எனனும் மெய்ப்பாட்டியற குத்திரம்,
அதற்கும் ஓராறாற விதியாதலால் அமையும் என அறிக.

சச. இம்பா இலா - இவவுலகில நிகரில்லாத, நறும்பூ - மணமிக்க பூ.
எம்பெருமான - விளி. எய்துக - பொருந்துவனவாக. வெம் பரி மான் -
கடிய செலவையுடைய குதிரை, அத் தம் பெருமான் - தம்முடைய அப்
பெருமானான அரசன். அ - உலகறிகுட்டு.

சரு. தான அமர் காதலி - தான் மேவுகின்ற காதலி. மாவலி - மிக்க
வலி படைத்த சச்சந்தன ; அன்மொழித் தொகை ; மதவலி என்றும்
போல. வானவர்போல் மகிழவுறறபின் - தேவர் நோக்கத்தால் நுகர்ந
தாற்போல இவனும் கண்ணாலே பார்த்து மனமகிழ்ச்சியுறற பின்பு, வார்
நறுந்தேன் ; ஒழுக்கினற நறிய தேன். கான் - மணம். கோதை - மாலை.
ஈண்டு, அக் கோதை யணிந்த விசயை மேற்று, தேன் - முன்னே இனிமை
விளைத்துப் பின் திங்கு விளைவிப்பது ; பால - தூய்மை காட்டுவது.
அமிர்து - உயிர்காப்பது.

ஒத்ததன் தாள்வழி யேமுனை யோங்குபு,
வைத்தது போல வளர்ந்ததை யன்றே.

சுசு

சச்சந்தன் கனுலின் பயன் கூறல்

நன்முடி நின்மக னும்; நறு மாலைகள்
அன்னவ னுலஅம ரப்படுந் தேவியர் ;
நன்முனை நின்மக னுக்கம தாம், எனப்
பின்னத னுற்பயன் பேசலன் விட்டான்.

சுஎ

“ இற்றத னுற்பயன் என் ? ” என, “ ஏந்திழை !
உற்றதுஇன னே இடை யூறு எனக்கு ” என்றலும்,
மற்றரை யாடல ளாய், மணி மாநிலத்து
அற்றதோர் கோதையின், பொற்றொடி சோர்ந்தாள்.

இவ்வாறு சோர்ந்து வீழ்ந்த விசயையைச் சச்சந்தன்
தஞ்ஞன கூறித் தேற்றினன். அவள் காதலன் அன்பால்
தேறி இனிதிருக்கையில், கருக்கொண்டான்.

சுசு. தொதது அணி பிணடி - பூங்கொத்துக்களால் அழகு கொண்ட
அசோகமரம். தொலைந்து - கெட்டு. அற வீழ்ந்தது - தானும் நேராக
வீழ்ந்தது. என் மாலை - எட்டு மாலை. முததணி மாலை - முததுப்போன்ற
வெள்ளிய மாலை. முடி இடனாக - முடிக்கு இருப்பிடமாக. ஒங்குபு -
ஒங்கி. வைத்தது - நட்டு வைத்தது. “ பிணடி . . . வீழ்ந்தது ” —
இதைச் சொல்லுவதால் அவள் சொல்லுகுத் தேன் உவமையாயிற்று.
“ என . . . மாலை ” — இதற்குப் பால் உவமம். சீவகனுக்குப் பின்னுண்
டாகும் ஆக்கத்திற்கு அமரது உவமையாயிற்று. இதனால், அரசறகும சுற்
றத்திற்கும் கேடுண்டாதல் எய்திற்று.

பிணடி தொலைந்து அற வீழ்ந்தது; அதன் தாள் வழியே, என்
மாலை முடிக்கிடனாக நட்டு வைத்தது போல ஒரு முனை ஒங்குபு வளர்ந்தது
எனக்

சுஎ. நின் மகனும் - நினக்குப் பிறக்கும் மகனும். அமரப்படும் -
காதலிக்கப்படும். ஆக்கமதாம் - ஆக்கமாம்; அது, பகுதிப் பொருள்
விசுதி, பின்னது - பிணடி தொலைந்து அறவே வீழ்ந்த செய்தி. பேசலன் -
பேசலனும்.

சுஅ. ஏந்திழை - விளி. எனக்கு இன்னே இடையூறு உற்றது -
இதன்கண் “ இன்னே யெனறது உதாசினமபோல நின்றது. ” உற்றது
என இறந்த காலத்தாற் கூறினான், தெளிவுபற்றி; “ இலலை, கன முந்துருத்
வினை ” என்பது பழமொழி. உரையாடலளாய் - ஒன்றும் பேச மாட்
டாது. கோதையின் - கோதை போல. மணி மா நிலத்து - மணி நிலத்
தில். பொற்றொடி - தொடி. வளை; தொடியையுடைய விசயை.

விசயையின் கருப்பநிலை

கரும்பார் தோள்முத்தம் கழன்று, செவ்வாய்

விளிர்த்துக், கண்பகலை பூத்த, காமம்

விரும்பார் முலைக்கண் கரிந்து, திங்கள்

வெண்கதிர்கள் பெய்திருந்த பொற்செப் பேபோல்

அரும்பால் பரந்து, நுசுப்பும் கண்ணின்

புலனாயிற்று ; ஆய்ந்த அனிச்ச மாலை

பெரும்பார மாய்ப்பெரிது நைந்து, நற்குல்

சலஞ்சலம் போல், நங்கை நலம்தொலைந்ததே.சக

விசயை கண்ட கனவின்படியே தனக்கு ஏதம் வரும்
என்னும் எண்ணத்தனாய்ச் சச்சந்தன் இருந்து வருகையில்,
தான் அமைச்சர் காட்டிய நெறியை மேற்கொள்ளா தொழிந்த
சிறுமை நினைந்து வருந்தும் அவனது அறிவில் ஒரு விரகு
தோன்றிற்று. தீங்கு நேர்ந்தபோது தன் காதலி விசயையை
அப்புறப்படுத்த எண்ணி, ஓர் எந்திரத்தைச் சமைக்கத்
துணிந்தான்.

மயிற்பொறி சமைத்தல்

அந்தரத் தார்மய நேஎன ஐயுறும்

தந்திரத் தால்தம நூல்கரை கண்டவன்,

வெந்திற லான்,பெருந் தச்சனைக் கூவி,“ ஓர்

எந்திர வூர்திஇ யற்றுமின்” என்றான்.

௫௦

சக. கரும்பார் தோள் - கருமபு போலும் தோள் ; கருமபெழு
திய தோள் என்றுமாம். விளாதது - வெளுதது, பூத்த, விளைமுற்று.
விரும்பு ஆர் முலைக்கண் - விரும்புதற்குப் பொருந்திய காரணமான முலைக்
கண், பெய்து இருந்த - பெய்து வைத்திருந்த. நுசுப்பு - இடை. கண்
னுக்குப் புலனாகாதிருந்த இடை, இதுபோது கண்ணின் புலனாயிற்று
என்க. ஆய்ந்த - நுண்ணியதாய் ஆய்ந்து தொடுத்த. பாரமாய் - பார
மாக. பெரிதும் - மிகவும். குற் சலஞ்சலம் - குல கொண்ட சலஞ்சலம்
என்னும் சங்கு.

தோள் கழன்று, வாய் விளர்த்து, கண்பகலை பூத்தன ; முலைக்கண்
கரிந்து, பால் பரந்து, நுசுப்பும் புலனாயிற்று ; நலம் நைந்து தொலைந்து
என முடிக்க.

௫௦. அந்தரத்தார் மயனே என ஐயுறும் - தேவர்களும், தொழில்
கண்டு தம்முலகத்துத் தச்சனாகிய மயனே எனத் துணிந்து, வடிவுகண்டு

பல்கிழி யும்,பயி னும,துகில் நூலொடு
நலலரக் கும்,மெழு கும்,நலம சான்றன,
அல்லன வும்,அமைத்து ஆங்குளழு நாளிடைச்,
செல்வதொரா மாமயில் ிசய்தனன் அன்றே.

ருக

நன்னெறி நூல்நயந் தான்நன்று நன்றிது ;
கொன்னெறி யிறபெரி யாய் !இது கொள்கென,
மின்னெறி பலகலம் மேதகப் பெய்ததொர்
பொன்னறை தான்கொடுத்தான்,புகழ் வெய்யோன்.

சச்சந்தன் விசயைக்கு மயிற்பொறி
ஊர்ந்து செல்லும் வகையைக் கற்பித்தல்

ஆடியல் மாமயி லூராதியை, அவ்வழி
மாடமும் காவும் மடுத்தொர்சின் னுள்செலப்,
பாடலின் மேன்மேல் பயப்பயத், தான்துரந்து
ஓட முறுக்கி உணர்த்த வுணர்ந்தான்.

ருக

இஃது இங்ஙனமிருக்க, அரசு மேற்கொண்டிருந்த கட
டியங்காரன் அவ்வரசரிமை முற்றும் தானே கவர்த்துகொள்

வேறே எவ்வே என ஐயமுறும். தந்திரத்தால - தொழிலோடு. தம
நூல - தம தச்சு வேலைக்குரிய நூல. (நூல - Theory ; தந்திரம் -
Practice.) கரைகண்டவன - முற்றக் கற்றவன். கூவி - அழைத்து.
எந்திர லூதி - எந்திரத்தால வானதீத செல்லக்கூடிய ஓர் ஊர்தி. இயற்
றுமின - இயற்றுக். ஒருமை பன்மை மயக்கம்.

ருக. கிழி - சீலை. பயின் - பிசின் (ஒட்டுப்பொருள்). துகில்
நூல - வெள்ளிய நூல. நலஞ்சான்றன - நலன. அமைத்து - கூட்டி.
எழுநாளிடைச் செயதனன் - ஏழு நாட்களில் செய்து முடித்தான்.

செய்யப்படு மயில் தானே செல்லாதன்றே ; இது தானே செல்வது
ஒன்றறகுச் "செல்வதொரா மாமயில்" எனரா. ஒருததரை நன்கு
சுமக்க வேண்டியதாகவின, "மாமயில்" எனப்பட்டது. மா, பெருமை.

ருஉ. நன்னெறி நூல - தச்சத் தொழிறகுரிய நற்பொருளை யுணர்ந்
தும் நூல. நயம் - நுட்பம். கொல நெறியிற பெரியோய - கொற்
றெழிலில் பெரியோனே. மின் எறி - மின்னெளியைக் கெடுக்கும். பொன்
னறை - பொன் நிறைந்த அறையிற கிடந்த பொன் முழுதும். புகழ் வெய்
யோன் - புகழை விரும்பும் சச்சந்தன்.

ருங். ஆடு இயல் - பறந்து விளையாடுதற்கு இயன்ற. மாடமும்
காவும அடுத்து - மாடத்துக்கும் காவிருக்கும் பறந்து சென்று பயின்று.
பாடலின் - பாட்டு மேன்மேல் எழுதல் போல. துரந்து - செலுத்தி.

ளக் கருதி, அதற்குத் தடை சச்சந்தன் உயிரோடிருப்பதே என்றெண்ணி அவனைத் தொலைத்துவிட ஒரு சூழ்ச்சி செய்யலுற்றான்.

கட்டியங்காரன் அமைச்சர்கட்குத் தன் சூழ்ச்சியை யுரைத்தல்

மன்ன வன்புகை யாயதொர் மாதெய்வம்
என்னை வந்திடங் கொண்டுஅஃது இராப்பகல்
துன்னி நின்று, செகுத்திடு நீளனும;
என்னை யான்செய்வ ? கூறுமின என்னவே.

ருச

இச் சொற்களைக் கேட்டு உளம் நடுங்கிய அமைச்சர்களுள் தருமத்தன் என்னும் அமைச்சன் கழறுதல்

“தவளைக் கிண்டிணித் தாமரைச சிறடிக்
குவளை யேயள வுள்ள கொழுங்கனான்,
அவளை யே, அமீர தாகஅவ வண்ண லும
உவள கம்தன தாக ஒடுங்கினான் ;

ருரு

“தன்னை யாக்கிய தார்ப்பொலி வேந்தனைப்
பின்னை வெளவின் பிறழ்ந்திடும பூமகள் ;
அன்ன வன்வழிச் செலலின் இம மணமிசைப்
பின்னைத் தன்குலம் போககுநா இலலையே ;

ருசு

“தீண்டி னூர்தமைத் தீச்சுடும் ; மன்னர்தீ
சண்டு நும்கிளை யோடும் எரித்திடும் ;

ருச. மன்னவன் பகை - மன்னவனுக்குப் பகை. இடங்கொண்டு - இருப்பிடமாகக் கொண்டு. துன்னி - நெருங்கி. எனும் - என்று சொல்லுகின்றது. என்ன - என்று கட்டியங்காரன் அமைச்சரைக் கேட்க.

ருரு. அவ்வண்ணல் - சச்சந்தன், சிறடி - சிறிய அடி. கொழுங்கண்ணன் - கொழுவிய கண்ணையுடையளாகிய அவ விசயை. அமீர்தாக - அமீரதாகக் கொண்டு. உவளகம் - அந்தப்புரம். ஒடுங்கினான் - பிற நாடு காவல் முதலியவற்றில் வேட்கையினறிச சுருங்கினான்.

ருசு. தார்ப் பொலி வேந்தன் - தாரால் பொலிவுற்ற வேந்தன் அறிவினால் பொலிவுறுகின்ற நல்லன் என்பது குறிப்பு. வெளவின் - உயிரைக் கவர்ந்தால். பூமகள் - தாமரைப் பூவில் இருக்கும் திருமகள். பிறழ்ந்திடும் - நீங்கிவிடுவாள். அவன் - தன்னை அரசு காவற் குரியனாகிய அவ்வேந்தன். பேர்க்குநர் - பெயர்ப்பவர்.

வேண்டில் இன்னமீர் துமநஞ்சு மாதலால்,
மாண்ட தன்றுநின் வாய்மொழித் தெய்வமே ; ௫௭

“வேலின் மன்னனை விண்ணகம் காட்டி, இஞ்
ஞால மாள்வது நனறெனக் கென்றியேல,
வாலி தன்று” எனக் கூறினன், வாள்ருமறகு
ஓலை வைத்தன்ன ஒண்டிற லாறறலான. ௫௮

“பிறையது வளரத் தானும் வளர்ந்துடன் பெருகிப் பின்னாள்
குறைபடு மதியம் தேயக குறுமுயல தேய்வ தேபோல்,
இறைவனாத்தன்னை ஆக்கி யவனவழி யொழுகின என்றும்
நிறைமறி இருளைப் போமும் நெடுமபுகழ் விளைக்கும்” என்றான். ௫௯

மதனன் கூறல்

தார்ப்பொலி தரும தத்தன் தக்கவா றுரைப்பக் குன்றில
கார்த்திகை விளக்கிட் டன்ன கடிக்கமழ் குவளைப் பைந்தார்
போர்த்ததன் அகல மெல்லாம பொள்ளென வியாததுப பொங்கி
நீர்க்கடல் மகரப் பேழ்வாய மதனனமற நினைச சொன்னான். ௬௦

௫௭. ஈண்டும் - திரண்ட. *கிளை - சுற்றத்தார். வேண்டில் - அரசன்
விரும்புவானாயின. நஞ்சுமாதலால் - விரும்பானாயின், தன பகைமை
யாகிய நஞ்சினால் தன்னால் விரும்பப்படாதவரை யழிப்பதலால். மாண்டது -
மாட்சிமைப்பட்டது. வாய்மொழி தெய்வம் - உறுதி கூறுதல்
யுடைய தெய்வம்.

௫௮. விண்ணகம் காட்டி - கோனறுவிட்டு. எனறியேல - என்று
சொல்வாயாயின. வாலிது அன்று - நன்றன்று. வாள் நமறகு ஓலை
வைத்தன்ன ஒண்திறலாறறலான - வாள் வன்மையால், “வல்லவனயினும்
வந்து ஒரு கை பாகக்கட்டும்” என்று எமனுக்கும் ஓலை விடுக்கும் ஒள்ளிய
திறல் படைத்தவனான தருமதத்தன்.

௫௯. பிறையது வளரத் தானும் வளர்ந்து - பிறைவளர, அது
தானும் வளர்ந்து. அது - முயலாகிய களங்கம். குறைபடு மதியம் -
தேயதற்குக் காலமுண்டான முழுத் திங்கள். குறுமுயல - சிறிய முய
லாகிய களங்கம். ஆக்கியவன் - சச்சந்தன். இருளைப் போமும் நிறைமறி
என மாற்றி, இருளைப் போகும் முழு மதி போல என முடிக்க. அவ்
வொழுக்கம் புகழ் விளைக்கும் என்று உரைக்க.

௬௦. தார்ப்பொலி தருமதத்தன் - வாகை மாலையால் பொலியும்
தருமதத்தன். தக்கவாறு - அமைச்சாக்கும் அரசர்க்கும் தக்க முறைப்படி.
குன்றில் கார்த்திகை விளக்கிட்டாறபோல என்றது, மதனன் அணிந்திருந்த
குவளைப் பைந்தாருக்கு உவமை. குவளைப் பைந்தார் - குவளைப் பூவால்
தொடுக்கப்பட்ட பசிய மாலு. போர்த்த-குடிய. அகலம் - மார்பு. பொள்

“தோளினால் வலிய ராகித் தொக்கவர் தலைகள் பாற
வாளினால் பேச லல்லால், வாயினால் பேசல் தேற்றேன் ;
காளமே கங்குள் சொல்லிக் கருணையாற் குழைக்குங் கைகள்
வாளமர் நீந்தும் போழ்தில வழுவுழத் தொழியு மெனனான்.”

இவற்றைக் கேட்டுக் கட்டியங்காரன் வெகுண்டு கூறுதல்

“என்னலால் பிறர்கள் யாரே

இன்னவை பொறுக்கும் நீரார் ?

உன்னலால் பிறர்கள் யாரே

உற்றவறகு உருத குழுவார் ?

மன்னன்போய்த் துறக்கம் ஆண்டு

வானவர்க் கிறைவ இக,

பொன்னெலாம் விளைந்து பூமி

பொலிய யான காப்பல” என்றான்.

சுஉ

மதனன் முதலியோர் அஞ்சி அமைந்து மொழிதல்

விளைக ; பொலிக ; அஃதே ;

உரைத்திலம் ; வெகுளல் வேண்டா ;

கலை கம, எழுகம இன்னே ;

காவலற கூற்றம் கொல்லும் ;

என வியாத்து - கடுக வியாத்து. பொள்ளென - குறிப்பு மொழி.
(குறள் : 487) நீராகடல மகரப் பேழவாய் மதனன் - நீர் நிரம்பிய கட-
லில் உள்ள மகர மீனின் பிளந்த வாயிடத்தெழும் முழக்கம் போலும்
சொல்லையுடைய மதனன். மகரவாய் போலும் பெரிய வாயை யுடைய
மதனன் என்றுமாம்.

சுசு. தொக்கவர் - பலராய்ச் சோந்து வரும் பகைவர். பாற -
சிதற. வாளினால் பேசல் - வாளினால் வெட்டி வீழ்த்திச் செய்கையில்
காட்டுவதன்றி. தேற்றேன் - அறியேன் ; இது தனவினை ; “தேற்றைய
பெரும் பொய்யே” (புறம். 19) என்றும் போல. காளமேகங்கள் சொல்லி-
இருண்ட மேகம் போல முழக்கமிட்டுச் சொல்லி. கருணையால் - பொரிக
கறிகளோடு. குழைக்கும் - சோற்றைப் பிசையும். அமா நீந்தும் போழ்து -
போராகிய கடலைக் கடக்கும் காலத்தில். வாள வழு வழத் தொழியும் -
வாள் வழுக்கி வீழும். இக கவி முன்னிலைப் புறமொழி ; முன்னிற்பாரைப்
படர்க்கையில் வைத்துப் பேசுதல்.

சுஉ. இன்னவை - கடிய சொற்கள். உற்றவறகு - சச்சந்தனுக்கு.
உருத - போக நுகர்ச்சிக்குரிய பொன்னுலகைத் தாராது, துன்பத்துக்குரிய
மண்ணுலக நுகர்ச்சிகள். ஆக - ஆகுக. பூமியெல்லாம் பொன் விளைந்து
பொலிய யான காப்பல என இயைக்க.

வளைகய மடந்தை கொல்லும்;
தான்செய்த பிழைப்புக் கொல்லும்;
அளவறு நிதியம் கொல்லும்;
அருள்கொல்லும்; அமைக, என்றான்.

சூந்

அமைச்சர் பலரும் தன் கருத்துக்கு இசைந்தது
கண்டு கட்டியங்காரன் பல்வகைப் படையேந்திய நால்வகைத்
தானை சூழச் சச்சந்த னிருந்த திருநகரை வளைந்துகொண்
டான்.

கட்டியங்காரன் பேரர்க்கெழுந்ததை வாயிலேன்
சச்சந்தனுக்குக் கூறல்

“நீனில மன்ன, போற்றி;
நெடுமுடிக்குருசில, போற்றி;
பூணணி மார்ப, போற்றி;
புண்ணிய வேந்தே, போற்றி;
கோள்நிலைக்குறித்து வந்தான்,
கட்டியங் கருநன்,” என்று
சேனநிலத் திறைஞ்சிச் சொன்னான்
செய்யகோல் வெய்ய சொல்லான்.

சூசு

சச்சந்தன் கோயில் வீரர்க்கு உரைத்தல்

“திண்ணிலைக் கதவ மெல்லாம்
நிருந்துதாழ் உறுக்க; வல்லே
பண்ணுக பசும்பொன் தேரும்,
படுமதக் களிறும், மாவும;

சூந். விளைக, பொலிக - நீ கூறியவாறே பொன்னே விளைக, பொலிக,
அஃதே - எமக்கு நீனாவும் அதுவே. களைகம் எழுகம் - அரசனைக் கொண்டு
களைதற்கு எழுவேம். அரசன் செய்யும் கொலை, “களைகட்டதனோடு நோ”
ஆதலின், “களைகம்” என்றான். வளைகய மடந்தை - சங்கு வாழும் குளத்
தில பூக்கும் தாமரையில் இருக்கும் திருமகன். காவலனைக் கொல்லும் கூற்
றம் என மாற்றி, மடந்தையாய், பிழைப்பாய், நிதியமாய், அருளாய்க்
கொல்லும் என முடிக்க. மடந்தை - விசயை; பிழைப்பு - அரசு காவல்
வழக்கியது; நிதியம் - அரசு போகம். அருள் - கட்டியங்காரனபாற்
காட்டிய பேரருள்.

சூசு. கோள் - கொலை. சேன் நிலத்து - சேய்மையான இடத்தே
நின்று. செய்ய கோல் - நேரிய கோல். வெய்ய சொல்லான் - வெய்ய
சொல்லைக் கூறுதலை யுடைய வாயிலோன.

கண்ணகன் புரிசை காக்கும்
காவலர் அடைக ” என்றுன் ;
விண்ணுரும் ஏறு போன்று
வெடிபட முழங்கும் சொல்லான்.

சுரு

அவன் விசயைக்கு வேண்டுவு கூறி வெளியேற்றல்

“ நங்கைநீ நடக்கல் வேண்டும் ;
நன்பொருட் கிரங்கல வேண்டா ;
கங்குலநீ அன்று கண்ட
கனவெலாம் விளைநத ” என்னக்
கொங்கலர் கோதை மாழ்கிக்
குழைமுகம் புடைதது வீழ்ந்து
செங்கயற கண்ணி வெய்ய
திருமகற்கு அவலம் செய்தாள்.

சுசு

சாதலும பிறத்தல தானும
தமவினைப் பயத்தி னாகும ;
ஆதலும அழிவு மெல்லாம
அவைபொருட் கியல்பு கண்டாய்

போகத்திலே முழுகி கிடக்கின்றமை “பூணனி மார்பம்” கூறப்பட்டது. இனி, பகைவா தம மார்பிற கவசமணிதற்குக் காரணமான மார்பு எனறுமாம். இப் போகம் முற பிறப்பிற செயத புண்ணியத்தின பயனாத லிள “ புண்ணிய வேதன ” எனப்படுகின்றன. நீணில முதலாக நான்கு கூறியது, நிலத்திற்கும், குலத்திற்கும், வீரத்திற்கும், அறத்திற்கும் நினனை யொழிய இலலை யென்று இரங்கியது எனபா.

சுரு. திணணிலைக கதவம் - திணமையான நிலையினையுடைய கதவு கள். தாழ் உறுக - தாழிடுக. வலலே - விரைநது. கண் அகல் புரிசை - இடமகன்ற தலை யகலமுடைய மதில. உரும ஏறு - இடி. வெடிபட - வெடித்தலுண்டாக.

சுசு. கனவெலாம் - கனவு முற்றும். விளைநத - பலிக்கலுற்றன. நன் பொருள் - தனக்குளதாகிய கேடு ; மங்கல மொழியாற கூறினான் விசயை சோர்வு எய்தாமைக்கு. இனி, வயிறறிலிருக்கும் பிள்ளை எனறுமாம். கொங்கு - தேன். மாழகி - மயங்கி. முகம் குழையப் புடைத்து. கோதை - கோதை போல. வெய்ய - விரும்பிய. திருமகற்கு - அரச னுக்கு ; இனி, வயிறறிலிருக்கும் பிள்ளைக்கு என்றுங் கூறுப. அவலம் - வருத்தம்.

நோதலும் பரிவு மெல்லாம்
நுண்ணுணர் வின்மை யன்றே !
பேதைநீ ; பெரிதும் பொல்லாய் ;
பெயவனைத் தோளரி ! என்றான்.

கூஎ

தொல்லைநம் பிறவி யெண்ணில்
தொடுகடல மணலும் ஆற்றா
எல்லைய ; அவற்று ளெல்லாம்,
ஏதிலம் பிறநது ; நீங்கிச்
செல்லுமக் கதிகள் தமமுள
சேரலம் ; சோநது நின்ற
இல்லினுள இரண்டு நாளைச்
சுற்றமே ; இரங்கல் வேண்டா ;

கூஅ

வண்டுமொய்த் தரற்றும் பிண்டி வாமனால வடித்த நுண்ணால்
உணடுவைத் தனைய நீயும் உணர்விலா நீரை யாகி,
விணடுகண ணருவி சோர விம்முயிர்த் தினையை யாதல்
ஒண்டொடி தகுவ தன்றால் ; ஒழிகின் கவலை யெனனா. கூகூ
உரிமைமுன் போக்கி யலலர்ல ஒளியுடை மன்னர் போகார் ;
கருமீது எனக்கும் ; ஊாதி சமைந்தது ; கவல வேண்டா ;
புரிநரம் பிரங்கும் சொல்லாய் ! போவதே பொருள்மறு எனனா,
எரிமுயங் கிலங்கு வாட்கை யேற்றிளஞ் சிங்க மனனா. எடு

கூஎ. வினைபயததினும் - வினைப் பயனால உண்டாம். நோத
லும் - அழிவுக்கும் சாதற்கும் வருதலும். பரிதல - மகிழ்தல். பேதை -
அறிநதலை. பொல்லாய் - அவலம் செய்கின்றாய். பேதை, தோளி இரண
டையும் விளியாகக்கலும் உண்டு ; அப்போது பொல்லாய் என்றதற்கு அறி
விலியாய் இருந்தாய் என்று பொருள் கூறுக.

கூஅ. தொல்லை - பழைய. பிறவி - மக்கட் பிறப்பு. ஆற்றா - என்
னிடப்பட்டுச் சிறு தொகையாகும். எல்லைய - அளவினவாம். பிறநதும்
ஏதிலம் - பிறநதும் வேறுபட் டிருந்தேம். நீங்கி - இவவுடம்பை நீங்கி.
சேரலம் - சேரமாட்டேம். இரண்டு நாள் - சிறிது நாளென்னும்
பொருட்டு. சுற்றம் - உறவு.

கூகூ. வடித்த - தெளிவுரைக்கப்பட்ட. நுண்ணால் - நூலின் நுண்
பொருள். உணடுவைத்த அனைய - முற்றவும் உணர்ந்துள்ள, நீரையாகி -
தன்மையை யுடையளாய். விண்டு - எனனின் வேறுபட்டு. இனையை -
யாதல் - இவ்வாறு அறிவிலார் போல அழும் தன்மை யுடையளாதல்.

எடு. உரிமை - உரிமைமகளிர். ஒளி - விளக்கம். இது - இப்போது
நின்னைப் போக்குதல். எனக்கும் என்ற உம்மையால விசையக்கும் போதல்

விசயை வெளியேற்றல்

என்புநெக் குருகி உள்ளம் ஒழுகுபு சோர, யாத்த
அன்புமிக் கவலித் தாற்றா ஆருயிர்க் கிழத்தி தன்னை,
இன்பமிக் குடைய சீர்த்தி இறைவன தானை கூறித்
துன்பமில் பறவை யூர்தி சேர்த்தினன், துணைவி சேர்ந்தான். எக

சச்சந்தன் வீழ்ச்சி

விசயை சென்ற பிரிவுத் துயரை ஒருவாறு ஆற்றிக்
கொண்ட வேந்தன் போர்க்கோலம் பூண்டு, படை வீரர்
சூழ்ந்துவரப் போர்க் களம் புகுந்து பெரும் போர் உடற்று
கின்றான். இருதிருத்தும் பலர் மாண்டு வீழ்கின்றனர்;
குருகி வெள்ளம் பெருக்கிட் டோடுகிறது. முடிவில் கட்டி
யங்காரனும் சச்சந்தனும் நேர் நின்று பொருகின்றனர். இறு
தியாக, கட்டியங்காரன் எறிந்த நெடுவேல் மார்பிற்ப் பட்டுருவ,
வேந்தன் வீழ்கின்றான்.

தோய்ந்த விசும்பென்னும் தொன்னாட் டகம்தொழுது
புலம்பெய்தி மைந்தர் மாழ்கு,
ஏந்து முலையார் இளைந்திருங் கக்கொடுங்கோல்
இருள்பரம்ப, ஏன, பாவம் !

கரும்பம் எனருனாயிற்று. சமைந்தது - உளது. மற்று - தாழ்ப்பது தீது
என்று உணர்த்தி நின்றது. எரி முயங்கு இலங்கு வாள் - நெருப்புக் கலந்து
விளங்கும் வாள். ஏற்றினாரு சிங்கம் - இளரு சிங்க வேறு ; இளைய ஆண
சிங்கம். பிள்ளையால் கதிபெறுதலும், பகை வேறலும் கருதி இருவார்கும்
கரும் மெனருன. கவலை - இருதலைக் கொள்ளியிடத்து ஏறுமபுபோல்
கணவனையும் மகனையும் நோக்கிக் கவலுதல்."

எக. எனபு நெக்குருகி - எலும்பு குழைந்தது உருகும்படி. யாத்த -
பிணித்த. ஆறறது - பிரிவாற்றது. கிழத்தி - மனைவியாகிய விசயை. இன்
பம் மிககுடைய சோததி இறைவன - அனாத சுகம் மிகுதலாலே சீர்த்தியை
யுடைய அருகன். சீர்த்தி - மிகு புகழ். ஆணை - ஓம் நமோ அரஹந்
தானம் எனனும் மறை மொழி. துன்பமில் - துன்பம் பயத்தல் இல்லாத.
நிஉரேன இறங்கினும், "தோகை கண்டவா மருள் வீழ்ந்து கால் குவித்
திருக்கும்" (சிரதா. 239) ஆதலின, "துன்பமில் பறவை" யெனறார்.
இனி, தீதற்ற பறவை என்றமாம். கூறி - கூற. ஆணை கூறச் சேர்ந்தான்
என்க. சேர்ந்த விரைவு தோனற, சேர்ந்த திறம் கூற்றிறல்.

ஆய்ந்த குருகுலமாம் ஆழ்கடலி னுள்முனைத்த
அறச்செங்கோல் ஆய்கதிரினை,
வேந்தர் பெருமானைச் சச்சந்தனை மந்திரி
மாநாகம் உடன்விழுங்கிற் றன்றே.

எஉ

கட்டியங்காரன் அரகரிமை எய்துதல்

செங்கண குறுநரி ஓர்சிங்க வேறறைச்
செகுத்தாங்கு அதனிடத்தைச் சேர்ந்தா லொப்ப,
வெங்கண் களியானை வேலவேந்தனை
விறலெரியின் வாய்ப்பெய்தவன்பெயர்ந் துபோய்,
பைங்கண் களிற்றின்மேல் தனபெயரினால
பறையறைந்தான வேலமாரி பெய்தா லொப்ப,
எங்க ணவரும் இளைந்திரங்கினா
இருள்மனத்தான் பூமகளை எய்தி னானே.

எங

சீவகன் பிறப்பு

இனி, மயிலுர்தி இவரந்து சென்ற விசயை கட்டியங்
காரனது பறையோசை கேட்டதும் திடுக்கிட்டு மனம்
கலங்கி, அறிவு சோர்ந்து அப் பொறிமீதே சாய்ந்தனள்; அப்
பொறியும் மேலே பறத்தலை விட்டு மெல்ல இறங்கி நிலத்தை
யடைந்தது; அவ்விடம், அந் நகர்ப் புறத்துச் சடுகாடாகும்.

எஉ. தோயந்த - மகன் செறிந்த. விசும்பென்றும் தொனாட்ட
கம் - விண்ணாகேயெனச் சிறப்பித் துரைக்கப்படும் ஏமாங்கத மென்னும்
பழைய நாட்டகத்துச் சான்றோ. ஏந்து முலையா - கற்புடைய மகளிர்.
கொடுங்கோல இருள் - கொடுங்கோலாகிய இருள். பரமப - பரவ. அறச்
செங்கோல்-அறத்தைச் செய்யும் செங்கோனமை. ஆய்கதிர் - இள ஞாயிறு.
ஆய்கதிர் - இருளை யாய்ந்து கெடுக்கும் ஞாயிறு. ஆயதல் - சுருங்குதல்
மாதலின, இருள் குன்றச் செய்யும் கதிருமாம். மந்திரி மா நாகம் - மந்திரி
யாகிய கரு நாகம். மா - கருமை. உடன் விழுங்கிற்று - அரச வரிமை
யெல்லாம் கொண்டான்; நாகத்திறகேற்ப “விழுங்கிற்று” என்றா. ஏள் -
குறிப்புமொழி, இதனால் அவன் ஆண்டகைமை குறைந்ததற்கு இரங்கினார்.

எங. ஓர் - நிகரில்லாத. செகுத்து - கொன்று. ஆங்கு - அப்
பொழுதே. சேர்ந்தால் ஒப்ப - சேர்ந்தால், அச் சிங்கத்தின் தொழிலைச்
செய்யாது தன் தொழிலையே செய்வது போல. வெங்கண் களியானை வேல்
வேந்தனை - வெவ்வித கண்களையும் மதக களிப்பினையுமுடைய யானைப்
படையும் வேற்படையுமுடைய வேந்தனான சச்சந்தனை, பெயர்ந்து
போய் - சடுகாட்டினின்றும் போய், வேல்மாரி - வேலாகிய மழை.

ஆயினும், அவ்விடத்தை யடைந்த விசயைக்கு மகப் பெவேதனை யுண்டாயிற்று; சிறிது போழ்தில் ஓர் ஆண் பபிறந்தது. வருத்தம் சிறிது நீங்கியதும், விசயை அக் குதையைக் காண்கின்றாள்.

பூங்கழல் குருசில் தந்த
புதல்வனைப் புகன்று நோக்கித்
தேங்கம மோதி திங்கள்
வெண்கதிர் பொழிவ தேபோல்
வீங்கின முலைகள் விம்மித்
திறந்துபால பிலிற்ற ஆற்றாள்,
வாங்குபு திலகம் சோத்தித்
திலகனைத் திருநத வைத்தாளா.

கிடத்திய மகனது நிலை நினைந்து விசயை புலம்புதல்

அரும்பொற் பூணும் ஆரமும் இமைப்பக் கணிகள் அகன்கோ ஒருங்கு கூடிச் சாதகமசெய்தோகையரசாக் குடன்போ கருங்கைக் களிறும் கம்பலமும காசும கவிகள் கொளல் விரும்பப் பிறப்பாய்; வினைசெய்தேன காண இஃதோஓ பிறக்குமா.

எங்கணவரும் - எவ்விடத்து மக்களும். இளைந்து - அழுது. இருள் - தான் - கட்டியங்காரன். பூமகள் - நாட்டரசு.

நரி சிங்கவேற்றைச் செகுத்து, அதனிடத்தைச் சோந்தா லொ வேந்தனை எரியினவாய் பெய்து, பெயாந்து போய், பூமகளை யெய்தித் தன் பெயரினால் பறை சாற்றினான்; எங்கணவரும் வேல மழைக்கு கினுற் போல இளைந்து இரங்கினா என முடிக்க.

எசு. பூங்கழல் - பூத தொழில் அமைந்த கழல். குருசில் - உதன். புதல்வனை - மகனை. புகன்று - விரும்பி. "புதல்வன் பொருவனைப் போக்குதலின், குருசில் தந்த புதல்வனை யென்றா; ஒதிதல்; ஈண்டு, ஒதியையுடைய விசயையேற்றது. திங்கள் ஆறமுலைகள் திங்களின கதிரைத் தாம் பொழிவதுபோலப் பால சொபருவத்தளவும் பொருளாய்ப் பாலை வாங்கி யென்க;" என்றது, பெறுவார்க்குப் பெறும்பொழுது பால சுரவாதாதலால். வாங்குபு-வதிலகம் சோத்தி - திலகமிட்டு. திலகனை - சிறந்தவனுள் சீவகக் குழல் திருநத - சீர் செய்து.

எரு. அரும் பொற்பூண் - பெற்றற்கரிய பொன்னாலாகிய அனை இமைப்ப - ஒளி செய்ய. கணிகள் - சோதிடர்கள். ஒருங்கு - சேர. கம் செய்து - சாதகம் குறித்தலைச் செய்ய. ஓகை - உவகை. போ

வெவ்வாய் ஓரி முழுவாக, விளிந்தார ஈமம் விளக்காக,
ஒவ்வாச் சுடுகாட் டயர்அரங்கில் நிலபோல நுடங்கிப் பேயாட,
எவ்வாய் மருங்கும் இருந்திரங்கிக் கூகை குழறிப் பாராட்ட
இவ்வா ருகிப் பிறப்பதோ? இதுவோ! மன்னாக கியல்,வேந்தே! எசு
பறநு மன்னர் நகர்ப்புறமால; பாயல பிணமருழ்சுடுகாடால்;
உறநூர் இல்லாத் தமியேனல்; ஒதுங்க லாகாத் தூங்கினால்;
மற்றுஇஞ் ஞால முடையாய்! நீ, வளரு மாறும் அறியேனல்;
எற்றே இதுகண் டே.காதே, இருதநி யால்,என இன்னுயிரே. எள
பிறந்த நீயும் பூம்பிணடிப் பெருமா னடிகள் பேரறமும்
புறந்தந் தென்பால துயர்க்கடலை நீநதும் புணைமற றுகாக்கால்,
சிறந்தா ருளரேல உரையாயால்; சிந்தா மணியே கிடத்தியால்;
மறங்கூ நுங்கோன சொறசெய்தேன மமமா நோயின வருநதுகோ. எஅ

ஒலை போகதி. கருங்கைக் களிறு - பெரிய கையிலையுடைய யானை. காசு -
பொறகாசு. கவிஞன் - மங்கலம் பாடும் கவிஞர்கள். வீசி - கொடுத்தது.
விருமப - அரசன மரித்தாசி மிகுதது இவற்றை விருமபிச செயய. பிறப
பாய - பிறகும நீ. வினை செயதேன - தீவினை செயத யான். இஃதோ
பிறகுமா - இதுவோ பிறகுமாறு, விகாரம். ஒஹ, இரக்கக் குறிப்பு.

எசு. வெவ்வாய் ஓரி - கொடிய வாயையுடைய நரியின் கூப்பிடு.
விளிந்தார - இறந்தவா. ஈமம் - சுடுகாட்டு எரி. ஒவ்வா - பிறப்பாககு
ஒவ்வாத. உயர் அரங்கில் - உயராத மேட்டிடத்தே. நுடங்கி - அசைத்து.
எவ்வாய் மருங்கும் - எவ்விடத்தும். கூகை - பேராதை. 'இவ்வாறு
எனறது தகை விருமபுமாறு நலவினையுடைய தனமையை, இது எனறது
செயலினறித தாய் வருததுமபடி தீவினையுடைய தனமையை.

எள. பறநு மன்னா - பகை வேந்தா. பாயல - படுத்துக் கிடக்கு
மிடம். உறநூ - உசர்வுதற்குத் துணையாவா. இல்லா - இல்லாமல்.
ஒதுங்கலாகா - நினைக கொண்டுபோகக் கருதின போகவொண்ணாத.
தூங்கினுள் - மிக்க இருள். இஞ்ஞாலம் - இந்த ஏமாங்கத நாடு. இது
கண்டு - இசு செய்தி கண்டும். ஏகாது - நீங்காமல். என - இதற்குக்
காரணம் எனவே. மற்று - வினை மாற்று. எற்றே - இதுவும் அறிந்தே.
உயிரோன்று தவிரத் துணை பிரிதினமையின, அதனை, இன்னுயிரே யென
ருள்.

எஅ. பிறந்த நீயும் - என வருததம் நீக்கப் பிறந்த நீயும். பெருமா
னடிகள் - அருகன். புறந்தது - பாதுகாத்து. நீநதும் புணை - நீநதுதற
குரிய புணை (தெப்பம்). ஆகாக்கால் - ஆகாதபோது. சிறந்தா - துணை
யாவதற்குச் சிறந்தவா. சிறந்தாமணியே, விளி. கிடத்தி - உரையாடாது
கிடக்கின்றாய். மற்ற - வீரம். சொல - சொல்லிய கருமம். மம்மர்
மயக்கம். வருநதுகுஹ - வருநதுவேன.

ஒரு தெய்வம் சண்பகமாலை யென்னும் கூனியது
வடிவில் வந்து துணை செய்தல்

விம்முறு விழும வெநநோய் அவனுறை தெய்வம் சேரக்
கொம்மென உயிர்த்து நெஞ்சில் கொட்புறு கவலை நீங்க ;
எம்மனை ! தமிழை யாகி இவ்விடர் உறற தெல்லாம்
“செம்மலர்த் திருவின பாவாய ! யானசெயத பாவம்” என்றான். எக

பூவினுள் பிறந்த தோன்றற்

புண்ணியன் அனைய நம்பி

நாவினுள் உலக மெல்லாம்

நடக்கும் ; ஒன் றுது நின்ற

கோவினை அடர்க்க வந்து

கொண்டுபோம் ஒருவன் ; இன்னே

காவியங் கண்ணி னாய் / யாம்

மறைவது கருமம் என்றான்.

அ௦

கேட்ட பின்பு, விசயை அக் குழந்தையை ஓரிடத்தே
செவ்விதாக வைத்து, அரசன் பெயர் பொறித்த மணி
யாழியை அதனோடு சேர்த்து, 'கண் கலுழ, உள்ளம் துடிக்க
உடல் பணிப்ப, கூனி வடிவில் நின்ற தெய்வத்தோடு ஒரு
பக்கத்தே மறைந்து நிற்கலானான்.

கந்துக்கடன் வரவு

இவன் இராசமாபுரத்தே அரசரால் சிறப்புற மதிக்கப்
பெற்ற பெருவணிகன். அன்று பிறந்து இறந்த தன்
மகனை வைத்தற்குச் சடுகாட்டிற்கு வருகின்றான்.

நாளொடு நடப்பது வழக்கி மின்னொடே

கோளொடு குளிராமதி வந்து வீழ்ந்தெனக்

எக. விம்முறு - மிகும். விழும வெநநோய் - தேவியது விழுமத்
தாலே நோயை யுடையதாகிய தெய்வம். கொம்மென - பொருகுகென.
கொட்புறு கவலை - கலகத்தைச் செய்யும் கவலை. எம் அனை - எம் அன்
னாய். தமிழையாகி - தனிமைபபட்டு. செம்மலர் - செந்தாமரை. நீங்க -
வியங்கோள் வினைமுற்று. திருவின - இன, அசை. தெய்வம் கூனியாய்
நிற்றலின உயர்திணையாற கூறினா.

அ௦. பூவினுள் - தாமரைப் பூவில். தோன்றல - தலைமை. புண்
ணியன் - முருகன், நாவினுள் - சொல்லும் சொல்லிலே. ஒன்றுது நின்ற
கோவினை - அவ்வாறு நடத்தற்குப் பொருந்தாது நின்ற கட்டியங்காரனை.
அடர்க்க - பின்னே கொல்லும்படியாக. காவி - நிலமலா.

காளக வுடையினன் கந்து நாமனும்

வாரொடு கணையிருள் வந்து தோன்றினான்.

அக

வந்தவன் தன் மகனைப் புதைத்துவிட்டு நீங்குங்கால்,
அச் செறி யிருளில் கிடந்த அரசக் குழுவியைக் கண்ணுற்
றான்.

கந்துக்கடன் சீவகக் குழுவியைக் காண்டல்

அருப்பிள முலையவர்க் கனங்க னாகிய

மருப்பினம் பிறைநுதல் மதர்வை வெங்கதிர்

பரப்புபு கிடந்தெனக் கிடந்த நம்பியை

விருப்புள மிகுதியின் விரைவின் எய்தினான்.

அஉ

சீவகனது அடையாள மோதிரத்தை மறைத்துக்கொண்டு
குழுவியை எடுத்தல்

புணைகதிர்த் திருமணிப் பொன்செய் மோதிரம்

வனைமலர்த் தாரினான் மறைத்து வண்கையால்

துணைகதிர முகநதென முகப்பத் தும்மினான் ;

சினைமறைந தொருகுரல் சீவ என்றதே.

அங

அக. நாள - நாண்மீன். ஊரகோள - ஊரகிணற் (செலகிணற்)
மேகம. கந்து நாமன் - கந்துக்கடன். உமமை, சிறப்பு. காளக வுடை -
கருமையை இடத்தேயுடைய உடை. கணையிருள் - மிக இருள்.

திங்கள் நாண்மீன்களோடு நடப்பது விடுதது, கோளொடு வந்து
வீழ்ந்து போலக கந்துக்கடன் தோன்றினான் என்க.

அஉ. அருப்பு - அருமப்பு. அனங்கன் - மனமதன். மருப்பு - கோடு.
மதாவை - மயகம. வெங்கதிர - இளஞாயிறு. பரப்புபு - கதிர தன்
கிரணங்களைப் பரப்பாடுகிறது. கிடந்ததென எனபது கிடந்தென என
விகாரமாயிற்று. விருப்பு உளம் மிகுதியின் - விருப்பத்தோடு கூடிய உள்
ளத்தின் மிகுதியினால். கண்ட மாதிரத்தே விருப்பு உள்ளததே மிகுந்த
தென்க.

அங. புணை கதிர்த் திருமணிப் பொன்செய் மோதிரம் - அழகிய
கதிர்க்கையுடைய உயர்ந்த மணி யிழைத்த பொன்னாற் செய்யப்பட்ட
மோதிரம். வனை மலர் - கையால் ஒப்பனை செய்த மலர். தாரினான் -
கந்துக்கடன். துணை கதிர - இருளை நீக்குதற்கு விரைகின்ற கதிர். முகப்ப -
எடுப்ப. "எல்லாப் புலன்களுக்கும் விருப்பம் சேறவின முகப்ப என்றார்."
தும்மினான் - "தும்முதல நன்னிமித்தம்." சினை - ஒரு மரத்தின் கிளையிலே.
சீவ - சீவிப்பாயாக. "தேவி அச்சத்தால் தன்னுள்ளே வாழ்த்துவதின்
"ஒரு குரல்" என்றார்."

விசயை மகனை வாழ்த்தல்

என்பெழுந் துருகுபு சோர ஈண்டிய
அன்பெழுந் தரசனுக் கவலித் தையனை
நுன்பழம் பகைதவ நூறு வாயென
இன்பழக் கிளவியின் இறைஞ்சி யேத்தினான். அசு

கந்துக்கடன் குழவியைத் தான் கொண்டேகுதல்

ஒழுக்கிய லருந்தவத் திடம்பு நீங்கினா
அழிப்பரும பொன்னுடம் படைந்த தொப்பவே
வழுக்கிய புதலவனங் கொழிய மாமணி
விழுத்தகு மகனெடும விரைவின் ஏகினான். அரு

கந்துக்கடன் மகவிறந்து வருந்தும் தன் மனைவி சுநந்தைக்குக் குழந்தையைத் தந்து அவள் உளம் களிப்பித்தல்

பொருந்திய உலகினுள் புகழ்கள் கூடிய
அருந்ததி அகற்றிய ஆசில கற்பினாய்!
திருந்திய நினைமகன திதின நீங்கினான்;
வருந்தலநீ, எம்மனை! வருக என்னவே. அசு

அசு. என்பெழுந் துருகுபு சோர ஈண்டிய அன்பு - 'எனும்புகு குள்ளே யெழுந்த உடலுருந் அவசமாக வளராத அன்பு' அரசனுக்கு அவலித்து - அரசனுக்கு மகன முடிங்காணும் நலவினை யினமை கண்டு வருந்தி. நுன - திசைச்சொல் தவ - கேட; மிக என்றுமாம். நூறு வாய - அழிப்பாய். இன பழக் கிளவியின் - இனிய பழம் போலும் இனிய சொல்லால். அன்பு எழுந்ததலை, அவலித்து, நூறுவாயென ஏத்தினான் எனக்.

அரு. ஒழுக்கிய லருந்தவம் - ஒழுகத்தால இயன்ற அழிக்க முடியாத தவம். அழிப்பரும - அழியாத. பொன்னுடம்பு - நலவினையாற் பெற்ற உடம்பு. வழுக்கிய புதலவன - இறந்த மகன். மாமணி விழுத்தகு மகன் - மாமணிபோல விழுத்தக (மேம்பட்ட) சீவகனாகிய மகன். தவ வுடம்பைக் கருதுக்கடன் மகனுக் குவமை கூறினா. அவனுலே சீவகனைப் பெறுதலின்.

அசு. பொருந்திய - உலகினுள் பொருந்திய. புகழ்கள் கூடிய - புகழெல்லாம் கூடிய. அகற்றிய - கற்பால் நிகரில்லை யென விலகிய. ஆசில் - குற்றமில்லாத. திருந்திய - நலவினை திருந்திய. திதின - சாக்காட்டினின்று. வருந்தல் - வருந்தற்க. எம்மனை - எம்மில்லாளே.

கள்ளலைத் திழிதரும் களிகொள் கோதைத்
உள்ளலைத் தெழுதரும் உவகை யூர்தர
வள்ளலை வல்விரைந் தெய்த நம்பியை
வெள்ளிலை வேவினான் விரகின் நீட்டினான். அள

கந்துக்கடன் தனக்குப் புதல்வன் பிறந்தனனென மங்க
லம் முழங்க, பெருஞ் சிறப்புச் செய்ய, அரசனாகிய கட்டியங்
காரன் கேட்டுத் தானும் அக் கந்துக்கடனுக்குப் பெரு நிதி
நல்கிச் சிறப்பித்தான். கந்துக்கடன் மனையில் அக் குழந்தை
வளந்து வரலானான்.

தேய்வம் தண்டாரணியத்துக்கு விசயையைக் கொண்டேகக்
கருதி யுரைத்தல்

மகப் பிரிவாற்றாது தளரும் விசயைக்குத் தெய்வம்
அக் குழந்தைக்கு எதிர்வில் நிகழவிருக்கும் சிறப்புக்களைக்
கூறித் தேற்றித் தாம் செல்லவிருக்கும் நெறியின் இயல்பு
கூறலுற்றது.

மணியறைந் தன்ன வரியறல ஐம்பால
பணிவரும் கற்பின படைமலர்க் கண்ணாய் !
துணியிருட் போர்வையில் துன்னுபு போகி,
அணிமணற் போயாற றமரிகை சாராவாம்; அஅ

அள. கள அலைத்து இழிதரும் களிகொள் கோதை - தேன் இதழை
யலைத்து இழிதற்குக் காரணமான களிப்பினைக் கொண்ட மாலையையுடைய
கூந்தை. உள அலைத்து - உள்ளத்தே கிளைந்து அலிகொண்டு. ஊராதர -
மிகு வழிய. வள்ளலை - சிவகனாகிய குழுவியை. வல் விரைநது எய்த -
கூந்தை மிக விரைந்து வாங்கச் செலல. நம்பியை - சிவகனை. வெள
ளிலை வேல - வெள்ளிய இலை வடிவிறுன வேல. விரகு - தேவியிட்ட
திலகத்தை மாற்றினது.

அஅ. மணிவரி அறல அறைதனன ஐம்பால் - நிலமணியிலே வரி
பொருந்திய கருமணலை அழகதின லோதத் கூந்தல. பணிவரும் கற்பு -
உலகெலாம் தனது ஏவலில வருதற்குக் காரணமான கற்பு. படை மலர்க்
கண் - வேறபடை போலும் மலரோதத் கண். துணியிருள் போரவை -
திரண்ட இருளாகிய போர்வைகளுள் மறைநது. துன்னுபு - நெருங்கி.
பகை நிலமாதலின இருட் போர்வையில் மறைநது செலவாம் எனகின்றார்.
அணிமணல - அழகிய மணல். சாராவாம் - சாரநது அயர்ச்சி தீரலாம்.

அமரிகைக் கோசனை ஐம்பது சென்றால்,
குமரிக் கொடிமதில் கோபுர மூதூர்
தமரிய லோம்பும் தரணி திலகம்
நமரது மற்றது நண்ணல மாகி.

அக

வண்டார் குவனைய வாஷியும் பொய்கையும்
கண்டார் மனமகவர் காவும் கஞலிய
தண்டா ரணியத்துத் தாபதப் பள்ளியொன்று
உண்டு ; ஆங் கதனுள் உறைகுவம் என்னுள்.

கூ0

அவட்கு விசயை உடன்பட்டவே, இருவரும் அமரிகை
யாற்றில் தங்கி மறுநாள் புறப்பட்டுத் தண்டாரணியஞ்
சென்று ஆங்கே இருந்த தவமகளிர் பள்ளியை எய்தினர்.

தவமகளிர் விசயையைத் தவத்திற் படுத்தல்

வாளுறை நெடுங்க ணுளை மாதவ மகளி ரெல்லாம
தோளுறப் புல்லு வார்போல தொக்கெதிர் கொண்டு புக்குத்
தாளுறு வருத்த மோமபித் தவநெறிப் படுக்க ஓற்று
நாளுறத் திங்க னூர நல்லணி நீக்கு கின்றார்.

கூக

அக, ஓசனை - யோசனை. வடசொற சிதைவு. குமரிமதில் - பிற
ரால் பற்றப்படாத மதில். தமா இயல் ஓம்பும் - உலகிற தெல்லாம தம
ராகும் இயல்பைக் கொண்டிருக்கும். நமரது - நம தமாககு உரியது.
“தேவி நோற்றறகுத தாபதப்பள்ளி வேண்டுதலாலும், அரசனை அமரில்
நீத்து, புதல்வனைப் புறங்காட்டில் நீத்து, தமரிடத்துச் சேறல் ஆகா
மையானும் ‘நண்ணலமாகி’ என்னுள்”.

கூ0. குவனைய - குவனையையுடைய. வாவி - ஆற்றில் இருக்கும்
ஓடை. பொய்கை - மககளால் செய்யப்படாத இயற்கை நீர்நிலை. கா -
சோலை. கஞலிய - நெருங்கிய. தண்டாரணியம் - தண்டகாரணியம்.
ஆங்கு - அதனுள் தாபதா உறைகுவது போல.

கூக. வாள் உறை நெடுங்களுள் - வாளின் தன்மை முன்னே தங்கின
நீண்ட கண்ணை யுடையளான விசயை; முன்னே தங்கின எனவே, இப்
போது இல்லை யென்க, வினைத்தொகை இறந்த காலத்தில் வந்தது. உற -
பொருந்த. புல்லுவார் போல் - தழுவுவார போல. மாதவம் செயவார்க
குப் புல்லுதல் ஆகாமையின் “புலலுவார போல” என்றா. தாள உறு
வருத்தம் - நடந்து சென்ற அடிகளுக்கு உண்டான வருத்தம். தவ நெறிப்
படுக்கலுற்று - மேல் தவத்தில் சேற்றருரிய நெறியாகிய நோன்பை உண்
டாக்கி. தவம் - கணவனை இழந்ததற்கும், புதல்வன் வாழத்தற்கும் பொருள்

நுனெழித்துத் தவநெறி நூன்ட விசயையின் நிலை

பாலுடை யமிர்தம் பைம்பொன் கலத்திடைப் பாவையன்ன
நூலடு நுசுப்பின் நல்லார ஏந்தவும நோநது நோக்காசு
சேலடு கண்ணி காந்தள் திருமணித் துடுப்பு முன்கை
வாலட கருளிச் செய்ய வனத்துறை தெய்வ மானாள். ௯௨

தவநெறி நிற்புழியும், விசயை தன் மகன் நினைவு அருதிருத்தல்

மெலவிரல் மெலியக் கொய்த குளநெலலும் வினைநத ஆம்பல்
அல்லியும் உணங்கும் முனறில் அனிலவிளித் திரிய ஆமான்
புல்லிய குழவித் திங்கள் பொழிகதிராக் குப்பை போலும்
நல்லெழிற கவரி ஊட்ட நம்பியை நினைக்கு மனறே. ௯௩

கூனி வடிவில் நின்றொழுகிய தெய்வம் விசயையைத்
தவமகளிர் பால் அடைககலமாக வைத்துத் தான் நீங்கிப்
போகலுற்றது.

திய நோனபு, நாள உற - நல்ல நாள வந்து பொருந்த. திங்கள் ஊர -
நாடோறும் திங்கள் ஒரு கலை ஏறிவர. நீக்குகின்ற - 'தேவி நீக்குகின்ற
வறறை அவா மேலேற்றி னா, ஏவினரைக் கந்ததாவாக; 'அரசரெடுத்த
தேவ குலம்' போல'.

௯௨, பாலுடையமிர்தம் - பால் கந்த அடிசில். நூலடு நுசுப்பு -
நூலை வென்ற நுண்ணிய இடை. நோநது ஏந்தவும - உணவு மறுத்தா
ளென வலிய எடுத்தேந்தவும. நோக்காத - ஏறிட்டுப் பாரக்காத.
சேலடு கண்ணி - சேல மீனை வென்ற கண்ணையுடையளா யிருந்த விசயை;
காந்தள் துடுப்பு கை - காந்தட பூப்போன்ற கை. காந்தள் மலா துடுப
புப் போற்றின, 'துடுப்பு' எனலா. முன திருமணி கை - முனபெல்
லாம திருமணி பூண்டிருந்த கை. வால அடகு - தூய இலைக்கறி. அருளி -
அருள். செய்ய - சிவந்த.

௯௩. ஆம்பல் அல்லி - ஆம்பலரி. உணங்கும் - உலரும். விளித்
திரிய - கத்திக்கொண்டு நீங்கியோட. குழவி - கன்று. கதிராக் குப்பை
போலும் நல்லெழில் கவரி - கதிராகின திரட்சி போலும் நல்ல மயிரால்
அழகுபெற்ற கவரிமான.

கவரிமான தன்னைப் புலவிய (சோகத) ஆமான கன்றுக்கு முலையுட்
டும் எனக. அதுகண்டு விசயையும் சேவகன பிறா முலையுண்டு வளாதலை
நினைக்கின்றான் எனபது. "குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயாக்கொடை
(தொல, மரபு. கு. 19) என்றதனுள் 'கொடை' யென்றதனால், ஆமான் குழ
வியும் கொண்டவாறுணர்க' எனபா நச்சினாக்கினியா.

தெய்வம் விடை பெறுதல்

பெண்மைநாண் வனப்புச் சாயல் பெருமட மாது பேசின்
ஒண்மையின் ஒருங்கு கூடி உருவுகொண்டனைய நங்கை
நண்ணிய நுங்கட் கெலலாம் அடைக்கலம் என்று நாடெ
கண்ணிய குலனும் தெய்வம் கரநதுரைத் தெழுந்த தன்றே.

கூனிக்கு விசய விடை யீதல்

உறுதி குழந்தவண ஓடலின் ஆயிடை
மறுவில் வெண்குடை முன்னவன் காதலஞ்
சிறுவன் தன்மையைச் சேர்ந்தநிந திவ்வழிக்
குறுக வம்மெனக் கூனியைப் போக்கினான். கூரு

கூனிவடிவிற்ப் போன்ற தெய்வம் இராசமாபுரத்தே
வந்து அடைந்தது. அதன் வரவை நினைந்து விசயையும்
தவப்பள்ளியில் இருந்து வருவாளாயினள்.

கத்துக்கடன் குழந்தைக்குச் சீவகன் எனப் பெயரிடல்

கூற்றம் அஞ்சும் கொளநுனை யெல்கின் இளையானும்
மாற்றம் அஞ்சும் மன்னிய கற்பின் மடவாளும

கசு. பெண்மை - அமைதிதன்மை. நாணம் - இயல்புக்கும் தகு
திகும ஒவ்வாத சொல்லும் செயலும் காணுமிடத்து உள்ளம் சுருங்குதல்.
வனப்பு - அழகு. சாயல் - மென்மை. மடம் - கொஞ்சத்தக கொண்டு
கொண்டது விடாமை. பேசின - கூற நினைந்தோமாயின. ஒண்மையின்
ஒருங்குகூடி உருவுகொண்டனைய நங்கை - விளக்கம் காரணமாகச் சேரக
கூடி ஒரு வடிவு கொண்டதுபோலும் நங்கை, எல்லாம் நண்ணிய நுங்கட்டு-
நறகுண்டெல்லாம் பொருந்திய நுங்கட்டு. கண்ணிய - கருதிய. கரநது
உரைத்து - மறைத்து வேறு பெயர் படக் கூறிவிட்டு.

கரு. உறுதி குழந்த - விசயைக்கு உறுதியானவற்றை அத்தெய்வத்
தின் உள்ளம் ஆராய்ந்து செய்து, அவண் ஓடலின் - இவ்விடத்தை விட்டுத்
தான் உறையுமிடத்துக்குச் செல்லுதலால், ஆயிடை - இராசமாபுரத்
தில். மறு - குற்றம். மன்னவன் - சச்சநதன். தன்மையை - செய்தியை,
குறுகவம்மென - சுருக்காக வருக என்று. சேடியை வம்மென்று உயரத்
துக் கூறினான், தான் நினைந்த தவநிலைக்கு அது தகுதியாகலின்,

கசு. கொல் நுனை எல்கின் - எதிர்த்தாரைக் கொல்லுகின்ற நுனை
யையுடைய வேல்; வாளுமாம். இளையான் - கருதுக்கடன், மாற்றம்
அஞ்சும் மன்னிய கற்பு - சொல்லப்புகின் சொல்லும் ஒன்று சொல்லற்கு

போற்றித் தந்த புணனியர் கூடிப் புகழோனைச்
சேற்றத் துப்பின் சீவகன் எனநே பெயரிட்டார்.

குக

சீவகன் வளர்ந்து வருதல்

மேகம ஈன்ற மின்னனை யாள்தன் மிளிரைப்பூண்
ஆகம ஈன்ற அம்முலை யின்பால் அமிர்தேந்தப்
போகம் ஈன்ற புணனியன் எய்த கணையேபோல்
மாகம ஈன்ற மாமதி யனனான் வளாகின்றான்.

குக

சீவகனுக்குக் கல்வி கற்பித்தல்

முழவெனத் திரண்ட திண்டோள் மூரிவெஞ் சிலையி னானும்
அழலெனக் கனலும் வாட்கண அவ்வனை தோளரி னானும்
மழலையாழ் மருட்டுந் திஞ்சொல் மதலையை மயிலஞ் சாயல்
குழைமுக ஞான மென்னும் குமரியைப் புணாகக் லுறநூ.

குக

அஞ்சக்கூடிய நிலைபெற்ற கற்பு. மடவாள - இனியாளாகிய சுந்ததை.
போற்றித் தந்த - விருமபி யழைத்துப் போகத், புகழோன - புகழை
யுடையவன். சேற்றத் துப்பு-சேற்றமும் வலியும். சீவகன், சீலித்தவையுடைய
வன் என்று தெய்வம் வாழ்த்தினமையின், அத்வே பெயராயிற்று.

குக. மேகம ஈன்ற மின் - மேகம் தான் பயந்த மின்னறகொடி.
ஆகம - மாபு. இன பால் - இனிய பாலாகிய. போகம் ஈன்ற புணனி
யன் - தான் சத்தியும் சிவனுமாய் உலகத்துக்கெல்லாம் போகத்தை புண
டாக்கின் சிவபெருமான். " புணனியன் என்றால், திரிபுரத்தையழித்தும்
அலைகடல் கஞ்சனமும் பலலுயிரகளையும் காததலின். எய்த கணை - எய்த
அம்பாகிய திருமால் " கணை வளருமாறு வளாகின்றனனவே, அவன்
ஆயப்பாடியிலே நகரதோன மனையிலே மறைய வளநகத்து உவமையாம்.
மாகம் - விசம்பு. மா மதி - அழகிய பிறைத்திங்கள்.

குக. முழவென - முழவுபோல. சிலை - வில், சிலையினு - கருதுக்
கடன். அழல் எனக் கனலும் வாட்கண - அழல்போல நெருப்புக் கக்கும்
வாளைப் போன்ற கண். அழலெனக் கனலும் - வாளுக்கு அடை. யாழ்
மருட்டும் மழலை திஞ்சொல்: மருட்டும் - ஓசும், மழலை - நிரம்பா
மொழி. மதலை - சீவகன், மதலைபோல குடியைத் தாங்குதலின் மகனை
" மதலை " யெனநூ. குழைமுக ஞானமென்னும் குமரி - " குழையப்
பண்ணுகின்ற முகமுடைய ஞானமென்னும் குமரி, வேறு தன் கருத்தை
யறியாரின்றி இவனே தன் கருத்தறியாத தான் அழியாதிருத்தலின் குமரி
யெனநூர்."

அரும்பொனும் மணியும் முத்தும் காணமும் குறுணி யாகப்
பரந்தெலாப் பிரப்பும் வைத்துப் பைம்பொன்செய் தவிசி னுச்சி
இருந்துபொன் ஓலை செம்பொன் ஊசியா லெழுதி யேற்பத்
திருந்துபொற் கண்ணி யாற்குச் செலவியைச் செலுத்தி னரே. ௯௯

ஆசிரியனுகிய அச்சனந்தியென்பவன் சீவகற்கு
அறமும் பிறப்பு வரலாறும் கூறல்

நூனெறி வகையி னோககி நுண்ணிதி னுழைந்து திமைப்
பானெறி பலவும் நீக்கிப் பரிதியங் கடவு ளன்ன
கோனெறி தழுவி நின்ற குணத்தொடு புணரின் மாதோ
நானெறி வகையில நின்ற நல் லுயிர்க் கமிராதம் என்னுன். ௧௦௦

அறிவினாற் பெரிய நீரா அருவினை கழிய நின்ற
நெறியினைக் குறுகி இனப நிறைகட லகத்து நின்றார் ;
பொறியெனும் பெயர ஐவாய்ப் பொங்கழ லரவின கணனே
வெறிபுலங் கன்றி நின்றார் வேதனைக் கடலுள் நின்றார். ௧௦௧

இவ்வகையால் அறம்பலவும் பொதுவாய்க்கூறி, வீடு
பேற்றுக்கு உரிய அறமும் இவ்வாழ்வுக்குரிய அறமும் சிறப்
புறச் சொல்லி, சீவகனைத் தனியிடத்தே கொண்டுசென்று,

௯௯. காணம் - பொற்காசு. குறுணியாக - குறுணியளவாக. பிரப்பு -
பிரப்பரிசி. வைத்து - வைக்க. பரந்து - பரந்த; விகாரம். தவிசின்
உச்சியிலிருந்து - ஆசிரியன் தவிசின்மேல் இருந்து. ஓலை - ஓலையிலே.
பொன்னாசி - எழுத்தாணி. ஏறப் - பொருந்தும்படி. செலவியை - கலவி
யாகிய நாமகளை.

௧௦௦. நூலநெறி - ஆகமம் கூறிய வழி. வகை - நன்மை தீமை.
நுண்ணிதின் நுழைந்து - கூரிய பொருளிடத்தே நெருங் சென்று. திமைப்
பால நெறி - தீய வழி. பருதியங் கடவுள் - ஞாயிறு; நிறத்தாலும்
இருள் நீக்கத்தாலும் உவமை. கோன - அருகன். குணம் - நனஞானம்,
நற்காட்சி, நல்லொழுக்கம், நாலநெறி - நாலவகைகள்தி. நரகா, விலங்கு,
மக்கள், தேவா.

௧௦௧. நீரா - தன்மையுடையவா. அருவினை கழிய நின்ற நெறி -
தீவினை கழிய நின்ற நெறி; சனமாரக்கம். இனப நிறைகடல் - அனந்த
சுகம். பொறி...கன்றி நின்றார் - வேட்கையாகிய நஞ்சையுடைய உடம்
பென்னும் பாம்பிடத்தில பொறி யெனும் பெயரையுடையவாகிய ஐந்து
வாயிடத்தே களிப்பைச் செய்கின்ற விடயங்களிலே அடிப்பட்டு நின்றார்.
நின்றார் எனவே, அவர் துன்பத்திலிருந்து நீங்குதலின்மை பெற்றும்,

ஆசிரியன் அவன் பிறப்பு வரலாறு கூறுகின்றான். நாட்டரசு
னா சச்சந்தன் விசையபால் ஆரக்காதலில் அழுந்திய
தும், கட்டியங்காரன் எழுச்சியும், அரசன் வீழ்ச்சியும்,
விசைய சீவகனை ஈன்றதும், வணிகன் அச்சிடுவனைக்
கொண்டு சென்று வளர்ந்ததும் பிறவும் கூறப்பட்டன.

சீவகன் அச் சிறுவன் யாவன் என அறிய விறைதல்

கரியவன கன்னற கன்று
பிறப்பினைத் தேற்றி யாங்கப்
பெரியவன யாவன்? என
நீ எனப் பேச லோடும்
சொரிமலாத் தாரும பூணும்
ஆரமும் குழையும் சோரத்
திருமலாக கணனி சிறத்த
தெருமநது மயங்கி வீழ்ந்தான்.

கருஉ

மயங்கி வீழ்ந்த சீவகன், ஆசிரியன் தேற்றத் தேறல்

இனையைநீ யாய தெலலாம் எமமனோ செயத பாவம்;
நினையல்நீ; நம்பி! என்று நெடுங்கணநீர் துடைத்து நீவிப்
புனையிழை மகளிர் போலப் புலம்பல;நின் பகைவன் நினன;
நினவெலாம் நீங்கு கென்ன நெடுநதகை தேறினானே. கருஉ

தேறிய சீவகன் சினம் மிகுந்து கட்டியங்காரனை
இன்னே சென்று பொருது அழிப்பேன் எனக் கிளர்ந்து
நிற்க, அச்சணந்தி யாசிரியன் அவனை மெல்லத் தடுத்துவிட்
டான்.

கருஉ. கரியவன் - கணனன். தேற்றியாங்கு - உணாததியது போல.
அப பெரியவன் - அறிவாற பெரிய அச சிறுவன். என - என்று சீவகன்
வினவ. எனப் பேசலோடும் - என்று ஆசிரியன் கூறியவுடன் - இது உட
னிகழ்ச்சி. சொரிமலா - தேனைச் சொரியும் மலா. குழை - காதணி.
சோர - வீழ். திரு - அழகு. கணனி - தலைமாலை. தெருமநது - கலங்கி.

கருஉ. நீ இனையையாயது - நீ இத் தன்மையையாயது. எமமனோ -
எம்போலவா. செயத பாவம் நீங்குவது காரணமாக ஆகும். நம்பி -
வீளி. இழைபுனை மகளிர் போல - இழையால தம்மைப் புனைநது கொள்
ளும் மகளிரைப் போல. புலம்பல நீனையல் - புலம்புவதை இனி நீனை
யாதே, நின் பகைவன் நினன - நின் பகைவனான கட்டியங்காரன்
கொடாது இன்னமும் உள்ளான். நீவி - உடம்பைத் தடவி. நெடுந்தகை -

சீவகன் ஆசிரியன் ஆணை மேற்கொள்ளல்

“வேண்டுவன், நம்பி, யான்ஓர்
விழுப்பொருள்” என்று சொல்ல,
“ஆண்டகைக் குரவிரி! கொணமின்:
யாதுநீர் கருதிற்” றென்ன,
“யாண்டுநேர் எல்லை யாக
அவனதிறத் தழற்சி யின்மை
வேண்டுவல்” என்று சொன்னான்,
விலவலான் அதனை நோநதான்.

க௦௪

அச்சணந்தி தன் பிறப்பு வரலாறு கூறல்

வெள்ளிவெற்பைச் சார்ந்த வாரணவாசி என்னும் பேரூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த உலோகபாலன் என்னும் வேந்தன், தன் மகனுக்கு அரசு தந்து தான் தவவேடம் பூண்டு துறவறம் செய்யத் தலைப்பட்டான். சின்னளில் அவனுக்குப் பாவம் வந்து சேர, அதன் பயனாக அவன் யானைத் தீ என்னும் நோய்வாய்ப் பட்டுச் சோறு வேண்டி நாடெங்கும் திரிந்து இவ்வூரை யடைந்தான்; (உடனே சீவகன், அப்பெரியவன் யாவன்? என்று வினவ, ஆசிரியன், “யானே” என்றான். என்றலும் மகிழ்ச்சி மிக்க சீவகன், “மேலே சொல்லுக” என்றான். அச்சணந்தி நகை மகிழ்ச்சி முகத்திற் கொண்டு சொல்லலுற்றான்.) அவ்வாறு போந்த யான் இக் கந்துக்கடன் பெருமனையை அடைகின்ற போது, அவன் உண்டற்கிருந்தான். என்னைக் கண்டதும், அவன் எனக்கும் பெருஞ்சோறு படைக்குமாறு பணித்தான். எனக்கும் இட்டனர்.

சீவகன். “நீர் துடைத்து” எனறது அரற்று என நும் மெய்ப்பாடு. நீனை வெலாம் எனறது அவலம்.

க௦௪. விழுப்பொருள் - இடுமபையைத் தருவதொரு காரியம். வேண்டுவல் - அலஹித்து தன்மைச் சொல்; சந்தியால் நகரம் வந்து. குரவிரி என வரற்குரியது, “குரவிரி” என இஈற்று கொண்டது; “கேளிர வாழியோ,” (குறுந். 280) என்றற்போல. “ஆண்டகைமை கூறிற்று, கொலையை விலக்குவரோ” என்று கற்பித்த முகத்தான்; அரசன் என்று உணர்ந்தான்.” அவன் திறத்து - கட்டியங்காரனது குலத்தினபால். அழற்சி - வெளிப்படாத தோன்ற நிற்கும் வெகுளி. இனமை - இல்லா.

அச்சணந்தி கந்துக்கடன் மனையில் தான் அமுதுண்டது கூறல்

கைகவி நறுநெய் பெய்து

கன்னலங் குடங்கள் கூட்டிப்

பெய்பெய்என் றுரைப்ப யானும்

பெருங்கடல வெள்ளிக குன்றம்

பெய்துதூரக் கின்ற விண்ணம்

விலாப்புடைப் பெரிதும் வீங்க

ஐயன தருளி னுலையான்

அநதணர் தொழிலே னானேன்.

கருடு

தான் சீவகனைக் கண்டது கூறல்

நிலம்பொறுக் கலாத செம்பொன் நீள்நிதி நுந்தை யிலலம்
நலம்பொறுக் கலாத பிண்டி நான்முகன் தமர்கட் கெல்லாம்
உலம்பொறுக் கலாத தோளாய் ! ஆதலா லாடு புக்கேன்,
கலம்பொறுக் கலாத சாய லவருழை களைக கண்டேன். கருடு

தான் யானைத் தீ பீங்கப்பெற்றது கூறல்

ஐயனைக் கண்ணிற காண யானைத்தீ அதகம் கண்ட
பையணல நாகம் போல வட்கயான் பெரிதும் உட்கித

தான் போல ஒழுகுந தன்மை, விலவல்லான - விற போரில வல்லுநதுகிய
சீவகன், நேர்ந்தான் - நோதற்கரிய அதனை நோந்து உடனப்பட்டான்.

கருடு. கைகவி நெய்பெய்து - அமையும், இளியும் வேண்டா எனக்
கையை விரித்துக் கவிக்கு மளவு நெய்யைச் சொரிந்து. கன்னல - சருக்
கரை ; கண்ட சாககரை. தேவர் காலத்தி, பாதுபோல் இளகி மணல்
போல் இருக்கும் குழைபாது குடங்களில் வைத்திருக்கும் வழக்கு உண்டு
என்ப. என்று உரைப்ப - என்று கருதுகடன கூற. வெள்ளி . . . வண்
ணம் - வெள்ளிமலையை அளவி பெற்றது கடலைத் தூர்க்கின்றது போல.
விலாப்புடை - விலாப்பகம். வீங்க - பெருக்க. ஐயனது அருளினால் -
ஐயனாகிய நின்னருளாலே. அநதணர் - அறவோர். தொழிலேனானேன் -
தொழிலையுடையவனுயினேன்.

கருடு. பொறுக்கலாத - சமக்கமாட்டாத. நீள்நிதி - நீண்டதிரள்.
இலலம் - பெரிய மனை நலம் பொறுக்கலாத - தன் நலத்தையே தானே
பொறுக்கமாட்டாத. "எல்லா மூரத்தமும் இவனுதலின, 'நான்முகன்,
என்றா ; 'ஆதி வேதம் பயந்தோய நீ' (சீவக. 1242) 'மலரேநது சேவ
டிய மாலைன்ப' (1610) எனப் மேலும்." தமா - துறந்தவர். உலம் -
தூண். ஊடு - உள்ளே. கலம் - அணிகலம். சாயலவர் - சாயலையுடைய

தெய்வம்கொல என்று தேர்வேற் கமிதுலாய நிராநத தேபோல்
மொய்குரல் முரசம் நாணும தழங்குரல முழங்கக கேட்டேன. க௦௭

கோளியங் குழுவை யன்ன கொடுஞ்சிலை யுழவன் கேட்டே,
“தாளியல் தவங்கள் தாயாத் தநதைநீ யாகி என்னை
வாளியங் குருவப் பூனேய், ! படைத்தனை, வாழி” என்ன,
“மீளியங் களிற் றுய ! யான் மெய்ந்நெறி நிறபல” எனருன.

சீவகன் விடையளித்தல்

மறுவற மனையின் நீங்கி மாதவம் செய்வல் என்றால
பிறவறம் அல்ல பேசார் பேரறி வுடைய நீரார் ;
துறவறம் புணர்க என்றே தோன்றல்தாள் தொழுது நின்றான் ;
நறவற மலர்ந்த கண்ணி நன்மணி வண்ணன் அன்னான். க௦௯

அச்சணந்தி பின் கந்துக்கடனுக்கும் அவன் மனைவி
சுநந்தைக்கும் சீவகனது கல்வியும் தீக்கையும் சொல்லித், தான்
துறவு மேற்கொண்டதையும் உரைத்து விடை வேண்டினன்.

மகளிர். உறை - ஏழாம வேற்றுமைப் பொருளபட வந்த இடைச் சொல்.

க௦௭. ஐயனை - ஐயாடுகிய நினை. காண - கண்டனாக. அதகம் -
மருந்து. பையனை நாகம் - படத்தை யுயர்த்தும் பாம்பினது நஞ்சு.
நாகம், ஆகுபெயர். வடக - முற்றவும் கெடுதலால், உட்கி - அஞ்சி.
தேர்வேற்கு - மனத்தின்கண்ணே ஆராயும் எனக்கு, அமிர்து நிராநத
போல உலாய என இயையும். உலாய - உலாவப்பட்டு. மொய் குரல்
முரசம் - நெருங்கிய குரலையுடைய முரசு. தழங்கு குரல் - ஒலிக்கின்ற
குரலோசை. தழங்கு குரல், தழங் குரல் என விகாரம்.

க௦௮. கோள இயங்கு உழுவை - கொலைத் தொழிலிலே நடக்கின்ற
புலி. சிலை யுழவன் - விலவல்லநனுகிய சீவகன், தான் இயல் தவங்கள் -
முயற்சியால் பிறந்த தவங்கள். நீ தநதையாகி என மாறுக. வாள் -
ஒளி. படைத்தனை - “நலவினையால் இக கலைகளைக் கற்றுத் தான்
வேறொரு பிறப்பானமை கூறினான்,” எனன் - என்று சீவகன் கூற.
மீளி - வலிமை, மெய்ந்நெறி - தவநெறி.

க௦௯. மறு - குற்றம். நீங்கி - நீங்கிச் சென்று, அறமல்ல பிற -
அறமல்லனவாகிய பிறவறதை ; செலவு விலக்கும் சொற்களை. துறவறம்
புணாக - துறவறத்தைக் கூடுக. தோன்றல் - சீவகன், நறவு அற
மலர்ந்த கண்ணி - நறுமணம் அறவே தன்னிடத்துக் கொண்ட கண்ணி.

சுநந்தை விடையளித்தல்

அழலுறு வெண்ணெய் போல
 அகம்குழைந்து உருகி யாற்றாள்
 குழலுறு கிளவி சோர்ந்து,
 “குமரனைத் தமிழை நாக
 நிழலுறு மதியம் அன்றாய் !
 நீத்தியோ ?” எனவும் நில்லான்,
 பழவினை பரிய நோற்பான்
 விஞ்சையர் வேந்தன் சென்றான்.

௧௧௦

௧௧௦. குழலுறு கிளவி - குழல போலும் இனிய சொற்களைப் பேசும் சுநந்தை, தமிழை - தனிமைப்படுமபடி. நிழலுறு மதியம் - குளிர்ந்த ஒளி முழுதுமுடையதிங்கள் ; கலை முழுதும நிரம்பிய முழுத் திங்கள். தன் மகனுக்குக் கற்பித்த கலை தொகை கண்டும் கேட்டுமுள்ளா ளாதலின, ஆசிரியனை இவ்வாறு கூறினான். நீத்தியோ - நீங்கிச் செல்கின்றாய் போலும். நில்லான் - அச்சணந்தி யாசிரியன் நில்லானாகி, பரிய - கெடும்படி. நோற்பான் - தவம் செய்ய வேண்டி. விஞ்சையர் வேந்தன் - அச்சணந்தி யாசிரியன். •

உ. கோவிந்தையா ரிலம்பகம்

[கோவிந்தையார் இலம்பகம்: இது சீவகன் தோழர்களில் ஒருவனான பதுமுகன் என்பான் கோவிந்தை என்னும் ஆயர் மகளை மணந்துகொண்டதைக் கூறும் இலம்பகம்.]

இதன்கண், இராசமாபுரத்துக்கு அருகிருந்த குன்று களில் வாழ்ந்த வேட்டுவர், நகரத்து ஆயருடைய ஆணிரை களைக் கவர்ந்தேசியதும், ஆயர் முறையிடு கேட்டுக் கட்டிப் பங்காரன் தன் வீரரை விடுப்ப அவர் நிரைமீட்க ஆற்றாது புறமிட்டோடியதும், பின்பு நிரைமீட்டானுக்குத் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக நந்தகோன் வெளியிடுவதும், சீவகனும் தோழரும் சென்று வேடர்க்குச் சிறிதும் தீங்கு நிகழாத வகையில் பென்று நிரை மீட்டதும், பதுமுகனுக்கு அந்த நந்தகோன் தன் மகள் கோவிந்தையைத் திருமணம் செய்விப்பதும், பிறவும் உரைக்கப்படுகின்றன.

அச்சணந்தி யாசிரியன் தேவனுதல்

ஆர்வ வேர்அரிந் தச்ச னாந்திபோய்
வீரன தாளநீழல விளங்க நோற்றபின
மாரி மொக்குளின மாய்ந்து வீண்தொழச்
சோர்வில கொள்கையான தோற்றம நீங்கினுன. ககக

இப்பால் சீவகன் கலைநலம் பலவும் கொண்டு விளங்குதல்

கலையின தகலமும் காட்சிக் கின்பமும
சிலையின தகலமும் வீணைச் செல்வமும

ககக. ஆரவவோ - ஆசை யெனகிற பிறவி வோ. அரிந்து - நீகவு.
வீரன - ஸ்ரீவாததமான சுவாமிகள். தாள நீழல - சமவசரவணம். மாரி
மொக்குளின - மாரிக் காலத்தே மறை பெய்யுங்கால நீரில் உண்டாகும்
குமிழ்போல; வீடு பெறுங்கால திருமேனியுடனே மறைவதற்கு மொக
குள் மறைதல். மாயந்து - மறைந்து. சோரவில் கொள்கையான - வழு
வுதல் இல்லாத நோன்புடையவன். தோற்றம் - பிறவி.

மலையினின அகலிய மாப நலலது இவ்
வுலகினில் இலையென ஒருவ னாயினான்.

ககஉ

இராசமாபுரத்துக்குப் புறம்பே யிருந்தீ குன்றுகளில்
உறையும் வேடர், இந்நகரத்து ஆயர்களின் ஆனிரைகளைக்
கவர்வது குறித்து ஒருங்குகூடிச் சூழ்வாராயினர்.

ஒருவன் புள் நிமித்தம் கண்டு கூறல்

“அடைதும் நாமநிரை ; அடைந்த காலையே
குடையும் பிச்சமும் ஒழியீக் கோன்படை
உடையும் ; பினானரே ஒருவன தேரினால்
உடைதும், சுடுவிலதேன உடைந்த வண்ணமே.”

ககங

வேடர் கூறல்

என்று கூறலும், “ஏழை வேட்டுவீர் !

ஒன்று தேரினால் ஒருவன கூற்றமே

என்று கூறினும், ஒருவன என்செயும் ?

இன்று கோடும்நாம ? எழுக ”என் றேகினார்.

ககசு

ககஉ. கலையினது அகலம் - கலவி காரணமாகப் பிறக்கும் ஞானம்,
காட்சிகு இனம் - அபபருவதில் பிறக்கும் அறம். சிலையினது அக
லம் - படைக்கலம் பயின்றதனால் அப்போது பிறக்கும் வீரம். வீணை -
தாளத்தோடு கண்டதிலும் கருவியிலுமு பிறக்கும் பாட்டு, இசை நாட
கம் காமத்தை விளைத்தலின், அவற்றால் பிறக்கும் காமத்தை “வீணை
செலவம் ” என்றா. மலையின - மலைபோல. அகலிய - விரிந்த. இலை -
இந்நான்கிற்கும் உறையிடம் வேறே இலலை. என - எனனுமபடி.

இதனால் சிவகனுகுப் பதினைந்தாண்டு சென்றபின் நலவினையால்
பிறக்கின்ற குணங்களைக் கூறுகின்றார்.

ககங. நாம் நிரை அடைதும் - நாம் ஆனிரையை அடித்துக்
கவாநதுகொளவோம். அடைந்த காலை, கோன படை வந்து பொருது,
குடையும் பிச்சமும் ஒழிய உடையும் என இயைக்க. கோன - அரசன்.
குடை - கொற்றக்குடை. பிச்சம் - பீலியால் கட்டுவது. உடையும் -
தோற்றோடும். உடைதும் - தோலவியடைவோம். சுடுவில - சுடுதலால் ;
நெருப்பு மூட்டிப் புகையெழுப்பதலால். தேன உடைதல் - தேனையிட்டி
யிருந்த ஈக்கள் தேனடையை விட்டு நீங்குவது. வண்ணம் - போல, சுடு -
முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தேனிளம்போலக் கெடுவோம் எனவே வேடுவ
ராகிய தமக்குப் பாடினமை கூறினான்.

ககசு. ஏழை வேட்டுவீர் - இழைச்சிக குறிப்பு. ஒன்று தேர் -
ஒற்றைத் தோ, ஒருவன கூற்றமே என்று கூறினும் - ஒருவனை எம்ன்

இராசமாபுரத்து ஆயர் கூட்டத்து, நிமித்தம் நிகழ்தல்

பூத்த 'கோங்குபோல் டுபான்சு மந்துளார்
ஆய்த்தி யர்நலக்கு ஆசெல் தூண னான் ;
கோத்த நித்திலக் கோதை மார்பினான்,
வாய்த்த அநநிரை வள்ளு வன்சொனான் ;

கக௫

நிமித்தம் கூறல்

“ பிள்ளை யுள்புகுந் தழித்த தாதலால
எள்ளன் மின்நிரை இன்று நீர் ” என,
வெள்ளி வள்ளியின் விளங்கு தோள்நலார்
முள்கும் ஆயரும் மொய்ம்பொடு ஏகினார்.

கக௬

நிரையோடு சென்ற ஆயர் வேடர்க்கு ஆற்றது நிரையிழந்து பின்னிடல்

காய மீன்எனக் கலந்து கான்நிரை
மேய வெந்தொழில் வேடர் ஆர்த்துடன்
பாய மாரிபோல பகழி சிந்தினார்,
ஆயா மத்தெறி தயிரி னுயினார்.

கக௭

என்றே உலகத்தார் கூறுவதாயிருப்பினும், கோடும் - ஆனிரையைக் கொளவோம்.

கக௫. பூத்தகோங்கு - பூக்களை நிரம்பப் பூத்திருக்கும் கோங்குமரம். பொன் - பொன்னாலாகிய பணிகள். நலக்கு - நலம் நுகாதற்கு. ஆசெல் தூண - ஆநீண்டு குற்றி ; ஆனினம் திணவு தேயததுக் கோடற்காக நாட்டப்படும் தூண. நித்திலம் - முதது. கோதை - பூமாலை. நித்திலமார்பன், கோதைமார்பன் என இயையும். இவன் - நந்தகோன். வாயத்த - தப்பாத.

கக௬. பிள்ளை - காரியென்னும் பறவை. அழித்தது - திங்குண்டெனத் தெரிவித்து மனவமைதியைக் கெடுத்தது. எள்ளன்மின் - மிக்க விழிப்புடனையிருந்து காப்பிராக. வெள்ளி வள்ளி - வெள்ளியாற செயத வளைகள். நல்லார் - மகளிர். முள்கும் ஆயா - கூடும் புதுமணவாளப் பிள்ளைகள்.

கக௭. காயமின் - ஆகாயத்திலுள்ள மீன்கள். கான் - காட்டில். இரைமேய - இரையை ஆனிரைகள் மேய்ந்துகொண்டிருக்கவே. வெந்தொழில் வேடர் - வெவ்வேய் கொலைத் தொழிலையுடைய வேடர். பாயமாரி - பரந்த மழைத்தாரை. பகழி - அம்பு. மத்து எறி தயிரின் - மத்தால் கடையப்பட்ட தயிர்போல. ஆயினார் - சிதறியோடினர்.

தாயிழந்தலறும் கன்றினங்களைக் கண்டு ஆயர்
மகளிர் அழுது அரற்றுதல்

எம்மனை மார்! இனி எங்ஙனம் வாழ்குவீர் ?
நுமமனை மார்களை நோவவ துக்கி,
வெம்முனை வேட்டுவர் உய்த்தனா ஓனத்
தம்மனைக் கனனொடு தாம்புலம புறநூர்.

ககஅ

அரசனுக்கு நிரையிழந்தமை தெரிவித்துவரும் ஆயர்
நகரவர்க்கும். தெரிவித்தல்

கொடுமர எயினர் ஈண்டிக் கோட்டிமில் ஏறு சூழந்த
படுமணி நிரையை வாரிப் பைந்துகில அருவி நெற்றி
நெடுமலை அத்தஞ் செனறா என்றுநெய் பொதிந்த பித்தை.
வடிமலா ஆயர் பூசல் வளநகர் பரப்பி னாரே.

ககக

ஆயர் முறையீடு கேட்ட கட்டியங்காரன் நிரைமீட்க
எனத் தன் வீரர்களை ஏவுதல்

கூற்றின் இடிக்கும் கொலைவேலவன, கோவலர்வாய்
மாற்றம் உணர்ந்து, மறங்கூரகடல் தானேநோக்கி
காற்றின் விரைந்து தொறுமீட்களனக் காவல்மன்னன்
ஏற்றையரிமான் இடிபோல இயம்பினானே.

கஉ௦

ககஅ. எம் அனைமா - எம் அனைமாரே. (கனறுகளை விளித்துக் கூறுதல்.) நும அனைமா - நுமமுடைய தாயமாரை. நோவ அதுகி - நோவுமபடி. அடித்துக்கொண்டு. வெம்முனை வேட்டுவா - வெவவிய போரைச செய்யும் வேடா. உயத்தனா - கொண்டுயத்துச் செனறனர். மனைககனறு - மனையிடத்தேயுள்ள ஆனகனறு. உவப்பினகண அஃறிணையை உயாதிணையாற கூறினா.

ககக. கொடுமரம் - வில். எயினா - வேடா. கோட்டு இமில் ஏறு - கொம்பும் கொண்டையுமுடைய ஆனேறு. படுமணி நிரை - ஒலிககினற மணிகட்டிய ஆனிரையை. வாரி - சேரக கொண்டு. பைந்துகில் அருவி நெற்றி - பசிய துகில போன்ற அருவி யிழியும் உச்சியையுடைய. அத்தம் - சுரத்துவறி. பித்தை - தலைமயிர். வடிமலா - அழகிய பூ. பூசல் - ஆனிரையிழந்த பூசல்.

கஉ௦. இடிக்கும் - வெருளும். மாற்றம் - நிரையிழந்த செயதி. மறங்கூர் கடல் தானே - வீரமிகுந்த கடல் போன்ற தானே. காற்றின் - காற்றினும் கடுக. தொறு - ஆனிரை. காவல் மன்னன் - கட்டியங்காரன். ஏற்றையரிமான் - சிங்கவேறு. இடி - முழக்கம்.

சென்ற தானையின் சிறப்பு

கார்வினை மேக மன்ன கவுளழி கடாத்த வேழம்,
போர்வினை இவுளித் திணடேர், புனைமயிர்ப் புரவி காலாள்
வார்வினை முரசம் விமம வானுலாப் போந்த தேபோல்
நீர்வினை சுரிசங் சார்ப்ப நிலமநெளி பரந்த வன்றே. கஉக

வேந்தன் தானையும் வேடர் கூட்டமும் தம்மிற் கலந்து
பெரும்போர் செய்தன; முடிவில், வேந்தன் தானே வேடர்க்
காற்றது பின்னிடலாயிற்று; வேடர் ஆனிரைகளைத் தம்
மோடு கொண்டே போயினர்.

செய்தியறிந்த கட்டியங்காரன் சோர்ந்து அமைதல்

பல்லினை சுகிரந்த நாரில
பனிமலா பயிலப் பெயத
முல்லையங் கண்ணி சிந்தக்
கால்விசை முறுக்கி யாயர்
ஐல்லென வொலிப்ப ஓடிப்
படையுடைந் திட்ட தெனன,
அல்லலுற றமுங்கி நெஞ்சிற
கட்டியங் காரன் ஆழ்ந்தானா. கஉஉ

அரசன் வானா விசுப்பது கண்டு நந்தகோன் முரசறைவித்தல்

“மன்னிரை பெயாத்து மைந்தர் வந்தனர் கொள்க, வாட்கண்
பொன்னிறை சுடரு மேனிப் பூங்கொடி யனைய பொற்பின்

கஉக. கார்வினை மேகம - கார் காலத்தில் உண்டாகும் மேகம். கவுள
அழி கடாத்த - கன்னம் மறையும்படி. ஒழும மதததையுடைய யானை
கள். இவுளி - குதிரை. இவுளி பூட்டிய, புனை மயிர்ப் புரவி - அணி
செய்யப்பட்ட பிடரியினையுடைய குதிரை. வார் வினை முரசம் - வாரால்
கட்டப்பட்ட முரசம். நீர் - கடல் நீர். சுரி சங்கு - முறுக்கிய சங்கு.
நெளி பரந்த - நெளியும் பரந்தது சென்றன. நெளிய - நெளியென விகாரம்.

கஉஉ. பலலினை சுகிரந்த நாரா - பலலினை கழித்த நாரிலே. மலர்
பயிலப் பெயத - பூக்களை நெருங்கத் தொடுத்த. கால் விசை முறுக்கி -
கால விசையுண்டாக முறுக்கி; காலகளை விசையாக வைத்து என்பதாம்.
உடைநதிட்டது - தோற்றுவிட்டது. அமுங்கி - இரங்கி. ஆழ்ந்தானா -
அழுந்தி யொடுங்கினான்.

கன்னியைத் தருதும்," என்று கடிமுர சியம்பக் கொட்டி
நன்னகர் வீதி தோறும் நந்தகோன அறைவித் தானே. ௧௨௩

சீவகன் கேட்டுத் தான் நிரைமீப்பான் தேர்பண்ணிப் புறப்பட்டுப் போதல்

போர்ப்பண் ணமைத்து நுகம்பூட்டிப் புரவீபண்ணித்
தேர்ப்பண் ணமைத்துச் சிலைகோலிப் பகழியாய்ந்து
கார்க்கொண்மு மின்னின் நிமிநநதான் கலிமான்ருளம்பின்
பார்க்கண னெழுந்த துகளால்பகல மாய்ந்ததன்றே. ௧௨௪

சீவகன் தேர் வரக்கண்ட வேட்கூட்டத்துள் முன்பு நிமித்தங் கூறியவன் இது போழுதன்று என்று விலக்க, விலகாத வேடர் கூறுதல்

“மோட்டும் முதுநீர் முதலைக்கு வலியதுண்டேல்
காட்டுள் நமக்கு வலியாரையும் காணடும்நாம்,” என்று
ஏட்டைப் பரியின இரைகவ்விய நாகமீம்போல்
வேட்டந நிரையை விடலின்றி விரைந்ததன்றே. ௧௨௫

௧௨௩. மனநிரை - பெரிய ஆனிரையை, வாட்கண - வாள்போன்ற
கண. பொன் இழை சுடும் மெலி - பொன்னுற செய்த இழைகள்
கிடந்து விளங்கும் மெலி. பொறபு - அழகு. கடி முரசு - ஒலி மிகக்
முரசு. கொட்டி - முழகி.

கொடுப்போரும் கொள்வோருமாகிய இருகலத்தோரும் உயாவு தாழவு
கருதாதிருத்தற்குக் “கொளக” என்றும், “தருதும்” என்றும் கூறினான்.
படை நானாகும் மிகப் படைத்துப் பலலுயிராகும் அருளபுரிவோர் உளராத
லாலும், கன்னியை விருமபுவோர் உளராதலாலும் முரசு கொட்டி யறை
வித்தான் எனக.

௧௨௪. போர்ப் பண்ணமைத்து - போர்த் தொழிலுக்கு ஏற்றவாறு
தகுதி பண்ணி. நுகம் - குதிரையைப் பூட்டும கால. பண்ணமைத்து -
செவ்வை செய்து. காரக கொணமு - கார மோகம்; கொணமு, கொணமு
என விகாரம். நிமிநநதான் - செலுத்தினான். குளம்பின் - குளம்பினால்,
மான - குதிரை. பாரகண - நிலத்தில். பகல - ஞாயிறு. மாயந்தது -
மறைந்தது.

௧௨௫. மோட்டு முதலை - பெரிய முதலை. முதுநீர் - ஆழந்த நீர்நிலை,
வலியது - வலிமை. உண்டேல் - உண்டென்றால். வலியாரையும் காண்
டும் - காட்டுள் நமக்கு வலியுண்டு; நம்மின் வலியாரையும் உளரேல்
காண்போம். ஏட்டைப் பரி - தளாசலிதரும் பரி. வேட்டு - வேடா
கூட்டம், அந் நிரையை - தாம் கவாநதுகொண்ட அந்த ஆனிரையை.
விரைந்தது - போர் செய்தற்கு விரைந்து வந்தது.

சீவகன் சென்ற தேர் முழக்கமும், துகட்படலமும் மிகுந்து வேடர் கூட்டத்தைத் திகைப்பிக்கவே, அவர்கள் வேறொரு புறத்தே கூடி அம்புகளை மழைபோல எய்தனர்; அவற்றையெல்லாம் விலக்கி, அவர்களுள் ஒருவர்க்கும் உயி ரிறுதி எய்தாவனாகயில் சமர் செய்து சீவகன் வெருட்டவே, அவர்கள் ஆனிரைகளைக் கைவிட்டு நீங்கினர்.

வேடர் சிந்றி யோடுதல்

ஐந்நூறு நூறு தலையிட்ட ஆளு யிரவர்
மெய்ந்நூறு நூறு நுதிவெங்களை தூவி வேடா
கைந்நூறு வில்லும் கணையும மறுத்தான் ; கணத்தின
மைந்நூறு வேற்கண் மடவார்மனம் போல மாயந்தார். ௧௨௬

சீவகனது வெற்றி கேட்ட கட்டியங்காரன் உள்ளத்தே பகைமை கொள்ளுதல்

ஆளற்ற மின்றி யலர்தாரவன் தோழ ரோடும்
கோளுற்ற கோவன நிரைமீட்டனன் என்று கூற,
வாளுற்ற புண்ணுள் வடிவேலெறிந் திட்ட தேபோல்
நாளுற்ற லுலந்தான வெகுண்டான், நகர் ஆர்த்த தளறே. ௧௨௭

௧௨௬. ஐந்நூறு நூறு தலையிட்ட ஆளுயிரவர் - ஐம்பததாரையிரம் போ. மெய் நூறு நூறும் - நூறு போ மெய்யை ஒரு தொடுபடுக அழிக கும். நுதி - கூமை, கணை - அம்பு. தூவி - அவ்வாறு நூறுதபடி எய்து; மிகச் சொரிந்து. கை நூறு வில்லும் - கையிடத்தே யிருந்து பிறரை யழிகும் வில்லும். அறுத்தான் - அறுவிழ்ச் செய்தான். மைந் நூறு வேற்கண் - மை திட்டிய வேல் போன்ற கண்; மையாகிய நூறு. (நூறு - பொடி.) "மனம்போல" என்றோ, நிலை நிலலாது கெடுத லின. மாயந்தார் - ஓடி யொளித்தனர்,

"தம் உயிரைக்கு ஊறு செய்யாது, அம்பு எய்தமை கண்டு கேழே போட்டுவிடுதலின், தாவுதலால் அறுத்தான்" என்றோ.

௧௨௭. அறமயினறி - உயிரிழத்தலினறி. தோழாகுபு போர் இலகை யாயினும் கூட நின்றதனால் "தோழரோடும்" என்றோ. கோள உற்ற - வேடரால் கொள்ளப்பட்ட. கோவன் - ஆயுதவிய நந்தகோன். வாளுற்ற புண் - வாளால் உண்டான புண். வடிவேல் - வடித்த வேல், வடிவேல் கூறியது ஆழமாகப் பாயும் என்றற்கு. தான் தோற்றதனமேல் சீவகன் வெற்றி நிலைநின்றது, கட்டியங்காரனுக்குப் புண்ணுள் வடிவே லெறிந் திட்டதுபோல் ஆயிற்று. நாளுற்றலுலந்தான் - கட்டியங்காரன், சீவகன் அரசவரிமை எய்தும் நாள்வந்துறுதலால், அவனை அவ்வாறு கூறினார். வெகுண்டது - கேட்டிறகு அறிகுறி.

வெற்றித் திருவுடன் மீளும் சீவகனைக் கண்ட நகரமகளிர் பேசிக்கொள்ளுதல்

கொடையுளும் ஒருவன் ; கொல்லும் கூற்றினும்
கொடிய வாட்போர்ப்
படையுளும் ஒருவன் என்று பயங்கெழு
பனுவல் நுணுணல்
நடையுளார் சொல்லிற் றெல்லாம் நம்பிச்
வகன்கட் கண்டாம் ;
தொடையலங் கோதை யென்று சொல்லுபு
தொழுது நிற்பார்.

கஉஅ

விண்ணகத் துளர்கொல் மற்றிவ் வென்றிவேற் குருசில் ஒப்பார் ;
மண்ணகத் திவர்கள் ஒவ்வார் ; மழகளி றனைய தோன்றல்,
பண்ணகத் துறையும் சொல்லார நன்னலம் பருக வேண்டி.
அண்ணலைத் தவத்தின் தந்தார யார்கொலோ அனியா எனபார்.

சீவகனைக் கந்துக்கடனும் சுந்தையும் வரவேற்றல்

தாயுயர் மிக்க தந்தை வந்தெதிர் கொண்டு புக்குக்
காய்கதிர் மணிசெய வெள்ளேல காணையைக் காவ லோம்பி

கஉஅ. கூற்றினும் - கூறுபாட்டிலும் ; எமலிலும் எனறுமாம். படையுள் - படுகும் வீரருள். பயம கெழு - பயன பொருந்திய. பனுவல் - ஆராய்ச்சி. நடை - ஒழுக்கம். ஒன்றல்லனவெல்லாம் பலவாதலபற்றி "எல்லாம்" என்றா. தொடையலங்கோதை - கட்டுதலையுடைய அழகிய மாடையுடையாய் ; மகடீஉ முன்னிலை ; நூலார் கூற்று.

கொடையிலும் ஒருவனே கொடுப்பன ; படையிலும் ஒருவனே கொடுப்பன ; இவ்விரண்டும் ஒருவனிடத்தே நிலை ; ஆயினும் இவையிரண்டும் சீவகனிடத்தே கண்டேம் என்று சொல்லித் தொழுது நிற்பாராயினர். உமமை, சிறப்பு.

கஉக. குருசில் - தோன்றலாகிய சீவகன், விண்ணகம் - தேவருலகம். மற்று, வினைமாற்று. இவர்கள் - மககளாயப் பிறந்தார். மழகளிற்று - இனிய களிறு. பண்ணகத் துறையும் சொல்லார் - பண்போல இனிய சொற்களைச் சொல்லும் மகளிர். நன்னலம் - இவனது பெறுதற்கரிய நலம். தவத்தின் - தவத்தால். யார் கொலோ அனியா - அவர் யாவராயினும் அளிக்கத் தக்காராவார்.

ஆய்கதிர் உமிழும் பைம்பூண் ஆயிரச் செங்க ணைதன்
சேயுயர் உலக மெய்தி யன்னதோரா செலவ முற்றார். கங்௦

**நந்தகோன் போந்து சீவகற்குச் சச்சந்தன் வரலாறு கூறித்
தன் வரலாறு கூறுதல்**

கோலிழைக் குற்ற ஞானநே
கொடுமுடி விரையொன் றேறிக
காலிழைக் குற்று வீழ்ந்தே
கருநதலை கனைய லுறநேன் ;
மால்வழி யுளதன ருயின்
வாழ்வனை முடிப்பல் என்றே
ஆலம்வித் தனைய தெணனி
அழிவினுள் அகன்று நின்றேன். கங்௧

குலத்தொடு முடிந்த கோனதன் குடிவழி வாரா நின்றேன்
நலத்தகு தொறுவி னுள்ளேன் ; நாமம்கோ விநத னென்பேன் ;
இலக்கண மமைந்த கோதா வாரிஎன இசையிற போநத
நலத்தகு மனைவி பெற்ற நங்கைகோ விதை யென்பான். கங்௨

கங்௦. உயா மிகத் ததை - பிள்ளையுயாசலி மிகுதற்குக் காரணமான
தந்தை ; - கருதுகடன. காய - விளங்குகின்ற. காவல ஒம்பி - ஆலத்தி
முதலியவற்றால் கண்ணென்று கழித்து. ஆய்கதிர் - இலிய ஒளி. ஆயிரச்
செங்கணை - இந்திரன். சேய உயா உலகம் - மிகக் சேயமையிலுள்ள
அறக்கம். எய்தியனனது - அடைந்தாற போலவது. ஓர் - றிறநத.

கங்௧. கோல இழைக்குற்ற ஞானநே - ரெங்கோல வேந்தனுள் சச்சந
தன் இறநத அன்றே. கொடுமுடி - ரெடிய உச்சி. கால இழைக்குற்று வீழ்நது -
கால சரிநது வீழ்நதெனென்று பிறா கூறுமாறு தலைநீறாக வீழ்நது. கருந்
தலை - பெரியதலை ; அரசனோடு இறவாமையால் பயனிலலாத என தலையை.
கனையலுறநேன் - போக்கிக கொள்ள லுற்ற யான். மால்வழி - அரசற்கு
வழித் தோன்றல். உளதன ருயின் - இருப்பது இனருகுமாயின், " தேவிச்
குப பிள்ளையுணமை யறிவானாகலின் இது கூறினான்." முடிப்பல் - அழிப்
பேன். ஆலம் வித்தனையது - ஆலம் விதை போலவதொரு சிறு நினைவு.
அழிவினுள் அகன்று - உயிர் விடுதலிடுநது விவகி.

கங்௨. நலத்தகு தொறுவின - நலம்பொருந்திய இடையரிடையே.
இலக்கணம் - பெணமைக்குரிய இலக்கணங்கள். இசையிற போநத - கற
பால் எய்தும் புகழ் பரவிய. நலத்தகு நங்கை - நலத்துக்குத் தக்க
நங்கை.

குலம் தோன்றுத லருமை பற்றிப் பின்னும் " முடிநத " என்றும்.
தன் குலமெல்லாம் தானாய் நிறைவின, வாராரின்றேன் என்றும்.

நந்தகோன் தன் மகள் நலம்கூறிச் சீவகனை
மணம் செய்துகொள்ளுமாறு வேண்டல்

வெண்ணெய்போன் றூறினியள், மேம்பாலபோல திருசொல்லன் ;
உண்ண உருக்கிய ஆனெய்போல மேனியள் ;
வண்ண வனமுலை மாதர் மடநோக்கி ;
கண்ணும் கருவிளம்போ திரண்டே கண்டாய். கங்ங

சேதா நறுநெய்யும் தீடிபால சுமைத்தயிரும
பாதால மெல்லாம் நிறைத்திடுவல், பைந்தாரோய் !
போதார் புனை கோதை குட்டுஉன அடித்தியை ;
யாதாவ தெல்லாம் அறிநதருளி எனருள். கங்ங

குலம்நினையல் நம்பி, கொழுங்கயற்கண வள்ளி
நலன நுகர்ந்தா னனறே நறுந்தார முருகன் ;
நிலமகட்டுக் கேள்வனும் நீளநிரை நப்பின்னை
இலவலாவாய இனனிமீர்தம எயறினு னனறே. கங்ங

கோவிந்தை பதுமுகனுக்குத் தங்கவள் எனத் தன் மனத்தில்
எண்ணிய சீவகன் நந்தகோவிடம் இரட்டுறமொழிந்து
மணவினைக்கு இவசவு கூறிவிடல்

கோட்டிளங் களிற் போல்வான
நந்தகோன் முகத்தை நோக்கி,
மோட்டிள முலையி ஞீர்நின்
மடமகள் எனகூ, மாமான் !

கங்ங. ஊறு இனியள் - பரிசுத்தால இனியவள். மேம பால் -
உண்டறகு மேவும் இனிய பால். உண்ண - சீவகன்க காய்ச்சிய, வண்ணம் -
அழகு. கருவிளம் போது - கருவிளம் பூக்களை நிகாக்கும்.

கங்ங. சேதா - செம்மையான ஆ. சுமைத் தயிர - ஆடைத் தயிர.
பாதாலமெல்லாம் - பாதாளமட்டும். போது - பூ. கோதை குட்டு - மண
மாலையைச் குட்டுக. அடித்தி - அடியாள. யாது ஆவது - இதனால் வரும்
குறை எனனை ?

கங்ங. நிலமகட்டுக் கேள்வன் - கண்ணன். கேள்வன் - கணவன்.
நீள்நிரை நப்பின்னை - மிகக் ஆனிரைகளையுடைய நப்பின்னை எனபவள்.
“பின்னை, அவள் பெயர், ந, சிறப்புப் பொருளுணராததுவதோர் இடைச்
சொல் ; நச்செனனை, நப்பாலத்தன், நக்கிரை எனறற்போல.” இலவு
அவர் - இலவம் பூ.

சூட்டொடு கண்ணி யன்றே !

என்செய்வான் இவைகள் சொல்லி

நீட்டித்தல் குணமோ ? என்று

நெஞ்சகம் குளிப்பிப்பச் சொன்னான். கநகூ

நந்தகோண்டுகோவிந்தையை மங்கல நீராட்டி மணவணி புனைந்து கொணர்ந்து, ஆயிரும் பிறரும் சூழநின்று சீவகன் கையில் பதுமுகனுக்காக நீர் பெய்து கொடுத்தல்.

கோவிந்தையைப் பதுமுகனுக்குத் திருமணம் செய்வித்தல்

ஏறங்கோள் முழங்க ஆயா

எடுத்துக்கொண் டேகி மூதாற்ச

சாறெங்கு மயரப் புக்கு

நந்தகோவ தனகை யேந்தி

வீறுயர் கலச நனவீர

சொரிந்தனவ ; வீரன் ஏறறான்,

பாறுகொள் பருதி வைவேல

பதுமுக குமரற்கு 'என்றே.

கநஎ

கநகூ. கோட்டிளங்களிற் - கொம்புகளையுடைய இளைய யானை. மோடு - பெருமை. மடமகன் - இளையவன். மாமான - விளி. மாமன் - பெயர், "சூட்டொடு கணனியன்றே என்பது. இடுதனமையன்றிச் சூட்டுத்தனமையோடு கூடிய கணனியல்லவோ என்றும், நெற்றிச் சூட்டும கண்ணியுமல்லவோ என்றும் இரண்டு பொருளுணர்த்தும் ; உணராதவே, மாபிறகு மாஸீடுக என்றும், தலைக்கு மாலை சூட்டுக என்றும் பெரும்பான்மையும் வழக்கு நடத்தலின், தலைமேல வைக்கப்படும் கண்ணியென்றாக நந்தகோன் கருதினாம். நெற்றிச் சூட்டு ஆடவர்க்காகாத தனமையும், கணனி ஆடவர்க்கு ஆம் தனமையும் போல, தனகுலத்திற்கு ஆகாமையின சூட்டின் தனமையும், பதுமுகன் குலத்திற்குச் சிறிது பொருளதுதலின் கணனியின தனமையும் உடையனென்று சீவகன் கூறினாம்." இடையரினும் வாணிகம் செய்பவா உண்டு. செய்வான் என் என்று மாறுக. நீட்டித்தல் - காலம் கடத்தல். விரையப் பதுமுகனுக்கு மணம் செய்வாம் என்றானியிற்று.

இனி, " மாமான எனக்குச் சூட்டொடு கணனியன்றே என்றது, தனக்கு ஆகாமையின புலாலும், பதுமுகற்கு ஆதலின் பூவுமாகக் கருதினென்றுமாம். இனி, ஆமான சூட்டுமாம் ; இனி, மா, வட சொல்லாககி ஆகாதென்றும் உரைப்பர்."

கநஎ. ஏறங்கோள் - ஏறுகோட் பறை. எடுத்துக்கொண்டு - கோவிந்தையை எடுத்துக்கொண்டு. சாறு - உலா. புக்கு - கந்துக்கடன்

பதுமுகன் மகிழ்தல்

கள்வாய் விரிந்த கழுநீர்பிணைத் தன்ன வாகி
வெள்வேல் மிளிர்த நெடுங்கணவிரை நாறு. கோதை
முள்வாய் எயிறா றமிர்தம்முனி யாது மாந்திக்
கொள்ளாத இன்பக் கடறபட்டனன், கோதை வேலான. ௧௩௮

கோவிந்தையார் இலம்பகம்

முற்றும்.

மனையிற புகுதலால. வீரன ஏறருன - வீரனாகிய சீவகனும் பதுமுகனுக்கு
என்று ஏறருன. "வீறு - வேருளறறகில்லா அழகு."

௧௩௮. கள்வாய் விரிந்த - தேன வாயிலே பரந்த. பிணை
தன்னவாகி - சோந்தாற போனற தனமையுடையவாய், வேல் மிளிர்த-
வேல்போல பிறந்த. விரை - மணம். முள்வாய் எயிறு - முள்ளைப்போல்
கூரிய பற்கள், முனியாது - வெறுப்பினறி. மாந்தி-உண்டு. கொள்ளாத இன்-
பக்கடல் - உள்ளிடம் கொள்ளாது கரை புரண்டோடுகின்ற இன்பக்கடல்.

௩. காந்தருவதத்தையார் இலம்பகம்

[காந்தருவதத்தையார் இலம்பகம்: சீவகன் காந்தருவதத்தை யென்பாளைக் கூடின இலம்பகம் என விரியும்.]

[இதன்கண், இராசமாபுரத்து வணிகருள் ஒருவனான சீதத்தன் என்பான், கெட்ட தன் பொருளை ஈட்டுதற் பொருட்டு, மாக்கல மமைத்துத் திரைகடலிற் சென்றதும், தான் என்னும் விஞ்சையன் சூழ்ச்சியால் மயங்கிக் கலுழவேகன் என்னும் விஞ்சை வேந்தன்பால் அவன் செல்லுதலும், கலுழவேகன் மகள் காந்தருவதத்தைக்கு இராசமாபுரத்தே திருமணம் நடக்குமெனச் சோதிடர் கூறக் கேட்டிருந்தமையின், சீதத்தன்பால் அவளை யொப்புவித்து அவளை வீணையில் வெல்வானுக்கு மணம் செய்து தருமாறு பணித்து மணியும் பொன்னும் மிதப்ப நல்கி விடுத்ததும், தானால் அச் சீதத்தன் தன் கலத்தையும் தோழரையும் கண்டு அவருடன் திரும்பப் போந்து அரசன் உடன்பாடு பெற்று வீணைப்போர் வெளியிடலும், மன்னர் பலர் அப் போரில் வென்றி யெய்தமாட்டா தொழியச் சீவகன் வெல்லுதலும், கட்டியங்காரன் பொறுமைகொண்டு சீவகனை அடர்க்குமாறு மன்னர்க்குப் பணிப்ப அவரும் பொருது தோற்றோடியதும், சீவகன் தத்தையைத் திருமணம் செய்துகோடலும், பிறவும் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன.]

இராசமாபுரத்து வணிகருள் யவதத்தன் என்பானது வழியின் சீதத்தன் என்றொரு வணிகன் பதுமை யென்பாளை மணந்து இல்லிருந்து அறம் செய்துவரும் நாளில், தன்பால் பொருள் கெட்டதாக, தன் குடி கெட்டதென்னும் சொல் நிகழாமைப்பொருட்டுத் திரைகடலோடிச் செல்வம் ஈட்டி வரக் கருதினான்.

சீதத்தன் போதல்

தூங்குகிறை வாவலுறை தொன்மரங்க ளென்ன
ஒங்குசூலம் நைய, அத னுட்பிறந்த வீரர், •
தாங்கலகட னாகும்; தலை சாய்க்கவரு தீச்சொல்
நீங்கல்மட வார்கள்கடன் என்றெழுந்து போந்தான். ககக

சீதத்தனது மரக்கலம் கடலிற் செல்லுதல்

திரைகள்தரும் சங்குகலம் தாக்கித்திரள் முத்தம்
கரைகடலுட் காலக்கணை பின்னொழுக முந்நீர்
வரைகிடந்து கீண்டதெனக் கீறிவளர் தீவின
நிரையிடறிப் பாய்நதிரிய ஏகியது மாதோ. கசு௦

அவனது கலம் பொன்வினைநீப மடைதல்

மின்னுமிளிர் பூங்கொடியு மெனமலரு மொப்பார்,
அன்னமொடு தோகைநடை சாயலமீர் தன்னார்

ககக. தூங்கு வாவல - தலை கீழாகத் தொங்கும் வெளவால.
தொன்மரம் - பழைமையுடைய ஆலமரம். ஒங்கு சூலம் - உயர் சூலம்.
நைய - தளர். அதனுள் - அக குடியில், தாங்கல கடனாகும் - ஆல தான
தளர், அதன் விழுது தாங்குவதுபோலக் குடியைத் தாங்குவது கடனாகும்.
தலை சாயக்க - நாணதநால தலை கவிழ். தீச்சொல் - இவன் பிறந்து
இக் குடி கெட்டது எனவும் பழிமொழி. நீங்கல் - நைந்த குடியைத் தாங்
காது போயவிடுதல். மடவாகள் - பேதைகள், கடன் - செயல். என்று -
பொருள் வயிற செலவதே கடன் என்று நினைந்து.

கசு௦. திரைகள் தரும் சங்கு - அலையிடத்தே மிதக்கும் சங்குகள்,
கலம் தாக்கி - மரக்கலம் தாக்குவதால். கரை கடலுள் திரள் முத்தம்
கால - ஒலிக்கின்ற கடலில் அச் சங்குகள் தம்மிடத்தே திரண்ட முதலுக்
களைச் சொரிய. சவண் - கலத்தின் பின்னே கதவுபோல் நின்று
நெறிப்படுத்தும் கவணயம் (Rudder). கடற்சரையில் வாழ்நர் இன்னும்
இதனைக் சவணயம் என்றே வழங்குகின்றனர். கணையொழிய என்று
கொண்டு, மேலிருந்து எய்த அம்பு பின்னே கழியக் கலம் முன்னே சென்
றது; இதனால் கடுகின் விசை கூறினா எனப் பர் நச்சினாகுகினியா. வரை
முந்நீர் கிடந்து நீண்டது என - மலையானது கடலிடத்தே நிலலாதே
கிடந்து கிழித்த தென்னும்படி. தீவின நிரை இடறிப் பாய்ந்து - சிதறிக்
கிடக்கும் தீவுகளின் ஒழுங்கை இடறிக் குதித்து. இரிய - பிறப்பட்டு நீங்க.
மாது, ஓ அசை.

துன்னியினி தாகவுறை துப்புரவின் மிக்க

நன்மையுடை நன்பொன்வினை தீபமடைந் தஃதே. கசுக

இத் தீபத்தின்கண் ஆறு திங்கள் இருந்து தான் கொண்டு போந்த பண்டங்களை மிக்க பொன்னுக்கும் மணிக்குமாக மாறி, பின்பு அத் தீபத்து அரசன்பால் விடைபெற்றுத் தன்னுர்க்கு வரவேண்டித் தன வங்கத்தைச் செலுத்திக் கொண்டு வருவானாயினன். அத் தீபத்தை நீங்கி ஐஞ்ஞாறு யோசனை கடந்ததும், பெருமழையும் இடியும் விரவிப் பெரும் புயல் வந்து மோதுவதாயிற்று; கலழும் நிலைகலங்க, கலத் தவர் உளம் கலங்கலாயினர். சீதத்தன் அவர்கட்குத் தேறு தல் கூறலுற்றான்.

சீதத்தன் தெளியத்தருவன கூறல்

இடுக்கணவந துற்ற காலை எரிகின்ற விளக்குப் போல
நடுக்கமொன் றுனு மினறி நடுகதாம்; நக்க போழ்துஅவ்
விடுக்களை அரியும் எஃகாம்; இருந்தமுது யாவர் உயந்தார்;
வடுபபடுத தெனை யானமை? வருபவந் துறுங்கன அன்றே. கசுஉ

**சீதத்தன் அருகனை நினைந்து
அஞ்சாமை மேற்கொண்மின் என்றல்**

வினையது வினைவின் வந்த
விவருந் துன்ப முன்னீர்க்
களைகட லழுவம நீந்நிக்
கணகனிந திரங்கல் வேண்டா;

கசுக. மினனும் மிளிர்பூங் கொடியும் மென மலரும் ஒப்பார் - மின்னல விளகத்துக்கும், கொடி அசைதற்கும், மலர் மெனமைக்கும் உவமை, தோகை - மயில. அன்ன நடை; மயில போன்ற சாயல், துன்னி - நெருங்கி, துப்புரவு - நுகாதற்குரிய பொருள்கள். அடைந் தஃது - அடைந்தது; "செய்வஃதே முறை" (குறள்) என்றாற போல.

கசுஉ. விளக்குபோல - விளக்கு அசைவதுபோல, ஒன்றானும் - சிறி தும். தாம் - அசை. இடுக்களை அரியும் எஃகு ஆம் - துன்பமாகிய வலையை அரிந்து தள்ளும் வாளாகும். இருநது - நகாமல இருநது, உயந்தார் - இடுக்கண் நீங்கினவர். ஆண்மை வடுபபடுதது என்னை - இருந்தமுது ஆண்மைக்கு மாசு தேடிக்கொள்வதால் உண்டாகும் பயன யாது? வருப - வரு பவை, வந்துறுங்கள் - வந்தே தீரும். கள், விசுதிமேல விசுதி; அசை யென்றும் கூறுப.

நனைமலர்ப் பிணடி நாதன்
நலங்கிளர் பாத மூலம்
நீனையுமின் நீவி ரெலலாம ;
நீங்குமின் அச்சம் என்னுன.

கசுந.

கலம் சிதைத்து கடலுள் மறைநல்

பருமித்த களிற் றானும் பையெனக் கவிழ்ந்து நிற்ப,
குருமித்து மதலை பொங்கிக் கூம்பிறப் பாய்ந்து வலலே
நிருமித்த வகையி னோடி நீர்நிறைந தாழ்ந்த போதில்
உருமிடித் திட்ட தொப்ப உள்ளவா ஒருங்கு மாயந்தார். கசுசு

சீதத்தன் கூம்பின் துண்டத்தைப்பற்றி மிதந்து சென்று
மணல்திட்டு ஒன்றைச் சேர்தல்

நாவாய் இழந்து நடுவாருமில் யாமம் நீநதிப்
போவாய், தமிழே, பொருளைப்பொரு ளென்று கொண்டாய் ;
வீவாய் என்முன் படையாய் படைத்தாய் வினையென்
பாவாய் ! எனப்போய்ப் படுவெனமணல திட்டை சோந்தான். கசுநு

கசுந. வினையின் - பயனாகி. விவரும் துன்பம் - நீக்குதற்கரிய துன்பம். முன நீக கனை கடல அமுவம் - பழைய நீரையுடைய ஒலிகளினற கடற் பரப்பு. கண களிந்து - கண குழைந்து. நனை - தேன ; அருமபு மாம. நலம் கிளர் பாத மூலம் - நலம் பயக்கும் பாதமாகிய மூலப்பொருளை. துன்பம் நீங்குதற்குக் காரணமாதலினீ, மூலம் எனலா.

குறிப்பு :—கலம் படுவதாகவும், அவா வருதுவதாகவும் சீதத்தனாக குத தோன்றியதனறி, உண்மையன்று. “ அச்சமே மேகளது ஆசாரம் ” (குறள்) எனப்பவாகவின, “ அச்சம் நீங்குமின் ” என்னுன.

கசுசு. பருமித்த - ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட, பையென - மெல்லென, குருமித்து - முழங்கி. ஒடிந்துவிழும் ஓசை குருமித்தல் எனப்படும். கூம்பு - பாய்மரம். இற - முறிய. நிருமித்த - ஏறபடுதலின, மாயந்தார் - மறைந்தனர். உரும - இடி.

கசுநு. நாவாய் - மரக்கலம். ஆரும் இல நடுயாமம் - துணையாரும் இல்லாத நள்ளிரவில. பொருளைப் பொருள் - பொருளை உறுதிப்பொருள். கொண்டாய் வீவாய் என முன படையாய் படைத்தாய் - கொண்ட நீ இறப் பாயாக என முனனே படைக்காமல் இப்போது படைத்தாய். வினையென் பாவாய் - வினையென்று சொல்லப்படும் பாவையே. படுமணல திட்டை - கொழிக்கின்ற மணல மேடு ; இது கடலையால் ஒதுக்கப்பட்டிருக் கிடந்த கரையின் மேடு.

சீதத்தன் மணல் திட்டையின் நன்விமித்தம் கண்டு
உள்ளம் தெவிதல்

ஒருந் திரைகள் உதைப்ப உருண்டுருண்டு
ஆடும் அலவனை அன்னம் அருள்செய,
நீடிய நெய்தலங் காலை நெடுநதகை
வாடி யிருந்தான் வருங்கலம் நோக்கா.

௧௪௬

இவ்வாறிருக்கையில், தோள்வழி படைத்த காளை
யொருவன் அங்கே தோன்றச் சீதத்தன் அவனைக் கண்டு,
அவன்பால் தனக்கு உற்ற தீங்குகளை யுரைத்தான். அது
கேட்ட தான் என்னும் பெயரையுடைய அவிவீரன் உரைக்க
லுற்றான்.

தரன் உரைத்தல்

விஞ்சைகள் வலலேன ; விளிந்தநின் தோழரோடு
எஞ்சிய வான் பொருள் எல்லாம் இமைப்பினுள்
வஞ்சமொன் றின்றி மறித்தே தருருவன்,
நெஞ்சிற குழைந்து நினையனமின் என றான்.

௧௪௭

என்றவன், மேலும் தருவன சில கூறிச் சீதத்தனைத்
தெளிவித்துத் தன்னோடு வருமாறு கூட்டிக்கொண்டு சேணில்
தோன்றிய மலைச்சாரலுக்குக் கொண்டேகினான்.

௧௪௬. ஒருந் திரைகள் - கரையை மோதிவிட்டு நீங்கும் அலைகள் ;
ஒன்றன்பின் ஒருயசு சுருண்டோடும் அலையுமாம். உதைப்ப - தள்ள.
ஆடும் - அலைக்கப்படும். அலவன - நண்டு. நீடிய - நெடிதாயக கிடந்த.
நெய்தல அம் காலை - நெய்தல நிலத்துக் கான்ற சோலை. வாடி - வருந்தி.
வருங்கலம் - அவவழியே கலமேதேனும் வரும் என, நோக்கா - நோக்கி.
காணுமையால் வாடியிருந்தான் எனக். "அன்னம் கொல்லா திருந்
தமை, தான் பறறுககோடாக வாழ்வாரைக் காலால் உதைத்துக் கடல
நம் முன்னே தள்ளவும், போககற்றுப் பின்னும் அத்தனிடத்தே செல்லா
நின்றதென்று நோக்கி அதற்கு அருளிற்றோலே யிருந்ததெனக்." அன
னத்தின் செயல் நன்னிமித்தமாகக் கருதிச் சீதத்தன், வரும் கலம் நோக்கி
யிருந்தான்.

௧௪௭. விஞ்சை - வித்தை. விளிந்த - மாய்ந்த. எஞ்சிய - ஒழிந்த.
வான் பொருள் - மிகக் பொருள். மறித்து - உண்டான கெடுதியை நீக்கி.
குழைந்து - பலகாலும் நினைந்து கலங்கி. "நினையனமின் - ஒருவரைக்
கூறும் பனமை."

சீத்தன் பரிநீங்கிக் குவிர்தல்

கண்டால் இனியன, காண்டற் கரியன, •
தண்டா மரையவள் தாழ்ம தகையன;
கொண்டான் கொழுங்கனி, கோட்டிடைத் தூங்குவ;
உண்டான் அமிழ்தொத்து உடம்பு குளிர்தான். கசஅ

அவ்விடத்திற்கு ஒரு காத்த்தில் தோன்றிய அழகிய நகரத்தே அத்தரனுடைய பெருமனையிருந்தமையின், அதனை இருவரும் சென்றடைகின்றனர்.

தரன் விருந்து செய்தல்

நன்னகர் நோக்கி நாய்கன நாகம்கொல் புகுந்த தென்னப் பொன்னகர் பொலியப் புகுப் பொங்குமா மமைகள் தங்கும் மின்னவிர் செம்பொன மாடத் திருவரும் இழிந்து புக்குப் பின்னவன் விருந்து பேணிப் பேசின பிறங்கு தாரான. கசக

விருந்துண்டு இனிதருநீ சீத்தனுக்குத் தரன், “இந் நகரத்தரசனான கலுழவேகனுக்குக் கார்தருவதத்தை யென் றொரு மகள் உளள்; அவள் பிறந்த நாளில், சாதகம் கணித்த கணிகள், அவட்கு எய்தக் கடவ நல்வினைப் பயன்க ளெல்லாம் இராசமாபுரத்தேயாம் என்று கூறியுளர்; அத னால், அரசனையடைந்து அவன் திறம் அறியலாம்; வருக” என, அவனைக் கலுழவேகன் கோயிலுக்கு அழைத்தேகி னன். அரசன் சீத்தத்தை வரவேற்று, அவனது தந்தை, தாய், மனைவி, மக்கள் முதலியோர் நலம் வினவி மகிழ்வித் தான்.

கசஅ. தாழ்ம தகையன - விருமபும தனமையுடையன. கோட் டிடை அமிழ்து ஒத்துத் தூங்குவ - கொம்பிலே அமிழ்தின திரள்போல தொங்குகின்ற கணிகள். பசியாலும் வருத்தத்தாலும் உடம்பு வெதுமபி யிருந்தமையின், “உண்டான் உடம்பு குளிர்தான்” என்றா.

கசக. நாய்கன் - மரகதல வணிகனான சீத்தன், நாகம் கொல் - தேவருலகத்து அமராவதியோ. எனன் - என்று தரனைக் கேட்க, பொன்னகரோ என ஐயற்றவன், இது பொன்னகர் போலவதன்று, பொன்னகரே எனக் கருதினமை தோன்ற, நன்னகரென்றவா. “பொன்னகர்” என்றார், இனி, வாளா சுட்டாகவினுமாம். மமைகள் தங்கும் மாடம் - மேகம் தங்

கலுழவேகன் மேலும் கூறல்

இன்றைய தன்று கேண்மை
எமர்நுமர் எழுவர் காறும்
நின்றது கிழமை, நீங்கா
வச்சிர யாப்பி னூழால்;
அன்றியும் அறனும் ஒன்றே
அரசன்யான்'; வணிகன் நீயே
என்றிரண டில்லை; கண்டாய்;
இதுநினை தில்லம் என்றான்.

கரு0

சீதத்தன் இதுவே என் தந்தைக்குத் தந்தை கூறினுள்
என்று அவன் கூறிய துரைத்தல்

வெள்ளிவே தண்டத் தங்கண்
வீவில்தென் சேடிப் பாலில்,
கள்ளவிழ் கைதை வேலிக்
காசில்காந் தார நாட்டுப்
புள்ளணி கிடங்கின் விசசா
லோகமா நகரிற் போகா
வெள்ளிவேற் கலுழ வேகன்
வேதண்ட வேந்தர் வேந்தன்.

கருக

கும் உயரிய மாடம், "வெள்ளி மலை மேகபதத்துக்குமேல் என்றோரேனும், மேகம் எங்கும் உளது," மழைகள் தங்கும் இருவா என இயைத்து, "தரன் கதியால தங்குதலும், சீதத்தன் கொடையால தங்குதலும்" எனக் கொள்ளலும் ஒன்று. பின் - பின்பு. அவன் - தரன். பேணி - செயது, பிறங்கு தார் - உயர்ந்த மாலையணிந்த தரன். பேசினன் - ஒரு மொழி உரைத்தான்.

கரு0. இன்றையது - இன்று உண்டானது. கேண்மை - நட்பு. எழுவர் - ஏழு தலைமுறையினர், கிழமை - நட்புரிமை. வச்சிரயாப்பின் நீங்கா ஊழால் - என இயைக்க. வச்சிரயாப்பு - வச்சிரத்தால் தலையிற் இட்ட எழுத்து. அறன் - சமயம் (Religion); என்று இரண்டு இலலை - என்று உயர்வு தாழ்வு இலலை.

கருக. வெள்ளி வேதண்டம் - வெள்ளி மலை. வீவில் - கெடுதல் இல்லாத. தெனசேடி - தென்பகுதியிலுள்ள சேடிகூற்று, இக்கூற்றில் உள்ளது காந்தார நாடு. புள்ளணி கிடங்கு - புள்ளினம் நீங்காமையால் அமகு பொருந்திய அகழி. போகா - நகரினின்ற நீங்காது நிலைபெற்றுள்ள.

சங்குடைந் தனைய வெண்டா
மரைமலர்த் தடங்கள் போலும்
நங்குடித் தெய்வம், கண்டர்,
நமரங்காள் ! அறிமின் என்னக்
கொங்குடை முல்லைப் பைம்போ •
திருவடம் கிடந்த மார்ப
இங்கடி பிழைப்ப தன்றால்
எங்குலம் என்று சொன்னான்.

கருஉ

இது கேட்டு உவகை மிக்க கலுழவேகன் சீதத்தனுக்
குத் தன் மனைவி தாரணியையும், மகள் காந்தருவதத்தையை
யும் காட்டிச் சிறப்பித்துப் பின்பு, தன் மகள் பிறப்பு வர
லாற்றைக் கூறினன்.

கலுழவேகன் சீதத்தன்பால் காந்தருவதத்தையின்
பொருட்டுச் செய்யவேண்டுவன கூறல்

நின்மகள் இவளை நீயே
நினைபதி கொண்டு போகி,
இன்னிசை பொருது வெல்வான்
யாவனே யானு மாக
அனைவற குரிய னென்ன
அடிப்பணி செய்வல் என்றான்,
தன்னமர் தேவி கேட்டுத்
தத்தைக்கே தக்க தென்றான்.

கருங்

கருஉ. சங்கு உடைந்தனைய வெண்டாமரை - சங்கு பாதியாக
உடைந்தாற்போல மலரும் வெண்டாமரை. சங்கு தாமரைக்கும், தாமரை
யோடு கூடிய தடம் குடிக்கும் உவமை. அடுத்துவரலுமையன்று. இனி,
உரைகாரர் "தடங்களிலே உடைந்த தன்மையவாகிய மலரும் சங்கும்
போலும் நம் குடி; இது தூய்மைக்கு உவமை; இனி, சங்கு சுட்டாலும்
நிறம் கெடாததுபோலக் கெட்டாலும் தன் தன்மை கெடாத குடியுமாம்;
நத்தம்போற் கேடும் (குறள், 235) எனப் என்பர். நமரங்காள் - நம்
மவர்களே.—இது சீதத்தன் பாட்டன் கூறு. கொங்கு - தேன. இரு
வடம் - அரசமுலையும் காவலமுலையுமாகிய இரு மாலை. அடி - நின் திரு
வடி. சொன்னான் சீதத்தன் என்க.

கருங். யாவனேயானுமாக - யாவனையினுமாக. உரியன் என்ன -
உரியவளாவன் என்று கலுழவேகன் சொல்ல. அடிப்பணி - அடிமைப்
பணி. என்றான் - என்று சீதத்தன் சொன்னான். தன்னமர் தேவி - கலுழ

தாரணி இவ்வாறு செய்வதே தக்கது என்றது கேட்ட கலுழவேகன் மீட்டும் சில கூறுகின்றான்.

கலுழவேகன் தத்தை நிரும்னம் குறித்துச் சொல்லுதல்

முனிவரும் போக பூமிப் போகமுட் டாது பெற்றும்
தனியவ ராகிவாழ்தல் சாதுய ரதனி நிலை ;
கனிபடு கிளவி யார்தம் காதலர் கவாலில துஞ்சின்,
பனியிரு விசம்பிற் றேவர் பானமையிற றென்று சொன்னான், கருசு

கலுழவேகன் தன் உட்கோள் கூறுதல்

நூற்படு புலவன் சொன்ன நுண்பொருள் நுழைந்தி யானும்
வேற்கடல் தாண வேந்தர் வீழ்ந்திரந் தாலும் நேரேன் ;
சேற்கடை மதர்வை நோக்கின் சில்லரித் தடங்கண் நங்கை
பாற்படு காலம் வந்தால பான்மையார் விலக்கு கிறபா. கருரு

வேகனால காதலிக்கப்பட்ட தாரணி யெனனும் மனையாட்டி, தத்தைக்கே தக்கது - தத்தைக்குத் தக்கதே என் ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டுக.

கருசு. முனிவு அரும் - யாவரும் வெறுத்தற்கரிய. போக பூமிப் போகம் - போக பூமியில் பெறுகின்ற பெரும் போகம். முட்டாது - குறையாது, பெற்றும் - பெற்ற வழியும். தனியவராகி - மணமின்றித் தனித்து. சாதுயா - (மகளிராகு) இறக்குடிபோதுண்டாகும் நோய். "சாதலின் இனததில்லை" எனபா நிருவளனுவா. அதனின இலலை - அச் சாதுயரும் மகளிர தனித்து வாழதலபோலத் துயா தருவதிலலையாம். கனிபடுகிளவியார் - இனிமை நிறைந்த சொற்களைப் பேசும் மகளிர. கவான - துடை. துஞ்சின - துஞ்சுதலைப் பெறுவாராயின. பனி - குளிர்ச்சி. இருவிசம்பு - பெரிய வானம். வானத்தில் உயரச் செலலச செலலக குளிர்ச்சி மிகுதலின், "பனியிரு விசம்பு" என்றா. தேவா பானமையிறு - மகளிராகு அவ்வாறு துஞ்சுதலால் பிறக்கும் இன்பம் தேவரின்பத்தின் பகுதியையுடைத்து.

கருரு. நூற்படுபுலவன் - சோதிட நூலிலே கண்ணும் கருத்தும் உள்ளவனாகிய புலவன். நுழைந்து - கருத்தைச் செலுத்தித் துணிந்தமையின். வேற்கடல் தாண - கடல்போல வேலேநதிய தாண. வீழ்ந்து - அடியில் வணங்கி. நேரேன் - மகளி கொடுத்தற்கு உடன்பட்டேனாயினேன். சேற்கடை மதர்வை நோக்கின் சில்லரித் தடங்கண் - சேலினை கடைபோன்ற கடையினையும், மதர்த்த நோக்கினையும், சிலவாகிய அரிகளையுமுடைய கண். நங்கை - காந்தருவத்ததை, பாற்படுகாலம் - ஒருவன் பகுதியிலே படும் காலம். பான்மை - விதி.

பின்பு தத்தையைச் சீதத்தனுடன் இராசமாபுரத்துக் குச் செலுத்தக்கருதிய கலுழவேகன், தததைக்குத் தோழியாகிய வீணுபதி யென்பாழையும் உடன்செல்ல விடுக்கின்றான்.

விடுப்பவன் வீணுபதிக்குக் கூறல்

உடமபிளே டுயிரிற் பின்னி யொருவயின் நீங்கல் செல்லா நெடுங்கணும் தோளும் போலும் நேரிழையரிவை! நீநின் தடங்கணி தனிமை நீங்கத் தந்தையும் தாயு மாகி; அடங்கல ரட்ட வேலான ஆணையி ராமின் என்னுன். கருகா

சீதத்தனுக்கு அளவிறந்த பொன்னும் மணியும் தந்து, தத்தைக்கு வேண்டும் வீணைகள் பலவும் பிறவும் கொடுத்து மிக்க சிறப்புடன் விடுப்ப, விடைபெற வணங்கிய தத்தையின் பிரிவாற்றாத தாரணிக்குக் கலுழவேகன் தேற்றரவு கூறிநின்றான்.

கலுழவேகன் தன் மனைவிக்குக் கூறுதல்

வலம்புரி யின்ற முத்தம் மண்மிசை யவர்கட் கல்லால் வலம்புரி பயத்தை யெய்தாது; அனையரே மகளிர் என்ன நலம்புரிந் தனைய காதல தேவிதன் நலவைய நீங்கக் குலம்புரிந் தனைய குன்றிற் கதிப்தி கூறி னானே. கருள

கருகா. உடமபிளே டு உயிரிற் பின்னி - உடமபோடு உயிர் பின்னு மாறு பின்னி. ஒருவயின் - ஒரிடததும. நீங்கல் செல்லா அரிவை - நீங்காத அரிவையே, அரிவையே - வினி, கண்ணும் தோளும் போலும் அரிவை. அறிவால் கண்ணும், உதவியால் தோளும் போலும் அரிவை. தடங்கணி - பெரிய கண்ணையுடைய தத்தை. ஆதி - ஆருக. அடங்கலா - பகைவா. ஆணைக்கு அடங்காமையின், பகைவா அடங்கலா எனப்பட்டனா. அட்ட வேலான - அழித்த வேலையுடையனான சீதத்தன். ஆணையி ராமின் - ஆணை வழி நிற்பீராக.

கருள, வலம்புரி - வலம்புரி யென்னும் ஒருவகைச் சங்கு. மண் மிசையவா - மண்ணில் வாழும் மக்கள். வலம்புரிச் சங்கு கடலில் வாழ்வது. வலம்புரி - அந்த வலம்புரிச் சங்கு. பயத்தை - சங்கிலுலாகும் பயனை. மகளிர் அனையா - பெண்களும் தம்மைப் பெற்ற தாயருக்கு அம் முத்துப் போலவா. நலம் புரிந்தனைய தேவி - நலமெல்லாம் திரண்டு வடிவு கொண்டாற போன்ற தேவி. குலம் புரிந்தனைய அதிபதி - குலம் வடிவு கொண்டாற போன்ற அதிபதி (கலுழவேகன்).

தத்தையுடன் பெருஞ் செல்வமும் பெற்றுவரும் சீதத் தனோடு தான் என்பான் வந்தான். கடற்கரையை நெருங்கியபோது அவன் சீதத்தனுக்கு முன்பு அவன் கலம் கவிழ்ந்து துன்புற்றது தன் வஞ்சமென்று கூறி நிகழ்ந்தது சொல்லுற்றான் : “காந்தருவதத்தையின் பொருட்டு நாளும் பல மன்னர் வந்து இரத்தலால் கலுழவேகன் மனம் அலைப்புண்டு, கணி சொன்ன வண்ணமே இராசமாபுரத் திற்கே அவளை அனுப்பிவிடத் துணிந்திருக்கையில் நீ கடலின்கண் வந்துகொண்டிருப்பதை யுணர்ந்து நின்னைக் கொணர்க என என்னைப் பணித்தான் ; யான் என் விஞ்சையால் நின் தோழர்களை இன்புறுத்தி நின்னைத் துன்புறுத்திப் பற்றினேன் ” என்றுன்.

தான் கூறுதல்

துன்ப முற்ற வர்க்கலால்
இன்ப மிலலை யுாதலின,
அன்ப ! மற்று யான்நினைத்
துன்பத் தாலதொ டக்கினேன்.

கருஅ

ஆழ்ந்த மரக்கலத்தைச் சீதத்தனுக்குக் காட்டுதல்

பீழை செய்து பெற்றனன
வாழி யென்று மாககடல
ஆழ்வித் திட்ட அம்பியைத்
தோழர்ச் சுட்டிக் காட்டினான்.

கருக

பின்பு சீதத்தன் தன் துணைவரைக் கலத்தோடு கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டு அவர்களுிடம் நிகழ்ந்தது கூறி

கருஅ. துன்ப முற்றாககு அலால் இன்பமிலலை - தொடக்கத்தில் துன்பம் அடைபவாககுப் பின்பு இன்பமுண்டாகும். ஆதலால் - இந்த உலகுரைப்படியே, நினைத் துன்பத்தால் தொடக்கினேன் - உனக்குத் துன்பம் செய்து பிணித்தேன். உனையொழிந்தவாககு இன்பமே செய் துள்ளேன் என்க.

கருக. பீழை - துன்பம், பெற்றனன் - நின் நட்பைப் பெற்றேன். அம்பியை - மரக்கலத்தை. தோழா - தோழர்களையும். உமமை தொககது. ஆழ்வித்திட்ட - சீதத்தனுடைய கண்ணிறகு ஆழநதுவிட்டது போலத் தோன்றுமாறு மறைத்திருந்த, சுட்டி - இதோ மரக்கலம் ; இவர்கள் நின் தோழர்கள் என்று.

னன் ; அவர்கள் அறிவு மயங்கியிருந்தமையால் நிகழ்ந்தது உணராராய், “நாங்கள் கண்டது நாடகம்” எனக் கைகொட்டி மகிழ்ந்தனர். விரைவில் அவர் சென்ற வங்கமும் இராசமா புரத்தை யடைந்தது. சீதத்தன் தத்தையுடன் தன் பெரு மனை யடைந்து நிகரற்ற செல்வமுடையவனாய்த் திகழலுற் றான். சீதத்தன் மனைவியும் தத்தையைத் தன் மகளே போல் காதலித்து ஒம்பினள். மறுநாளே சீதத்தன் கட்டியங்காரனைச் சிறப்புடன்கண்டு, காந்தருவதத்தையின்மணம் குறித்துக் கன்னிமாடம் சமைத்துக்கொள்ளக் காப்பு விடை பெற்றுப் போந்து, நன்னாளில் மாடம் புனைவித்து, அரிய காலலும் ஏற்படுத்தி அதன்கண் தத்தையை இனி திருக்கச் செய்து நகரமாந்தர் அறிய முரசறைவித்தான்.

வள்ளுவன் முரசறைதல்—வாழ்த்து

வான்தரு வளத்த தாடி வையகம் பினியில தீர்க ;
தேன்தரு கிளவி யாரும கறடிலில் திரித லின்றி,
ஊன்றுக ; ஊழி தோறும் உலகினுள் மாந்த ரெல்லாம
ஈன்றவர் வயத்த ராடி இல்லறம் புணர்க நாளும். ௧௬௦

அறிவுரை

தவம்புரிந் தடக்கி நோற்கும தததுவாத் தலைப்பட் டோம்பிப் பவம்பரி கெமக்கு மென்று பணிநதவ ருவப்ப வீமின் ;
அவம்புரிந் துடமபு நீங்கா தருநதவம் முயலமின் யாரும்
சிவம்புரி நெறியைச் சேரச செபபுமிப பொருளும் கேணமின் ௧௬௧

௧௬௦. வானதரு வளத்ததாடி - மழைதரும எல்லா வளங்களையும் உடையதாடி. பினியில தீர்க - பினி முதலியவற்றினின்று நீங்குக. தேன தரு கிளவியா - தேனபோல இனிய சொற்களையுடைய மகளிர். ஊன்றுக - ஈலைபெறுக. ஈன்றவர் வயத்தராடி - பெற்றோர் சொல்வழி நின்று.

௧௬௧. அடக்கி - புலனகளை யடக்கி, தததுவா தலைப்பட்டு - தத் துவ வுணர்வுடைய பெரியோர்களை யடுத்து. எமக்குப் பவம் பரிக - எங் கட்கும் பிறப்பு அறுதல் வேண்டும். உவப்ப ஈமின் - அவர் விரும்புவன வற்றை நல்குக. அவம்புரிநது - பிறப்பு அருமைக்குரிய வீண் செயலகளைச் செய்து. நீங்காது - கெடாது. உடமபு அருநதவம் முயலமின் - உடம் பைக்கொண்டு அரிய தவத்தைச் செய்க. சிவம்புரி நெறி - வீடுபேற றைத் தரும் நன்னெறி.

முரசு மொழியும் பேரருள்

அம்மல ரனிச்சத் தம்போ தல்லியோ டணியின் நொந்து
விம்முறு நுசுப்பு நைய வீற்றிருந் தணங்கு சேர்ந்த
வெம்முலைப் பரவை யல்குல் மிடைமணிக் கலாபம் வேயத்தோள்
செம்மலர்த் திருவின் சாயல தேமொழி தததை யெனபாள் ; ௧௬௨

மற்றவள் தந்தை நாய்கன், வண்கைச்சீ தத்தன் என்பான்,
கொற்றவன் குலத்தின் வந்தான் ; கூறிய பொருள்தொடும் ;
முற்றவ முடைய ளாகி மூரிநூற் கலைக ளெல்லாம்
கற்றவள் கணங்கொள் நலயாழ அனங்கனைக் கனிகும நீரான் ; ௧௬௩

தீந்தொடை மகர வீணைத் தெள்விளி எடுப்பித் தேற்றிப்
பூந்தொடி யரிவை தன்னிற் புலமிகுத் துடைய நம்பிக்கு
ஈந்திடும் ; இறைவ ராதி மூவகைக் குலத்து ளார்க்கும்,
வேந்தடு குருதி வேறகண் விளங்கிழை தாதை எனாள். ௧௬௪

இச் செய்தி நாடெங்கும் பரவலே, அத்தினபுரத்து
அரசு குமரன், காம்பீளி நாட்டிப் பாலகுமரன், வாரணவாசி
மன்னன் முதலாக அயோத்தி யரசன் நனுகப் பல அரசு

௧௬௨. அம் மலா - அழகிய மலாகளையுடைய. அலவியோடு அணிந்து -
உள்ளிதழ உதிரா வண்ணம் அணிந்து. விம்முறு நுசுப்பு - மிக வருந்தும்
இடை. அணங்கு வீற்றிருந்து சோந்த வெம்முலை - அழகுத் தெய்வம் சிறப்
பாக வீற்றிருந்தருளும் விருப்பத்தைச் செய்யும் முலை. பரவை - பரந்த.
கலாபம் - மேகலை. செம்மலா - செந்தாமரை. தததை - காந்தருவதத்தை.

௧௬௩. கொற்றவன் - கலுழவேகனுடைய. முற்றவம் - முற்பிறப்பில்
செய்த தவம். மூரி நூல கலைகள் - பெரிய இசைநூலில் கூறப்பட்ட
கலைகள். கணங்கொள் நலயாழ - நரமபுகளின் கூட்டம் கொண்ட நல்ல
யாழ், யாழ் - யாழால். அனங்கனையும் - உமமை வருவிகை.

௧௬௪. தீந்தொடை - இனிய இசையைச் செய்யும் நரம்பு. மகர
வீணை - பத்தொன்பது நரம்பு கட்டின மகர யாழ். தெள் விளி - தெளிந்த
இசை. எடுப்பி - எழுப்பி. பூந்தொடி யரிவை - பூந்தொழில் சிறந்த
வளையை அணிந்த தததை. புலம் மிகுத்துடைய நம்பி - அறிவு மிகவுடைய
ஆடவனுக்கு. இறைவராதி மூவகைக் குலத்துள்ளார் - அரசர், அநாதை,
வணிகர் என்ற மூவகைக் குலத்துட் பிறந்தவா. வேந்தடு குருதி வேல -
பகை வேந்தரைக் கொல்லும் குருதிபடிந்த வேலைப் போன்ற, விளங்கு
இழை - விளங்குகின்ற இழையணிந்த தத்தை.

குமார் இராசமாபுரத்தே வந்து நிரம்பினார். ஏனைச் செல்வ
மக்கள் எண்ணிறந்தோரும் ஈண்டினர்.

காந்தருவதத்தை இசையரங்குக்கு வரீதல்

பைம்பொன் இமீர்கொடி பாவை வனப்பென்னும்
தளிரை ஈன்று,
செம்பொன் மலர்ந்து இளையாரா கண்ணென்னும்
சீர்மணி வண்டுழலச் சிலலென்று
அம்பொன் சிலம்பரற்றி அன்னமபோல மெல்லவே
ஒதுங்கி யமபூஞ்
செம்பொற் புரிசை யடைந்தாள்செந் தாமரைமேல்
திருவொ டொப்பாள். ககூரு

அவைப் பரிசாரம் பாடுதல்

பட்டியன்ற கண்டத் திரைவளைத்துப்
பன்மலர்நன மாலை நாற்றி
விட்டகலாச சாந்தின் நிலமெழுதி
மெனமலாகள் சிதறித் தூமம்
இட்டுஇளைய ரேத்த இமையாரா
மடமகளபோல இருநது நலயாழ்
தொட்டெழி இப் பண்ணெறிநதாள் கின்னரநும
மெய்மறநது சோரநதா ரனதே. ககூகூ

பாட்டு

புன்காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதையக் கிளியெனக்கண்டு
அன்புகொள் மடப்பெடை அலமந்துஆங் ககலவதனை

ககூரு. பொன் இமீர் கொடி - பொன்னுய வளநத ஒரு பூங்கொடி.
உழல் - உலவ. அரற்ற - ஒலிக்க. ஒதுங்கி - நடநது. புரிசை - மதிற்
புறம். கொடி, தளிரை யீன்று, பொன்மலரநது, வண்டு உழல், சிலம்பு
அரற்ற ஒதுங்கி, புரிசையடைந்தாள். திருவொடு - ஒரு எண்ணெடு. கொடி
யொடும், பாவையொடும், திருவொடும் ஒப்பாள என இயையும்.

ககூகூ. பட்டு இயன்ற - பட்டாலாகிய. கண்டத்திரை - பலவகை
வண்ணமுடைய திரை. விட்டகலா சாந்து - மணம் வீட்டு நீங்குதல் இல்
லாத சந்தனம். தூமம் - அகிறபுகை. தொட்டு எழீஇ - எடுத்துப் பண்ணை
யெழுப்பி. அவைப் பரிசாரம் - கூடியிருக்கும் அவைக்கு முகமனாகப் பாடும்
பாட்டு.

என்புருகு குரலழைஇ இருஞ்சிறகர் குலைத்துகுத்துத்
தன்பெடையைக் குயில்தழுவத் தலைவநத திளவேலில் ; கக௭௭

தண்காஞ்சித் தாதாடித தன்நீறும் கரநததனைக்
கண்டாளு மடப்பெடை கிளியெனப்போய்க் கையகல,
நுண்தூவி யிளஞ்சேவல் நோக்கோடு விளிபயிறறித்
தன்சிறகால் பெடைதழுவத் தலைவநத திளவேலில் ; கக௭௮

குறுத்தாட் குயிறசேவல் கொழுங்காஞ்சித் தாதாடி
வெறுத்தாங்கே மடப்பெடை விழைவகன்று நடப்பதனை
மறுத்தாங்கே சிறகுளர்ந்து மகிழ்வானைக் கொளத்தேற்றி
உறுப்பினு லடிபணியத் தலைவநத திளவேலில். கக௭௯

திரைக்குள்ளே யிருந்து, தத்தை இப் பாட்டைப் பாடி
முடித்ததும், வீணுபதி யென்னும் பேடி அரங்கில் நின்று,
“இங்கே வீற்றிருக்கும் வீரர் இனி யாழ்வகையைப் பாடு
வார்களாக; அதற்கு இயையாராயின், இக்காந்தருவதத்தை
யாழ் இசைப்ப, அதற்கேற்பப் பாடுவார்களாக” என்று
முன்மொழிந்து திரைக்குட் சென்றான். சிறிது போதில்,
தத்தை திரையை நீக்கி, வெளியே அரங்கிற் போந்து, ஓரி
டத்தே யமர்ந்து பாடத் தொடங்கினான்.

கக௭௭. புறம் - முதுகு. புதைய - மறைதலால். காஞ்சியின பச்
சைத் தாது படிதலால். குயில கருமை மறைந்து பச்சை நிறத்தால் கிளியெனத்
தோன்றிறது. அலமந்து - அறிவு மருண்டு. எனபுருகு குரல் -
எனபுருகு எழுந்த அனபு கனிந்த குரலால். அழைஇ - அழைத்தது. சிறகர்
குலைத்து - சிறகை யசைத்தது. உகுத்து - காஞ்சித் தாதுகளை யுதித்தது.

கக௭௮. கரநததனை - மறைந்த குயிற சேவலை. ஆறு - பொருத.
கையகல - கைவிட்டு நீங்கவே, நோக்கோடு - இனிய பார்வையுடன், விளி
பயிறறி - அனபு குழைய அழைத்து.

கக௭௯. குறுத தாள - குறுகிய கால. விழைவு - கூடறகிளிய அனபு.
மறுத்து - தடுத்து. உளர்ந்து - உதறி. மகிழவு - ஆறு கொள - மகிழ்ச்சி
குன்றாமல் கொள்ளுமாறு. உறுப்பினுல - தலையால்.

இம் மூன்றும் நிலை யென்னும் இசை வகையைச் சேர்ந்தவை.
மணத்துக்குரிய காலவரவும, தலைவியது வேறுபாடும் சுட்டித் தோழி தலை
வனை வரைவு கடவுத்த பொருளில் வந்த கொச்சக வொருபோகு.

பாட்டின் பயன்

சிலைத்தொழில் சிறுநுதல் தெய்வப் பாவைபோல
கலைத்தொழில் படஎழி இப் பாடி னான்; கீனிந்து
இலைப்பொழில் குரங்கின; ஈன்ற தூண்தளிர்;
நிலத்திடைப் பறவைமெய்ம் மறந்து வீழ்ந்தவே. க௭௦

கருங்கொடிப் புருவ மேரு; கயலநெடுங் கண்ணு மாடா?
அருங்கடி மிடறும் விமமாது; அணிமணி எயிறும் தோன்றா;
இருங்கடற் பவளச் செவ்வாய் திறநடுவன் பாடி னானோ!
நரம்பொடு வீணை நாவின நவின்றதோ! என்று நைந்தாரா. க௭௧

இசைப் போர்

இசைதிறத் தனங்கனே யனைய நீரினா
வசைதிற மிலாதவர் வான் பொன் யாழ்எழி இ
இசைத்தவர் பாடலின் வெருவிப் புள்ளெலாம்
அசிப்பபோன் றிருவிசும படைந்த என்பவே. க௭௨

மாதாயாழ் தடவர வந்த; மைந்தர்கைக்
கீதத்தால மீண்டன கேள்விக் கினனரம்;

க௭௦. சிலைத்தொழில் சிறுநுதல் - அம்பு ஏற்றிவிட்ட விலலைப் போன்ற சிறு நெற்றி. தெய்வப்பாவை - தெய்வத்தால் செய்யப்பட்ட கொல்லிப்பாவை. கலைத்தொழில் - பண்ணல், பரிவட்டனை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, வினையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்ற எட்டு. இலைப்பொழில் - இலைகள் செறிந்த சோலை. குரங்கின - வளைந்தன. தூண் தளிர் ஈன்றன - தூண்களும் துளிர்ந்தன. பறவை - கினனர மிதுனங்கள்.

க௭௧. கொடிப் புருவம் - ஒழுங்குடைய புருவம். ஏறு - நெறியா. அருங்கடி மிடறு - அரிய விளக்கம் அமைந்த கழுத்து. விமமா - பெருக்காது. வீணை நரம்பொடு நாவின நவின்றதோ - யாழே தனக்குரிய நரம்போடே சாரீர வீணைக்குரிய நாவாடும் பாடிற்றோ. நைந்தாரா - வருந்தினா.

க௭௨. இசைத்திறத்து - இசைபாடும் துறையில். நீரினா - தன்மையுடைவா, வசைத்திறம் இலாதவர் - குற்றமில்லாதவர், நீரினாகிய வசையிலலாதா, வான் - பெருமை. இசைத்து அவா பாடவே, அப்பாட்டிசையால். புள் - கினனர மிதுனம். வெருவி - அஞ்சி. அசிப்ப போன்று - சிரிப்பதுபோல. பரிக்கிப்பதுபோல என்றுமாம். அசித்தல் - வடசொற் சிதைவு.

போதரப் பாடினான் ; புகுந்த போயின,
தாதலர் தாரினார் தாங்கள் பாடவே.

கௌங்

இவ்வகையால் முதற்கண் அரசரும், பின்பு மறைய
வரும், முடிவில் வணிகரும் பாடித் தோல்வி எய்தினர்.

கட்டியங்காரன் கூறல்

“தேனுயர் மகர வீணைத் திஞ்சுவை யிவளை வெல்வான்,
வானுயர் மதுகை வாட்டும வார்சிலைக் காம இகும் ;
ஊனுயர் நுதிகொள் வேலீர் ! ஒழிக ; ஈங் கில்லை” என்றான் ;
கானுயர் அலங்கல மாலைக் கட்டியங் காரன் என்பான். கௌசு

இவ்வாறு, இவ் விசைப்போர் ஆறுநாள்காறும் நடந்தது. இச்செய்தி சீவகனுக்கு எட்டவே அவன் தன் தோழருள் ஒருவனுள் புத்திசேனன் என்பானைக் கந்துக் கடன்பால் செலுத்தித் தன் கருத்தைத் தெரிவித்துவரச் சொன்னான். புத்திசேனன் அவ்வாறே கந்துக்கடன்பால் தெரிவிப்ப, அப்போழ்தில் அவன் மனம் இசையானாக, நாக மாலை யென்பாள் ஒருத்தி ஓலை கொணர்ந்தாள். அதன்கண், “சீவகன்பால் கட்டியங்காரன் பெருஞ் சினங்கொண்டு அவனைக் கொல்லுதற்குக் கருதி யிருக்கின்றான் ; ஆதலால் அவனைக் காத்துக்கோடல்வேண்டும்” என்றொரு குறிப்பிருந்தது. நாகமாலை முகத்திலும் ஏதோ உரைக்கலுறும் குறிப்பும் இருந்தது. அதனை யுணர்ந்த கந்துகன் புத்திசேனனுக்கு அதனைச் சொல்லெனப் பணிக்க, அவன் உரைக்கத் தொடங்கி,—“முன்பொருநாள் அனங்கமாலை என்னும் நாடகமகள் அரங்கேறியபோது, அவ்வரங்கிற்கு, அரசர்

கௌங். மாதா - காந்தருவதத்தை. தடவர - இசைக்க. வந்த - வந்தன. மீண்டன - திருமபப போயவிட்டன. போதா - திருமப வரு மாறு. புகுந்த - அவன் பாடலால் உள்ளே புகுந்த அப் பறவைகள். தாதலா தாரா - தேனுடைய பூவால் தொடுத்த மாலை.

கௌசு. தேன உயா மகரவீணைத் திஞ்சுவை யிவளை - தேனினும் மிக இனபம தரும் மகர வீணையால் நியிய இசையமுது வழங்கும் இத்தத்தை யெனவளை. வான உயா மதுகை - வாறோது உயர்ந்த அறிவு வனமை. வாட்டும - கெடுக்கும். வார்சிலை - நீண்ட வில். ஊனுயா நுதிகொள் வேலீர் - பகைவா தசை மிக நுனியைக்கொண்ட வேல் ஏந்தும் வீரகான். கான் - மணம். அலங்கல மாலை - அலங்கலாகிய மாலை.

தலத்தவனாதலின் சீவகனும் வந்திருந்தான். அனங்கமாலைக்
 ிச் சீவகன்பால் காதல் பிறந்தது ; அதனைச் சீவகன் அறிந்
 லன். கட்டியங்காரன் அவன்பால் வேட்கை மிகக்கொண்டு,
 ழுவட்குத் தன்பால் காதலின்மை யுணர்ந்தும் வலிதிற்
 காண்டுசென்று கன்னியழித்தான். அக்காலத்தே அவன்
 சீவக சாமியோ ' என்று வாய்வெருவினான் ; அருகிருந்த
 ிர் அவனது அருளும், வலியும், அழகும் எடுத்தோதிப்
 றாராட்டினர் ; அதுமுதல் அவன் சீவகன்பால் கறுவு கொண்
 ள்ளான் ” என்று சொல்லி முடித்தான். கந்துக்கடன்
 ழுவட்கு வேண்டும் பொன்னும் மணியும் பெருகத் தந்து,
 'ன்பு நிகழ்வதையும் ஒற்றிருந்து அறிந்துவருமாறு விடுத்
 றான்.

கந்துக்கடன் புத்திசேனற் குரைத்தல்

ின்னன் என்ன இன்புருன் ; இழந்த னன் அ ரசு என
 னனை வெளவும் வாயிலதான் என்னும் குழ்ச்சி தன்னுளான் ;
 ழுன்ன தாதல அரிலதப அறிந்து கூத்தி கூறினான்,
 ழுன்ன தால்ப டையமைத்து எழுமின் என்றி யம்பினான். ௧௪௫

இது கேட்டுச் சீவகன் முதற்கண் நகைத்துப் பின்பு
 ந்தை சொற்படி, புலிக்குழாம்போலத் தோழரும் வீரரும்
 ிழ்வர அழகிய யானை மீதேறி இசையாங்கிற்குச் சென்
 ழன்.

சீவகனைக் கண்ட மகளிர் தம்முட் பேசிக்கொள்ளுதல்

தாற்றினள் மடந்தை நல்யாழ் தோன்றலுக் கென்று நிற்பா ;
 நாற்றினள் நங்கை மைந்தன் இளநலன் நுகர்தற் கெனபா ;

௧௪௫. இன்னன் என்ன - சீவகன் மிகக் வலியன் ; உதவியும் செய்
 றான் என்று பலரும் கட்டியங்காரனுக்குச் சொல்ல. அவன் இன்புருன் -
 வன் அதலை இன்புருனாய், என - என்று நினைத்துக்கொண்டு.
 வளவும் வாயிலதான் எனனை - சீவகன் உயிரைக் கவரும் வழிதான் யாது.
 ிச்சிதன னுளான் - ஆராய்ச்சிகண்ணே யாழநதிருக்கினான். அன்னது
 ிதல் - அவன் கருத்து அதுவாதலை. அரில தப - குறமற. இன்னதால் -
 ிக்காரியம் இத்தன்மையாக இருக்கின்றது. எனவே, இசைப் போரில்
 தாற்றேரும் கட்டியங்காரனும் பகைப்பார்போலவே இருந்தது என
 னும். படையமைத்து - போராகுரிய படையமைத்துக்கொண்டு. எழு
 ன் - செலக.

கோற்றொடி மகளிர செம்பொன கோதையும் குழையு மினன
ஏற்றன சொல்லி நிறபார எங்கணு மாயி னாரே. **க௭௬**

**இசையரங்கில் சீவகன் வந்திருந்ததைக் கண்ட
காந்தருவதத்தை காநல் மிகல்**

கண்ணெனும் வலையி னுள்ளான கையகப் பட்டி ருந்தான் ;
பெண்ணெனும் உழலை பாயும் பெருவனப் புடைய நம்பி,
எண்ணினமற்று யாவ னாங்கோல ? என்னிதிற படுத ஏந்தல
ஒண்ணிற உருவச் செநதி யுருவுகோண டனைய வேலான ; **க௭௭**

யாவனே யானு மாக அருநிறை கதவம் நீக்கிக
காவல்என் நெஞ்ச மென்னும் கன்னிமா டம்பு ருநது
நோவளன உளளம் யாததாய ; நினனையும் மாலை யாரே
தேவரிற் செறிய யாப்பன சிறிநிடைப் படுக என்ருள. **க௭௮**

க௭௬. மட்டை - காந்தருவதத்தை. சீவகனது கலவி யுணர்வு
மிகுதி யாவரும் அறிததாதலால், "தேற்றனன்" எனத் தெளிவுபற்றி
இறந்த காலத்தாற் கூற்றா. தோன்றல் - சீவகன். நோற்றனன் - முற
பிறப்பில் தவம் செய்துள்ளான். கோல தொடி - நிரண்ட வளை யணிந்த.
செம்பொன குழையும் கோதையும் மினன் என இயையும். ஏற்றன் -
தங்கள் தங்கள் மனதுக்கு ஒத்தவற்றை.

க௭௭. கண்ணெனும் வலையினுள்ளான் - ஞானக்கண் என்கின்ற
வலையை விடிக் குல முதலியவெல்லாம் நோக்குமாபடி அவ வலைகளுளே
யிருந்தான். அந்த ஞானத்தால் எல்லாம் உணர்தலின், "கையகப்பட்டிருந்
தான்" எனருள். பெண்ணெனும் உழலை பாயும் - பெண்மை யென்னும்
உழலை மரத்தைக் கட்டித் துள்ளே பாயும். உழலை - கிடடி. வழிகளில்
குறுக்கே இடப்பெறும் மரம். எண்ணின் - ஆராயின். என இறப்படுத
ஏந்தல் - என்னை இவ் வருத்தத்திலே அகப்படுதின் உயாநதோனாகிய
இவன். ஒள நிற உருவச் செந்தி - ஒளியி நிறத்தையுடைய சிவந்த
நெருப்பு. தீ உருவு கொண்டனைய வேலான - நெருப்பு வேலின் வாடிவு
கொண்டாற்போன்ற வேலையுடையவன்.

க௭௮. யாவனேயானும் - யாவனையினும் ; தேவனையினும் மகனு
யினுமாக. அருநிறை கதவம் - திறப்பதற்கு அரிய நிறை யென்னும்
கதவு. காவல் நெஞ்சம் - காக்கப்படும் நெஞ்சம். யாததாய - பிணித்து
விட்டாய். தேவரிற் செறிய யாப்பன் - தேவரைப்போல இமையாது
நோக்குமாபடி செறியப் பிணிப்பேன். சிறிது இடைப்படுக - சிறிது
பொழுது கழிக.

பின்பு, தத்தை தோழிவாயிலாக யாமொன்றைச் சீவக
னிடம் கொடுத்தான். அவன் அதன்கண் குற்றம் காட்டி
னான்; இவ்வாறே பல யாழ்கள் தரப்பட்டன; அவனால்
அவை குற்றமுடையவை என நாட்டப்பட்டன. முடிவில்
நல்ல யாமொன்றை நல்கினான் தத்தை; அத்நிடைபும் குற்ற
முண்டெனக் காட்டுவான், சீவகன் அதனைபுடைத்து, அத
னுள் மயிர் இருத்தலைக் காட்டினான். இறுதியாக அவன் தன்
தம்பி நவுலன் வைத்திருந்த நரம்பு கொண்டு யாழைத்
திருத்தி இசைக்கவற்றான்.

சீவகன் பாட்டு

கன்னி நாகம கலங்க மலங்கி

மின்னும் இரங்கு மழையென் கோயான்;

மின்னு மழையின் மெலியும் அரிவை

பொன்னான் பொருத முலையென் கோயான்; க௭௯

கருவி வானம் கான்ற புயலின்

அருவி யரற்று மலையென் கோயான்;

அருவி யரற்று மலைகண் டழுங்கும்

மருவார் சாயல் மனமென் கோயான். க௮௦

வான மீனின் அரும்பி மலர்ந்து

கானம் பூத்த காரென் கோயான்;

கானம் பூத்த கார்கண் டழுங்கும்

தேனார் கோதை பரிந்தென் கோயான். க௮௧

க௭௯. கன்னி நாகம - கன்னியாகிய நாகம. மலங்கி - மயங்கி.
மழை மின்னும் - மழை மேகம் மின்னாநிறமும்; இரங்கும் - ஈழங்கும்.
பொன்னான் - பொற்கச்சு. மின்னு மழையின் - மின்னலோடு கூடிய
மழையால். மெலியும் - மெலிவான்.

இதுமுதல் மூன்றாம், கூதிரப்பருவங் குறித்துப் பிரியக்கருதிய தலை
வனைத் தோழி செல்வமுங்குவித்தல.

க௮௦. கருவி வானம் - ஒருங்கு தொக்க மேகங்கள். கான்ற புயல் -
பெய்த மழை. அருவியரற்றும் - அருவிகள் முழங்கும். மருவார் சாயல்
மனம் அழுங்கும் - மருவுதல் நிறைந்த சாயலையுடைய தலை மனமழுங்கு
வாள்.

க௮௧. வான மீனின் - வானத்து மீன்களைப்போல. கார் - காவர
வால். கானம் - காட்டிடத்தே பூக்கள். பூத்த - பூத்துள்ளன. தேனார்
கோதை - தேன் சொரியும் பூவாலாகிய மாலைபோலவான். பரிந்து -
வருந்தி. அழுங்கும் - வருந்துவள்.

பாட்டின் பயன்

விண்ணவர் விழப்ப விஞ்சை வீரர்கள் விரும்பி யேத்த,
மண்ணவர் மகிழ வானகண் பறவைமெய்ம் மறந்து சோர,
அண்ணல்தான அனங்கன் நாணப் பாடினான் ; அரச ரெலலாம்
பண்ணமைத் தெழுதப் பட்ட பாவைபோ லாயினாரே.கஅஉ

காந்தருவதத்தை பாடத் தொடங்குதல்

கோதை புறந்தாழக் குடைலமும் பொற்றோடும்
காதி னொளிரந்திலங்கக் காமா நுதல்வியாப்ப
மாதர் எருத்தம் இடம்கோட்டி மாமதுர
கீதம் இடையிலாள் பாடத் தொடங்கினாள். கஅங

பாட்டு

இலையார எரிமணிப்பூண ஏந்து முலையும்
சிலையார் திருநுதலும் செம்பசலை மூழ்க,
மலையார் இலங்கருவி வாள்போல மின்னும் ;
கலையார்திஞ சொலலினும் ! காணார்கொல கேள்வர். கஅச

கஅஉ. விஞ்சை வீரா - வித்தியாதரா. வானகண் பறவை - வானத் திற படிந்துகொண்டிருந்த கினனர மிதுனங்கள். பண்ணமைத் தெழுதப் பட்ட பாவை - எழுதுமபடி அமாவிதது எழுதப்பட்ட பாவைபோல,

கஅங. புறந் தாழ - முதுகிடத்தே கிடந்தசைய, ஒளிரந்திலங்க - மிக விளங்க. காமா - அழகிய. வியாபப - வோவையருமப. மாதர் - தத்தை. எருத்தம் இடம் கோட்டி - கழுத்தை இடப்பக்கத்தே வளைத்து. இடையிலாள் - ஒப்பிலலாத அவள்.

கஅச. இலையார பூண, எரிமணிப் பூண். இலையார பூண் - இலைத் தொழில் செய்யப்பட்ட பூண். எரிமணிப் பூண் - விளங்குகின்ற ஒளியினை யுடைய மணிகள் வைத்து இழைக்கப்பெற்ற பூண். செம்பசலை - செவ்விய பசலை, மலையார இலங்கு அருவி - மலையிடத்தே விளங்கும் அருவிகள். மின்னும் - ஒளிரிடும். கலையார திஞ்சொல - இசைக்கலை நிறைந்த சொல்.

தலைமகள் குறித்த இளவேனில் வரவு கண்டு ஆறாளுளாய தலைவி தோழிக்குக் கூறியது பொருளாக இதுமுதல மூன்று பாட்டுக்களும் வரு கின்றன.

பிறையார் திருநுதலும் பேரம ருண்கண்ணும்
பொறையார் வனமுலையும் பூம்பசலை மூழ்க,
நிறைவாள் இலங்கருவி நீள்வரைமேல் மின்னும்;
கறைவேலுண கண்ணினாய் ! காணர்கொல் கேள்வர். கஅரு

அருமபேர் வனமுலையும் ஆடமைமென் றோளும்
திருநதேர் பிறைநுதலும் செம்பசலை மூழ்க
நெருங்கார் மணியருவி நீள்வரைமேல் மின்னும்;
கரும்பார்திஞ் சொல்லினாய் ! காணர்கொல் கேள்வர். கஅசு

காந்தருவதத்தை இசையில் தோல்வியுறல்

பண்ணொன்று, பாட லதுவொன்று ; பல்வளைக்கை
மண்ணொன்று மெல்விரலும் வாணரம்பின் மேல்நடவா ;
விண்ணின் றியங்கி மிடறு நடுநடுங்கி
எண்ணின்றி மாதர் இசைதோற் றிருந்தனளே. கஅஎ

இச் செய்தி கண்டு யாவரும் வியப்புற்றிருக்க, தத்தை
பொன்மாலை யொன்றை யெடுத்துச் சீவகற்குச் சூட்டி அவன்
அடியில் வீழ்ந்து இறைஞ்சினான். சீவகன் அவளது வடி
வழகு முற்றும் பருகுவான்போல நோக்கிப் பெருவேட்கை
யெய்தினான்.

கஅரு. பிறையார் - பிறைபோல. உண்கண் - மைந்தீட்டிய கண்.
பொறையார் - கனம் பொருத்திய. வாள நிறை இலங்கருவி - ஒளி
நிறைந்த விளங்குகின்ற அருவி. கறைவேல் - குருதிககறை படிந்தவேல்.

கஅசு. அருமபேர் - அருமபு போன்ற. ஆடமை மென்றோள் -
அசைமின்ற முங்கில போன்ற மெல்லிய தோள். திருநுத ளா பிறை நுதல் -
திருநதிய அழகிய பிறைபோன்ற நுதல். நெருங்கு ஆமணி அருவி -
நெருங்கக் கோத்த முத்துமாலை போலும் அருவி. கரும்பார் திஞ்சொல் -
கருமபு போல தீவிய சொல்.

கஅஎ. பண்ணொன்று பாடல் ஒன்று - அவள் பாடின பாட்டும்
அதற்கேற்ற யாழும் ஒரு திறம். அதுவொன்று - அவள் பாடின பாட்
டும் யாழும் வேறொன்று. மண்ணொன்று மெல்விரல் - யாழ் இசைததற
குப் பொருத்தப் பண்ணிய மெல்விரல். வாள நரம்பு - ஒளியுடைய
நரம்பு. நடவா - யாழும் பாட்டும் இசைய நடநதில். விண்ணினறு-வின்
னிலே நின்று. மிடறு நடுநடுங்கி - கழுத்திலே கம்பித்தலால், எண்
இனறி - கருத்தை யிழநது, இசைதோற்று - இசையிலே சிறிது குறைந்து
தோற்று.

தோழியர் திரை வீழ்த்தல்

கோதையும் தோடு மின்னக்
 *குண்டலம் திருவில் வீச
 மாதரம் பாவை நாணி
 மழைமினின் ஓசிறது நிற்பக்
 காதலந் தோழி மராகள்
 கருங்கயற கண்ணி னானை
 ஏதமொன் றின்றிப் பூட்டிப்
 எந்திர வெழிநி வீழ்த்தார்.

கஅஅ

கட்டியங்காரன் பொருமையும் அரங்குமரர்க்கு உரைத்தல்

வடதிசைக் குன்ற மன்ன வான்குலம் மாசு செய்தீர்
 விடுகதிர்ப் பருதி முன்னர் மின்மினி விளக்க மொத்தீர் ;
 வடுவுரை யென்று மாயும் வாளமர் அஞ்சி னீரேல்
 முடிதுறந் தளியிர் போகி முனிவனம் புகுமின்னென்றுன். கஅக
 திருமக ளிவனைச் சேர்ந்தான் தென்திரை யாடை வேலி
 இருநில மகட்கும் செம்பொன் நேமிக்கும இறைவ னாகும் ;
 செருநிலத் திவனை வென்றீர் ! திருவினுக் குரியீர் என்னுன் :
 கருமன நச்சு வெஞ்சொற் கட்டியங் காரன் அன்றே. கக௦

கஅஅ. தோட்டின ஒளி கோதையிலே விளங்குதலால், “ கோதையும தோடும் மின்ன ” எனறா, திரு வில் - அழகிய ஒளி. மாதரம்பாவை - மாதராகிய பாவைபோலும் காந்தருவத்தை. மழை மின்னின் - முகிலிடத்தே தோன்றும் மின்னலைபோல, ஓசிறதுநிற்ப - நுடங்கி நிற்க. ஏதம் ஒன்று இனி - இறந்துபடுவது இனி. எந்திர எழினி - எந்திரத்தால் வீழும் திரை.

கஅக. வடதிசைக் குன்றமன்ன வான்குலம் - வடதிசைக் கண்ணதாகிய மேருமலைபோல நிலைகுலையாத பெரிய அரங்குலம். அரங்கு மகளை வணிகன கொண்டான் என்ற குற்றம். விடுகதிர்ப் பருதி - மிகக் ஒளிவிடும் கதிராகியுடைய ஞாயிறு. வடுவுரை - இகழ்ச்சி பயந்த சொல். அளியிர் - அளிக்கத் தக்கோர் ; விளி. முனிவனம் புகுமின் - முனிகளாய்க் காட்டிலே சென்று வாழ்மின்.

கக௦. திரு - கண்டார விருமபுழை அழகு. தென்திரை ஆடை வேலி - தெளிந்த அலைகளையுடைய கடலைச் சூழவுடைய. நேமி - நேமிமாலவரை. (சககரவாள மலை). செரு நிலத்து - போரககளத்தில். திருவினுக்கு - திருமகளாகிய இக காந்தருவத்தைக்கு. கருமனம் - கொடிய மனம். நச்சு வெஞ்சொல் - நஞ்சாகிய கொடுஞ்சொல்.

அதுகேட்டுச் சினம் முண்ட அரசர்கள் தத்தம் பெருஞ் சேனையுடன் சீவகனோடு பொருதற் கெழுந்தனர். இதனை முன்னரே எண்ணிச் சீவகன் தோழர் பல்லும் வந்திருந்தனர். அவருள் பதுமுகன் என்பான் அரசர்கட்குச் சில சொல்லலுற்றான்.

பதுமுகன் நெடுமொழி

இசையினில் இவட்குத் தோற்றும் யானையால் வேறும் எனின் இசைவதொன் றனறு; கண்டிர்; இதனையான் இரநது சொன்னேன்; வசையுடைத் தரசாக் கெல்லாம்; வழிமுறை வந்த வாறே திசைமுகம் படர்க வல்லே; தீத்தொட்டால் சுடுவ தன்றே. ககக

மத்திரிப் புடைய நாகம் வாய்வழி கடாத்த தாகி உத்தமப் பிடிக்கண நின்றால் உடறறுதல் களபக் காமோ? பத்திரிப் பாவை நம்பி சீவகன் பால ளானால், அத்திறம் கருதியுக்கல் அரசராகாள்! நுங்கட் காமோ? ககஉ

இச் சொற்களைக் கேட்டும் அடங்காத அரசர் தானே நன்கு சூழ்ந்துகொண்டது; அதுகண்ட சீவகன் காந்தருவ தத்தையைத் தேற்றி அவன் தோழியுடன் இருத்திவிட்டு அவளுக்குக் காவலாகப் பதுமுகனை நிறுத்தினான். எனப் புத்திசேனன் முதலிய தோழரும், நபுல விபுலர் என்ற தம்பி மாறும் தன்னோடு வரச் சீவகன் போர்க்களம் புகுந்தான்.

அரசர்கள் சீவகனை எங்ருதல்

வாணிக மொன்றும் தேற்றாய்; முதலொடும் கேடு வந்தால், ஊணிகந் தீட்டப் பட்ட ஆதிய வொழுக்கின் நெஞ்சத்து

ககக. தோற்றும் - தோற்ற நாம. யானையால் வேறும் - இசைக குத் தோற்றும் யானையால் வெல்லுவோம். எனின் - என்று கருதின. வசை - பிறாகு உரியவளாகிய இவளை இனி நீவிரும்புவதாகிய குறும், வழிமுறை - அடைவே. வல்லே படர்க - விரையச் சென்று சேர்க.

ககஉ. மத்திரிப்பு - செற்றம். நாகம் - யானை. உத்தமப் பிடிக்கண் - உயர்ந்த பிடியானகடகு இடையே. உடறறுதல் - அதனைக் கெடுப்பது. களபக்கு - யானைக கன்றிறகு. அத் திறம் - அவனைப் பெறுமாறு. கருதியுக்கல் - கருதிப் போர் முயலுதல். ஆமோ - தகுமோ. "அரசராதலின் இவனைப் பெறுதற்குரிய ராயினும் கலைகளானும் ஆணமை முதலியவற்றும் குறைபாடுடைமையின் பெறலரிது என்னுள்."

ஏணிகந் திலேசு நோக்கி இருமுதல் கெடாமை கொள்வார் ;
சேணிகந் துய்யப் போகின செறிதொடி யொழிய வென்றார். ௧௯௩

சீவகன் மாற்றம் கூறல்

தம்முடைப் பண்டீந் தன்னைக் கொடுத்து அவருடைமைகோடல
எம்முடை யவர்கள் வாழ்க்கை ; எமக்குமஃ தொககு மனறே ;
அம்முடி யரசிர்க் கெல்லாம் என்கையில் அம்பு தந்து
நும்முடைத் திருவும் தேசும் நோக்குமின கொளவல எனறன. ௧௯௪

போர்த் திறம்

கலந்தது பெரும்படை களைபெய்ம் மாரிதூய் ;
இலங்கின வாட்குழாம் ; இவுளி ஏற்றன ;
விலங்கின தேர்த்தொகை ; வேழம் காய்ந்தன ;
சிலம்பிய இயமரம் ; தெழித்த சங்கமே. ௧௯௫

தேவதத்தன், நபுல விபுலர், சீதத்தன் முதலியோர்
ஒருபுடை நின்று போர் செய்யப் புத்திசேனனும் அவருடன்
கலந்து பெரும்போ ருடற்றினன். மற்றொரு பக்கத்தே
சீவகன் நந்தட்டனுடன் கூடிப் போர் செய்யுங்கால், அவ

௧௯௩. வாணிகம் - வணிகன சிறுவனாகிய நினககுரிய வாணிக முறை.
ஊன இகந்து ஈட்டப்பட்ட ஊதிய ஒழுகுகின - நல்ல உணவும் கொள்ளாது
ஈட்டப்படும் ஊதியத்தையே கருதிய ஒழுகுகமுடைய, நெஞ்சத்து என்ன
இகந்து - நெஞ்சின தினமையைக் கைவிட்டு, இலேசு - சிறு ஊதியம்.
இரு முதல - பெரிய முதல. ஊதியத்துக்கேயன்றி முதலுக்கும் கேடு
வந்தால், ஊதியத்தைக் கருதும் கருத்தை முதலமேல் ஊன்றி அது
கெடாதவாறு பாதுகாப்பது வணிக முறை, “ஆகம கருதி முதலிழக்கும்
செயலினை, ஊக்கார் அறிவுடையார்” (குறள் ; 463.) உடம்பு, முதல ;
ஊதியம், தத்தை. ஊதியமாகிய தத்தையைக் கைவிட்டு, முதலாகிய
உடம்பைக்கொண்டு உயரது போ எனறா எனபது.

௧௯௪. எம்முடை யவர்கள் - எம் குலத்தோர். வாழ்க்கை-வாழ்க்கை
முறை. அம்முடி யரசிர்க்கு எல்லாம் - அழகிய முடி குடிய அரசராகிய
நங்கட்கெல்லாம், திரு - வீரத்திரு, தேசு - புகழ். நோக்குமின - வனமை
யிருப்பின உங்களைக் காத்துக்கொணமின்.

௧௯௫. களை தூய் - அம்புகளைச் சொரிந்தது, வாட் குழாம் - வாளி
னது கூட்டம். இவுளி ஏற்றன - குதிரைகள் ஒன்றையொன்று போரேற
றன. விலங்கின - குறுக்கிட்டுத் தடுத்தன. இயமரம் - ஒருவகை இசைக்
கருவி. தெழித்த - ஒலித்தன.

னுக்கு வீரமந்திரம் இரண்டு கற்பித்துப் போர்க்குச் செலுத்தினான். அவன் தேர் ஒருபுறம் செல்ல, சீவகன் தேரும் கறங்கெனத் திரிந்து அம்புகளைச் சொரியலுற்றது.

சீவகன் போர்

நுங்களை வீணை வென்ற நூபுர வடியி னுள்தன்
வெங்களித் தடங்கண் கண்டிர் விருந்தெதிர் கொண்மின என்னு,
அங்களி யரசர்க் கெல்லாமு ஓரொன்றும் இரண்டு மாகச்
செங்களிப் பகழி யொப்பித் துள்ளவா றாட்டி னானே.ககக

நன்மன வேந்தர் தங்கள் நகைமணி மாரபம் நக்கிப்
புன்மன வேந்தர் தங்கள் பொன்னணி கவசம் கீறி
இன்னுயிர் கவர்ந்து தீமை யினிக்கொள்ளு முடம்பி னானும்
துன்னன்மின் என்ப வேபோல் சுடுசரம் பரந்த வன்றே.ககக

இவ்வாறு நிகழ்ந்த இப் போரின்கண் அனைவரும் தத்
தமக்கு இயன்ற திறமெல்லாம் இடையிடின்றிப் போர்
செய்து, எதிர்த்த அரசர் தானையைக் கொன்று அவ்வரசர்களை
யும் பிறக்கிட்டோடச் செய்தனர்.

ககக. வீணை - வீணையால், நூபுரம் - சிலம்பு, வெங்களித் தடங்
கண் - யான விடும் இவ்வம்புகள் அம்பல்ல; வெவவிய களிப்புமிகக் பெரிய
கண்களாம். விருந்து எதிர கொணமின - இவற்றை விருந்தாக வந்து
ஏற்றுக் கொணமின. எனது - என்று சொல்லி. செங்களிப் பகழி - சிவந்த
செருக்கிவரும் அம்புகளை. ஒப்பித்து - விழுக்காடிட்டு. ஊட்டினான் - உட
லில் பட்டு ஊடுருவச் செலுத்தினான்.

“விருந்து” என்றதற்கேற்ப “ஊட்டினான்” என்றா.

ககக. பிறர்மனை நயத்தல் நன்மனவேந்தர் தங்கட்கு நகையாம் ;
இவா பிறர்மனை நயக்கும் புன்மன வேந்தரைக் கண்டு எள்ளி நகையாடுவர்
என்பதாம், நலவேந்தராக நகையாய்த் தோன்றலின், இனிக்கொள்ளும்
உடம்பிலும் இத தீமை துன்னனமின என்பது போல, சீவகன் விட்ட
சுடுசரம், புன்மன வேந்தரது மணிமாரபம் நக்கி, கவசம் கீறி, உயிர்
கவர்ந்து பரந்தோடின. நக்கி - தீண்டி. துன்னனமின - பொருந்தாதீர்கள்.
சுடுசரம் - சுடுகின்ற தீயைக் கக்கிவரும் அம்புகள். புன்மனம் - பிறர்
மனையை நயக்கும் இழிநிலைவு கொண்ட மனம்; நன் மனம் அஃதில்லாத
நல்ல மனம்,

போர் முடிவு

குழையுடை முகத்தி னுள்கண் கோணைப்போர் செயத மன்னா
மழையிடை மின்னின் நொய்தா மறைந்தனர் ; விஞ்சை வேந்தர்
முழையிடைச் சிங்க மன்னன் மொய்யம ரேத்தி யார்த்தார் ;
விழவுடை வீதி மூதூர் விருப்பொடு மலிந்த தன்றே. ௧௯௮

பின்பு சீவகன் காந்தருவதத்தையை யழைத்துச்
சென்று மனையகம்புக்கான் ; தோழரும் தம்பியரும் உடன்
போந்தனர் ; பதுமுகன் புண்ணுற்ற தன் மார்பில் சீலையிட்டு
எலி மயிர்ச் சட்டை யணிந்துகொண்டான். மனைக்கட்
புகுந்த சீவகன், போர்ச் செயலால் பிறந்த பாவம் போக,
பொன்னல் உருவம் செய்து தானம் செய்தான். பின்பு
கோயிற்குச் சென்று வழிபட்டு மனையடைந்தான்.

சீவகன் தத்தையை மணத்தல்

இன்னிய முழங்கி யார்ப்ப ஈண்டெரி திகழ வேதம
துன்னினர் பலாசிற் செய்த துடுப்பின்நெய் சொரிந்து வேட்ப.
மின்னியல் கலச நன்னீர் சொரிந்தனன் ; வீர னேறமுன் ;
முன்னுபு விளங்கு வெள்ளி முனைத்தெழ முருக னனனான். ௧௯௯

கலுழவேகன் ஓலை விடுத்தல்

சீவகன் தத்தையுடன் கூடி இனிதிருக்கும் நாளில் ஒரு
நாள் அவளுடன் ஆவன் இளமரக்கா ஒன்றிற்குச் செல்ல,
அங்கே ஒருவன் தோன்றி, சீவகன்பால் ஓலையொன்றை

௧௯௮. முகத்தினுள் கண் - முகத்தினையுடைய காந்தருவதத்தை
பொருட்டாக. கோணைப் போர் - மாறுபாட்டையுடைய போர். மழை -
முகில. நொய்தா மறைந்தனர் - புகுந்தவிடந தெரியாதவாறு மறைந
தனர். முழையிடைச் சிங்கம் - முறைஞ்சில வாழும் அரிமா. மொய்யமா -
நெருங்கிச் செய்யும் போர்த்திறம். மூதூர் - மூதூரிலுள்ளவர். விருப
பொடு - சீவகனைக் காணும் விருப்பத்துடன்.

௧௯௯. இன் இயம் - இனிய மண இயங்கள். எரி திகழ - வெள்வித்
தி எரிய. வேதம் துன்னினர் - வேத முணர்ந்த பாட்பனா. பலாசிற்
செய்த துடுப்பு - பலாசக கொம்பினால் செய்த வெள்வித துடுப்பு. மின்
னியல் கலசம் - மின் போல் ஒளிவிடும் கலம். சொரிந்தனன் - சேத்தன்
நீர் வார்த்தான். வீரன் - சீவகன். முன்னுபு - கருதி. வெள்ளி - வெள்ளி
யாகிய கோள்.

நீட்டினான். அதன்கண் சீவகன் தத்தையை வீணையால் வென்றதும், கட்டியங்காரனால் போர்நிகழ்ந்ததும், பின்பு மணம் நடந்ததும் தரன் என்பானால் தனக்குச் சொல்லப் பட்டன எனக் கலுழவேகன் பாராட்டி எழுதியிருந்தான். மேலும்,

எள்ளுநர்கள் சாயஎன தோளிரண்டும் நோக்கி
வெள்ளிமுழு துங்கொடி எடுத்ததுஇக லேத்தி
கள்செய்மலர் மார்பனஉறு காப்பிகழ்த லின்றி
உள்ளுபொருள் எமமுணாத்தி யன்றியுள வேண்டா ; ௨௦௦

ஆமபொருளக ளாகுமஅது யார்க்குமொழிக் கொணை ;
போம்பொருள்கள் போகுமவை பொறியினவகை வண்ணம் ;
தேமபுனலை நீர்க்கடலும் சென்றுதர லின்றே ;
வீங்குபுனல் யாறுமழை வேண்டியறி யாதே. ௨௦௧

என்று இவ்வாறு எழுதியிருந்த ஓலையைப் படித்த சீவகன் மிக மகிழ்ந்து அக் கலுழவேகனான மாமன் அடியைத் திசை நோக்கி வணங்கி, அன்பு மிகவுடையனப் நின்ற தானுக்கு விடை கொடுத்தான். பின்பு கலுழவேகன் விடுத்த இனிய பொருள் பலவற்றையும் சீவகன் காந்தருவதத்தைக் குத் தந்து களிப்பிடுத்தான்.

௨௦௦. எள்ளுநர்கள் - இகழ்நிருக்கும் பகைவர். சாய - கெடுமபடி. இகல ஏததி - பொரைப் பாராட்டி. கொடி எடுத்தது - விழா எடுத்தது. கள்செய் மலாமார்பன - சீவகனுக்கு விளி. உறுகாப்பு - மிகக் காவல். இகழ்தல் இனறி - சாராதிருப்பதினறி. உள்ளு பொருள் - கததும் பொருள். எம உணாததியனறி உளவேண்டா - எமக்கு முன்னா உணாததி யன்றிச் செய்யக் கருத வேண்டா.

௨௦௧. அது - அழிக்க வொண்ணாது ஆகும் தன்மை, அவை - ஆவனவும் போவனவுமாகிய அவை. பொறியினவகை வண்ணம் - இருவினையின கூருகிய இயல்பு. தேமபுனலை...இன்றே - உப்பு நீரையுடைய கடல் இனிய நீரைத் தானே உலகிறகுப் போந்து கொடுப்பதில்லை ; என்றது நியோரா பிறாகு இனிமை செய்யார் என்பது. வீங்குபுனல் யாறு..... அறியாதே - மேகம் யாற்றுக்கு மிகக் நீரைக்கொடுக்க விருமபி யறியாது ; என்றது, " உவாத்த நீரை நனவீராககி யாற்றுக்குக் கொடுப்பே னென னும் கருத்து " முகிலுக்கு இல்லாமை அதற்கு இயல்பு.

சு. குணமாலையார் இலம்பகம்

[குணமாலையார் இலம்பகம் : இது குணமாலையைச் சீவகன் மணந்துகொண்ட செய்தியைக் கூறும் இலம்பகம். குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும் நீர்விளையாடச் சென்றதும், அவர்கள் இருவரும் சுண்ணம் காரணமாகப் பிரிந்து நீங்கியதும், குணமாலை நீராடி வருங்கால் அசனிவேகம் என்னும் அரசவா மதம் கொண்டு அவளைக் கொல்லச் சென்றதும், சீவகன் அதனையடர்த்து அவளைக் காத்ததும், அதுவே வாயிலாக அவள் சீவகன்பால் கருத்தைப் போக்கியதும், கிள்ளையைத் தூதுவிட, சீவகன் மணத்துக்கு இசைந்ததும், குணமலை மணமும், சுட்டியங்காரன் சினம் கொண்டு சீவகனைப் பற்றி வருமாறு மதனனை ஏவியதும், மதனன் முதலாயினார் அவளைக் கொண்டேகுங் கால் தேவன் இடியும் மழையும் காற்றும் வருவித்து மயக்கி, சீவகனைக் கொண்டேகியதும், பிறவும் இதன்கண் கூறப்படுகின்றன.]

இராசமாபுரத்தே சீவகன் காந்தருவதத்தைபுடன் இனிது இருந்து வருநாளில் வேனிர்காலம் வந்தது.

காசறு துறவின் மிக்க கடவுளர் சிந்தை போல
மாசறு விசம்பின் வெய்யோன் வடதிசை யயண முன்னி
ஆசற நடக்கும் நாளுள் ஐங்களைக் கிழவன் வைகிப்
பாசறைப் பரிவுதீர்க்கும் பங்குனிப் பருவம் செய்தான். ௨௦௨

பொழில்களில் மரமும் செடியும் கொடியும் இனிய பூக்களைப் பூத்து நறுமணம் கமழ்ந்தன; புதுத் தனிரும் இலையும் தழைத்து இனிய நீழல் செய்தன; தென்றல் பொழில்களில் துழைந்து போந்து வேனில் வெப்பத்தை

௨௦௨. காசறு துறவு - குறமறற துறவறத்தில சிறந்த முனிவர். மாசறு விசம்பின் - மாசற்ற வானத்தில. வெய்யோன் - ஞாயிறு. வடதிசை அயணம் - வடதிசைச் செலவு (உத்தராயணம்). முனனி - ஔதி. ஆசற - குறமறற. ஐங்களைக் கிழவன் - காமன், வைகி - வைக; தங்கும்படி. பாசறைப் பரிவு - பாசறைக்கண தங்கும் வருததம். கூதிர் தொடங்கிப் பாடி வீட்டிலிருந்து இளவேனிறகண இன்ப நுகாதறகு மீள் வராதலின் "பாசறைப் பரிவு தீர்க்கும்" என்றார். பங்குனிப் பருவம் - இளவேனில்,

மாற்றித் தண்மை பயந்து மெல்லென வீசலுற்றது. குயி
லோசையும், வண்டிசையும் மாலேப் போதில் மக்கட்குப்
பேரின்பம் தந்தன.

நகர மக்கள் பொழிற் கேருதல்

நாக நாண்மலா நாறு கடிநகர்
ஏக வின்பத் திராச புரத்தவர்,
மாக நந்து மணங்கழிற் யாற்றயல்
போக மேவினர் பூமரக் காவினே. ௨௦௩

வாச வெண்ணெயும் வண்டியிற் சாந்தமும்
பூசு சுண்ணமும் உண்ணும் அடிசிலும்
காசில் போகக் கலப்பையும் கொண்டவனா
மாசில மாசனம் வாயில் மடுத்தவே. ௨௦௪

பாட லோசையும் பண்ணெலி யோசையும்
ஆட லோசையும் ஆர்ப்பொலி யோசையும்
ஒடை யானை யுறறறெலி யோசையும்
ஊடு போய்யார் வானுல குறறவே. ௨௦௫

மகளிர் இருந்த பொழிற் சிறப்பு

குவளையும் தாமரையும் நிரம்பித் தெளிந்த நீர் பொருந்
திய குளம் ஒரு புறம் விளங்க, பூவும் தளிரும் சுமந்து புதர்
கள் அழகு செய்ய, வாழையும் பலாவும் மாவும் பிறவும்
இனிய கணிகளைச் சுமந்து இன்பம் செய்ய, நகர மகளிர்
பொழில் உள்ளும் புறமும் நிறைந்திருந்தனர்.

௨௦௩. நாகம் - புனை. நாறும் - மணம் கமழும். ஏக இன்பத்து
இராசமாபுரத்தவர் - இணையிலா வினபத்தையுடைய இராசமாபுரத்து
மக்கள். மாகம் நந்தும் - வானளாவும். மாகநந்து பூமரக்கா என இயை
பும். போகம் மேவினர் - போக நுகாச்சியை மனத்தால் பொருந்தினர்.

௨௦௪. வாச வெண்ணெயும் - நறுமணம் ஊட்டிய எண்ணெயும்.
இயிர் - ஒலிக்கும். சாந்தம் - சந்தனம். அடிசில் - சோறு. போகக்
கலப்பை - போகத்திறகுரிய யாழ் முதலியவற்றைப் பெய்த பெட்டி.
மாசனம் - மிகக் மக்கள். காசு, மாசு - குற்றம்.

௨௦௫. பாடலோசை - பாடுதலால் பிறந்த ஒசை. பண்ணெலி -
பாழ்ஒசை. ஆர்ப்பொலி - ஆரவாரம். ஒடையினை - முகப்பட்ட மணிந்த
யானை. உறறறெலி - பிளிறும் ஒசை. ஊடுபோய் - தம்மிற் கலந்து
போய்.

கூறப் பட்டவக் கொய்ம்மலர்க் காவகம்
ஊறித் தேனதுளித் தொணமது வார்மணம்
நாறி நாணமலா வெண்மணல் தாய்நிழல்
தேறித் தென்கயம் புக்கது போன்றதே.

உ௦௬

குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும் மேவியிருத்தல்

காவிற் கண்டத் திரைவளைத் தாயிடை
மேவி விண்ணவா மங்கையர் போன்றுதம்
பூவை யும்கிளி யுமமிழற றப்புகுந்து
ஆவி யந்துகி லாரமர்ந தார்களே.

உ௦௭

பௌவ நீர்ப்பவ ளக்கொடி போல்பவள்
மௌவ லங்குழ லாங்குர மஞ்சரி
கொவ்வை யங்கனி வாய்க்குண மாலையோடு
எவ்வந் தீரந்திருந் தாள்இது கூறுவாள.

உ௦௮

குணமலை, குபேரமித்திரன் என்னும் நாய்கனுக்கு
அவன் மனைவி விநயமலை என்பாட்குப் பிறந்த மகள்; சுர
மஞ்சரி என்பவள் குபேரதத்தன், கமதி என்ற இருவர்க்
கும் பிறந்த மகள்; இவளும் குணமலை மரபைச் சேர்ந்த
வள்; குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும் இளமை தொட்டே
பிரியா நண்பர்கள். வேனில் விளையாட்டுக்குறித்து, இருவரும்
சுண்ணம் செய்து கொணர்ந்துள்ளனர்.

உ௦௬. கூறப்பட்ட - முன்னே கூறிய, கொய்ம்மலா - கொய்யப்
படும் மலா. காவகம் - காவின் உள்ளாகிய இடம். தேன ஊறித்
துளித்து - தேன் சுரந்து துளியாகச் சொரிந்து. வார் ஒண மது - ஒழுகு
கினற ஒளிய தேன - மணல தாய - மணல பரவி, காவகம், கயம்புக்கது
போன்றது என்க.

உ௦௭. காவில் - அக காவகத்தில். கண்டத் திரை - பலவண்ணத்
திரை. ஆயிடை - அந்த உள்ளாகிய காவிலே, மிழறற - பேச. ஆவி
யந் துகிலா - பாலாவி போலும் துகிலையுடைய மகளிர். இவர்கள் சுர
மஞ்சரியும் குணமாலையுமாவா. துகிலா, காவில், திரைவளைத்து ஆயிடை
மேவி, மிழறற, புகுந்து. மங்கையா போன்று அமாந்தராகள் என்க.

உ௦௮. பவளக்கொடி போல்பவளும், மலலிகை மலா குடிய குழ
லாளுமான் சுரமஞ்சரி என்க. எவவம் தீரந்திருந்தாள் - முன்பு ஒரு
வெறுப்பும் இன்றியிருந்தவள். இது - இதனை மேற கூறுகின்றா.

சுரமஞ்சரி குணமலை சுண்ணத்தை இகழ்தல்

சுண்ண மென்பதோர் பேர்கொடு சோர்குழல
வண்ண மலை நுசுப்பு வருத்துவான்
எண்ணி வந்தன கூறிலையோவென
நண்ணி மாலையை நக்கன ளென்பவெ.

உருக

குணமலை உளம் கொதித்துக் கூறல்

பைம்பொன் நீளுல கன்றிழிப் பார்மிசை
இம்ப ரென்சுண்ணம் ஏயப்ப உளவெனில
செம்பொற் பாவையன் னும்! செப்பு நீஎனக்
கொம்ப னானும் கொதித்திது கூறினாள்.

உருக

சுரமஞ்சரி சினந்து கூறல்

சுண்ணம் தோற்றனம் திம்புன லாடலம்
எண்ணில் கோடிபொன சுதும்வென் முறகென
வண்ண வார்குழ லேழையர் தமமுளே
கண்ணற் றாகமுத சுண்ணத்தின் என்பவெ.

உருக

உருக. போ கொடு - பெயரை ஏற்றுககொண்டு, நக்கனள் - இகழ்ந்தாளா. சோ குழல வண்ண நுசுப்புமலை, விளி, சோ குழல - தாழ்ந்த கூந்தலும். வண்ண நுசுப்பு மலை - அழகிய இடையுமுடைய மாலையே. எனப - அசை. நக்கனள் சுரமஞ்சரி.

இவை சுண்ணம் என்பதோர் போகொடு வருத்துவான் எண்ணி வந்தனவோ கூறு என நணனி நக்கனள் எனக.

உருக. பைம்பொன் நீளுல - தேவருலகு. பொன் எனறதற்கேற்பப் "பைம்பொன்" என விசேடிக் கப்பட்டது. இம்பா - இவ விடத்தே. ஏயப்ப - ஒப்பன். உள - வேறு சில உண்டு. எனில - அறிவுடையோர் கூறுவாராயின. என - என்று குணமலை சொல்ல. கொம்பு - பூங்கொம்பு போன்றவளாயின சுரமஞ்சரி, பொற்பாவை - பொன்றா செயத கொலவிப்பாவை.

உருக. தோற்றனம் - தோற்போமாயின. புனல ஆடலம் - நீரில் விளையாடக் கடவேமலலேம், வெனமுறகு - புலனகளை வென்றோடுகிய அருகன் கோயிலுககு. கோடி பொன் - கோடி யெனலும் எண்ணளவாகிய பொன். எண்ணில - மாற்றிலலாத. என - என்று சுரமஞ்சரி கூறியமைந்தாளாக. வாரகுழல - நீண்ட கூந்தல. ஏழையா - மகளிர். சுண்ணத்தின் - சுண்ணம் காரணமாக. கண்ணற்றா - நட்புக் குலைந்தனர். தோற்றனம் - முற்றெச்சம்.

இருவர் தோழியரும் தனித்தனியே இருவர் சுண்ணத்
தையும் எடுத்துக்கொண்டு, இவற்றுள் நல்லது தெரிதல்
வேண்டி ஆடவர் இருக்கும் சூழலுக்குச் சென்று காட்டுகின்
றனர். அவர்கள் அத்துறையில் புலமை மிக்கவன் சீவ
கனே ; அவன்வாற் காட்டுமின் என விடுக்க, அவனைச் சென்
றடைகின்றனர்.

சீவகன் தேர்ந்து குணமலை சுண்ணம்
நன்றென உரைத்தல்

“சுண்ணம் நல்லன சூழ்ந்தறிந் தெங்களுக்கு
அண்ணல் ! கூறடி யேமகுறை ” என்றலும்,
கண்ணிற கண்டு, “இவை நல்ல ; கருங்குழல்
வண்ண மாலையி னீர் !” எனக் கூறினான்.

உகஉ

சுரமஞ்சரியின் தோழி கூறல்

“மற்றிம் மாநகர் மைந்தர்கள் யாவரும்
உற்றும் நாறியும் கண்டும் உணர்ந்திவை
பொற்ற சுண்ணம் எனப்புகழந் தார் ; நமபி
கற்ற தும்அவர் தங்களொ டேகொலோ.

உகங

ஐய னேஅறி யுமஎன வந்தனம்
பொய்ய தனறிப் புலமை நுணுக்கிரீ
நொய்தின் தேர்ந்துரை, நூற்கடல் ” என்றுதம்
கையி னுல்தொழு தார்கமழ் கோதையாரா.

உகச

உகஉ. சூழ்ந்து - ஆராய்ந்து, கூறு - கூறுக, அடியேம குறை -
இதுவே அடிச்சிமாகளாகிய எமது வேண்டுகோள், கண்டு - கூர்ந்து
நோக்கி, இவை நல்ல - (குணமாலையினுடைய) இச் சுண்ணம் நல்லன
வாம், மாலையினீர் - மாலையினை யுடையீர்.

உகங. உற்றும் - மெய்யால் தொட்டும், நாறியும் - மணம் பார்த்
தும், இவை - (சுரமஞ்சரியினுடைய) இச் சுண்ணத்தையே, பொற்ற
சுண்ணம் - சிறந்த சுண்ணம், நமபி - நமபியாகிய நீ, அவாதங்களோடே
கொலோ - அவர்களோடேயன்றோ, அவரின வேறுபடுவ தென்னை என்
பதாம்,

உகச. அறியும் - வேறுபாட்டை யறிஞவன், ஐயன் - ஐயனாகிய
சீவகன், என - என்று பிறா சொல்லக கேட்டு, பொய்யதனறி - பொய்
யாகாமல் மெய்யாமாறு, புலமை நுணுகி - அறிவைக கூரிதாககி, நொய்
திட - விரைவாக, நூற்கடல் - விளி, நூற பொருள பலவும் நிரம்பிய
கனல் போன்றவனே, கோதையார் - கோதையணிந்த தோழியர்.

சீவகன் அவர்களைத் தெளிவித்தல்

நல்ல சுண்ணம் இவை ; இவற றிற்சிறிது
அல்ல சுண்ணம் ; அதற்கென்னை யென்றிரேல்,
புல்லு கோடைய, பொற்புடைப் பூஞ்சுண்ணம் ;
அல்ல சீதம்செய் காலத்தி னுயவே. ' உகரு

சுரமஞ்சரி தோழி மீட்டும் கூறல்

“ வாரம் பட்டுழித் தீபுவும் நல்லவாம் ;
திரக் காய்ந்துழி நல்லவும் தீயவாம் ;
ஒரும் வையத் தியற்கையன் றோ ? ” எனா
வீர வேல்நெடுங் கண்ணி விளம்பினான். உகசு

சீவகன் மறுபடியும் வண்டுண்ணக் காட்டிச் சுண்ணம் தெரிவித்தல்

மங்கை நல்லவர் கண்ணும் மனமும்போன்று
எங்கும் ஓடி இடறும் சுருமபுகாள் !
வண்டு காள் ! மகிழ் தேனினங் காள் ! மது
உண்டு தேக்கிடும ஓனஞ் சீமி றீட்டங்காள் ! உகசு

சோலை மஞ்ஞை சுரமைதன் சுண்ணமும்
மாலையென்னும் மடமயில் சுண்ணமும்

உகரு. என்னை யென்றிரேல் - காரணம் எனனை என்று கேட்பீராயின். புல்லு கோடைய - சுண்ணமிடித்ததற்குப் பொருந்திய கோடைக் காலத்தில இடித்தவை யாகும். அல்ல - நல்லவல்லாத இசு சுண்ணம், சீதம் செய் காலம் - மாரிக்காலம். சீதம் - குளிர்.

உகசு. வாரம் பட்டுழி - ஒருவாமேல் அனபுறற காலத்தே. திரக் காய்ந்துழி - அனபு இலதாசிய வழி. ஒரும் - நீரே நீண்டது பாரும். ஒரும் என்னும் முற்றுச்சொல் நிகழ்கால உமமீறனறி எதிரகாலமுணாத்தும் முன்னிலைப் பனமை ; இஃது ஒருவரைக் கூறும் பனமைக் கிளவி. வீரவேல் - வீரம் பொருந்திய வேல் போனற.

உகசு. மங்கை நல்லவர்... சுருமபுகாள்—கண்ணும் மனமும்போன்று சோந்து எங்கும் கடிதாக ஓடித் தட்டித் திரியும் சுருமபுகளே. சுருமபு - வண்டு, தேன, மிஞ்ஞிறு—வண்டினவகை. மகிழ்தேன - கள்ளால் மயங்கிய தேன வண்டு. மது உண்டு தேக்கிடும ஓனஞ் சீமிரு - மதுவை நிரம்பவுண்டு தேக்கெறியும் ஓளளிய சீமிருகளே. ஈட்டம் - கூட்டம்.

சால நல்லன தமமுளும் மிக்கன

கோல மாகக்கொண் டுண்மின எனச்சொன்னான். உகஅ

இவ்வாறு சொல்லிச் சீவகன் இருவர் சுண்ணத்தையும் அள்ளி விண்ணிலே தூவினான் ; சுரமஞ்சரி சுண்ணம் கீழே வீழ்ந்தொழிய, குணமாலை. சுண்ணத்தை வண்டினம் உண்டொழிந்தன. அதைக் கண்டதும் சீவகன் சுரமஞ்சரியின் தோழியை நோக்கி, “ இதனைச் சென்று தும் தலைவியர்க்கு உரைமின் ” என்றான். இச்செய்தி கேட்ட சுரமஞ்சரி பெரிதும் அவலமுற்று வேறு உரையொன்றும் ஆடாது வாளா இருந்தொழிந்தாள். அவள் துயரங்கண்ட குணமாலை மனம் பொறுது, அச் சுரமஞ்சரியைத் தேற்ற நினைந்து தருவது செய்யலுற்றான்.

குணமாலை இரத்தல்

திங்க ளங்கதிர் செறுமுழக கப்பட்ட

பங்க யப்படு வொத்துளை, பாவாய் !

நங்கை யெனொடு டுரையாய் ; நனியொல்லே

இங்கண எனறடி வீழ்நதிரந திட்டாள். உகக

சுரமஞ்சரி கூறல்

மாற்ற மொன்றுரை யாள், “ மழை வள்ளலென

ஏற்ற சுண்ணத்தை ஏற்பில என்றசொல்

தோற்று வந்தென் சிலம்படி கைதொழ

நோறபன் ; நோற்றனை நீ ” என ஏகினான். உஉ௦

உகஅ. மஞ்ஞை - மயில, சுரமை - சுரமஞ்சரி. மஞ்ஞைபோன்ற சுரமஞ்சரி எனக். மாலை - குணமாலை. சால நல்லன - மிகவும் நல்லவேயாயினும். தமமுளும் - இவற்றிலும். கோலமாக - நன்றாக. “ வெறு திருத்தற்கு இருவரையும் மயில ” என்றான்.

உகக: செறுமுழகப்பட்ட - பகைத்துக் கலகப்பட்ட. பங்கயப்படு - தாமரைமடு. ஒத்துளை - போல உள்ளாய். ஒலலை - கடுக. இங்கண் - இவ்விடத்து. இனி, ஒத்துளை பாவாய் - போல வருகதுகின்ற பாவையே என்றுமாம்.

உஉ௦. மாற்றம் - மறுமாற்றம். மழை வள்ளல - மழை போல வணமையினைச் செய்யும் சீவகன். ஏற்ற சுண்ணம் - நல்ல சுண்ணம். ஏற்பில - நல்லவையல்ல. கைதொழ - கைதொழுது ஏத்தும்படியாக. நோற்றனை - முன்னே நோற்றிருக்கின்றாய்.

இவ்வாறு சென்ற சுரமஞ்சரி தன் மனையகத்தே வாடியிருந்தனள்; அவள் வாட்டத்துக்குக் காரணமாராய்ந்த பெற்றோர் செய்வது யாதென ஆராயுமளவில், சுரமஞ்சரி தனக்கோர் கன்னிமாடமமைத்து அதனருகே ஆடவர் எவரும் குறுகாதவாறு காவலமைத்தல் வேண்டும் என வேண்டினள். இதைக் கேட்ட குபேரதத்தனும், கட்டியங்காரனது ஆணைபெற்று, அவள் விரும்பியவண்ணமே ஆடவர் குறுகா அருங்கடியமைந்த கன்னிமாடம் கடிதிற சமைத்துத் தந்தான்.

சுரமஞ்சரி நோன்பு

சென்று காலம் குறுகினும் சீவகன
பொன்னுஞ் சாகம் பொருந்தில் பொருந்துக;
அன்றி என்நிறை யார்அழிப பாரென
ஒன்று சிந்தைய ளாகி யொடுங்கினுள்.

உஉக

குணமலை சுரமஞ்சரி பிரிவாற்றது வருந்துதல்

இன்பக் காரண மாமவினை யாட்டினுள்
துன்பக் காரண மாய்த்துறப் பித்திடும
என்ப தேவினைந் தீமலா மாலையன்
அன்பி னால்அவ லித்தழு திட்டாளா.

உஉஉ

குணமலை, பிரிவாற்றுமையால் தன் தீவினைக்குக் கருவாய் செய்தல்

தண்ணம் தீம்புன லாடிய தண்மலா
வண்ணை வார்தளிர்ப் பிணடியி னுனடிக்கு

உஉக. காலம் சென்று குறுகினும் - வாழ்நாள எலலை முற்றிக் குறைந்த போழ்தும். பொன்னுஞ் சாகம் - நிரும்புகள் தங்குகின்ற மார்பு. அன்றி - அவனையன்றி. ஒன்று சிந்தையளாகி - ஒரு மனதையுடைய ளாய். ஒடுங்கினுள் - அமைந்தொழிந்தாள்.

உஉஉ. துறப்பித்திடும - கெடுத்தொழித்துவிடும். இன்பக் காரணம் - இன்பத்துக்கு முதலாகிய கடுகப்பு. வினையாட்டினுள் - சிறு வினையாட்டு வாயிலாக. துன்பக்காரணம் - பகை. ஆய - தோன்றி. என்பதே - கடுகப்புப் பகையாகும் என்ற பழமொழியையே. வினையாட்டே வினையாம் என்ற பழமொழி கொண்டு அமைக்கினுமாம். ஈர் மலர் - குளிர்ந்த மலர். அவலித்து - வருந்தி.

எண்ணி யாயிர மேந்துபொற் றுமரை

வண்ண மாமலர் ஏற்றி வணங்கினான்.

உஉந

இஃதிங்ஙனமிருக்க, வேனில் விருப்பால் பொழில் விளையாடப் புதுந்த நகரமக்கள், பொழில் விளையாட்டிற் பொழுது போக்கி, நீர் விளையாடலைக் கருதினர். பலர் பல வகைத் தானங்களைச் செய்தனர். நந்தட்டன், புத்திசேனன் முதலியோர், தம்மிடையே இருந்த சீவகனைத் தனிப்பவிட்டு, விளையாட்டுக் காண விரும்பி வேறிடங்கட்குச் சென்றனர். ஒரு பக்கத்தே மைந்தரும் மகளிரும் பொழிலிலும் நீரிலும் விளையாட்டாய்கையில், ஒரு பக்கத்தே அந்தணர்பொருட்டு வேதியர் சிலர் சோறு சமைத்து வைத்திருந்தனர். அதனை ஒரு நாய் வந்து தொட்டதாக, அவர்கள் அதனைத் துரத்தி யடித்துக்கொண்டோடினர். அஃது அவர்களால் தாள் முறிந்து கயத்துநீரில் விழுந்தது; அம் மூர்க்கர் அதனை வளைத்துக்கொண்டனர்.

களிமகன் வரவு

மட்குடம் அல்லன மதியின் வெள்ளிய

கட்குடக் கன்னியர் இருவ ரோடுடன்

துட்கென யாவரும் நடுங்கத் தூய்மையில்

உட்குடைக் களிமகன் ஒருவன் தோன்றினான். உஉச

உஉந. தன்னம் நிம்புனல - குளிரந்த இனிய நீர். ஆடிய - ஆட வேண்டி. வார தளிர் - ஒழுகிய தளிர். எண்ணி - சுரமஞ்சரியுடன் தன பால இருந்த நட்பினைப் பிரித்த திவினை நீங்கும் வழி இது என்று எண்ணி. ஆயிரம் தாமரை. ஏந்து பொற்றாமரை - உயர்ந்த பொற்றாமரைப்பூ. வண்ண மாமலர் - அழகிய பூ. இவை, ஆயிரத்தின ஒழிந்த பூக்கள். ஏற்றி - தூவி.

உஉச. மதியின் வெள்ளிய குடம் - நிற்கப்போல வெண்ணிறத் தனவாகிய வெள்ளியாற செய்த குடம். இக் குடம் கட்குடம். இவை மட்குடமல்ல, கள்ளின கடுமை பொறுத்ததற்கு வெள்ளியாற சமைத்த குடம். குடகன்னியர் - குடம் தாங்கிய மனைவியர். யாவரும் துட்கென நடுங்க - காண்போர் அனைவரும் துண்ணென அஞ்சி நடுங்க. தூய்மையில் உட்குடை - தூய்மையில் உள்வாங்கிய; தூய்மையில்லாத. தூய்மையில் லாத உருவினையுடைய என்றுமாம்.

கவிமகன் கூறல்

புடைத்தென் நாயினைப் பொன்றுவித் தீர் ; உயிர்
கடுக்கப் பேர்த்தனார் ; தம்மின் ; கலாய்க்குற்றின
தடக்கை மீளிமை தாங்குமின் ; அன்றெனின்
உடைப்பென் கட்டுடம் என்றுரை யாடினான். உஉரு

இவ்வாறு இவன் வருத்தக் கண்டதும், சீவகன் விரைந்து
அவனிடம் போந்து நாயிழந்து. நிற்கும் அவனது துயரைத்
தேற்றி, அந்தணர்க்குத் துணைசெய்து அகற்றினான். பின்பு
அச் சீவகன் தன் தோழருடன் நாய் கிடந்தவிடம் அணுகி,
அதன் மனத்தே மறம் இல்லாமை யுணர்ந்து, அதனை செவி
யில் மந்திரமோதலுற்றான்.

நாய் தேவனுதல்

“நாயுடம் பிட்டிவண் நந்திய பேரொளிக்
காய்கதிர் மண்டலம் போன்றொளி கால்வதோர
சேயுடம் பெய்துவை ; செல்கதி மந்திரம்
நீயுடம் பட்டுநி னைமதி ” என்றான். உஉசு

இது கூறக்கேட்ட அந்த நாய் வால்குழைத்துத் தன்
உள்ளத்து உவகையைப் புலப்படுத்திற்று. அதன் செவியில்
ஐந்துமொழிகளாலாகிய மந்திரத்தை ஒதிப் பின் வருமாறு
கூறினன்.

உறுதிமுன் செய்த தின்றி
யொழுகினேன் என்று நெஞ்சின்
மறுகல்நீ ; பற்றொடு ஆர்வம்
விட்டிடு ; மரண அச்சத்து

உஉரு. புடைத்து - அடித்து. பொன்றுவித்தீர் - உயிர்போகுகின்றீர்.
பேர்த்தனார் தம்மின் - மீட்டுத் தருவீராக. கலாய்க்க உறின - கலாம்
செய்ய நினைக்கின். தடக்கை மீளிமை - பெரிய கையினது வலி. கட்டுடம்
உடைப்பென் - கட்டுடத்தைப் போட்டு உடைப்பேன்.

உஉசு. இட்டு - நீங்கி. நந்திய - வளர்ந்த. காய்கதிர் மண்டலம் -
நிலவு காயும் கதிர்களையுடைய திங்கள். கால்வது ஓர் - விளங்குவதாகிய
ஒரு. சேயுடம்பு - பெரியவுடம்பு. செல்கதி மந்திரம் - உயர்கதிகு
உய்ப்பதொரு மந்திரம். உடம்பட்டு - ஒருப்பட்டு.

இறுகல்ரீ ; இறைவன் சொன்ன
ஐம்பத அமுத முண்டால்
பெறுதிநற் கதியை என்று
பெருநவை அகற்றி னானே.

உஉஎ

மனத்திடைச் செறும்பு நீங்கி மறவலை யாகி ஐந்தும்
நினைத்திடு ; நின்கண் நின்ற நீனிற வினையின் நீங்கி,
எனைப்பகல் தோறும் விள்ளா இன்பமே பயக்கும் என்றுற்கு
அனைப்பத வமிர்தம் நெஞ்சின் அயின்றுவிட் டகன்ற தனறே.

நாயுடம்புவிட்டு நீங்கித் தேவவடிவு பெற்றதும், அத்
தேவன் சீவகன் முன்னே தோன்றித் தன் நன்றி கூறுமுகத்
தால் தான் சுதஞ்சணன் என்னும் தேவன் என்றும், தன்
னுலகும் உலகிற் போகமும் சீவகன் அடியில் வைப்பதாகவும்
சொன்னான். அவனைக் கண்டும் உரையைக் கேட்டும் வியப்
பும் நன்மதிப்பும் கொண்டு சீவகன், தனக்குப் பிறவாற்றால்
ஒரு குறையும் இல்லையென்றும், ஒருசால் தன்னைப் பகைவர்
வளைத்துக்கொள்ளாமிடத்துத் தனக்குத் துணை செய்வது
அமையும் என்றும் விடையிறுத்தான்.

தேவன் விடைபெற்றேகல்

இன்னிழல் இவரும் பூணன் இருவிசும பிவர்த வுற்றுப்
பொன்னெழு வனைய தோளாற் புல்லிக்கொண் டினிய கூறி

உஉஎ. முன உறுதி செயததினறி - முனபு உயிராகு உறுதி தரும்
வினைசெயயாதே. மறுகல் - மனததே கலகமகொள்ள வேண்டா. பற்று -
உள்ள பொருள்மேற செலலும் ஆசை. ஆரவம் - பெறக்கடவ பொருள்மேற
செலலும் ஆசை. விட்டிடு - விட்டொழிக. மரணவச்சதது இறுகல் -
இறத்தற்கண் உள்ள நோயவாய வீழ்நது நிலைபெருதே. இறைவன் -
அருகன். ஐம்பத வமிர்தம் - ஐந்து பதமாகிய அமிர்தம் ; பஞ்சாஸ்தி
காயம் என்றும் மந்திரம். பெறுதி - பெறுக. நவை - துன்பம்.

உஉஅ. செறும்பு - செறறம். நீங்கி - நீங்கி. மறவலையாகி - மற
வாமல். நீனிற வினை - கரிய திவினை. எனைப் பகல்தோறும் - உள்ளநாள
எத்துணை அத்துணை நாளெல்லாம், விளளா - நீங்காத. அனைப்பத வமிர
தம் - அந்த ஐந்து பதமாகிய மந்திரம். அயின்று - நினைத்து. விட்டு -
நாயுடம்பை விட்டு.

“நின்னிழல் போல நீங்கேன் ; இடர்வரின் நினைக்க ” என்று மினனெழுஉப் பறப்ப தொத்து விசம்பிவார் தமரன செனருன.

தேவன் சென்றதும் சீவகனும் அவனுடைய தோழரும் அவ்விடத்து நின்றும் போய்விட்டனர். நகரமக்கள் நீர் விளையாட்டு முடிந்ததும் நகரத்திற்குச் செல்லலுற்றனர். சிவிகைபூர்ந்து செல்வார் பலர் ; தேர்மீது செல்வார் பலர் ; வேறு பலர் ஏனை ஊர்தி இவர்ந்தும் ஏகலுற்றனர். செல்லும் பொழுது அரசனது பட்டத்து யானையாகிய அசனிவேகம் என்பது மதம்பட்டுப் பாகர் அடக்க அடங்காது பிளிறிக் கொண்டு ஓடலுற்றது. கூடியிருந்த ஆடவரும் மகளிரும் நாற்றிசையும் வீற்று வீற்றாக ஓடி உயிர் தப்புவாராயினர். அவ் யானை குணமாலையும் அவளது தோழியும் இருந்த பக் கத்தை நோக்கி வரத்தொடங்கி விரைந்து நெருங்குவ தாயிற்று. இந் நெருக்கடியில் விரைந்தோட மாட்டாது குண மாலே நெஞ்சு கலங்கினாள்.

குணமாலையின் தோழி யானை முன் நிற்கல்

கருந்தடங் கண்ணி தன்மேல காமுகர் உள்ளம் போல இருங்கனி றெய்த வோடச் சிவிகைவிட் டினைய ரேக அரும்பெற லவட்டுத் தோழி, “ஆடவர் இல்லை யோ?” என்று ஒருங்கை யுச்சிக் கூப்பிக் களிறறெறிர் இறைஞ்சி நின்றாள்.

நின்றவளது கருத்து இதுவேன்றல்

“என்னைக்கொன் றிவள்க ணோடும்
எல்லையில், ஒருவன் தோன்றி

உஉசு. இன்னிழல் இவரும் பூனை - இனிய ஒளி திகழும் பூனை களை யளிந்து தோன்றும் சுதஞ்சனன். இது தேவ வுடம்பின் பொலிவு. இவாதலுற்று - போகக் கருதி. பொன் எழு அனைய தோளான - பொற றாண் போலும் தோளையுடைய சீவகன். நினைக்க - என்னை நினைக்க. எழுஉப் பறப்பது - மறையாமல் எழுந்து பறப்பது. இவரந்து - உயரந்து.

உஉடு. கருந்தடங் கண்ணி - கரிய பெரிய கண்களையுடைய குண மாலே. எய்த ஓட - அணுகச் சென்றதாக. இனையா - சிவிகை சுமந்து வந்த ஆட்கள். விட்டு - கீழே வைத்துவிட்டு. அரும் பெறல் அவட்கு - சீவகனையன்றிப் பிறாககுப் பெறுதற்கரியவளாகிய அக் குணமாலைக்கு. என்று - என்று கூப்பாடு இட்டு. இறைஞ்சி - தலை கவிழ்த்து.

இன்னுயிரி இவனைக் காக்கும் ;

அன்றெனில் என்கண் மாய்ந்தால்
பிண்ணைத்தான் ஆவ தாக "

'என்றெண்ணிப் பிணைகொள் நோக்கி,

மின்னுப்போல் நுடங்கி நின்றாள்,

வீததை கொம்பொ டொப்பாள். உருக

குணமாலை நிலையைச் சீவகன் காண்டல்

மணியிரு தலையும் சோத்தி வான் பொனின் இயன்ற நாணல்
அணியிருங் குஞ்சி யேறக் கட்டியிட்டலங்கல் சூழ்ந்து
தணிவரும் தோழர் சூழத் தாழ்குழை திருவில் வீசப்
பணிவரும் குரிசில செல்வான பாவையது இடரைக கண்டான். உருஉ

சீவகனது உட்கோள்

பெண்ணுயிரி அவலம் நோக்கிப் பெருந்தகை வாழ்விற சாதல்
எண்ணினன் எண்ணி நொய்தா இனமலர் மாலை சுற்றா,
வண்ணப்பொற கடகம ஏற்றா, வார்ச்சில் தானை வீக்கா,
அண்ணலங் களிற்றை வையா ஆததுமேல் ஓடி னுனே. உருஉ

உருக. இவன்கண் ஓடும் - இவளிடத்தே யோடும். எலையில் -
அமயத்தில. இன உயிர் இவனைக் காக்கும் - இனிய உயிர்போலும் இக்
குணமாலையைக் காப்பான். என் கண் மாய்ந்தால் - என உயிரி மாபு
மாயின. ஆவதாக - ஆவது ஆகுக ; அதுபற்றிக் கவலையிலலை. பிணை
கொள் நோக்கி - மானபிணைபோலும் பாவையையுடைய தோழி.
நுடங்கி - நடுங்கிக்கொண்டு. வீ ததை கொம்பு - பூக்கள நிறைந்த கொம்பு.

உருஉ. இருதலையும் மணிசோத்தி - இருபக்கத்திலும் மணியழத்தி.
வானபொனின் இயன்ற நாண் - உயர்ந்த பொனனால் செய்யப்பட்ட கயிறு,
குஞ்சி - தலைமயிரி. ஏறக் கட்டி - தூக்கிக் கட்டி. தணிவரும் தோழர் -
அன்பு குறையாத தோழர். வில - ஒளி. பணிவரும் குரிசில - பிறரால்
வணக்கலாகாத சீவகன்.

உருஉ. பெண் உயிர் அவலம் - பெண்ணுருத்தி உயிர் இழப்பது
நோக்கி, வாழ்வின் சாதல் எண்ணினன் - பார்த்துப்பின் இருந்து வாழ்தலி
னும் தான் சாவதே பெருந்தகைமை என எண்ணினான் ; அவன் பெருந்
தகையாதலின், நொய்தா - உடனே (விரைவாக). பொற்கடகம் -
ஆடவரணியும், பொனனால் செய்த ஒருவகைத் தொடி. வார்ச்சின-ரீண்ட
கச்சினால். தானை - உடை. வீக்கா - இறுக்க கட்டிக்கொண்டு. வையா -
வைதுகொண்டு. ஆர்த்து - ஆர்ப்பரித்து. மேல் - களிற்றின்மேல்.

குணமாலேமேலும் அவன் தோழிமேலும் பார்வைவைத்துச்
செல்லும் யானை வேறுபக்கம் திரும்புமாறு அதன்
மத்தகத்திற் பாய்ந்து அவர்களைச் சீவகன் உய்வித்தல்

படமவிரி நாகம் செற்றுப் பரீய்தரு கலுழன் போல
மடவர லவனைச் செற்று மதக்களிறு இறைஞ்சும் போழ்தில்,
குடவரை நெற்றி பாய்ந்த கோளரி போன்று வேழத்து
உடல்சினம் கடவக் குப்புறா உருமென உரறி யாததான. உருசு

கூற்றென முழங்கிக் கையால
கோட்டிடைப் புடைப்பக் காய்ந்து
காற்றென வுரறி நாகம்
கடாம்பெய்து கனலின் சிறி
ஆற்றலங் குமரன் தனமேல
அடுகளி றோட, அஞ்சான,
கோற்றொடிப் பாவை தனனைக்
கொண்டுய்யப் போமின எனான. உருரு

சீவகன் யானையொடு பொருது அதனைக் கொல்லாது
நெடுந்தொலைவு செல்லவிடுத்தல்

மதியினுக் கிவாந்த வேக மாமணி நாகம் வலலே
பதியமை பருதி தன்மேல் படமவிரித் தோடி யாங்குப்

உருசு. நாகம் - நாகப்பாம்பு. செற்று - சிதைத்து. கலுழன் -
கருடன. மடவரலவனை - இளையளாகிய தோழியை, செற்று - செறுத்து.
இறைஞ்சும் போழ்தில் - சிறிது தலை குனியும்பொழுது. குடவரை -
ஞாயிறு மேற்றிசையில மறையும் மலை. நெற்றி - உச்சி. கோளரி -
சிங்கம். உடல் சினம், வீணைத்தொகை. குப்புறா - குதித்து. உரும் -
இடி. உரறி - முழங்கி.

உருரு. கோட்டிடைப் புடைப்ப - இரு கொம்புகட்கும் இடையே
கையால் புடைக்க. காய்ந்து - (களிறு) சினந்து, காற்றென - குறைக
காற்றுப்போல. நாகம் - யானை. கடாம் - மதகீர, கனலின் - நெருப்புப்
போல. ஆற்றலம் அம் குமரன் - வலிமிகக் இளையனான சீவகன். அஞ்சான -
அஞ்சானய; முற்றெச்சம். கோற்றொடிப் பாவை - குணமலை.

தோழிமேலும் குணமாலேமேலும் செல்கின்றதென்று அஞ்சினவன்,
அக களிறு தனனை நோக்கித் திரும்பிவிட்டமையின, அஞ்சானயினன். குண
மாலையைக் கொண்டு செல்வார அவன் தோழியையும் உடன்கொண்டு
போவராதலின், கோற்றொடிப் பாவையைக் கூறினான்.

பொதியவழி கோதை தன்மேல் பொருகளி நகன்று பொறநூர்க்
கதியமை தோளி னுனைக் கையகப் படுத்த தன்றே. உருசு

கையகப் படுத்த லேரூடும்
கார்மழை மின்னி னெய்தா
மொய்கொளப் பிறழ்ந்து முத்தார்
மருப்பிடைக் குளித்துக் காற்கே
ழையென அடங்கி வல்லான்
ஆடிய மணிவட டேய்ப்பச்
செய்கழற் குரிசி லாங்கே
கரந்துசேண் அகற்றி னுனே. உருசு

இங்ஙனம் யானை சேணிற் சென்றதும், சீவகன் குண
மாலையை நேரிற் கண்டு அவளது அழகில் தன் கருத்தை
யிழந்து தனியே உய்யானத்தை யடைந்தான்; இப்பால் குண
மாலையையும் அவள் தோழியர் தம் கடி மனைக்குக் கொண்
டேகினர். அவள் மனத்தும் சீவகன்மேல் பெருங் காதல்
எழுந்து வாட்டலுற்றது. இதன் உண்மையறியாத அவள்
தாய் விரயமாலை, “நெடிது விளையாடியதனால் இவட்கு இம்
மெலிவு உளதாயிற்றுப்போலும்” என்று நினைந்து தகுவன
பல கூறி, குணமாலை வளர்த்த கிளியை அவட்குக் காட்டி,
“நின்னை நின் கிளி அழையாநின்றது; சென்று பாஅலுட்

உருசு. மதியினுகு - திங்களைக் கையகப்படுத்தற்கு. இவாநத -
விருமபிய, மாமணி நாகம் - கரும்பாமபு. வல்லே - சட்டென. பதியமை
பருதி - போகின்ற ஞாயிறு; இருததல தவிராத பருதி. பொதியவழி
கோதை - அரும்பவிறத பூவால தொடுத்த மாலையணிந்த குணமாலை.
அகன்று - போவது நீங்கி, கதி அமை தோளினை - வனமைக்கு இட
மாய அமைந்த தோளினையுடைய சீவகன். கையகப்படுத்தது - கைக்
குள்ளே அகப்படுத்திற்று.

உருசு. கார்மழை மின்னின் நொய்தா - கார் முகிலில் மறையும்
மினனலைப்போல விரைவாக. மொய்கொளப் பிறழ்ந்து - உடம்பு
மென்மைகொண்டு வளைந்து புரிகது. மருப்பிடைக் குளித்து - கொம்பு
களின் இடையே நுழைந்து. ஐயென அடங்கி - கண்டோர் வியப்பெயது
மாறு ஒடுங்கி. வல்லான் - வட்டாடுவதில் வல்லவன். ஏய்ப்ப - ஒப்ப.
செய்கழல் குரிசில் - செவ்விய கழலணிந்த குரிசிலாகிய சீவகன். ஆங்கே -
அப்பொழுதே. சேண் - தொலைவிலே. வட்டேயப்பக் கரந்து போயச்
சேணகற்றினான் என்க.

டுக ” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள். தனித்திருந்த குணமலை யுள்ளத்தே சீவகன் பொருட்டு எழுந்த வேட்கைத் தீ அவளது உள்ளத்தையும் உயிரையும் உடலையும் வெதுப்ப, அவள் பெரிதும் ஆற்றாளாயினள். பின்பு அவள் தனக்குள்ளே பலவாறு நினைக்கலுற்றாள்.

குணமலை பெண் பிறப்பைப் பழித்தல்

கையி னுல்சொலக் கண்களிற் கேட்டிடும்
மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேன் ;
செய்த வம்புரி யாச்சிறி யார்கள்போல்
உய்ய லாவதோர் வாயிலுண் டாங்கொலோ. உ௩அ

கண்ணும் வாள்அற்ற ; கைவளை சோருமால் ;
புண்ணும் போன்று புலம்பும்என் நெஞ்சரோ ;
எண்ணில் காமம் எரிப்பினும் மேற்செலாப்
பெண்ணின் மிக்கது பெண்ணலது இல்லையே. உ௩க

இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்த இக்குணமலைக்கு ஒரு நினைவு தோன்றிற்று : தன் கிளியைச் சீவகன் பால் தூதுவிட நினைத்தாள். அதனை அக் கிளியிடம் உரைப்ப, அதுவும் அதற்குடன்பட்டு அவன் இருக்குமிடம் சென்றது. ஆங்கே, சீவகன் அரசவாமுன் அஞ்சி நடுங்கித் துவண்ட குணமலை வடிவே அவன் முதன்முதலாகப் பெற்ற காட்சியாதலால், அதனையே மனக்கண்ணிற் கண்டு பெருவேட்கை

உ௩அ. கையினுல் சொல்ல - கையாற் காட்டும் சைகையால் மனக்குறிப்பை வெளிப்படுத்த. அவற்றைக் கண்ணாற் கண்டே அறிய வேண்டுதலால், “ கண்களில் கேட்டிடும் ” என்றார். மொய்கொள் சிந்தை - குறையெல்லாம் செறிவு கொண்ட மனம், மூங்கை - ஊமை, செய்தவம் புரியா - செய்தற்குரிய தவத்தைச் செய்யாத. சிறியார் - சிறுமையுடையவர். சிறியார்களபோல மூங்கையுமாயினேன் என முடிக்க. வாயில் - நெறியுணர்த்தித் துணை செய்பவா.

உ௩க. வாள் அற்ற - ஒளியிழந்தன. புண்ணும் போன்று புலம்பும் - நெஞ்சம் புண்ணுற்றது போல வருந்தும். எண்ணில் - ஆராயந்து பராக்ருமிடத்து. எரிப்பினும் - முழுக நின்ற சுட்டுக் கொளுத்தினாலும். மேற் செலாத - மேலொன்றும் செயதற்றிலலாத. பெண்ணின் மிக்கது - பெண் பிறப்பினும் கொடியது. பெண் பிறப்பின கொடுமைக்கு ஒப்பதும் மிக்கதும் வேறென்றும் இல்லை என்பதாம்.

யுற்று, மேனி மெலிந்து, அவ்வுருவினைத் தானே ஒரு கிழியில் எழுதி அதன் அழகிடை யீடுபட்டிருந்தான். அது போது அவன்பால் அழகொழுகும் வடிவினளாய காந்தருவ தத்தை வந்தாள். அவளைக் கிளி கண்டது.

* கிளி தனக்குள் எண்ணுதல்

“சிலம்பொடு மேகலை மிழற்றத் தேனினம்
அலங்கலுண்டு யாழ்செயும் அம்பொற் பூங்கொடி
நலம்பட நன்னடை கற்ற தொக்கும்இவ்
விலங்கரித் தடங்கணுள் யாவ ளாங்கொலோ. ௨௪௦

யாவளே யாயினு மாக ; மற்றிவள்
மேவிய பொருளொடு மீண்ட பின்னலால்
ஏவலாற் சேர்கலேன் ” என்று பைங்கிளி
பூவலர் சண்பகம் பொருந்திற் றென்பவே. ௨௪௧

**காந்தருவதத்தை சீவகன் எழுதி மகிழும் ஓவியத்தைக் கண்டு
புலந்து அவனோடு உரையாடுதல்**

“இதுஎன உரு?” என, “இயக்கி” என்றலும்,
“புதிதுஇது, பூந்துகில் குழல்கள் சோர்தலால் ;
மதுவிரி கோதையம் மாலை நின்மனம்
அதுமுறை இயக்கலின் இயக்கி யாகுமே.” ௨௪௨

௨௪௦. மிழற்ற - ஓலிக்க. தேன இனம் - வண்டினம். அலங்கலுண்டு - மாலையிலுள்ள தேனைக் குடித்து. யாழ் செயும் - யாழ்போல் முரலும். பூங்கொடி நடை கற்றது போல நடந்தேகும இத் தடங்கணுள் யாவளோ எனபது. விலங்கு அரித் தடங்கணுள் - குறுக்கிட்டுப் பரந்த செவவிரிகளையுடைய பெரிய கண்ணினையுடையாள்.

௨௪௧. மேவிய பொருளொடு - வந்த செயதியை முடித்துக்கொண்டு. பின்னலால் - பின்னே யன்றி. ஏவலால் - குணமாலை ஏவியவாறே உடனே. பூவலர் சண்பகம் - பூமலாநதுள்ள சண்பக மரம்.

௨௪௨. என உரு என - என்ன உருவம் என்று காந்தருவதத்தை கேட்க. என்றலும் - இயக்கியின உருவம் என்று சீவகன் சொன்னவுடன். புதிது - புதுமையுடையதாக வுளது. இயக்கிக் குத் துகிலும் குமுலும் சோர்வது கிடையாது. மது - தேன. அம் மாலை - அக் குணமாலை. மனம் முறை இயக்கலின் . மனத்தை முறையே ஆற்றமை மிகுமபடி இயக்குதலால். இயக்கியாகுமே - இயக்கியே யாகும் ; ஆகும் - ஆவாள். சீவகன் கூறிய இயக்கி எனனும் சொல் வடசொற் சிதைவு. யக்ஷி தேவதை. தத்தை கூறியது தமிழ்ச்சொல்.

சீவகன் அவன் சினம் தணிவிப்பான் கூறுதல்

பாவைநீ புலவியில் நீடல; பாவியேற்கு
ஆவியொன்று இரண்டுடம் பல்லது; ஊற்றுநீர்க்
கூவல்வாய் வெண்மணல் குறுகச் செல்லுமே
மேவிப்பூங் கங்கையுள் விழைந்த அன்னமே? உசந

அக் கூற்றல் அவன் புலவி மிகுதல்

பேரினும் பெண்டிரைப் பொருது சேறுவாள்,
நேர்மலர்ப் பாவையை நோக்கி, நெய்சொரி
கூரழல் போல்வதோர் புலவி கூர்ந்ததே,
ஆர்வுறு கணவன்மாட் டமிர்நின் சாயறகே. உசச

இது கண்டு சீவகன் ஆற்றுகு பல பணிமொழிகள்
இரந்து கூறினன்; அவன் சினம் தணியாது அவனைத்
தணிப்பவிட்டுத் தன் உறையுளை யடைந்தான். “இதுவே
தக்க காலம்” என வுணர்ந்த அக் கிளி அவனை யடைந்தது.
அவனும் அதனை அன்போடு வரவேற்று, வரவின் காரணம்
வினவினன்.

கிள்ளை விடையிறுத்தல்

மையலங் களிற்றொடு பொருத வணபுகழ்
ஐயனைச் செவ்விகண டறிந்து வமமெனப்

உசந. புலவியில் நீடல-புலததலை நீட்டியாதே. பாவியேற்கு-பாவி
யாகிய எனக்கு. ஆவியொன்று - சின உயிரே எனக்கும் உயிராவது.
நமமிருவாக்கும் உயிரொன்று; உடம்பு இரண்டு. கங்கையுள் மேவி
விழைந்த அன்னம் - கங்கை யாற்றை மேவி அதனை விருமபி யுறையும்
அன்னம். கூவல்வாய் வெண்மணல் ஊற்று நீர் - குளத்திடத்து வெண்
மணலில் சுரந்து நிற்கும் ஊற்று நீர். செல்லுமே - ஏகாரம் வினா.

உசச. பெண்டிரைப் பேரினும் - வேறு பெண்டிரின் பெயர்
சொன்னாலும். சேறுவாள் - சேறுகின்றவளாகிய தத்தை. நேர் மலர்ப்
பாவையை - ஒத்த மலர் சூடிய பாவை போன்ற குணமால் வடிவத்தை.
நோக்கி - பார்த்ததனால். நெய் சொரி கூரழல் - நெய் சொரிவதால் மிகு
எழும் நெருப்பு. ஆர்வுறு கணவன் - மிக்க காதலுடைய கணவனாகிய சீவ
கன். அமிர்நின் சாயல் - அமிழ்தம் போலும் மெனமையிளையுடைய கார்
தருவதத்தை.

பையர வல்குலெம் பாவை தூதொடு
கையிலங் கெஃகினாய் ! காண வந்ததே.

உசடு

சீவகன் ஹினவுதல்

வெஞ்சின வேழ முண்ட வெள்ளிலின் வெறிய மாக
நெஞ்சமும் நிறையும் நீல நெடுங்கணற் கவர்ந்த கள்வி
அஞ்சனத் துவலை யாடி நடுங்கினுள் நிலைமை யென்னை ?
பைஞ்சிறைத் தத்தை ! என்னப் பசங்கிளி மொழியு மன்றே.

குணமாலைவின் வேட்கைமிருதியும் ஆற்றுமையும்
சொல்லி, மேலும் அக் கிளி கூறல்

“கன்னிய ருற்றநோய் கண்ண னார்க்கும்அஃது
இதினனதென் றுரையலர், நாணி னதலான் ;
மன்னுமயான் உணரலேன் ; மாதர் உற்றநோய்
துன்னிநீ அறிதியோ தோன்றல !” என்றதே. உசஎ

சீவகன் கூறுவது கேட்டுக் கிளி கூறல்

“சொல்ம ருந்துதந் தாய்!சொல்லும் நின்மனத்து
என்அ மர்ந்தது உரைத்துக்கொள் நீ”என,

உசடு. மையலங்களிற்று - மதமபட்டு மயங்கிப் போந்த யானை.
வண்புகழ ஐயன - வளவிய புகழ் படைத்த சீவகன, செவ்வி - காலம்.
வம் என - வருக என்று. பை அரவு அலகுல் - படத்தையுடைய பாம்பின்
படம் போன்ற அலகுல், இலங்கு எஃகினாய் - விளங்குகின்ற வேலையுடையாய்.

உசசு. வேழமுண்ட . . . வெறியமாக - யானைத்தீ யென்னும்
நோயுற்ற விளம்பழம் உளளகம் வெறுவிதாவதுபோல நெஞ்சம் நிறை
முதலியன இன்றி வெறுவிதாமாறு. நீலம் - கருமை. பிறா அறியாமல்
கண்ணிலு கவாந்துகொண்டாளாதலின் “கள்வி” யென்றான். யானை
முன குணமாலை நடுங்கி நின்ற காலத்தில், அவள் கண்கலுழந்து நீர்
அரும்ப மெய் வியர்வை போடிப்பக கண்டது நீனைவில இருப்பதால்,
“அஞ்சனத் துவலையாடி நடுங்கினுள்” என்றான். பைஞ்சிறைத் தத்தை -
பசிய சிறகுகளையுடைய கிளியே.

உசஎ. உற்ற நோய் - தாம் உற்ற காம நோயை. கண்ணனார்க்கும் -
கண்போன்ற தோழியாக்கும். இன்னது - இதனைமைத்து. நாணின்
ஆதலால் - உயிரினும் சிறந்த நாணம் தோன்றித் தடுப்பதனால். மன்னும் -
மிகவும். துள்ளி - நெருங்கிச் சென்று. அறிதியோ - அறிவாயோ.

“வில்லி மிர்ந்தநின் வீங்கெழில் தோள், அவட்கு
இன்ம ருந்து ; இவை வேண்டுவல் ” என்றதே. உசஅ

சீவகன் தன் உடன்பாடு உரைத்தல்

“பொற்குன் றுயினும், பூம்பழ னங்களுக்குத்
நெற்குன் றுமபதி நேரினும் தன்னையான்
கற்குன் றேந்திய தோளினை கண்ணுறீஇச்
சொற்குன் று ; புணர் கேன் ; சொல்லு போ ” என்றுன்.

கிளி ஒலை பெற்றுப் போதல்

“சேலை வென்றகண ணட்கு இவை செப்பரிது ;
ஒலை யொன்று எழு திப்பணி நீ ” என,
மாலை மார்பன் கொடுப்பத் தினைக்குரல்
ஒலை யோடுகொண் டோங்கிப் பறந்ததே. உரு௦

கிளி நீங்கிய பின் சீவகன் தத்தையிருந்த பெருமனைக்
குச் சென்று காண, அவள் பூம்புடவை யொன்றால் தன்

உசஅ. சொல மருந்து - சொல்லாகிய மருந்து. குணமலை சொல
லும் சொலலை மருந்தெனினுள். சீவகனும் வேட்கையுற்று மெலிந்திருக்
கினருதைலின். அமாந்தது என் உரைத்துக்கொள் - பொருந்தியது
எதுவோ அதனை உரைத்துக்கொள். என - என்று சீவகன் மொழியவே.
வில்லிமீரந்த நின் வீங்கு எழில் தோள் - வில் சமந்தையுந்த நின்னுடைய
பெரிய அழகிய தோளே. இவை வேண்டுவல் - சொல வேண்டா ; இத
தோள்களையே அவட்கு வேண்டுமென வேண்டுவேன்.

உசக. பொற்குன்று - குன்றளவாகிய பொன். பூம்பழனங்கள் -
பூக்கள் நிரம்பிய நீர் நிலைகள், நெல் குன்றும் பதி - நெல் குன்றளவாகக்
குவியுமாறு விளையும் ஊர். நேரினும் - தரவேண்டுமெனினும். கற்குன்று
ஏந்திய தோள இனை - மலைபோல உயர்ந்த இரு தோள்கள். கண்ணுறீஇ -
சோததி. புணர்கேன் - புணருவேன். சொல்குன்று - இச் சொற்கள் தவற
மாட்டா.

“கிழவி முன்னாத் தற்புகழ கிளவி, கிழவோன் வினைவயின் உரிய
வென்ப ” (தொல். கறபு, 40) என்பதன் கருத்தால், சீவகன் தன் தோள்கை
“கற்குன்றேந்திய தோள் ” என்றது அமையும்.

உரு௦. சேலை வென்ற - சேல மீனை ஒத்த. செப்பு அரிது - கூறு
தல் முடியாது. எழுதிப் பணி - எழுதித் தந்தருள்க. என - என்று கிளி
கேட்கவே, தினைக்குரல் ஒலையோடு - தினைக்கதிரில் வைத்துச் சுருட்டித்
தந்த ஒலையுடன், ஒங்கி - உயர்ந்து.

மேனி முழுதும் போர்த்துக்கொண்டு புலவியால் கண்
மூடாது விழித்துக் கிடந்தாள். அவன் அவளது புலவி
தீர்த்து மகிழ்வித்தான். இப்பால்,

கிளியைத் துதுவிடுத்துக் குணமாலை வருந்தி நின்றல்

தனதுணைவி கோட்டியினில் நீங்கித் தனியிடம்பார்த்து
இனதுணைவற சேர்வான இருந்ததுகொல்! போந்ததுகொல்!
சென்றதுகொல்! சேர்ந்ததுகொல்! செவ்வி யறிந்துஉருகும்
எனதுணைவி மாற்றமஇஃது என்றதுகொல்! பாவம்!! உருக
செந்தாப் பசங்கிளியார் சென்றார்க்கோர் இன்னுரைதான்
தந்தாரேல் தந்தார்என் இன்னுயிர்;தாம் தாராரேல்
அந்தோ குணமாலைக்கு ஆ!தகாது என்றுஉலகம்
நொந்துஆங்கு அழமுயன்று நோற்றானும் எய்துவனே.உருஉ

கூடலிழைத்தல்

சென்றார் வரைய கருமம் செருவேலான்
பொன்தாங் கணியகலம் புல்லப் பொருந்துமேல்,
குன்றது கூடுகஎனக் கூறிமுத்த வார்மணலமேல்
அன்றுஆங்கு அணியிழையாள் ஆழியிழைத் தானே. உருங்

உருக. கோட்டியினில் - கூடியிருக்கும் இருப்பிலிருந்து. சோவான,
இடம் பார்த்து இருந்ததுகொல் என இயையும். துணைவி - காந்தருவ
தத்தை. போந்தது சொல் - செவவி பெருமையால் வறிதே வந்து விட்
டதோ. சென்றது கொல் - காலம் பார்த்துப் பொறுத்துச் சென்றதோ.
உருகும் - காமததியால் உருகும். துணைவி - சண்டுக குணமாலை மேற்று.
பாவம் - என கிளிபிள்ளையும் யானும் பட்டது என என்றும் குறிப்பு.

உருஉ. செந் தா - கிளியின கழுத்தில் தோன்றும் வரைகள். கிளி
யா, உயர்த்தகண வந்தது. என இன உயிர் தந்தா - நீங்கும் நிலையி
லுள்ள என இனிய உயிர் நீங்கா வகையைத் தந்தாராம். தகாது - குண
மாலைக்கு இவ் விறந்துபாடு தகாதே என்று. நொந்து அழ - உளம்
வருந்தி அழ இறப்பேன். ஆங்கு முயன்று நோற்றானும் எய்துவன் - சுர
மஞ்சரிபோல முயன்று தவஞ்செய்தாயினும் அவரை எய்துவேன்.

உருங். சென்றார் வரைய கருமம் - ஒரு வினையின் விளைவு அதனை
முடிக்கப் போனருடைய அறிவின் அளவாயிருக்கும். செருவேலான் - சீவ
கன். பொன்தாங்கு அணி - பொனனாற் செயத பூண். அகலம் - மாப்பு.
புல்லப் பொருந்துமேல் - தழுவுதல் கூடுமாயின. முத்த வார் மணல் -
முத்துகளாகிய ஒழுகிய மணலமேல். அன்று ஆங்கு - அன்றே அப்
பொழுதே. ஆழி - வட்டம் (கூடல் வட்டம்).

கிளி வருதல்

பாகவரை வாங்கிப் பழுதாகில் பாவியேறகு
ஏகுமால் ஆவி ; எனநினைப்பப் பைங்கிளியார் ,
மாகமே நோக்கி மடவாளே அவ்விருந்தா
ளாகுமயான் சோவல் எனச்சென் றடைந்ததே. ௨௫௪

கிளியை இனிது வரவேற்றவள் அது கோணர்ந்த ஒலையைக் காண்டல்

தீம்பா லமிர்தூட்டிச் செம்பொன் மணிக்கூட்டில்
காமபேர் பணைத்தோளி மென்பறவை கண்படுப்பித்து
ஆம்பால் மணிநாம மோதிரந்தோட் டையெனனத்
தேம்பா எழுத்தோலை செவ்வனே நோக்கினாள். ௨௫௫

சீவகன் விடுத்த ஒலை

கொடுஞ்சிலையான் ஒலை . குணமலை காணக !
அடுத்துயரம் உள்சுடவெந்து ஆற்றாதேன் ஆற்ற
விடுத்த சிறுகிளியால விம்மலநோய் தீர்ந்தேன் ;
நெடுங்கணாள் தானும் நினைவகலவா ளாக. ௨௫௬

௨௫௪. பாகவரை வாங்கி - வட்டத்தில் பாதியளவில் தேர். பழு
தாகில் - இக் கூடல் கூடாதாயின. நினைப்ப - குணமலை நினைக்கையில்.
மாகம் - வானம். நோக்கி அவ்விருந்தாள் - பார்த்துக்கொண்டிருந்த
அவள். மடவாளே - மடப்பம் பொருந்திய குணமாலையே. தான நீங்
கிய காலத்தினும் திருமப வருங்காலத்தில் அவள் மேனி மிக வேறுபட்டிருந்
தமையின, இனி இவ்வாறு ஐயுற்றடைவதாயிற்று.

௨௫௫. தீம்பால் - இனியபால். காமபு ஏர பணைத்தோளி - மூங்கில்
போலும் பருத்த தோளையுடைய குணமலை. ஆம் பால் - ஆகும் பகுதி
யினையுடைய. நாம மோதிரம் - சீவகன் பெயர் பொறித்த கணையாழி.
ஐயென்ன - விரைவாக. தேம்பா எழுத்து ஒலை - தேம்பாமைக (வருந்தா
மைக) கேதுவாகிய எழுத்துக்களையுடைய ஒலை.

௨௫௬. கொடுஞ்சிலையான் - இவ்வாறு சீவகன் தனனைக் கூறுதற்கு
அமைதி "பொற்குனராயினும்" (செய். 249) எனபுழிக் கூறினும், இன்னார்
ஒலை இன்னார் காண்க என்றல் முறை. அடுத்துயரம் - வருத்தும் காம
நோய். ஆற்றாதேன் - ஆற்றேனாகிய யான். விடுத்த - விடுத்த ; விகாரம்.
விம்மல மிகக் நினைவு - மிக்க வருத்தம்.

சுட்டஞ்சால் நீர்நிதியும் சுர்ங்குவளைப் பைந்தடஞ்சூழ்
மோட்டு வளம்சுரங்கும் ஊரும் முழுதிந்து
வேட்டார்க்கு வேட்டனவே போன்றினிய வேய்மென்றோள்
பூட்டார் சிலைநுதலாட் புல்லா தொழியேனே. உருஎ

குணமாலை மனந்தேறித் தெய்வம் பரவுதல்

“பாலவியும் பூவும் புகையும் படுசாநதும்

காலவியாப் பொன்விளைக்கும் தந்தும்மைக் கைதொழுவேன ;
கோலவியா வெஞ்சிலையான் சொறகுன்றா னாகளனவே
நூலவையார் போல்நீங்கள் நோக்குமினே” எனருள். உருஅ

இஃது இவ்வாறாக, குணமாலையின் பேற்றோர், அவளது
தாய்க்கு மூத்த தமையன் மகனுக்கு அவளை மணம் புணர்க்
கக் கருதினர்; இச் செய்தியை யறிந்த செவிலித்தாய் குண
மாலைக்குக் கூறினள். இதனைக் கேட்கப்பொறுத குணமாலை
தன் இருகையாலும் இருகாதுகளையும் பொத்திக்கொண்டு
வருக்தினுள்.

உருஎ. சுட்டம் சால் - அறநெறியே சுட்டுதற்கமைந்த. நீர்நிதி -
மிகக் செலவம். சாங் குவளை - குளிர்ந்த குவளைகள். பைந்தடம் - பசிய
நீர்நிலை. மோட்டு வளம் - பெரிய வளம். முழுது சுநது - விரும்புமாறே
குறைவறக் கொடுத்து. வேட்டார்க்கு.....மென்றோள் - அரிய பொருள
களை விரும்பினருக்கு விரும்பியவாறே அவற்றைப் பெற்றாற்போல இனிய
வாகிய மெல்லிய தோள். பூட்டார் சிலைநுதல - நாறுல பூட்டப்பட்ட
விலபோலும் நுதல.

உருஅ. பாலவி - பாற பொங்கல, சாநது - சந்தனக் கலவை.
கால அவியா விளக்கு - காற்றால் அவியாத விளக்கு; மணி விளக்கு.
உம்மை - எழுத்துக்களாகிய தெய்வங்களை. கோல அவியா வெஞ்சிலை -
அம்பு இடைவிடாமல் எய்தினற கொடிய வில. சொற குன்றாக - எழுத்
துக்களாகிய தஞ்சொல தவருணியினும். நூலவையார்போல - அற நூல்களை
யோதிய பெரியோர்போல. நோக்குமின - இடையூறின் றிச சொல்லிய
வாறே செய்வானாக வென்று கருதி நோக்குமின. “நீங்கள் என்று எழுத்
துக்களை; அவற்றின் தனமையும் வடிவும் ஆசிரியாக்கலது உணரலாகா
மையின், நூலில (இலக்கண நூலில) விளங்கக் கூற்றிறலரேனும், சமய
நூல்களிற கூறுதலின், அவ்வெழுத்துக்களைத் தெய்வமென்றே கொள்க.”
இவ்வெழுத்துக்கள் சீவகன் ஓலைவில எழுதிய எழுத்துக்கள், அவற்றைப்
பார்த்தே இது கூறுகின்றான்.

குணமலை மறுத்துரைத்தல்

“மணிமதக் களிற்று வென்றான் வருத்தச்சொற் கூலி யாக
அணிமதக் களிற் றானுக்கு அடிப்பணி செய்வ தல்லால்,
துணிவதென்? சுடுசொல் வாளால் செவிமுதல் ஈரல்’ எனருள்.
பணிவரும் பவளப் பாவை பரிவுகொண்டனைய தொப்பாள.

“கந்துகப் புடையிற் பொங்கும கலினமா வல்லன காளைக்கு
எந்தையும் யாயும் நேரா ராய்விடின் இறத்தல் ஒன்றோ,
சிந்தனை பிறிதொன ருசிச் செய்தவம் முயறல் ஒன்றோ,
வந்ததால் நாளை” என்றாள் வடுவெனக் கிடந்த கண்ணாள்.

குணமாலையின் முதுக்குறைவு கேட்ட செவிலி, மகளின்
கற்பு நலத்தை வியந்து மகிழ்ந்து அவளது பெற்றோர்க்குச்
சொல்ல, அவர்களும் அவள் விருப்பியவாறே சீவகனுக்குக்
குணமாலையை மணம்புரிவிக்கத் தொடங்கிச் சான்றோர் நால்
வரை மகட்கோள் உரைத்தற்குக் கந்துக்கடன்பால் விடுத்
தனர். கந்துக்கடன் முதற்கண் அவர்களை இனிது வர
வேற்று மிக்க சிறப்புச் செய்தான்.

சான்றோர் மகட்கொடை நேர்ந்து உரைத்தல்

“யாம்மகள் ஈதும்; நீர்மகட் கொணமின் எனயாரும்
தாம்மகள் நேரார்; ஆயினும் தனனென் வரைமார்பில்

உருக. மணி மதக் களிற்று - பககத்தே மணி கட்டிய மத யானை,
வென்றவன் - வென்ற சீவகன், வருத்தச் சொல் கூலியாக - யானையை
அடத்த காலத்தில் இவனைக் “கொண்டயயப் போமின்” (செய, 235)
என்ற சொல்லிற்குக் கூலியாக. அடிப்பணி - தாழ்ந்து ஏவல் செய்வது.
சுடு சொல் வாள் - சுடு சொல்லாகிய வாள்வால். செவி முதல் ஈரல் - செவி
யிடத்தே அறுகக் வேண்டா. பணி . . . , ஒப்பாள - சீவகனைத் தவிரப்
பிறா எவரையும் பணிதல் இல்லாத, பவளத்தாற் செய்த பாவை வருத்தம்
கொண்ட தன்மையை யொத்தவளான குணமலை,

உசுடு. கந்துகப் புடையில் - பந்தினது புடைத்தல் போன்று.
கலின மா - வரா, கட்டிய குதிரை. வல்லன் - வலமுடைய, நேராராய
விடின் - மணம் செய்து தாராராயின். பிறிதொன்று - வேறொன்று. ஆகி -
ஆக. வந்ததால் - இரண்டில் ஒன்று எய்திவிட்டது. வடு - மாவடு. பிறிது
ஒன்றாதலாவது பெற்றோர் நினைவு கைகூடாது வேறாயப் போவது. தவம்
முயறல், தான சீவகனைப் பெறுதற்கு.

பூமகள் வைகும புண்ணியப் பொற்குன் றனையானு
யாம்மகள் நேர்ந்தோம இன்று ” என நாயகந் கவாசொ

கந்துக்கடன் மகிழ்ந்துரைத்தல்

“சுற்றார் வல்வில் குடுறு செம்பொன கழலாற்குக்
குறறேல செய்தும் காணையும யானும் ; கொடியாளை
மற்சேர் தோளான் தன்மரு மானுக் கருளசெய்யப்
பெற்றேன் ” எனன்ப் பேசினன் வாசம கமழ்தாரா

பின்பு அச் சான்றோர் கந்துகனுக்குச் சீவகன் ட
அடர்த்துக் குணமாலையைக் காத்ததும், அவன் அ
கருத்துற்றதையும் விளங்கக் கூறி விடைபெற்றுத்
மித்திரனையடைந்து நிகழ்த்தவனைத்தும் மொழி
பின்பு மணம் நேர்ந்த செய்தி சீவகற்கும் குணம்
தெரியவரவே, இருவரும் பெரு மகிழ்வெய்தினர். ம
குறிக்கப்பெற்றது.

திருமணம்

கரைகொன் றிரங்கும கடலின்கலி கொணடுகலலெ
முரசம் கறங்க முழவிமமவெண சங்கமராப்பப்

உசுக. மகட்கொணமின - எம் மகளை மணம் செய்து கொ
நேரா - வலியக கொடுப்பது இலலை. தாம் மகள் - தம் மகள் ;
வரைமாடி - மலைபோல உயர்ந்த மாடி. பூமகள் - திருமகள். ம
குன்று - புண்ணியமாகிய மலை. இன்று நோந்தேம - இன்று பு
யாகத் தந்தேம. நாயகன் - கந்துக்கடன். அவா - சென்ற
அவாகூறியவாறே இசு செய்யுள் கூறுகின்றது.

உசுஉ. சுற்றார் வல் வில-வரிந்து கட்டப்பெற்ற வலிய வி
நன்கு காய்ச்சப்பட்ட. குறறேல - குற்றேவல. செய்தும் -
கடவேம். கொடியாளை - கொடிபோன்ற குணமாலையை.
தோளான் - மற்போர பயின்ற தோளையுடைய குபேரமித்திரன்
செய்யப் பெற்றேன் - கொடுக்கப் பெற்றேன். வாசம - ந
தாரான் - தாரையுடைய கந்துக்கடன்.

குபேரமித்திரன் தானே மகட்கொடை நோதலாலும், கொ
தாமவே வேண்டுதலாலும் இங்ஙனம் கூறினார்.

பிரசம் கலங்கிற் றெனமாந்தர் பிணங்கவேட்டான்
விரைசென் றடைந்த குழலானை அவ் வேனிலானே. உசுந்

புலவி நுணுக்கம் சீவகன் மகிழ்ந்துரைத்தல்

பூவார் புனலாட்டினுள் பூநறுஞ் சுண்ணம்
பாவாய் பணைத்தோள் சுரமஞ்சரி. தோற்றாள் ;
காவாதவள் கண்ணறச் சொல்லிய வெஞ்சொல்
ஏவோ அமிர்தோ எனக்குஇன்று ? இது சொல்லாய். உசுசு

குணமலை புலத்தல்

நற்றோ ளவள்சுண் ணைநலம் சொலுவான்
உற்றீர், மறந்தீர் ; மனத்துள்உறை கின்றாள் ;
செறமுல்அரி தால் ; சென்மின் ; போமின் தீண்டாது ;
எற்றேஅறி யாதவர் ஏழையெ னோயான் ? உசுரு

தூமம்கமழ் பூந்துகில் சோர அசையாத்
தாமம்பரிந் தாடுதணை சாந்தம் திமிர்ந்திட்டு

உசுந். கரைகொன்று இரங்கும் - கரையை யலைத்து முழங்கும்.
கவிக்கொண்டு - ஆரவாரம் கொண்டு. கறங்க - முழங்க. முழவிமம் -
முழவோசை மிக. வெண சங்கம் - தவளச சங்கு ; இது மங்கல முழக்கம்.
பிரசம் கலங்கிற்றென - வண்டின கூட்டம் கலங்கியது போல. பிணங்க -
நெருங்க. விரை - மணம். அவ வேனிலான - நுதல் விழிகு அழியாத
காமன போன்ற சீவகன் ; அழிந்த காமனுக்கு உருவிலையாதவன் இங்ஙனம்
கூறினார்.

உசுசு. பூவார் புனல் - பூக்கள் மிதக்கும் தண்ணீர். பூ - அழகிய.
பணை - மூங்கில். காவாது - சொற்பயன நோக்காது. கண அற - இரக்க
மின்றி. வெஞ்சொல் - வெவ்வித சொல். ஏவோ - துன்பம் தருவதோ,
அமிர்தோ - இன்பம் தருவதோ.

வென்றவரே புனலாடுக என்றதனால், குணமலை புனலாடியதும்,
யானை யெதிர்ப்பட்டதும், சீவகனைக் காண்பதும், பின்பு கூட்டமும் பெறு
தலின, “ காவாது அவள் சொல்லிய ” என்றான்.

உசுரு. நற்றோளவள் - நல்ல தோளையுடைய சுரமஞ்சரி. சொலு
வான் உற்றீர் - சொல்லுதற்கே முதற்கண் கருதினீர். உறைகின்றாள் - இருக்க
கின்றாள். செறமுல் அரிது - அவள் சினங்கொண்டால் அதனைத் தீர்ப்பது
அரிது. சென்மின் - இவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்லுமின். இவ்வாறு சொன்
னதும் சீவகன் அவளைத் தீண்டலுற்றமையின. “ தீண்டாது போமின் ”
என்றான். எற்றே - எனனே. அறியாத - நுமக்கு வரும் வருத்தம் நீளந்து
வருந்தாத. ஏழை - அறிவிலி.

ஏமன்சிலை வாணுதல் ஏற நெருக்காக்
காமன்கணை யேர்கண் சிவந்து புலந்தாள்.

உசூசு

சீவகன் புலவி தீர்த்தல்

மின்னேர் இடையாள் அடி வீழ்ந்தும் இரந்தும்
சொல்நீர் அவள் அற்பழ லுட்சொரிந் தாற்ற,
இந்நீரன கண்புடை விட்டகன்று இன்பம்
மன்னாந்து மதர்ப்பொடு நோக்கினள் மாதோ. உசூஎ

அன்று நீர்விளையாட்டுக்காலத்தே மதம் மிக்குக் குண
மாலையைக் கொல்லப்போந்த அசனிவேகம் என்னும் அர
சுவா, தான் சீவகனுக்குத் தோற்றோடி வந்த மானத்தால்,
மதம் தணிந்து, உணவு கொள்ளாது நாளும் மெலிவ
தாயிற்று. அதனை யறிந்த வேந்தனாகிய கட்டியங்காரன்,
“உற்றது என்?” என்று பாகரை வினவ, அவன் குறிப்
பறிந்து அப் பாகர், “நீர் விளையாடிய நாளில் சீவகன் இதற்
குச் சினமுண்டாக்கி யடர்த்தான்; அன்றுமுதல் இஃது
இவ்வாறு மெலிவதாயிற்று” என்றனர். வேடுவரை வெருட்டி
அவர் கவர்ந்து சென்ற ஆனிரையைச் சீவகன் மீட்டதுமுதல்
கட்டியங்காரனுக்குச் சீவகன்பால் பகைமையுண்டா யிருந்
தமையின், தன் வீரரை விளித்துச் “சீவகனை இன்னே
பிணித்துக் கொணர்மின்” என்று பணித்தான். வீரர் பலர்
சீவகன் இருந்த மனையை நோக்கி வந்தனர்.

வீரர் வரவைச் சீவகன் அறிதல்

திங்கள்சேர் முடியி னானும்

செலவியும் போன்று செமபொன்

உசூசு. தூமம் - அகிறபுகை. சோர - சிறிது நெகிழ. அசையா -
இறுகவுடுத்து. தாமம் - மாலை. பரிந்து - அறுத்து. ஆடு சாந்தம் -
பூசிய சாந்தம். ஏமன் சிலை - அம்பு தொடுக்கப்படும் வில. நுதல் - ஈண்டுப்
புருவத்தின் மேற்று. காமன் கணையோ - மலர் அம்பு போலும்.

உசூஎ. இரந்தும் - வேண்டியும். சொல்நீர் - சொல்லாகிய தன்னீர்.
அன்பு அழலுள் - அன்பாகிய நெருப்பிடத்தே. ஆற்ற - ஆறுமபடி செயய.
இந்நீரன - இத்தனமையான புலவிகளை. கண்புடை விட்டகன்று - கண்
களின் மதர்ப்பொடு பககத்தே நோக்கிக் கைவிட்டு. கண் மதர்ப்பொடு
கைவிட்டு என இயைக்க. மன ஆர்ந்து - மிக நிறைதலால்,

இங்குவார் கழலி னானும்
கோதையும் இருந்த போழ்தில்,
சிங்கவே றெள்ளிச் சூழ்ந்த
சிறுநரிக் குழாத்திறு சூழ்ந்தார் ;
அங்கது கண்ட தாதி
ஐயனுக் கின்ன தென்றாள்.

உசுஅ

சீவகன் வீரரை வினா

கடுகிய இளையர் நோக்கும் கண்ணிய பொருளும் எண்ணி
அடுகிலை யழல வேந்தி ஆருயிர் பருகற கொத்த
விடுகளை தெரிந்து தாளை வீக்கற விசித்து வெய்தாத்
தொடுகழல் நரல வீக்கிச “சொல்லுமின் வந்தது” என்றான்.

வீரர் தலைவனு மதனன் தான் வந்தது சொல்லுதலும் அது
கேட்டுச் சீவகன் சினந்துரைத்தலும்

“அடிநிலம் தருக என்றெம் ஆணைவேந் தருளிச் செய்தான் ;
வடிமலரத் தாரி னாய்நீ வரு”கென, வானின உச்சி
இடியரு மேற்றின் சீறி யிருநிலம் சுடுதற் கொத்த
கடிமதில மூன்று மெய்த கடவுளின் கன்னறு சொன்னான் :

உசுஅ. திங்கள் சோ முடியினுன - பிறைத் திங்கைச் சூடிய முடி
புடைய சிவன, செலவி - பாவதி. பொன இங்கு கழல் - பொன்னு
லாகிய கழல், எள்ளி - மதியாது இகழ்ந்து. குழாத்தின - கூட்டம்போல.
இன்னது - இவ்வாறு குழந்து கொண்டனா.

உசுசு. கடுகிய இளையர் - அரசனேவலால் கடுகி வந்த வீரர். கண்
ணிய பொருளும் - அரசன எண்ணிவிடுத்த செய்கையும். எண்ணி - சீவகன்
நான் எண்ணி. அடுகிலை - பகைவரைத் தப்பாது கொல்லும் வில. அழல் -
சினந்து. தாளை வீக்கற விசித்து - இறுகாதெனலும் உடையைக் கட்டி.
வெய்தா - வெய்தாக. நரல - ஒலிக்க. வீக்கி - கட்டி.

உஎடு. அடிநிலம் தருக - வீராதம் அரசன் கொணாக எனருனென
கின்றமையின் “அடிநிலம்” என்றனா. ஆணையருளிச் செய்தான் -
ஆணையிட்டுள்ளான. வடிமலர் - தேன சொரியும் மலர், இடியருமேறு -
இடியேறு. சுடுதற் கொத்த - வானத்தே பறந்து திரிந்து சுடுவதற்குப்
பொருந்தின. கடவுளின் - சிவனைப்போல. கன்னறு - வெகுண்டு.

“வாளிமுகக் குற்ற கண்ணாள்
வருமுலை நயந்து வேந்தன்
கோளிமுகக் குற்ற பின்றைக்
தோத்தொழில் நடாத்து கின்றான் ;
நாள் இழிக் குற்று வீழ்வ
தின்றுகொல ? நந்த ! திண்டேர்
தோள் இழிக் குற்ற ; மொய்ம்ப !
பண்ணென்ச் சொல்லி னானே.”

உஎக

இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட நந்தடடன் முதலிய
தோழர்கள் சீவகனைக் காத்தற்குச் சிங்கவேறு போலப் படை
பண்ணலுற்றனர். இதனைப் பார்த்திருந்த கந்துக்கடன் தன்
மனத்தே வேறு நினைக்கலானான்.

கந்துக்கடன் உட்கோள்

“வேந்தொடு மாறு கோடல விளிகுறறார் செயல தாகும் ;
காய்ந்திடு வெகுளி நீக்கிக் கைகட்டி இவளை யுய்த்தால்,
ஆய்ந்தடும அழற்சி நீங்கும் ; அதுபொருள் ” என்று நல்ல
சாந்துடை மார்பன் தாதை தன்மனத் திழைக்கின் னானே.

இக் கருத்தைச் சீவகற்குரைப்ப, அவன் உட்கொண்ட
போது, அச்சணந்தி யாசிரியன் உரைத்ததும் நினைவிற்கு
வந்தது. பின்பு சீவகன் வீரர்கைப் படுவதே தக்கதென
வுணர்ந்து அடங்கி நின்றான்.

உஎக. வாளிமுகக்குற்ற கண்ணாள் - தன் ஒளி மிகுதியால் வாள
ஒளியினறி இழுககுறுமாறு அமைந்த கண்ணையுடைய விசயை. நயந்து -
விரும்பி. கோள் இழுககுற்ற பின்றை - குழந்த கொள்ளப்பட்டு உயிரிழந்த
பின்பு. தோத் தொழில் - அரசாட்சி. நடாத்துகின்றான் - நடத்தும் கட்டி
யங்காரன். நாள் இழிக் குற்று - வாழ்நாள முடிந்தது. நந்த - வீளி. நந
தட்டன சீவகன் தம்பி, சுநந்தைக்கு மகன். தோள் இழுககுற்ற - இனிக்
கட்டியங்காரன் தோள்கள் கெட்டன. பண் - தோ பண்ணமைப்பாயாக.

உஎஉ. மாறுகோடல - பகைத்துக்கொண்டு மாறுபடுதல். விளிகுற
றா - கெடுதலுற்றோர். கைகட்டி யுய்த்தால் - கையைப் போர்த தொழில்
செய்யாதபடி விலக்கிப் போகவிட்டால். ஆய்ந்தது அடும அழற்சி - வேந
தன் ஆராய்ந்து வருத்துதற்குரிய வெகுளி. பொருள் - செய்யத் தக்கது.
மார்பன் - சீவகன், இழைக்கின்றான் - நுணுகி யெண்ணினான்.

சீவகன் வீரர்கை யகப்படல்

ஈன்றதாய் தந்தை வேண்ட இவ்விட ருற்ற தென்றால்
தோன்றலுக்கு ஆண்மை குன்றுது என்றசொல இமிழிற் பூட்டி
மூன்றனைத் துலக மெல்லாம முட்டினு முருக்கு மாற்றல
வான்தரு மாரி வண்கை மதவலி பிணிக்கப் பட்டான. உ௭௩

கண்டிருந்த மக்கள் புலம்புவதொருபுறமாக, சுநந்தை வருந்துதல்

தோளார் முத்தும தொன்முலைக் கொட்டுத் துயலமுத்தும்
வாளார் உணகண வந்திழி முத்தும இவைவசிரதக்
காளாய் ! நமபி ! சீவக சாமி !! எனநறறாய,
மீளாத துனப நீள்கடல் மின்னின மிசைவீழ்ந்தாள். உ௭௪

குணமலை துயருறுதல்

பாலா ராவிப் பைந்துகி லேந்திப் படநாகம்
போலா மலகுற் பொறொடி பூங்கண் குணமலை
“ஏலாது ஏலாது எம்பெரு மாறுக்கு இஃது”என்னு
நூலார் கோதை நுங்கெரி வாய்ப்பட்டதுஓத்தாள். உ௭௫

கத்துக்கடன் மகளிரைத் தெளிவித்தல்

கண்துயி லனந்தர் போலக கதிகளுள் தோன்று மாறும் ;
விட்டுயிர் போரு மாறும் வீடுபெற றுயரு மாறும்

உ௭௬. வேண்ட - கேட்டுக்கொள்ள. இடா - வீரா கையகப்படு
தல். தோன்றலுக்கு - சீவகனுக்கு. சொல்லிமிழிற் பூட்டி - சொல்லாலே
கயிறுபோலப் பிணிக்கப்பட்டு, மூன்றனைத் துலகம் - மூன்றுகிய உலகம்னைத்
தும். முட்டினும் - எதிர்த்தாலும். எல்லாம முருக்கும் - அவற்றையெல்
லாம கெடுக்கும். வான தரும் மாரி - மழையைப் பொழியும் முகில. மத
வலி - சீவகன்.

உ௭௭. தோளார் தொனமுத்து - தோளிடத்தே எய்தும் முத்து. மக
ளிர கழுத்திடத்தும் முத்துப் பிறக்கும் எனப். கோடு - முனை. துயல் -
அசையும். இழிமுத்து - இழிகின்ற கண்களாத துளியாகிய முத்து.
காளாய - காணையே, நறறாய - நல்ல தாயாகிய சுநந்தை, மின்னின - மின்
னற்கொடி போல.

உ௭௮. பாலாராவிப் பைந்துகில-பாலாவி போன்ற பசிய துகில். நாக
படம் போலாம் - நாகத்தின படம்போல வுள்ள. எனது - என்று கூறி.
நூல் ஆர் கோதை - நூலால் கோக்கப்பட்ட மலை. நுங்கு எரி - விழுங்கு
கின்ற நெருப்பு. குணமலை, கோதை, எரிவாயப்பட்டது ஓத்தாள் என்க.

உட்பட வுணர்ந்த யானே யுள்குழைந் துருகல் செல்லேன் ;
எட்பக வனைத்தும்ஆர்வம் ஏதமே; இரங்கல் வேண்டா.உஎசு

சீவகன் செல்வநைக் கண்டோர் கூறிக்கொள்ளுதல்

வினையது வினைவு காண்மின் என்றுகை விதிர்த்து நிற்பார் ;
இனையனாய்த் தெளியச செனரூல இடிககுங்கொல இவனை யெனபார் ;
புனைநலம் அழகு கல்வி பொன்றுமால இன்றொ டென்பார் ;
வனைகலத் திகிரிபோல மறுகும்எம் மனங்கள் என்பார்.உஎஎ

நோற்றிலர் மகளிர் என்பார் ;

நோமகண்டிர் தோள்கள என்பார் ;

கூற்றத்தைக் கொம்மை கொட்டிக்

குலத்தொடு முடியும் எனபார் ;

ஏற்றதொன் றன்று தந்தை

செய்தஇக் கொடுமை என்பார் ;

ஆறறலள் சுநந்தை என்பார் ;

ஆதகாது அறனே என்பார்.

உஎஅ

சீவகன் வீரரிடையே அவருடன் போதல்

நீரகம பொதிந்த மேக

நீனிற நெடுநல் யானைப்

போர்முகத் தழுவும் வாட்கைப்

பொன்னெடுங் குன்ற மன்னான்,

உஎசு. கணதுயில அனநதாபோல - கண்ணுறக்கமும் உணரவும் போல. கதி - பிறப்பு. உள குழைந்து - மனம் கசியது. உருகல் செல்லேன் - உருகுதலில் செல்லேன். எட்பக வனைத்தும் - எள்ளின ஒருபாதி யளவும. ஆர்வம் - பற்றுவைத்தல். ஏதம் - குற்றம்.

உஎஎ. வினை - நினை. கைவிதித்து - கைம்முறித்து. இனையனாய் - கையகப்பட்டுச் செனரூனபோலப் போருநதனமையனாய், தெளிய - அரசன தெளியுமாறு. இடிககும கொல - கொல்லுவானே, புனைநலம் - செயற்கையழகு. பொன்றும் - கெடும். வனைகலத் திகிரி - மட்கலம் செய்யும் சககரம். மறுகும் - மயங்குகின்றது.

உஎஅ. கொம்மைகொட்டி - தட்டியழைத்து. ஏற்றது - தக்கது. தந்தை - கந்துக்கடன. ஆறறலள் - பொறுக்கமாட்டாள். ஆ, அறனே தகாது - ஆ, அறமே! இது நினைக்குத் தக்கதன்று.

ஆர்கலி யாணர் மூதூர்

அழுதுபின் செல்லச் செல்வான்,

சீருறு சிலம்பி நூலால்

சிமிழ்ப்புணட சிங்க மொத்தான்.

உஎக

கந்துக்கடன் விரைந்து அரசனை யடைந்து பன்னிரு
கோடிப் பசும் பொன்னைத் தந்து அவனது சீற்றத்தைத்
தணிக்க முயல்வானான்.

கந்துக்கடன் அரசற்குக் கூறல்

மன்னவ, அருளிக் கேணமோ

மடந்தையோர் கொடியை மூதூர்

நின்மதக் களிறு கொல்ல

நினக்கது வடுவென் றெண்ணி,

என்மகன் அதனை நீக்கி

இன்னுயி ரவனை காத்தான் ;

இன்னதே குற்ற மாயின,

குணமினி யாது? வேந்தே!

உஅய

நாணமெய்க்கொண டிட்டப் பட்டார்

நடுக்குறு நவையை நீக்கல்

ஆணமக்கள் கடனென றெண்ணி

யறிவின்மை துணிந்த குற்றம்

பூண்மெய்க்கொண டகன்ற மார்ப

பொறுமதி என்று பின் னும

உஎக. நீர் அகம் பொதிந்த மேகம் - நீரை முகந்துகொண்டுள்ள
கருமுகில. நீல நிற யானை - கரிய நிறததையுடைய யானை. யானையும்
வாட்கையுமுடைய குன்றம் போலவானுகிய சீவகன். போர முகத்து
அழலும் வாட்கை - போரக்களத்தே நெருப்பென விளங்கும் வானேநதிய
கை. ஆர்கலி - மிக்க ஆரவாரம். யாணர் - புதுவருவாய். சிலம்பி -
சிலநதி. சிமிழ்ப்புணடது - கட்டுணடது.

உஅ௦. மடநதை ஓர் கொடியை - மடநதையாகிய ஒரு கொடி
போன்ற குணமலை யெனபவனை, கொலல் - கொலவதற்குச் செல்ல,
வடு - பழியாம. அவனை இன்னுயிர காத்தான் - அவனை உயிர தப்புவித்
தான். இன்னது - இது.

நீண்மைக்கண் நின்று வந்த
நிதியெலாம தருவல் என்னுன்.

உஅக

இதனோடமையாது, வேட்டுவரை வெந்நிட்டோடச் செய்து அவர் ஸ்வர்த்து சென்ற ஆனிரைகளை மீட்டு அரசற்கு நிகழ்விருந்த வடுவைச் சீவகன் மாற்றியதையும் கந்துகன் விதந்தோதினன்.

கட்டியங்காரன் சினம் தணியாது செய்வது கூறல்

ஆய்களிற் றசனி வேகம் அதன்மருப் பூரி யாகச்
சீவகன் அகலாற மார்பம் ஓலையாத் திசைகள் கேட்பக்
காய்பவன் கள்வ ரென்ன எழுதுவித் திடுவல் ; இன்னே
நீபரி வெழிந்து போய்நின் அகம்புகு ; நினையல் ; என்னுன்.

இச் சொற்சளால் மனம் புண்பட்டு ஆற்றாணய்க் கந்து
கன் தன் மனைக்கு மீண்டான். அவன் முயற்சி பயன்
தாராமை கண்டு சுந்தையும் ஆருத் துயருறுவாளாயினன்.
அப்போழ்தில், கந்துகன் பண்டு நிகழ்ந்ததொரு நிகழ்ச்சி
யைக் கூறலுற்று, “ சுந்தாய், பண்டு உனக்குப் பல குழந்
தைகள் பிறந்து பிறந்து இறந்தன ; ஒருகால், யான் கருக்
கொண்டிருக்கும் இம் மகவு இறப்பின் யான் உயிர்தரியேன்
என்று உட்கொண்டனை ; அப்போது ஒரு முனிவன் வந்
தான் ; அவற்குப் பசி தீர உணவளித்து உற்ற குறையைத்
தெரிவிக்க அவன், ‘நீவிர் கவலல் வேண்டா; நீவிர் ஒரு
மகனைப் பெறுவீர். அவனை ஒரு காலத்தே அருளிலான்

உஅக. நான்மெயக கொண்டு ஈட்டப்பட்டார - நான்ம முதலாகிய
வற்றால் மெய்யும் உருவுமாகச் சமைக்கப்பட்ட மகளிர், நவை - துன்பம்.
எண்ணி - களிற்றினைத் தான் பெயாத்த ஆனிரைபோலக் கருதி. அறி
வினமை - அறியாமையால், மெய்க்கொண்டு - மெய்யிலே யணிந்து.
நீண்மைக்கண் நின்று வந்த நிதி - தொன்றுதொட்டு வந்த நிதியைத் தும்.

உஅஉ. ஆய்களிறு - வருந்திய யானை. ஊசி - எழுத்தாணி. திசை
கள் கேட்ப - எல்லாத்திசையினு முள்ள அரசரும் வெள்ளிமலையி லுள்ளா
ரும் கேட்குமாறு. கள்ளரெனனக் காய்பவன் - களவர் கொல்லப்படு
மாறுபோல எனனால் கொல்லப்படுவோனாவன். பிரிவு - வருத்தம். நினை
யல் - இதனை நினையாதே. “கொலலுதலை எழுதுவிப்பேன் என்னுன்,
இதனால் தனக்குப் புகழ் நெடுங்காலம் நிரகுமென்று கருதி.”

ஒருவன் கைக்கொண்டு செல்வன் ; அதுகண்டு ஊரவர் அஞ்
சவர் ; நீவிரும் வருந்துவிர் ; ஆனால், அவனை ஓர் இயக்கன்
கொண்டு சென்று காப்பான் ; சில பகல் கழிந்தபின் அவனைக்
காண்பீர் என்று கூறினன். * ஆதலால், நின் மனக்கவலை
நீங்குவாயாக ” என்று சொன்னான்.

பதுமுகன் முதலிய தோழர் செய்தியறிந்து செய்வது* தூதல்

நட்டவற் குற்ற கேட்டே பதுமுகன் நக்கு மற்றோர்
குட்டியைத் தின்ன லாமே கோட்புலி புறத்த தாக,
கட்டியங் கார னென்னும் கழுதைநம் புலியைப் பாய
ஒட்டியிஃ துணர லாமே யுரைவலை அறிக என்னுன். உஅங்

சென்ற ஒற்றன் முன்பு சீவகற்கு நிகழ்ந்த வனைத்தும்
ஒன்றுவிடாது அறிந்துவந் துரைத்தான். சீவகன் வீரர்
கைப்படுதற்குக் கந்துக்கடனும் ஓரற்றால் துணையானான்
என்றறிந்து மதிமயங்குகையில், புத்திசேனன் என்பான் ஒரு
சூழ்ச்சி சொல்லலுற்றான்.

புத்திசேனன் கூறல்

நிறைத்திங்கள் ஒளியொ டொப்பான்
புத்திசேன நினைந்து சொல்லும் ;
மறைத்திங்கண நகரை வல்லே
சுடுதுமநாம ; சுடுத லோடும்,
இறைக்குற்றேல் செய்த லின்றி
எரியின்வாய்ச் சனங்கள் நீங்கச்

உஅங், நட்டவறகு உறந-நட்புச செயதவனாகிய சீவகனுக்கு நேர்ந்
தவறறை. நககு - சிரித்து. புலிபுறத்ததாக, கழுதை, புலிக்குட்டியைத்
தினனல ஆமே எனக, புறத்ததாக - புறத்தேயிருக்க. ஆமே-ஆகாது
எனக. மற்று, வீணமாறறு. தான பாதுகாக்கும் தொழிலுடைமையின்
சீவகனைக் குட்டி யென்னுன், நம புலியைப் பாய - நம புலியைப் பாய்
தற்கு. இஃது ஒட்டியுணரலாமே - சீவகன் வீரனைப்பட்டான எனனும்
இச்சொல் உண்மையாகாது. இதனை ஒற்றினல் ஒற்றியறியலாம். வலை
யறிக - இது ஒற்றறகுக் கூறுவது. விரைவில் இவவுரையின் உண்மையை
யறிந்து வருக.

சிறைக்குற்றம் நீக்கிச் செற்றாற்

செகுத்துக்கொண் டெழுதும என்னுன். உஅச

இவன் இவ்வாறு கூற, இதனைத் தக்கதெனத் துணிந்த ஏனையோரும் ழேமலே செய்யக் கடவவற்றைப் பேசிக்கொண் டிருக்குமளவையில், நந்தட்டனும் நபுல விபுலர்களும், குபேர மித்திரனும், அவன் பகுதியினரும் பிறரும் வந்து ஈண்டினர். பதுமுகன் அவாவர் இருக்கவேண்டும் இருப்பும் வகுப்பும் காட்ட, எல்லோரும் அவ்வாறே இருந்தனர். இச் செய்தி காந்தருவதத்தைக்குத் தெரிந்தது.

**தத்வை தனக்குப் பாதுகாவலாகத் தெய்வங்களை
வருவித்தல்**

பொன்னணி மணிசெ யோடை நீரின்வெண சாந்து பூசித் தன்னுடை விஞ்சை யெல்லாம் தளிரியல் ஓத லோடும், மின்னுடை வாளும் வேலும் கல்லொடு தீயும் காற்றும் மன்னுட னேந்தித் தெய்வம் மாதரைச் சூழ்ந்த வனறே.

**தத்வை தன் விஞ்சையால் சீவகனைச் சிறைமீட்பின்
வரும் பழி நினைந்து இரங்குதல்**

மன்னன் செய்த சிறைமா கடலுட் குளித்தாழ்வுழித் தன்னை யெய்திச் சிறைமீட்டனள் தனமனை யாளனினா,

உஅச. நிறைத் திங்கள் - கலைநிரமபிய திங்கள். ஒப்பான புத்தி சேனை - ஒப்பவகுதிய புத்திசேனை. இங்கண் மறைத்து - இங்கே மறைநிறுந்து. சுடுதும் - சுடுவேம, இறைக்குறறேல செயதவினி - இறைவனுக்குக் குறறேவல செயவதை விடுத்து. எரியினவாய - எரியி னிடம் அதனை அவித்தறகு. செறாளு - சிறையாகப்பற்றிய மதனை. செகுத்து - கொளறு. சிறைக்குற்றம் நீக்கிக் கொண்டெழுதும என முடிக்க. மறைந்து, மறைத்தென விகாரம்.

உஅரு. பொன் அணிமணி செய ஓடை-பொன்னுலும் அழகிய மணியா லும் செயத சாந்து மடல. நீரின - நீருடன். தளிரியல் - தளிரினது இயலை (அழகை) யுடைய காந்தருவதத்தை. மின் அடு வான் - மின்னலை யும் தகர்க்கும் வான். கல - ஆலங்கட்டி. மன் - மிகுதி. தெய்வம் - தெய்வங்கள்.

என்னை யாவது இவன் ஆற்றலும் கல்வியு மென்றுடன்
கொன்னும் வையம கொழிக்கும் பழிகு எனசெயகோ, தெய்வமே.

ஆவ தாக ; புகழும் பழியும் எழுநாள் அவை
தேவர்மாட் டும்உள ; மக்களுள் இவ்வழித் தோகலேன ;
நோம்என் நெஞ்சம எனநோக்கி நினாள் சிறைப்பட்டதன்
காவற் கன்றின் புனிற்றுவன கார்மயிற் சாயலே. உஅஎ

சீவகன் நினைவு

இனி, வீரர் குழாத்திடையே மதனனுடன் செல்லும்
சீவகன தன் உள்ளத்தே வேகுளித் தீப் பொங்கப் பல
பொருள்களை நினைக்கலுற்றான்.

மாநகர் சுடுத லொன்றோ, மதனனை யழித்த லொன்றோ,
வானிக ரில்லா மைந்தர் கருதியது; அதுவும் நிற்க
வேய்நிக ரில்ல தோளி விஞ்சையால விடுத்துக் கொள்ளப்
போயுயிர் வாழ்தல வேண்டேன எனப்பொருள் சிந்தித் தினான்.

கட்டியங்காரனைக் கோற்றகு இது காலமன்றெனத்
தெவிந்து சுதஞ்சனனை நினைத்தல்

மின்னிலங் கெயிற்று வேழம்

வேழத்தாற புடைத்துத் திண்தேர்

பொன்னிலங் கிவுளித் தேரால்

புடைத்துவெங் குருதி பொங்க

உஅசு. சிறைமாகடல் - கைப்படுதலாகிய பெரிய கடல். முற்றவும்
பற்றப்படுதலின, " குளித்தாழ்வுழி " யெனரா. எயதி - சேர்ந்தது. தன்
மனையாள - ஈண்டு காதநருவதத்தை. எனனையாவது என்பதனைத்
தனித்தனியே கூட்டி ஆற்றல எனனையாவது, கலவி யென்னையாவது என
முடிக்க. எனனை, ஐ அசை. என்று வையம கொன்னும் கொழிகும் -
என்று உலகத்தார பெரிதும் துற்றும். செயகோ - செயவேன.

உஅஎ. இவ்வழித் தோடலேன - இல்லாதாரைக் காண்கிலேன. சிறைப்
பட்ட காவறகன்றின் புனிற்று - ஒரு சிறையிலேயுள்ள தன் காவலையுடைய
கனறை ஈன்றிளமை நிராத ஆ. அனகா மயிற்சாயல - அந்த ஆவின்
நோக்கினைப் போன்ற நோக்கினையுடைய, சாயலால் மயிலொத்த காதநருவ
தத்தை. ஆ விடுவிக் நோக்கினின்ற போல நினாள். இது பயவுவமம்.

உஅஅ. வான நிகா இல்லா மைந்தா - வானமும் நிகர்க்கமாட்டாத
வீரரான தோழனமார். நிற்க - தாழவில்லை. வேய - மூங்கில. இல்ல -
இல்லாத. போய - பிழைத்துப் போய. பொருள் - வேறே செய்யத்
தக்கது.

இன்னுயி ரவனை யுண்ணும்
எல்லைநாள் வந்த தில்லை ;
“என்னை இக் கிருமி கொன்று ? ” என்
தோழனை நினைப்ப லென்றான்.

உஅக

இடியும் மின்னும் முழக்கமும் கலந்த பெரு மறையுடன்
சுதஞ்சனன் வந்து சீவகனைக் கொண்டேகல்

விண்ணும் மண்ணும் அறியாது விலங்கொடு மாந்தர்தம்
கண்ணும் வாயும் இழந்தாம கடல்கொண்டது காண்கெனப்
பெண்ணும் ஆணும் இரங்கப் பெருமான்மகன் சாமியை
அண்ண லேந்தி யகலம் புலிக்கொண்டெழுந் தேகினான்.

அதனைத் தன் விஞ்சையால் காந்தருவதத்தை யுணர்ந்து
அவற்கு “நன்றுண்டாக ” என வாழ்த்தினளாயினும், அவனை
மறுவலும் காணும் நாள் என் னோ எனக் கலக்கமுற்றான்.
பின்பு ஒருவாறு நேறி, தனக்குத் துணைசெய்த தெய்வங்
கட்கு அவள் விடை கொடுத்தனுப்பினள்.

சீவகன் மறைந்தது கண்ட மதனன் முதலாயினார்
செய்வது துற்தல்

மலைத்தொகை யானை மன்னன்
மைத்துனன் மதனன் என்பான
கொலைத்தொகை வேலி னானைக்
கொல்லிய கொண்டு போந்தான்

உஅக, மின இலங்கு எயிறு - ஒளிதிகழும் கொம்பு. வேழம்
வேழத்தால புடைத்து - யானையை யானையால் மோதித் தாக்கி. பொன்
னிலங்கு இவ்வித் தோ - பொன்னணி யணிந்த குதிரை பூட்டிய தோ.
எல்லைநாள் - கட்டியங் காரணங்கு இறுதிக் காலமாகிய நாள். இக் கிருமி -
சிறு பூச்சிகளையொத்த இப் படைவீரர்களை. கொன்று பெறுவது எனனை
என முடிக்க. மகன் என்கிற கருத்தினமையின “கிருமி ” எனருள்.
தோழன் - சுதஞ்சனன்.

உஅஉ. அறியாது - அறியாதவாறு. இறந்து - இறப்பு. ஆம்
கடல் - மேல் ஊழிக்காலத்தே வரும கடல். விலங்குகள் மேயாமையின,
“வாயிழந்தன.” காணக் என - காண்கென. பெருமான் - சச்சந்தன்.
சாமி - சீவகன், சீவகனைச் சீவகசாமியென்றும் வழங்குப. அண்ணல் -
பெருமையையுடைய சுதஞ்சனன். அகலம் புலிக்கொண்டு - மாப்பில்
தழுவிகொண்டு. எழுந்து - மேனோக்கி யெழுந்து.

நலததகை யவனைக் காணான்
நஞ்சுயிர்த் தஞ்சி நோக்கி
சிலைத்தொழில் தடக்கை மன்னறகு
இறறெனச செப்பு கின்றான்.

உகக

மன்னனாற் சீறப் பட்ட.
மைந்தனைக் கொல்லப் போந்தாம் ;
என்னினிச சொல்லிச் சேறும்,
என்செய்தும் யாங்க ளெல்லாம் ;
இன்னது பட்ட தெனாருல
எரிவிளக் குறுக்கும் நம்மைத்
துன்னுபு சூழ்ந்து தோன்றச்
சொல்லுமின் செய்வ தென்றான்.

உகஉ

அவர்கள் தங்களுள் ஒருவனைக் கொன்று, கடடியங்
காரனிடம் சீவகனைக் கொன்றதாகப் பொய்யே சொல்லி
விட, துணிந்து சென்றனர்.

மதனன் அரசற்குக் கூறல்

காய்சின வெகுளி வேந்தே
களிறொடும பொருத காளை,
மாசனம் பெரிது மொய்த்து
மழையினோ டிருளும் காறும்
பேசிறறான் பெரிதும் தோன்றப்
பிழைத்துய்யப் போத லஞ்சி

உகக. கொலைத் தொகை வேலினான் - பல கொலைகளைச் செயது
சிறந்த வேலையுடைய சீவகன். கொல்லிய - கொல்லுதற்கு. நலததகைய
வன் - நல்ல அழகையுடைய சீவகன். நஞ்சுயிர்த்து - வெயதுயிர்த்து.
சிலைத்தொழில் தடக்கை - விற்றொழிலில் வலவ பெரிய கை. இற்று - இத
தனைமதது.

உகஉ. மைந்தனை - சீவகனை. போந்தாம் - கைக்கொண்டு போந்த
நாம். சொல்லிச் சேறும் - சொல்லிச் செல்வேம். பட்டது இன்னது -
நோந்தது இது ; பட்டதுன்பம் இது என்றுமாம். எரி விளக்கு உறுக்கும் -
நடைவிளக்கு நம்மை எரிக்கும். நடைவிளக்கு - தலையிலும் தோளிலும்
விளக்கேற்றிவைத்து, கைகளிலே துகிலிச சுற்றி நெய்யில் தோய்தது எரித்
தல். இது கலவெட்டுக்களில் காணப்படுவது. துன்னுபு - நெருங்கி.
சூழ்ந்து - ஆராய்ந்து. தோன்ற - சூழ்ச்சி விளங்க.

வாசங்கொள் தாரி னானை

மார்புபோழ்ந் துருட்டி யிட்டேம்.

உகூந்

அரசன் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து சிறப்புச் செய்தல்

அருள்வலி யாண்மை கல்வி

அழகறி விளமை யூக்கம்

திருமலி ஈகை போகம்

திண்புகழ் நண்பு சுற்றம்

ஒருவர்இவ் வுலகில யாரே

சீவகன் ஓக்கும் நீரார் :

பெரிதரிது இவனைக் கொன்றாய்

பெறுகளைச் சிறப்பிச் செய்தான். - உகூசு

குணமாலையார் இலம்பகம்

முற்றம்.

உகூந். மாசனம் - மிகக் மகங்கள் கூட்டம். மொயத்து - மொயத்த அளவிலே. பெரிதும் தோன்ற - மிகத் தோன்றுதலாலே, பிழைத்து உய யப்போதல அஞ்சி - எங்களைத் தப்பி அவன உய்யப்போய விடுவனென்று அஞ்சி. போழ்நது - பிளநது. உருட்டியிட்டோம் - தள்ளி விட்டோம்.

உகூசு. வலி - மெய்வலி. ஆண்மை-ஆளுநனமை. அறிவு-இயற்கை யறிவு. திருமலி யீகை - செலவம் மிகுகின்ற கொடை. போகம் - எல்லாவற்றையும் நுகரவல்லதலை. ஓக்கும் நீரார் ஒருவர் யாரே எனக். ஏகாரம் எதிர்மறை. பெரிது அரிது - சீவகனைக் கொலவது மிகவும் அரிது. பெறுக - யான் தரும் இவற்றைப் பெறுக.

டு. பதுமையார் இலம்பகம்

[பதுமையார் இலம்பகம்: சீவகன் பதுமையை மணந்து கொண்ட செய்தியைக் கூறும் இலம்பகம். இதன்கண், சீவகன் தேவனுடன் சில நாளிருந்து பின் பல நாடுகளையும் காண்டற்கு விரும்பி, அவன் காட்டிய நெறியைக் கடைப்பிடித்துப் பல்லவ தேயத்தையடைந்து அரசு குமரனான உலோகபாலனைக் கண்டதும், அவன் தங்கை பதுமையென்பாள் பூக் கொய்யுமிடத்து அரசு தீண்டப்பெற்று உயிர் சோர்ந்ததும், அரசன் மகள் விடந் தீர்த் தார்க்கு அவளை மணம் செய்து கொடுப்பேனெனத் தெரிவித்ததும், சீவகன் விடந் தீர்த்ததும், அவளை மணந்து சின்னாள் தங்கியிருந்து, அவட்கு அறிவியாமலே நீங்கிச் சென்றதும், பதுமை தோழியொருத்தி தேற்றத் தேறியிருந்ததும், பிறவும் உரைக்கப்படுகின்றன.]

சுதஞ்சனனுல் சிறை வீடு பெற்ற சீவகனது மன நிலை

விலங்கிவில் லுமிழும் பூணன்

விழுச்சிறைப் பட்ட போழ்தும்

அலங்கலந் தாரி னுன்வந்

தருஞ்சிறை விடுத்த போழ்தும்

புலமபலும் மகிழ்வு நெஞ்சில்

பொலிதலும் இன்றிப் பொன்னூர்ந்து

உலம்கலந் துயர்ந்த தோளான்

ஊழ்வினை யென்று விட்டான்.

உகடு

சுதஞ்சனன் சீவகனைச் சுமந்துகொண்டு தன் மலைக்குக் கொண்டு சென்று, தூய நீராட்டி, மங்கலவணியணிந்து தன்

உகடு. விலங்கி வில உமிழும் பூணன் - ஒளி குறுகிட்டு ஒளிரும் ஆணர். விழுச்சிறை - நீக்குதற்கரிய சிறை. சீவகன் முற்பிறவியில் அன்னத்தைச் சிறைசெய்த நிகழ்ச்சியை ஐட்டுகொண்டு, இது "விழுச்சிறை" எனப்பட்டது எனபா. அலங்கலாகிய தாரிணன். அம், அவவழிககண் வந்தது. தாரிணன் - சுதஞ்சனன். பொலிதலும் இன்றி - தோன்றுதல் இன்றி. உலம் கலந்து - தூண் போன்று. என்று விட்டான் - என்றே கருதி மனத்தில் கொள்ளானுயினன்.

னுரிமை மகளிர் முன் நிறுத்தி, “இவன் ஒரு பவித்திர குமரன்” என்று கூறிப் பாராட்டினன். அவர்களும் சீவகன் பால் பேரன்பு காட்டி அவனை மகிழ்வித்தனர். இந் நிலையில், அவர்கள் சுதஞ்சணனை நோக்கி, “நினக்கும் இவற்கும் எவ்வாறு தொடர்புண்டாயிற்று?” என்று வினவ, அவன் தான் கொண்டிருந்த நாயுடம்பு நீங்குதற்குச் சீவகன் செய்த மந்திரவுதவியைச் சொல்லிப் பாராட்டினன்.

தெய்வ மகளிர் கூறல்

கடற்சுற வுயரிய காளை யன்னவன
அடற்கரும் பகைகெடுத் தகன்ற நீணில
மடத்தகை யவனொடும் வதுவை நாட்டினாம்
கொடுக்குவம் எனத்தெய்வ மகளிர் கூறினா. ௨௬௯

சீவகன் அம் மகளிர்க்குக் கூறல்

செருநிலத் தவனுயிர் செகுத்து மற்றெனக்கு
இருநிலம் இயைவதற் கெண்ணல வேண்டுமோ ?
திருநிலக் கிழமையும் தேவா தேயமும்
தரும்நிலத் தெமககெனில தருகும் தன்மையீர். ௨௭௦

அவன் சுதஞ்சணற்குத் தன் கருத்தையுரைத்தல்

மண்மிசைக் கிடந்தன மலையும் கானமும்,
நண்ணுதற் கரியன நாடும் பொய்கையும்,

௨௭௧. கடற்சுறவு உயரிய காளை - கடலிடத்தே வாழும் சுருமீனின் கொடியையுடைய காமன. அடற்கு அருமபகை - வெல்லுதற்கு அரிய பகைவனுள் கட்டியங்காரனை. நீள நில மடத தகையவன் - நிலமாகிய பெண்ணை. நிலத்தை மகளாக உருவகம் செய்யலின், மடததகையவள் என்றா. மடம், இளமை; தகை - அழகு. வதுவை நாட்டி - திருமணம் செய்து. இனி, நிலத்தோடும், திருமகளாகிய மடததகையனோடும் என்றும் கூறலாம்.

௨௭௨. நிலக்கிழமையும், தேயமும் நிலத்தே தாரும் எனவில் தரத் தக்கதன்மை யுடையீர், விளி. செருநிலம் - போரக்களம். அவன் கட்டியங்காரன். இருநிலம் - ஏமாங்கதநாட்டு அரசியல். அரிதாயினன்றோ எண்ணல் வேண்டும்; அரிதன்று எனபான், “எண்ணல வேண்டுமோ” என்றான். தாரும் எனபது தரும் என்றும், தரும் எனறது தருகும் என்றும் வந்தது விகாரம்.

கண்மனம் குளிர்ப்பன ஆறும காண்பதற்கு
எண்ணமொன் றுளதெனக்கு, இலங்கு பூணினாய் ! உகஅ

“ஊற்றுநீர்க் கூவலுள் உழையும் மீனூர்
வேற்றுநா டதன்சுவை விடுத்தல் மேயினார் :
போற்றுநீ ; போவல்லான்” என்று கூறினாற்கு
ஆற்றின தமைதியங் கறியக் கூறினான். உகக

சீவகன் செல்லுதற்கு நெறி கூறலுற்ற சுதஞ்சணன்,
“ இம்மலைக்கு இரண்டு காதம் • செல்லின் அரண்பாதமென்
றொரு மலை தோன்றும் ; அதனடிவாரத்தில் சாரணர் பலர்
உளர் ; அவரை வழிபடின், இயக்கி யொருத்தி தோன்றி
இனிய விருந்தாட்டுவள், உண்டபின், அச் சாரலிலே செல்க;
இருபத்தைங் காதம் மிக்க யானை செறிந்த காடொன்று கங்
கைக் கரையில் உண்டு. அதன்கண் இரண்டு காதம் சென்றால்
பேய்வனம் ஒன்று காணப்படும். அங்கே பேய்கள் அழகிய
மகளிர் உருக்கொண்டு போந்து வஞ்சம் செய்யும் ; அவ் வஞ்
சனைக்கு இடந்தராது மேலே ஒரு காதம் செல்லின், பல்லவ
தேயம் காணப்படும். அந்நாட்டில் வழி வருத்தம் தீர இரு
திங்கள் இருந்து பின், போதலுறின் நெடுஞ்சரம் கடத்தல்
வேண்டும். அதன் கொடுமை பெரிது ; அங்கே நெறியின்
நீங்கிய தாபதரும் இருப்பர். அதனைக் கடந்து செல்லின்,
சித்திரகூட மலையைக் காணலாம். அதனருகே அஞ்சனமா
நதி யோடுகின்றது. அது மிக இனிய இடமாகும். அங்கே,

இதுபள் ளி; இடம் பனிமால வரைதான் ;
அதுதெள் ளறலயாறு ; உவைதே மரமாக் ;

உகஅ. கிடந்தன-உள்ளனவாகிய, கண மனம் குளிர்ப்பன ஆறும •
காணபார் கண்ணும் மனமும் குளிர்ச் செய்யும் யாறுகளும், எண்ணம் -
விருப்பம்.

உகக. ஊற்று நீர்க் கூவல - பிறிதோரிடத்தே ஊறி வருதலால்
நிரம்புதலினிற் நிலையுறவு நிரம்பிய நீரையுடைய குளம். நாடது -
‘அது’ பகுதிப்பொருள் விசுதி. விடுத்தல் மேயினார் - விருமபுவதிலர்.
போற்று - இவ்விடத்தே காத்துக்கொண்டிரு. ஆறு - வழி. அமைதி-
இயல்பு. அறிய - விளங்க.

கதிதள் ளியிரா துகடைப் பிடிநீ ;
மதிதள் ளியிடும் வழைகுழ் பொழிலே.

ந௦௦

இவ்விடத்தின் நீங்கிச் சென்றால் பன்னிரு காதப் பரப் பும் விளைநிலமேயாம். அந்த நாடு தக்க நாடு எனப்படும். அதற்குப் பின் பேர் யாறு ஒன்று காண்பாய் அதனை நீந் திச் செல்லின் கானவர் வாழும் பெருங் காடு ஒன்று தோன் றும்; அதனுள்ளே நான்கு வாழிகள் உள்ளன. அவற்றைப் பொருள் செய்து நோக்காது, மேலும் ஓர் ஐங்காதம் மிக்க மலர் செறிந்த இனிய காடொன்றைக் காணலாம். அதனைக் கண்டு செல்லின் எதிரே வனகிரி என்னும் மலை தோன்றும்; அதனைக் கடத்தற்கு வேண்டிய வழிகள் மிக அரியன வாகும்; ஆயினும் கடந்தேகின், கவர்த்த வழிகள் பல காணப் படும். அங்கே, ஒரு சுனை தோன்றும்; அதனருகே ஒரு சிலாவட்டம் உண்டு; அதன் மருங்கே வேங்கை மரம் நிற் கும்; அதன் பக்கத்தே ஒரு செவ்விய நெறி செல்கின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து சென்றால் மத்திம தேயத்தையடை வாய். அவ்வரசன் நினக்குத் தன் மகளைத் தந்து “இங்கே உறைக” என விழைவன்; நின் தோழர்களும் அங்கே வந்து சேர்வர். இவ்வாறு நெறியும், நெறிக்கண் நிகழ்வனவும் கூறிய அர் தேவன், இனிய இசைக்குரிய குரல் தருவதும், பாம்பு முதலியவற்றின் விட மொழிப்பதும், வேற்றுடம்பு தருவதுமாகிய மூன்று மறைமொழிகளை யோதிக் கொடுத்தான். அவன்பால் விடைபெற்றுக்கொண்டு சீவகனும் புறப் பட்டான். புறப்படும்போது அவன் மனத்தே தன் மனைவிய ரைக் கூடுங் காலம் என்றோ என ஓர் எண்ணந் தோன்ற, அத் தேவன் அதனையுணர்ந்து “பன்னிரண்டு திங்களுள் அவர்களை நீ சேர்வை; பகைவனை வென்று அரசரிமையும் எய்துவை” என்றான்.

ந௦௦. பள்ளி - தவப்பள்ளி. இடம் - இடப்பககம். மாலவரை - பெரிய மலை. தெள அறல் - தெளிந்த நீர். உவை - முனனும் பினனும். கதி - செல்கை. தள்ளியிராது - தாவிக்காது. மதி தள்ளியிடும் - அறிவைக் கெடுத்துவிடும். வழை - சுரபுனைமரம்.

தேவன் சீவகனை மலையடிக்குக் கொணர்தல்

அழல்பொதிந்த நீளெஃகின்
அலர்தார் மார்பற கீழ்மலைமேல்
கழல்பொதிந்த சேவடியால்
கடக்க லாகா தெனவெண்ணிக்
குழல்பொதிந்த திருசொல்லார்
குழாத்தின் நீங்கிக் கொண்டேந்தி
நிழல்பொதிந்த நீணமுடியர்ன்
நினைப்பிற் போகி நின்றுழிந்தான்.

௩௦௧

அவன்பால் சீவகன் விடைகொண்டேருதல்

வண்தளிர்ச சந்தனமும்
வாழையு மாவும வான் திண்டி.
விண்டொழுகு திங்கனிகள்
பலவு மாரந்த வியன்சோலை
மண்கருதும் வேலாளை
“மறித்தும் காணக ” எனப்புல்லிக்
கொண்டெழுந்தான் வானவனும்
குரிசில தானே செலவயாந்தான்.

௩௦௨

சீவகன் மலைச்சாரலில் செல்லுதல்

தோடேநது பூங்கோதை வேண்டேம ;
கூந்தல், தொடேல் ; எமமில்
பீடேந தரிவையர்இல பெயர்கென்
நூடு மடவாராபோல

௩௦௧. அழல் பொதிந்த நீர் எஃகின் - நெருப்பின் வெம்மை நிரம்பப் பொதிந்த நீண்ட வாளையுடைய. கழல்பொதிந்த சேவடி - வீரகண்டையளிந்த சேவடி. குழல் பொதிந்த திருசொல்லார் - குழல்போலும் இனிமை பொருந்திய மகளிர். நிழல் - ஒளி. நினைப்பின் போகி - நினைவு போல விரைந்து சென்று.

௩௦௨. வண்தளிர்ச சந்தனம் - வளவிய தளிர்களையுடைய சந்தனம். வான்திண்டி - வானளாவ, விண்டு - விரிந்து, ஒழுகு திங்கனி - தேனெழுகும கனிகள். ஆர்ந்த - நிறைந்த. மண்கருதும் வேலாளை - ஏமாங்கத நாட்டையெய்துதற்குரிய வேறபடையுடைய சீவகனை, மறித்தும் - மீட்டும். சீவகன் வீடுபெற்ற காலத்தே சுதஞ்சனைக் காண்பது முத்தியிலம்பகத்தே காணக. கொண்ட - விடைகொண்டு. எழுந்தான் - வானத்தே சென்றான். இதற்குமுன் சீவகன் தனியே போனது இன்மையின், “தானே செலவயர்ந்தான்” எனத் தேவர் இரங்கிக் கூறுகின்றார்.

கோடேந்து குஞ்சரங்கள் தெருட்டக்
கூடா பிடிநிற்கும
காடேந்து பூஞ்சாரல் கடந்தான்
காலில் கழலானே.”

௩௦௩

சீவகன் வேட்டுவர் தலைவனைக் காண்டல்

காழக மூட்டப் பட்ட -
காரிருள் துணியு மொப்பான்
ஆழனை யுடம்பு பறறிப்
பறித்துமார் பொடுங்கி யுள்ளான்
வாழ்மயிர்க் கரடி யொப்பான்
வாய்க்கிலை யறிதல இல்லான்
மேழகக் குரலி னானே
வேட்டுவன் தலைபபட் டானே.

௩௦௪

அவன், தழைபுதித பெண்களோடு மரவுரியாடை யுடுத்து, காவற் செருப்பும் தோளில் வில்லும் ஆம்புக் கூடும் சுமந்துவரக் கண்டு அவனை “ நீ எம் மலையில் உறைகின்றாய் ?” என வினவினான்.

வேடன் விடை

மாலாவெள் ளருவி குடி மற்றிதா தோன்று கின்ற
சோலைகும் வரையின் நெறறிச் சூழ்கிளி சுமக்க லாற்று

௩௦௩. தோடு - பூவிதழ். தோடேல் - தினடாதே. பிற - பெருமை, அரிவையா இல பெயாக - மகளிர விட்டிறகுச செலக. கோடு - கொம்பு. குஞ்சரம் - களிற்று. தெருட்ட - ஊடல் தணிவிகக. கூடா - கூடாவாய். பிடி - பெண யானைகள். நிறகும் - ஊடிநிற்கும். காடேந்து பூஞ்சாரல் - காடு செறிந்த அழகிய மலைச்சாரல். காலில் - கால்களால நடந்து.

௩௦௪. காழகம் - கருமை. காரிருள் துணி - கரிய இருள்துண்டம். ஆழ அனை - ஆழந்த வளையிலே வாழும். பறித்து - பறித்தலால். ஒடுங்கி - உட்குழிந்து. இலையறிதல இல்லான - வெறறிலை மெனறறியாதான. மேழகக் குரலினான் - ஆட்டின குரல போலும் குரல உடையவன். தலைப்பட்டான - எதிர்ப்பட்டான.

மாலையர் தினைகள் காய்க்கும் வண்புன மதற்குத் தென்மேன்
மூலையங் குவட்டுள் வாழும் குறவருள் தலைவன் எனருன்.

வேடன் ஊனும் கள்ளுமே தனக்கும் இனத்தவர்க்கும்
உணவென்றும், அவை யில்வழித் தாம் வாழ்கல் அரிதென்
றும் கூறக் கேட்டுச் சீவகன், ஊனுணவை விலக்குமாறு கூற
லுற்றான்.

ஊன்சுவைத் துடம்பு வீக்கி நரகத்தில் உறைதல் நன்றே ?
ஊனதின துடம்பு வாட்டித் தேவராய உறைதல் நன்றே ?
ஊன்றி இவ் விரண்டி னுளரும் உறுதிரீ யுரைந்தி டென்ன,
ஊனதின தொழிநது புத்தே ளாவதே உறுதி யென்றான்.

சீவகன் வேடற்கு உறுதி கூறல்

உறுதிரீ யுணர்நது சொன்னாய்

உயர்கதிச் சேறி ; ஏடா !

குறுகியை இன்ப வெள்ளம்

கிழங்குணக் காட்டுள் இன்றே ;

இறைவனாற காட்சி கொல்லா

ஒழுக்கொனே துறத்தல் கண்டாய் ;

இறுதிக்கண இன்பந் தூங்கும்

இருங்கனி இவைகொள் என்றான்.

௩௦௭

வேடன் விடைபெற்று நீங்கியபின், சீவகன் அரண
பாதம் என்ற மலையையடைந்து, அதன் அடிக்கண் உறைந்த

௩௦௬. வெள்ளருவி மாலை தடி - தெளிந்த நீர் சொரியும் அருவியை
மாலைபோலக் கொண்டு, இதா - எதிரிலே, நெறி - உச்சி, சுமக்கலாற்று -
சுமக்கமாட்டாதவாறு கனக்கக் காய்தத, வண்புனம் - வளவிய தினைப்
புனம், மூலையங் குவடு - மூலையிலுள்ள உச்சியில்.

௩௦௭. சுவைத்து - உண்டு, வீக்கி - பெருக்கவைத்து, வாட்டி -
மெலிவித்து, ஊன்றி - நனகு ஆராய்நது, உறுதி - தக்கது, புத்தேள் -
தேவா.

௩௦௮. சொன்னாய் - சொன்னாயாதலால், சேறி - செலவாய், காட்டுள்
கிழங்கு உண, இன்றே இன்ப வெள்ளம் குறுகியை - காட்டிலுள்ளகிழங்கு
முதலியவற்றை உணனத் தலைப்படவே, இன்றே இன்பவெள்ளத்தைச்
சேர்ந்தாயாம், இறைவன் நூல காட்சி - இறைவனாகிய அருகன் கூறிய
நூல முடிவு, ஒழுக்கு - ஒழுக்கம், இவை இன்பம் தூங்கும் இருங்கனி -
இவ்வொழுக்கங்களே பேரின்பம் செறியும் பெரிய கனிகளாகும்.

மாதவர் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கினான். பின்பு அங்குள்ள கோயிலுக்குட் சென்று வலம் வந்து கடவுளைப் பரவிப் பாடலுற்றான்.

சீவகன் பாட்டு, இறைவனைப் பாடியது.

தேவபாணிக் கொச்சக ஒருபோது

ஆதி வேதம் பயந்தோய்நீ
அலர்பெய்ம் மாரி யமைந்தோய்நீ
நீதி நெறியை யுணர்ந்தோய்நீ
நிகரில் காட்சிக் கிறையோய்நீ
நாத நென்னப் படுவோய்நீ
நவைசெய் பிறவிக் கடலகத்துன்
பாத கமலம் தொழுவேங்கன
பசையாப் பவிழப் பணியாயே.

௩௦௮

இன்னாப் பிறவி யிகந்தோய்நீ
இணையி லின்ப முடையோய்நீ
மன்னா வுலக மறுத்தோய்நீ
வரமபில் காட்சிக் கிறையோய்நீ
பொன்னார் இஞ்சிப் புகழ்வேந்தே
பொறியின் வேட்கைக் கடலழுந்தி
ஒன்னா வினையி னுழல்வேங்கன
உயப்போம் வணன முரையாயே.

௩௦௯

உலக மூன்று முடையோய்நீ
ஓணபொ னிஞ்சி யெயிலோய்நீ
திலக மாய திறலோய்நீ
தேவ ரேத்தப் படுவோய்நீ

௩௦௮. ஆதிவேதம் - கொலை முதலியன இல்லாத வேதம். அலாமாரி - பூமழை. நீதிநெறி - சனமார்க்கம். காட்சி - ஞானம். பசையாபு அவிழ - பறகுசிய கட்டு நீங்க, பணியாய - அருளவாய.

௩௦௯. இகந்தோய் - கடந்தோய், இணையில் இன்பம் - கடையிலாவின் பம். மறுத்தல் - அதில பெறும் இன்ப நுகர்ச்சியைத் தவிர்த்தல். பொன்னா இஞ்சி - பொன்னெயில் வட்டம். பொறியின் - ஐம்பொறிகளால். ஒன்னாவினை - பொருந்தாத தவினை. உய - உய்ய, மன்னா - நிலைபெற்ற.

அலகை யில்லாக் குணக்கடலே
யாரு மறியப் படாயாதி ;
கொலையி லாழி வலனுயர்த்த
குளிர்முகக் குடையி னிழலோய்நீ.

௩௧௦

சாரணரைப் பாடியது

அடியுலக மேத்தி யலர்மாரி தாவ
முடியுலக மூர்த்தி யுறநிமிர்ந்தோன் யாரே ;
முடியுலக மூர்த்தி யுறநிமிர்ந்தோன் மூன்று
கடிமதிலும் கட்டழித்தக் காவலன் நீ யன்றே.

௩௧௧

முரணவிய வென்றுலக மூன்றினையு மூன்றில்
தரணிமேல தந்தளித்த தத்துவந்தான் யாரே ?
தரணிமேல் தந்தளித்தான் தணமதிபோல் நேமி
அரணுலகிற் காய அறிவரனீ யன்றே.

௩௧௨

திரா வினை திர்த்துத் திரத்தம் தெரிந்துய்த்து
வாராக் கதியுரைத்த வாமன்தான் யாரே ?
வாராக் கதியுரைத்த வாமன் மலாததைந்த
காராபூம பிண்டிக் கடவுள் நீ யன்றே.

௩௧௩

பின்பு, அங்கே இருந்த இயக்கி அவனுக்கு விருந்து
செய்ய, அதனை யெற்றுண்டு விடைபெற் றெழுந்த சீவகன்
விரையச்சென்று பல்லவதேயத்தை யடைந்தான். அதன்
தலைநகரம் சந்திராபம என்பது. வழியில் வயலில் களை

௩௧௦. திலகமாய திறல் - கடையிலா வீரம். அலகை - அளவு. அறி
யப்படா யாதி - அறியப்படுவாயாக. "செய்யா யெனனும் சொல் செய
யென கிளவியாய நின்றது." கொலையி லாழி - அறவாழி. வலனுயர்த்த -
கொடியாக உயர்த்திய.

௩௧௧. முடியுலகமூர்த்தி - முடிந்த உலகத்தின் மூர்த்தி. உற - உறும
படி. நிமிர்ந்தோன் - முத்தியடைந்தவன். மூன்று கடிமதில் - காமம்,
வெகுளி, மயக்கம் என்ற மூன்று மதில். கட்டு - காவல்

௩௧௨. முரண் - காமம் முதலியவற்றின் மாறுபாடு. மூன்றில் -
அங்கம், பூவம், ஆதியென்ற மூன்று ஆகமத்தாலும். தரணி - நிலவுலகம்.
நேமி - அறவாழி, உலகிறகு அரண் அறிவரன் எனக். அறிவரன் அறி
வுக்கு வரனா யுள்ளவன்.

௩௧௩. திராவினை - நீங்காத திவினை. திர்த்தம் - ஆகமம். வாராக்
கதி - மேல் வருதல் இல்லாத வீடு. காரா பிண்டி - காரகாலத்தே மல
ரும் அசோக மரம்.

பறித்துக்கொண் டிருந்த கடைசியர் இருவரை நெறிவினவிச் சீவகன் அந் நகர்க்கண் னுழைந்தான். அங்கே, அழகிய தொரு சோலையிலே அமைந்திருந்த நாடகவரங்கில் ஆடவரும் மகளிரும் குழுமியிருந்தனர். உலோகபாலன் என்னும் அரசகுமரன் அவ்வரங்கில் வீற்றிருந்தான். தேசிகப்பாவை யென்னும் நாடக மகள் ஆடலுற்றாள்.

தேசிகப்பாவி கூத்தாடல்

பாடலொ டியைந்த வாடல பண்ணமை கருவி மூன்றும் கூடுபு சிவணி நின் னு குழைந்திழைந் தமிர்த மூற ஓடரி நெடுங்க ணம்பால் உளங்கிழிந் துருவ வெய்யா ஈடமை பசும்பொற் சாந்தம இலயமா ஆடு கின்றாள். ௩௧௪

அப் பாவி சீவகனைக் கண்டு மனம் திரிதல்

கருஞ்சிறைப் பறவை யூர்திக்
காமரு காளை தான்கொல் ;
இருஞ்சுற வயர்த்த தோன்றல்
ஏத்தருங் குரிசில தான்கொல் ;
அரும்பெறற் குமரன் என்றாங்
கறிவயா வுற்று நினரூள்,
திருந்திழை யணங்கு மென்றேள்
தேசிகப் பாவை யன்னாள்.

௩௧௫

உலோகபாலன் சீவகனைக் காண்டல்

போதெனக் கிடந்த வாட்கண
புடைபெயர்ந் திமைத்தல் செல்லாது
யாதிவள் கண்ட தென்றாங்
கரசனும் அமாந்து நோக்கி

௩௧௪. பண்ணமை கருவி - பாடலாடலுக்கு அமைந்த இசைக்கருவி. கூடுபு சிவணி - கூடிப் பொருந்தி. குழைந்து இசைந்து அமிர்தம் ஊற-மெலகிக் கலங்கி இனிமை மிக. ஓடரி நெடுங்கண் - அரிபரந்த நெடியகண். உருவ எய்யா - ஊடுருவிச் செல்லுமாறு எய்து. ஈடு அமை - இடுதல் அமைந்த. இலயமா - அழிய.

௩௧௫. கருஞ்சிறைப் பறவை - கரிய சிறகுக்கூடியுடைய மயில். சுற வயிர்த்த தோன்றல் - சுருமீன கொடியையுடைய காமன் தோன்றலாகிய குரிசில. குமரன் - இனையாகிய சீவகன். அயர்வுற்று - சோர்ந்து. அன னாள் - அத்தன்மையையுடையவள். தேசிகப் பாவி - பெயர்.

மீதுவண் டரற்றும் கண்ணி
விடலையைத் தானும் கண்டான்
காதலில் களித்த துள்ளம் ;
காணையைக் கொணர்மின் என்னுள்.

௩௧௬

இருவரும் தோழராதல்

மந்திரம மறந்து வீழ்நது மாநிலத் தியங்கு கின்ற
அந்தர குமர னென்னுங்கு யாவரு மமர்நது நோக்கி,
இந்திர திருவற குய்ததராக் கிறைவனு மெதிர்கொண டோம்பி
மைந்தலை மகிழ்வ கூறி மைத்துனத் தோழ னென்னுள். ௩௧௭

தவறிய இலயம் மீட்டும் பொருந்தத் தேசிகப்பாவை யாடல்

போதவிழ் தெரிய லானும்
பூங்கழற் காலி னானும்
காதலி னொருவ ராகிக்
கலந்துட னிருநத போழ்தில்
ஊதுவண் டடுத்த மாலை
யுணர்வுபெற் றிலயம தாங்கிப்
போதுகண் டனைய வாட்கண்
புருவத்தால் கலக்கு கினுள்.

௩௧௮

அப்போது, காவலன் ஒருவன் போந்து, அரசன் மகள்
பதுமை யென்பாள் தான் பேணி வளர்த்த முல்லைக்கொடி
அருப்பினக் கண்டு, அதற்குச் சிறப்புச் செய்யச் சென்று,

௩௧௬. போது எனக் கிடந்த வாட்கண் - பூப்போல உள்ள பொருந்திய
கண். இமைதல செல்லா-இமைப்பதிலலை. கண்ணிவிடலை-கண்ணியணிந்த
விடலையாகிய சீவகன். காதலில் - அன்பினால். உள்ளம் - அரசன் உள்ளம்.

௩௧௭. மந்திரம - வானத்திலே இயங்கும் மந்திரம். அந்தர குமரன்
விஞ்சையன். அமர்நது நோக்கி - பொருந்திப் பார்த்து. இந்திர திருவறகு
இந்திரன் திருவைப்போன்ற திருவையுடைய உலோகபாலனுக்கு. உயத்
தராகு - தெரிவிப்ப எனற்றகு. இறைவன் - அவ வுலோகபாலன். மைந்
தலை - சீவகனுக்கு. மைத்துனத் தோழன் - விளையாடும் முறைமையை
யுடைய தோழன்.

௩௧௮. போதவிழ் தெரியல் - அலாநத பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட
மாலை. ஊதுவண்டு உடுத்த மாலை - ஒலிக்கின்ற வண்டு குழந்தை தேசிகப்
பாவை. மாலை - பெண். இலயம் தாங்கி - நீங்கின இலயத்தைத் தப்பாமல்
தாங்கி. வாட்கண் புருவத்தால் - வாட்கண்ணாலும் புருவத்தாலும்.

சோலையில் விளையாட்டயரும் காலத்தில், புதரோன்றில் பூத் திருந்த பூவைப் பறிக்கக் கையை நீட்ட, ஆங்கிருந்த விட நாகமொன்று அவளைத் தீண்டியதனால், அறிவு மயங்கி வீழ்ந்தாள் என்று சொன்னான். அதுகேட்ட அரசுகுமரன் திடுக்கிட்டுச் சீவகனை இருக்கப் பணித்துவிட்டுத் தான் தனியே சென்று விடம் தீருதற்குரிய மந்திரம் பலவும் செய்தான்.

விடம் நிருதல்

வள்ளல்தான் வல்ல டெல்லாம்
மாட்டினன் ; மற்று மாங்கண்
உள்ளவ ரொன்ற லாத
செயச்செய ஊறு கேளாது
அள்ளிலைப் பூணி னொருக்கு
ஆவிஉண் டிலலை யென்ன
வெள்ளெயிற் றரவு கான்ற
வேகம்மிக் கிட்ட தன்றே.

௩௧௯

விடம் தீர்த்தாற்கு மகள் தருவேன் என வேந்தன்
முரசறைவிக்க வள்ளுவன் முரசறைதல்

பைங்கதிர் மதிய மென்று
பகையடு வெகுளி நாகம்
நங்கையைச் செற்றது ; ஈங்குத
தீர்த்துநீர் கொணமின : நாடும்
வங்கமா நிதியும் நலகி
மகள்தரும் ; மணிசெய் மான்தேர்
எங்களுக் கிறைவன் என்றாங்
கிடிமுர செருக்கி னானே.

௩௨௦

௩௧௯. வள்ளல - உலோக பாலன். மாட்டினன் - செலுத்தினான். ஓநலாத செயச் செய - பொருதாதவற்றைச் செய்யச்செய்ய. ஊறு - விட நோய்க்கு இடையூறுகிய மந்திரமும் மருதமும், அள்ளிலைப் பூணினை - கூரிய இலைத்தொழிலமைந்த பூன்களையணிந்த பதுமை. வெள்ளெயிற்றரவு - வெள்ளிய பற்களையுடைய பாம்பு. வேகம் - ஈஞ்சு.

௩௨௦. பைங்கதிர்...சென்றது : நங்கையின் முகத்தை மதிய மென்று கருதி, அம் மதி தனக்குப் பகையாதலின, அதனைத் தாக்கறக்குக் கொண்ட வெகுளியால் நாகம் இவளைத் தீண்டிற்று. வங்கமாநிதி - மரக கலங்களில் வந்த பெருநிதி, மான தேர் - குதிரை பூட்டிய தேர். எருக்கி னன் - முழக்கினன்.

விடந்தீர்ப்பான் வந்தோர் தம் முயற்சி பயன்
படரமை கண்டு கூறுதல்

மண்டலி மற்றி தென்பார்,
இராசமா நாக மென்பார்;
கொண்டது நாக மென்பார்
குறைவளி பித்தொடு ஐயின்
பிண்டித்துப் பெருகிற் றென்பார்,
பெருநவை யறுக்கும் விஞ்சை
எண்தவப் பலவும் செழ்தாம்
ஏன்றுகே ளாதி தென்பார்.

ந.உ.சு

உறவினர் கையற்றுப் புலம்பல்

கையொடு கண்டம் கோப்பார்,
கனைசுடர் உறுப்பின் வைப்பார்,
தெய்வதம பரவி யெலலாத்
திசைதொறும் தொழுது நிற்பார்,
உய்வகை யின்றி யின்னே
யுலகுடன் கவிழும் என்பார்,
மையலங் கோயில் மாக்கள்
மடைதிறந் திட்ட தொத்தாரா.

ந.உ.உ

ஒருவன் கணி கூறியது

நங்கைக்கின் றிறத்தல் இல்லை
நரபதி நீயும் கேண்மோ:
கொங்கலர் கோங்கின் நெற்றிக்
குவிமுகிழ் முகட்டி னங்கண்

ந.உ.க. மண்டலி - சீதமண்டலி. இராசமாநாகம் - கருவழலை
யென்னும் பாம்பு, வளிபித்தொடு ஐயில் பிண்டித்துப் பெருகிறது - வாத
மும் பித்தமும் சிலேததுமத்தினும் திரண்டு பெருகின. பெருநவை - பெருந
துன்பம். அறுக்கும் என்று - நீக்குமென்று கருதி, எண்தவ-எண் இறக்க,
இது கேளாது - இது நீங்காது.

ந.உ.உ. இதன் பொருள்; கையையும் கண்டத்தையும் உழலை
கோப்பாரா; மருமங்களிலே விளக்கையொரிப்பாரா; தொழுது நிற்பாரா;
இது காரணத்தான அரசன இறந்துபட்டின உலகு இன்னே கவிழுமென்
பாராய், மாக்கள் ஆரவாரத்தாலே மடைதிறந்த தன்மையை யொத்தா
ரெனக். மககட்டு உரிய மனனின்றி அறிவுகெட்டமையின். ஐயறிவு
டையாரென்று மாக்கள் என்றார்.

தங்குதேன் அரவ யாழின்
தான் இருந் தாந்தை பாடும்,
இங்குநம் இடரைத் தீர்ப்பான்
இனையவன் உளன்மற் றென்றான்.

ந.உ.ந.

இதுகேட்டதும், தனபதியின் மகனாகிய உலோகபாலன் சீவகன் வந்திருத்தலை நினைவுகூர்ந்து, ஏவலரை விடுத்துக் கடுக வருவித்தான்; அவனும் அவ்விடம் வந்து பதுமையுணர் வின்றிக் கிடப்பது கண்டான். கண்டவன் சித்தராளுடம் என்னும் நூலிற் கண்டவண்ணம் பாம்பின் சாதி, கடிக்கும் திறம், எயிறுகளின் வகை முதலிய பலவும் கூறி, பதுமையைக் கடித்த நாகம் கன்னி யென்றும், அஃது அரசர் மரபிற் றென்றும், தைத்தழுந்திய பல் யமதூதி யொழிந்த காளி, காளத்திரி, யமன் என்று மூன்றுமே யென்றும் பிறவும் கூறினன்.

சீவகன் மந்திரம் செய்தல்

குன்றிரண் டனைய தோளான்
கொழுமலர்க் குவளைப் போதங்கு
ஒன்றிரண் டருவ மோதி
யுறக்கிடை மயிலன் னாள் தன்
சென்றிருண் டமைந்த கோலச்
சிகழிகை யழுத்திச் செல்வன்
நின்றிரண் டருவ மோதி
நேர்முகம் நோக்கி னானே.

ந.உ.ச.

ந.உ.ந. நங்கைக்கு - பதுமைக்கு. நரபதி - அரசே; விளி. கொங்கலர் கோங்கு - தேன சொரிசினற மலரையுடைய கோங்கமரம், நெற்றி-உச்சி. முகிழ்கட்டில-அரும்பின தலையில, அரவயாழ-இசையினைச் செய்யும் யாழ். ஈண்டு மிதுனராசிமேறறு. ஆந்தையாடும் - ஆந்தை யலறுகிறது. மிதுனராசி யுச்சமுற்றிருக்கும் இந்நேரத்தே ஆந்தை அலறுகிறது என்பது. இனையவன் உளன் - இனையவன் ஒருவன் இங்கு உளன்.

ந.உ.ச. குவளைப்போது - குவளைப்பு. ஒன்றிரண்டு உருவமோதி - ஒன்றும் இரண்டுமாகிய உருவோதி. உறக்கு இடை - உறக்கத்திடத்தே. இருண்டு அமைந்த கோலச் சிகழிகை - கரிதாய் அமைந்த அழகிய முடி. அழுத்தி - வைத்து. 'நின்று - சிறிது நீங்கிநின்று. முகம் நோ நோக்கினான் எனக்,

பதுமை விடம் நீங்கத் தெளிந்து
சீவகனைக் கண்ணுறுதல்

நெடுந்தகை நின்று நோக்க
நீள்கடல் பிறந்த கோர்லக்
கடுங்கதிர்க் கனலி கோப்பக்
காரிருள் உடைந்த தேபோல
உடம்பிடை நஞ்சு நீங்கிற்று ;
ஒண்டொடி யுருவ யாராது
குடங்கையின் நெடிய கண்ணாள்
குமரன்மேல் நோக்கி னாளே.

௩௨௫

இவ்வாறு நோக்கிய பதுமைக்கு விட நோய் நீங்கலும் சீவகன் பொருட்டு வேட்கை நோய் எழுந்து வருத்துவதாயிற்று. அதனால் அவள் உள்ளமுடைந்து மறுபடியும் மெலிவுற்றாள். தோழியர் அவனை நோக்கி, “ஐயனே, நீ நின் கையால் இவள் மேனியைத் தீண்டித் தைவருவையேல், இவ்விட மயக்கம் இனிது தெளியும்” என்ன, அவன் அவ்வாறே செய்தல்.

கண்ணிற் காணினும் கட்டுரை கேட்பினும்
நண்ணித் தீண்டினும் நல்லுயிரி நிற்கும் என்று
எண்ணி யேந்திழை தன்னை யுடம்பெலாம்
தண்ணென் சார்தமவைத் தாலொப்பத தைவந்தான. ௩௨௬

இச் செய்கையால் சீவகனுக்கும் பதுமைபால் காதல் பிறந்தது. இருவரும் தம் காதற் குறிப்பைத் தெரிவித்துக் கொள்வார்போல, ஒருவரைப்பொருவர் சிறப்புற நோக்கி வேட்கையால் வெய்துறலாயினர். சீவகன் விட நோய் நீங்கிய சிறப்புக் கண்டு தன்பதி அவனைத் தன் மனைக்கண்ணே கொண்டு சென்று அங்கே இருக்கச் செய்து, உண்டி

௩௨௫. நெடுந்தகை - சீவகன். கோலக் கடுங்கதிராக கனலி - அழகிய மிகக் கதிர்களையுடைய ஞாயிறு. கோப்ப - கதிராகளைச் செலுத்தியெதிர்க்க. உருவம் ஆராத - அழகைக் கண்ணுரக் கண்டு மகிழ். குடங்கையின் - உள்ளங்கை போல. குமரன் - சீவகன்.

௩௨௬. கண்ணில காணினும் - காதலித்தோரைக் கண்ணில காணினும். ஏந்திழை தன்னை - பதுமையை. தைவந்தான - தடவிக் கொடுத்தான.

முதலிய தந்து ஒம்பிவந்தான். சீவகனது சொல்லும் செயலும் கண்ட தனபதி, “இச் சீவகன் கலை பலவும் கற்றுத் துறைபோகியவன் ; இவனுக்கு நிகராவார் இந் நிலவுலகில் எவரும் இல்லை” என்று தேர்ந்து அவன்பால் பேரன்பு காட்டினான். இது நிற்க, சீவகனுக்குப் பதுமை பொருட்டுப் பிறந்த காதல சிறந்து மிகுவதாயிற்று. இரவுப்போது வந்தது ; இருவர்க்கும் வேட்கை நோய் எல்லையின்றிப் பெருகிற்று.

சீவகன் வேட்கை நிலை

போது லாமசிலை யோபொரு வேறகனே
மாது லாமொழி யோமட நோக்கமோ
யாதும் நான்அறி யேன:அணங் கன்னவள
காத லால்கடை கின்றது காமமே.

ந.உ.எ

அண்ணல் அவ்வழி ஆழதுயர் நோயுற
வணை மாமலாக் கோதையும அவ்வழி,
வெண்ணெய வெங்கல மீமிசை வைத்ததுஓத்து
உன்றை யாஉரு காஉள ளாயினாள்.

ந.உ.அ

பதுமை வாய் வெருவுதல்

வணங்கு நோன்சிலை வாகணைக் காமனே
மணங்கொள் பூமிசை மைவரை மைநதனே
நிணநதென் நெஞ்சம் நிறைகொண்ட களவனை
அணங்கு காள் !அறி யேனஉரை யீரகளே.

ந.உ.க

ந.உ.எ. சிலை - காமன விலபோலும் நுதல். வேறகன் - வேல போன்ற கண். மாது உலாம மொழி - பதுமை சொல்லும் சொல். மட நோக்கம் - மடப்பம் பொருநதிற பார்வை. அணங்கன்னவள - கண்டாராக்கு வருத்தம் செய்யும் அணங்கு போலபவள். கடைகின்றது - மிகுகின்றது.

ந.உ.அ. அண்ணல் - சீவகன். ஆழதுயர் நோய் உற - அமுநதுதல் உறுகின்ற வருத்த நோய் மிகுதிப்பட. கோதை - பதுமை. மீமிசை - மேலே. உள ரையா - உள்ளம் வருநதி. உருகா - உருகி.

ந.உ.க. வணங்கு நோன் சிலை - எல்லாரும் மனம் குழைதற்குக் காரணமான வலிய சிலை. மைவரை மைநதன் - முருகன். நிணநது - பிணித்து. அணங்குகாள் - தெய்வங்களே. ஏகாரம், வினா.

சீவகன், தான் முதலில் பதுமையை விடம் தீர்த்த போது கண்ட பூங்காவிற்குச் சென்று, அஃது அவள் பயின்றவிடமாதலின், அதனைக் காணின், அவளைக் கண்டாற் போல்வதோர் இன்பம் செப்பும் என்று கருதினான்; அவ்வாறே எழுந்து, ஒரு நாள் மாலைப்போதில் அக் காவிற்குட் சென்று உலவலானான்.

சோலைக் காட்சி

மயிலி னுடலும் மந்தியின் ஊடலும்
குயிலின் பாடலும் கூடி மலிந்து அவண்
வெயிலின் நீங்கிய வெண்மணல் தணரிழல்
பயிலும் மாதவிப் பந்தரோன் றெய்தினான். ௩௩௦

சீவகனைப்போலவே பதுமையும் வேட்கைத் தீயால் வெந்து ஆற்றாளாய் அச் சோலையில் அல்விடத்தே வந்திருந்தாள். இருவர் வரவும் ஒருவரோருவார்க்குத் தெரியாமே நிகழ்ந்தது. வந்தவன், தோழியர் விளையாட்டுக் குறித்து வேறு வேறிடம் செல்ல, மாதவிப் பந்தர் அருகே தனியே நின்றுகொண்டிருந்தாள். சீவகன் அவளைக் காண்கின்றான்.

காட்சி

கறந்த பாலினுட் காகில் திருமணி
நிறம்பி ளர்நதுதன் நீமைகெட் டாங்கவண்
மறைந்த மாதவி மாமை நிழற்றலின்,
சிறந்த செலவனும் சிந்தையின நோக்கினான். ௩௩௧

௩௩௦, கூடி மலிந்து - கூடியிருந்து. வெயிலின் - வெயிலினின்று. நிழல் பயிலும் மாதவிப் பந்தா - நிழல் பரந்த குருக்கதிக கொடி படாந்த பந்தா.

௩௩௧. கறந்த பால - ஆனிடத்தே கறந்து கொண்ட ஆனபால். காக - குறறம். திருமணி - அழகிய நீலமணி, கிளாந்து - கிளர. கெட்டாங்கு - கெட்டாறப்போல. மாமை நிழற்றலின் - மாமை நிறம் ஒளிவிடுதலால், மாதவி - மாதவிப் பூ. சிந்தையின நோக்கினான் - மனத்தால் ஆராய்ச்சியோடே பார்த்தான்.

முன்பே அவனைக் கண்டுளாணியினும், வேட்கை மிகுதியால்,
சீவகன் அவனைக் கண்டு ஐயுறுதல்

வரையின் மங்கைகொல், வாங்கிருந் தூங்குநீர்த்
திரையின் செலவிகொல், தேமலர்ப் பாவைகொல்,
உரையின் சாயல் இயக்கிகொல், யார்கொல்லு
விரைசெய் கோலத்து வெள்வளைத் தோளியே. ௩௩௨

பதுமையே எனத் தெளிதல்

மாலை வாடின ; வாட்கண் இமைத்தன ;
காலும பூமியைத் தோய்ந்தன ; காரிகை,
பாலின திஞ்சொல் பதுமைஇந் நின்றவள்
சோலை வேய்மருள குழவளைத் தோளியே. ௩௩௩

இவ்வாறு தெளிந்தவன, அவளையடைந்து கந்தநா
மணம் செய்துகொள்ளக் கந்தி, அவள் நிகே சென்று, குறிப்
பறிந்து, வண்டோச்சுவான் போல மருங்கனைந்து, தன்
பெருமயப்புரைந்துக் கூடினான்.

சீவகன் அவளது கோலம் நினைத்த தன் அன்பை
வற்புறுத்துதல்

கண்ணி வேய்ந்து கருங்குழல் கைசெய்து,
வண்ண மாலை நடுசூழிகை யுளவளை இசு
செண்ண வஞ்சிலம் பேறு துகளவிதது
அண்ணல் இடைபுறுத் தாறறலின் ஆறறிஞன். ௩௩௪

௩௩௨. வரையின் மங்கை - வரையரமகன். வாங்கு இந்ம தூங்கு
நீர்த் திரையின் செலவி - வளைத பெரிய அசைகின்ற நீர் போருநதிய
கடலில் வாழும் நீரரமகன். மலர்ப்பாவை - திருமகன். உரையின் சாயல் -
உரைத்தறிகிய சாயலையுடைய. விரை செய் கோலம் - மணம் கமழும்
கோலம்.

௩௩௩. காரிகை - அழகு. பாலின திருசொல் பதுமை - பால்
போல இனிய தீவிய சொறகையுடைய பதுமை. மருள - உவமவுருபு.
வேய், தோளிறகு உவமம்.

௩௩௪. கைசெய்து - ஒப்பினை செயது. மாலை - பூமாலை. நடுசூ
ழிகையுள் - பின்னிய கொண்டை நடுவே. வளைது - வளையமாகவைத்து.
செண்ண அஞ்சிலம்பு - நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த சிலம்பு. ஏறு துகள்
அவித்து - படிந்த பூந்தாதுகளாகிய துகளைத் துடைத்து.

திங்க னும்மறு வுமஎனச் சேர்ந்தது
நங்கள் அன்புஎன நாட்டி வலிப்புறீஇ
இங்கொ ளித்திடு வேன், நுமர் எய்தினர்,
கொங்கொ ளிக்குழ லாய்! எனக் கூறினான். ௩௩௩

சீவகன் அவளைச் செல்லவிடுத்துத் தான் ஒருபுறத்தே
மறைந்தான். பதுமையும், தன்னைத் தனிப்பவிட்டுச் சென்ற
ஆயத்தோர் வந்து சேர அவருடன் கூடிச் சிறிது போது
விளையாட்டயர்ந்தபின் தத்தம் இருக்கையடைந்தனர். சீவகன்
சென்று தன் தோழனான உலேர்கபாலனையடைந்தான்.

இஃது இங்ஙனமாக, பதுமையின் தந்தையான தளபதி,
மதிதரன் என்னும் தன் அமைச்சனை நோக்கித்
தன் கருத்தைத் தெரிவித்தல்

பூமியை யாடற் கொத்த பொறியின னுத லானும்
மாமக ஞாயிரை மீட்ட வலத்தின னுத லானும்
நேமியான சிறுவ னான நெடுந்தகை நேரு மாயின்,
நாம்அவற்கு அழகி தாக நலகையைக் கொடுத்தும் எனான். ௩௩௪

மந்திரி உடன்பட்டுரைத்தல்

மதிதரன் என்னும் மாசில மந்திரி சொல்லக் கேட்டே
உதிதர வுணாவல் யானும் ஒப்பினும் உருவி னானும்
விதிதர வந்த தொன்றே விளங்குபூண முகையி னுனைக்
கொதிதரு வேலி னுறகே கொடுப்பது கருமம் எனான். ௩௩௫

௩௩௩. திங்களும் அதன்பாலுள்ள மறுவுமபோல அன்பு சேர்ந்தது ;
எனவே, வாழ வாழத்தலும், சாவச் சாத்தலும் செய்யும் உழுவலன்பு கூறி வற
புறுத்தியவாறு. எய்தினாராகின் ஒளித்திடுவேன் ; நீ செலக எனருமம்.
ஒளிகுழல் - ஒளியையுடைய கூத்தல்.

௩௩௪. ஆடற்கொத்த-ஆளுதற்குரிய. பொறி - உயிரிப் இலக்கணம்.
வலத்தினன் - வெற்றியுடையான். நேமியான் - திருமால். சிறுவன் -
காமன். நேருமாயின் - உடன்படுவானாயின். அழகிது - தன்று.

௩௩௫. மாசில மந்திரி - குற்றமில்லாத மந்திரி. குற்றம் - அமைச்சர்க்கு ஆகாவென விலக்கிய குற்றங்கள். உதிதர வுணாவல் - விளங்க வுணர்வேன். உதிதரல் - அறிவில தோன்றல். ஒப்பு - பிறப்பு, குடிமை, ஆண்மை, பாண்டு, உரு முதலியன. " உரு - உட்கு ; அது விடநதீர்த்தார்க்குக் கொடுப்பேம் என்ற மொழி பிறழாமல் காக்க வேண்டுமென்னும் அச்சம், கொதிதருவேல் - வெமமையால் பகைவரை வெதுப்பும் வேல்.

பின்பு, மந்திரி சீவகனைக் கண்டு அவன் கருத்தறிந்து போந்து, தனபதிக்குக் கூற அவன் மனைவி திலோத்தமை யின் இசைவு கண்டு மகிழ்ந்து திருமணத்துக்குரிய நாள் குறிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்தான்.

திருமணம்

கணிபுனைந் துரைத்த நாளால்
கண்ணிய கோயில் தன்னுள்
மணிபுனை மகளிர் நல்லார்
மங்கல மரபு கூறி
அணியுடைக் கமல மன்ன
அங்கைசேர் முன்கை தன்மேல்
துணிவுடைக் காப்புக் கட்டிச்
சுற்றுபு தொழுது காத்தார்.

ந.ந.அ

மழகளிற் றெருத்திற் றந்த
மணிக்குட மண்ணு நீரால்
அழகனை மண்ணுப் பெய்தாங்
கருங்கடிக் கொத்த கோலம்
தொழுதகத் தோன்றச் செய்தார்
தாமணிப் பாவை யன்னார்
விழுமணிக் கொடிய னானம்
விண்ணவர் மடந்தை யொத்தாள்.

ந.ந.க

கயற்க னானையும் காமனன் னானையும்
இயற்றி னார்மண மேத்தரும தன்மையார்

ந.ந.அ. கணி - சோதிடன். கண்ணிய கோயில் - நனமென்று கருதிய கோயில். மங்கல மரபு - மங்கலவாழ்த்து முறை. அணியுடைக் கமலம் - வளை முதலிய அணிபுனைந்த தாமரை. துணிவுடைக் காப்பு - மணநூலுள் துணிபாகக் கூறப்படுதலுடைய காப்புநாண். கட்டி - கட்ட.

ந.ந.க. மழகளிற்றெருத்தின் - இளங்களிறறின கழுத்தினமேல் ஏறற. மண்ணுநீர் - மங்கலநீர். நீராட்டறகு வேண்டியது. மண்ணுப் பெய்து - நீரால் குளிப்பாட்டி. கடி - திருமணம். தொழுதக - கண்டோர் நன்கு மதிக்குமாறு. தாமணிப் பாவையன்னார் - தாயமனியாற செய்த பாவை யொத்த மகளிர். விழுமணி - உயரிய மணி. விண்ணவர் மடந்தை - தேவர் மகள்.

மயற்கை யில்லவர் மன்றலில் மன்னிய

இயற்கை யன்புடை யார்இயைந் தார்களே. ௩௪௦

மணம் முடிந்தபின், சீவகன் பதுமையுடன் இனி
துறைந்து வருகையில், அவன்பால் தன் கருத்தையிழந்து
வேட்கை நோய் மிகுந்து மெலிந்துவந்த தேசிகப் பாவை
யென்னும் பரத்தை ஒரு நாள் பூங்காவையடைந்து தன்
தனிமை தீர்வது குறித்து இன்பமுறப் பாடிக்கொண்டிருந்
தாள்.

சீவகன் அவனைத் தலைப்படல்

வார்தளிர் ததைந்து போது

மல்கிவண் றெங்குங் காவில்

சீர்கெழு குரிசில் புக்கான்,

தேசிகப் பாவை யென்னும்

கார்கெழு மினனு வென்ற

நுடங்கிடைக் கமழ்தனை கோதை

ஏகெழு மயில னனை

இடைவயின் எதிர்ப்பட் டானே.

௩௪௧

தீரா வேட்கையால் மெலிந்து வருங்கிய தேசிகப்
பாவைக்கும் இனபம் தந்து மகிழ்வித்து ஒழுகிய சீவகன்,
பதுமையுடன் இரண்டு திங்கள் கழிந்தான்.

சீவகன் பிரித்து போதல்

தயங்கினர்க் கோதை தன்மேல் தண்ணென வைத்த மென்றோள்
வயங்கினர் மலிந்த தாரான் வருத்துறு வகையின் நீக்கி

௩௪௦. கயற்கை - கயலரின் போதும் கண். மணம் இயற்றினர் -
திருமணம் செய்தனர். ஏததரும் தன்மை - யாவரும் பாராட்டும் தன்மை;
இவர், பெற்றோர் முதலாயினர். மயற்கையிலலவர் - மயக்கமில்லாத இரு
வரும். மன்னிய - முன்பே சீலப்பெறு கொண்ட. இயற்கை யன்பு - இயற்
கைப் புணர்ச்சியால் கொண்ட அன்பு.

௩௪௧. ததைந்து - நிறைந்து. போது - பூகன். கா - சோலை.
சீர்கெழு குரிசில் - சீவகன். நுடங்கு இடை - நுண்ணியதாய் அசையும்
இடை. ஏகெழு - அழகு திகழும். இடைவயின் - சோலையிடத்தே. பாவை
யென்னும் இடையும் கோதையுமுடைய மயிலன்னுள் என்க.

நயங்கிளர் உடம்பு நீங்கி நல்லுயிர் போவ தேபோல்
இயங்கிடை யறுத்த கங்குல் இருளிடை யேகி னானே. நசஉ

கண் விழித்த பதுமை சீவகனைக் காணாது, தான்
வளர்த்த கிளி, பூவை, அன்னம், மயில் முதலியவற்றை
வினவி விடையொன்றும் பெறாது மிகு துயர் உற்றனள்.
பிறகு, பள்ளியறையில் எரிந்த விளக்கை வினவினாள்.

விளக்கை வினவி நொந்துரைத்தல்

வளர்த்த செம்மையை ; வாலியை ; வான்பொருள்
விளக்கு வாய்விளக் கே ! விளக் காய் ; இவண்
அளித்த காதலொ டாமென ஆருயிர்
ஒளித்தது எங்கு ? என ஒண்சுடர் நண்ணினாள். நசந
பருகிப் பாயிருள் நிற்பின் அருதெனக்
கருகி யவ்விருள் கான்றுநின் மெய்யெலாம்
எரிய நின்று நடுங்குகின ருய்எனக்கு
உரிய தொன்றுரைக் கிற்றியென் றாடினாள். நசச

நசஉ. தயங்கினாகேகோதை - விளங்குகின்ற பூங்கொத்துக்களால்
தொடுக்கப்பட்ட மாலையணிந்த பதுமை. தனமேல - சீவகன தோள்
மேல். மெனோள - மெல்லிய கை ; ஆகுபெயர். கோதையென்றதற்
கேற்பத் தாராள என்றா. வருததுரு வகை - பிணங்கி வருந்தா வண்ணம்.
நயங்கிளர் உடம்பு - விருப்பம் செய்யும் உடம்பு. “துன்பம் உழத்
தொறும் காதறையிர்” (குறள்.) நல்லுயிர் - ஆனமா. “அது கன
விடைப்போய நுகாநது மீண்டும அவவுடம்பினகன வருமாறுபோல,
இவனும் பலரையும் நுகாநது பின்பு கூடுவன என்று உணாக.” இயங்கு
இடையறுத்த - இயங்குதலைச் செய்யாதபடி. கெடுத்த.

நசந. பிள்ளைகளுக்கு விளக்கைக் காவலாக இடுபவாதலின, ‘எங்
களை வளர்த்த மனக்கோட்டம் இனமையுடைய’ என்பாள், வளர்த்த
செம்மையை என்றாள். செம்மை - செப்பம். வாலியை - தூயமை
யுடையை. வான்பொருள் - நல்லபொருள். விளக்காய - கண்ணிற காண்க
காட்டுவாய். ஆடும் - நடந்து திரியும். ஆருயிர் - பெற்றகரிய உயிராகிய
சீவகன். நண்ணினாள் - நெருங்கி வினவினாள்.

நசச. பாயிருள் பருகி - பரந்த இருளைப் பருகி. நிற்பின் - வயிற்
றிலே நிற்பின். அருது என - அருது என்று கருதி. கருகி - முகம் கருகி.
நடுங்குகினரூய் - அசைகினரூய், உரைக்கிறறி - உரைக்க மாட்டுவை.
ஊடினாள் - சினந்தாள்.

விளக்காமையின அதனை இழித்துக் கூறுகினரூள் ; உரைக்கிறறி,
இகழ்ச்சி.

பிரிவாற்றாத பதுமை மேலும் வாய்விட்டுப் புலம்புதல்

நிரைவீ முருவீந் நிமிர்பொன் சொரியும்
வரையே ! புனலே ! வழையே ! தழையே !
விரையார் பொழிலே ! விரிவெண ணிலவே !
உரையீர் உயிர்கா வலன் உள் வழியே.

நசரு

அமரரை நோக்கிப் புலம்புதல்

எரிபொன் னுலகின் உறைவீர் ! இதனைத்
தெரிவீர், தெரிவில் சிறுமா' னிடரின்
பரிவொன் றிலிரால், படர்நோய் மிகுமால்,
அரிதால் உயிர்காப் பமரீர் ! அருளீர்.

நசக

அமரர் மகவிற்குச் சொல்லி யரற்றுதல்

புணர்வின் இனிய புலவிப் பொழுதும்
கணவன் அகலின் உயிர்கை யகறல்
உணர்வீர், அமரர் மகவீர் ! அருளிக்
கொணர்வீர், கொடியேன் உயிரைக் கொணர்வீர்.

நசஎ

சீவகனையே நினைந்து அரற்றுதல்

அருள்தேர் வழிநின் றறனே மொழிவாய் ;
பொருளதேர் புலன்எய் தியபூங் கழலாய் !
இருள்தோ வழிநின் றினைவேற் கருளாய் ;
உருள்தேர் உயாகொற றவன்மைத் துனனே.

நசஅ

நசரு. நிரை - வரிசை. உயிர் காவலன் - உயிரை நீங்காமற் காக்கும் சீவகன். அவன் உயிரிங்கின இவன் உயிர் நீங்குமாதலின், " உயிர் காவல " னான.

நசக. எரி - விளங்குகின்ற. உறைவீர் - உறையும் தேவர்களே, தெரிவீர் - தெரிந்திருப்பீர். பரிவொன் றிலிரால் - அருளின றியுள்ளீர். உயிராகாப்பு - உயிரைக் காத்துக்கொள்வது. அமரீர் - காவாத தன்மையுடைய தேவர்களே.

நசஎ. புணர்வின் இனிய - புணர்தலினும் இனிய. உயிர் கையகறல் உணர்வீர் - உயிர் கைவிட்டு நீங்குவதை யறிவீர். புலவியால் கணவன் சிறிது நீங்கினும், உயிர் நீங்குவதுபோலக் கொள்வா நன்மகளிர் எனபது.

நசஅ. பொருள் தோ புலன் எய்திய நினறு - தத்துவத்தை யாராயு மறிவைப் பெறவேண்டி நினறு. அறனே மொழிவாய் - வேண்டி நினற அவாகட்கு அறத்தையுரைப்பாய். எய்திய - செய்யியவெனலும் வீணெய்ச்சம். அருள்தோ வழி - தன்பதி, உலகபாலன் என்பாரிடத்து நீன் அருள் இருக்கும் திறத்தை ஆராயுமிடத்து. இருள தேர் வழி - இருள் செறிந்தவிடத்தே. கொற்றவன் - தன்பதி ; உலோகபாலனுமாம்.

மிகவா யதொர்மீ ளிமைசெய் தனனே ?

உகவா வுனதுள் ளமுவர்த் ததுவோ ?

இகவா விடர்என் வயின்நீத் திடநீ

தகவா ; தகவல் லதுசெய் தனையே.

நசுக

இவ்வாறு மிக அரற்றிச் சேர்ந்த பதுமயின் நிலை யினைத் தோழியறிந்து போந்து, நிகழ்ந்தது உணர்ந்து அவ னைத் தெளிவித்தற் பொருட்டுச் சில கூறலானாள்.

மக்கட் பிறப்பின் சிறுமை கூறித் தேற்றல்

பேதைமை யென்னும வித்திற பிறந்துபின் வினைகளென்னும் வேதனை மரங்கள் நாறி வேட்கைவோ வீழ்த்து முற்றிக் காதலும் களிப்பு மென்னும் கவடுவிட் டவலம் பூத்து மாதூயர் இடுமபை காயத்து மரணமே கனிந்து நிற்கும். நரு0

காதலன் பொருட்டுக் கவலலாகாமை கூறித் தேற்றல்

பிரிந்தவற் கிரங்குப் பேதுற்

றழுதநம் கண்ணின் நீர்கள்

சொரிந்தவை தொகுத்து நோக்கின்

தொடுகடல் வெள்ள மாற்று ;

முரிந்தநம் பிறவி மேனாள் ;

முற்றிழை இன்னும் நோக்காய் :

பரிந்தழு வதற்குப் பாவாய் !

அடியிட்ட வாறு கண்டாய்.

நருக

நசுக. மிகவாயதொர் மீளிமை - பிறரிடத்துச் செல்லாதே எனவி டத்தே மிகச் செய்ய வேண்டி மிக்கதொரு வனமை. உகவா - அன்பு மிகுந்து. உவாத்தது - வெறுத்தது. இகவா இடர் - பொறுக்கலாகாத இடர். நீத்திட - பெருகிட, தக - தகுமபடி. வா - வந்து முயங்குக.

நரு0. வேதனை மரங்கள் - துன்பமாகிய மரங்கள். நாறி - தோன்றி. மாதூயர் இடுமபை - மிகக் வருத்தத்தைச் செய்யும் துன்பம்.

நருக. நீர்கள் - கள், அசை. மாற்று - உறையிடவும் ஆற்றுது. முரிந்த - கெட்ட. முறு இழை - தொழிற்பாடு முற்றவுமுடைய இழை யுடையாய். பரிந்து - வருந்தி. அடியிட்டவாறு - தொடங்கினவாறு.

அன்பினின் அவலித் தாற்றா
தழுவதும் எளிது ; நங்கள்
என்பினின் ஆவி நீங்க
இறுவதும் எளிது ; சேர்ந்த
துன்பத்தால் துகைக்கப் பட்டார்
துகைத்தவத் துன்பம் தாங்கி
இன்பமென் றிருத்தல போலும்
அரியதிவ் வுலகில் என்ருள்.

௩௫௨

மேலும் தோழி நிமித்தம் கண்டு தெளிவித்தல்
முத்திலங் காகம் தோய்ந்த
மொய்மமலர்த் தாரி னுந்நம்
கைத்தலத் தகன்ற பந்தின்
கைப்படும ; கவல வேண்டா ;
பொத்திலத் துறையு மாந்தை
புணர்நதிருந் துரைக்கும் பொன்னே
நித்தில முறுவ லுண்டான்
நீங்கினான் அல்லன் கண்டாய்.

௩௫௩

வடிமலர்க் காவின் அன்று
வண்தளிர்ப் பிண்டி நீழல்
முடிபொருள் பறவை கூற
முற்றிழை நின்னை நோக்கிக்
கடியதோர் கௌவை செய்யும்
கட்டெயிற் றரவி னென்றேன்,
கொடியனாய் ! பிழைப்புக் கூறேன் ;
குழையலென் றெடுத்துக் கொண்டாள்.

௩௫௪

௩௫௨. எனபினின் - உடம்பிலிருந்து. இறுவதும் - இறப்பதும்.
துகைக்கப்பட்டார் - வருததப்பட்டவா, இன்பம் என்று - இவ்வருத்தம்
நமக்கு இன்பமாம் என்று கருதி.

௩௫௩. பந்தின் - பந்துபோல. பொதது இலம் - பொருதாகிய இல
லம். ஆரதை புணர்நது இருந்து - ஆரதை பெடையொடு கூடியிருந்து.
உரைக்கும் - அவன வரவைக கூறும்.

௩௫௪. முடிபொருள் - முடியும் செய்கை. முற்றிழை - விளி.
கடியதோர் கௌவை செய்யும் - அச்சந்தரும் ஒரு கௌவையைச் செய்யும்,
கட்டெயிறு - வலிய பறகன். பிழைப்பு - பொய். குழையல - வருந்
தாதே.

பதுமை ஒருவாறு தேறியிருந்தாளாக, பொழுது விடிந்தது. அவள் தாயாகிய திலோத்தமையும் பிறரும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு உற்றது கேட்டு வருந்தினர். திலோத்தமை, “நெருநல் இரவில் சீவகன் கூறியது என்னை?” என்று வினவப், பதுமை நிகழ்ந்தது கூறல்.

வினைக்கும் செய்பொருட் கும்வெயில் வெஞ்சுரம்
நினைத்து நீங்குதல் ஆண்கடன் ; நீங்கினால்,
கனைத்து வண்டுணும கோதையர் தமகடன்
மனைக்கண வைகுதல் மாண்பொடு எனச்சொனான். ௩௫௫

விரைசெய் தாமரை மேல்வினை யாடிய
அரைச வன்னம் அமர்ந்துள வாயினும்
நிரைசெய் நீலம் நினைப்பில என்றனன்
வரைசெய் கோல மணங்கமழ் மார்பினான். ௩௫௬

இவ்வாறு பதுமை கூறக் கேட்டுத் திலோத்தமை மகிழ்ந்து
தேற்றுதல்

அன்னம் தான்அவன் ; தாமரைப் போதுநீ ;
நின்னை நீங்கினன், நீங்கலன் காதலான ;
இன்ன தாலவன் கூறிற்று எனச்சொனான்,
மன்ன னாருயிர் மாபெருந் தேவியே. ௩௫௭

௩௫௫. வெயில் வெஞ்சுரம் நீங்குதல் - வெயில் மிகவு வருத்தும் கொடிய சுரத்தைக் கடந்து போகுதல், நினைத்து - பிரிவுருமை நினைத்து வருந்திப் பின் வினை மாண்பும், செய்பொருட் சிறப்பும் நினைத்து, கனைத்து - ஓலித்து, வைகுதல் - இறந்துபடாது இருத்தல்.

௩௫௬. அரைசவன்னம் - அரச அன்னம். அமாந்து உளவாயினும் - நீல மலர்கள் பயின்று உளவாயினும், நினைப்பில - நினையா, வரை மார்பினான் - மலைபோன்ற மார்பன், செய்கோலம் - செயற்கையழகு, தாமரை குலமகளிரையும், நீலம் பரத்தையரையும் உள்ளுறுத்து நின்றன. எனவே, குலமகளிரையே நுகாவேன எனச் சீவகன் கூறினான் என்றாலாயிற்று.

௩௫௭. நீங்கினன் - செய்வினையுண்மையால் இப்போது நீங்கினன் நீங்கலான் - நிற்பால் குன்றாக் காதல உண்மையான அற நீங்குவா னல்லன், மாபெருந் தேவி - பதுமையின் நற்றயாகிய திலோத்தமை, “இவன் இறந்துபடுவன் என்று திலோத்தமை நீலத்தின் கருத்தைக் கூறவில்லை.”

இது சொல்லித் தேற்றிய திலோத்தமை சொல்லால்,
“சீவகன் வருவன்” என்று உட்கொண்ட பதுமை உள்
ளத்தே உவகை மிகுந்து தனக்குள்ளே கூறிக்கொள்ளு
கிறாள்.

பதுமையின் உட்கோள்

நஞ்சினை யமுத மென்று
நக்கினும் அமுத மாகாது,
அஞ்சிறைக் கலாப மஞ்ஞை
யணங்கர வட்ட தேனும்
அஞ்சிறைக் கலுழ னாகும்
ஆட்சியொன் றுனு மினறே ;
மஞ்சனக் கிணைய நீரேன்
வாடுவ தென்னை யென்றுள்.

௩௫௮

ஞாயிறு தோன்றுதல்

பொய்கையுள் கமலத் தங்கண்
புள்ளெனும் முரசு மார்ப்ப
வெய்யவன் கதிர்க ளென்னும
விளங்கொளித் தடக்கை நீட்டி
மையிருட் போர்வை நீக்கி
மணைக மடந்தை கோலம
பையவே பரந்து நோக்கிப்
பணிவரை நெற்றி சேர்ந்தான்.

௩௫௯

இரவு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி முற்றும் அரசன் அறிந்து
மிக்க வருத்தமுற்று ஏவலர் பலரை விடுத்துச் சீவகனைத்
தேடியறிந்து வருமாறு விடுத்தான்.

௩௫௮. நக்கினும் - உண்டாலும். அணங்கு அரசு - வருத்தம்
பாம்பு. கலுழனாகும் மாட்சி - கருடனாகும் தனமை. ஒன்றானும் - சிறிதும்.
மஞ்சன் - மைந்தன் ; சீவகன். மைந்து - வலிமை. இணைய நீரேன் -
நஞ்சும் மயிலுமபோலும் நீராமையை யுடைய யான.

௩௫௯. கமலத் தங்கண் - தாமரைப்பூவிடத்தே. புள் - வண்டு.
தடக்கை - பெரிய கை. மையிருட் போர்வை - மிகக் கரிய இருளாகிய
போர்வை. பணிவரை நெற்றி - ஞாயிறெழும் கிழக்கு மலையுச்சி. சேர்ந்
தான் - தோன்றினான்.

சீவகன் புதுவடிவு கொண்டு வடதிசை
நோக்கிச் செல்வானை, அரசன் ஏவலர் கண்டு வினவல்

வேந்தனால் விடுக்கப் பட்டார்
விடலையைக் கண்டு சொன்னார்
ஏந்தலே பெரிதும் ஒக்கும்
இளமையும் வடிவும் இஃதே,
போந்ததும் போய கங்குல்
போமவழிக் கண்ட துண்டேல்
யாம்தலைப் படுதும் ஐய,
அறியின் ஈங் குரைக்க' என்றார்.

ந.சு.0

சீவகன் விடை யிறுத்தல்

நெய்கனிந் திருண்ட வைம்பால்
நெடுங்கணுள் காத லானை
ஐயிரு திங்க ளெலலை
யகப்படக் காணபிர் ; இப்பால்,
பொய்யுரை யன்று, காணீர் ;
போமினம, போகி நுங்கள்
மையலங் களிற்று வேந்தன்
மைந்தனுக் குரையின் என்றான்.

ந.சு.க

பதுமையார் இலம்பகம்

முற்றும்

ந.சு.0, விடுக்கப்பட்டார் - தேடுமாறு விட்ட ஏவலர், விடலை - காணையாகிய சீவகன். ஏந்தலே - ஏந்தலாகிய நினனையே. இஃதேயென பதை இளமைக்கும் கூட்டுக. போய கங்குல் - போன இரவே, ஈங்கு - இவ்விடத்தே எமக்கு.

ந.சு.க. நெடுங்கணுள் - பதுமை. ஐயிரு திங்கள் எலலை யகப்பட - பததுத் திங்களுள் ஒன்று குறைய ஒன்பதாந் திங்களிலே. இன்பால் காணீர் ; இது பொய்யுரையன்று எனக, போமின் - அம் சாரியை. மையல் அங் களிற்று - மதம்பட்ட யானை, வேந்தன மைந்தனுக்கு - வேந்தனுக்கும் மைந்தனுக்கும்,

கூ. கேமசரியார் இலம்பகம்

6. கேமசரியாரிலம்பகம்—கேமசரியென்பவனைச் சீவகன் மணந்துகொண்ட செய்தியைக் கூறும் இலம்பகம்.

[சீவகன் பலவிடங்கட்கும் சென்று சித்திரகூடம் அணைந்து தாபநர் சிலரைக் கண்டு அவர்கட்கு நன்னெறி காட்டித் திருத்திய தும், தக்கநாடு சென்றதும் கேமமாபுரத்துச் சுபத்திரனென்னும் வணிகன் மகள் கேமசரியென்பவள் நலம் கணிந்திருந்ததும், அவ் வணிகன் தன் மகட்குரிய கணவனைப் பெறும்பொருட்டு நாளும் விருந்தாற்றிவந்ததும், சீவகன் அவளைக் கண்டு வேட்கைகொண்டதும், அவளை மணந்து இரு திங்கள் தங்கியிருந்து வேறிடம் செல்லக் கருதி அவள்பால் சொல்லாது பிரிந்ததும், எதிரே போந்த ஒருவனுக்குச் சீவகன் அறவுரை கூறித் தான் அணிந்திருந்த கலன்களை ஈந்து அப்பாற் சென்றதும், பிறவும் கூறப்படுகின்றன.]

வடக்கு நோக்கித் தனியே காலால் நடந்தேகும் சீவகன் சுதஞ்சணன் முன்பு கூறிய சித்திரகூடத்தைக் குறித்துச் சென்றுகொண்டிருந்தான். வழியில், காடுகளும் குன்றுகளும் அவனுக்கு இனிய காட்சி வழங்கின. அவற்றைக் கண்டு செல்பவன், எதிரில் நின்ற குன்றில், சுனை நீராடி, இனிய பூக்களைக் கொண்டு, அங்கேயிருந்த அருகன் கோயிலை யடைந்து வழிபட்டு, அதற்கு முன்னே இருந்த சித்திரகூடத்தையடைந்தான். அங்கே வாழ்ந்த தாபநர் அவனை வரவேற்றனர்.

சித்திரகூடத் தாபநர் இயல்பு

அரிய கொள்கையர் ஆரழ லைந்தினுள்

மருவி வீடு வளைக்குறு மாட்சியர் ;

விரிய வேதம் விளம்பிய நாவினர் ;

தெரிவில் தீத்தொழில் சிந்தையில் மேயினார். ௩௬௨

௩௬௨. அரிய கொள்கையர் - பிறரால் கொள்ளற்கரிய எண் வகைத் தாபந ஒழுக்கம். அவை நீர் பலகால் முழகல, நிலத்திருத்தல, தோலுடுத்தல முதலாக வரும் எட்டு. அழல ஐந்து - ஐவகை வேள்வி ; அவை, தென்புலத்தா முதலாகவுள்ள ஐவரையும் ஒம்புதல். மருவி - பொருந்நி. வீடு வளைக்குறு மாட்சியர் - வீடுபெறுதற்கு முயலும் முயற்சியினர். தீத் தொழில் - காமவேட்கை.

விருந்தோம்பல்

வள்ளி யின்னமு தும்வரை வாழையின்
தெள்ளு திங்கனி யும்சில தந்தபின்
வெள்ள மாரிய னுய்விருந் தார்க்கென
உள்ள மாட்சியி னருவந் தோம்பினார்.

ந.சு.ந.

தரபதர் சீவகனை அளக்கக் கருதுதல்

பாங்கின் மாதவா, “ பான்மதி போன்றிவன்
வீங்கு கல்வியன் ; மெய்ப்பொருட் கேள்வியின்
ஆங்கு நாழமு அளக்குவம் ” என்றுதம்
ஒங்கு கட்டுரை ஒன்றிரண் டோதினார்.

ந.சு.சு

சீவகன் கூறுதல்

ஐயர் கூறலும் அண்ணலும் கூறுவான் :
சையம் பூண்டு சமுத்திரம் நீநதுவான்
உய்யு மேல்தொடர்ப் பாட்டின்இங்கு யாவையும்
எய்தி னாகளும் உய்ப்பளன் றேதினான்.

ந.சு.ந.

தரபதர் வினவல்

ஏம நன்னெறி எம்நெறி ; அல்நெறி
தூய்மை யிலநெறி ; யாழமு துணிசுவம் ;
காமன் தாதை நெறியின்கட் காளை நீ
திமை யுண்டெனில் செப்பெனச் செப்பினான்.

ந.சு.சு

ந.சு.ந. வள்ளி இன்னமுது - வள்ளிக் கிழங்கு. தெளளிய - முதிர்க்கனிந்த. வெள்ள மாரியனாய - பெருநீர் பொழியும் மழைபோலப் பலாகுமபயன்படுகின்றவனே. ஆரக - உணக.

ந.சு.சு. பாங்கு - நல்லிடம். பாலமதி - முழுமதி. வீங்கு - விரிந்த. மெய்ப்பொருள் - தத்துவம். அளக்குவம் - அறிவின் திப்பத்தைக் காண்பேம்.

ந.சு.நு. சையம் பூண்டு - கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு. தொடர்ப்பாட்டின் - காம நுகாச்சியாகிய கட்டுடன. யாவையும் - எல்லா நுகாச்சிகளையும்.

ந.சு.சு. ஏம நன்னெறி - அழிவில் இன்பந்தரும் நலவழி. அல் நெறி - யாம கொண்டுள்ளதல்லாத நீ கூறிய நெறி. துணிசுவர் - தெளிந்துள்ளோம். காமன் தாதை நெறியின்கண் - காமனுக்குத் தந்தையாகிய திருமால கூறிய இந்நெறியின்கண். செப்பு என - கூறுக என்று கேட்க.

சீவகன் அவர்களைத் தெருட்டுதல்

நீட்டிய சடைய மாகி

நீர்மூழ்கி நிலத்திற் சேர்ந்து

வாட்டிய வுடம்பின் யாங்கள்

வரகதி விளைத்து மென்னிற்

காட்டிடைக் கரடி போகிக்

கயமூழ்கிக் காட்டி னின்று

வீட்டினை விளைக்க வேண்டும்;

வெளிற்றுரை விடுமின் என்றான்.

ந.சு.எ

நோய்முதிர் குரங்கு போல

நுகர்ச்சிநீர் நோக்கல் வேண்டா

காய்முதிர் கனியி னூழ்த்து

வீழுமில் யாக்கை யின்னே

வேய்முதிர் வனத்தின் வென்றான்

உருவொடு விளங்க நோற்றுப்

போய்முதிர் துறக்கத் தின்பம

பருகுவ புரிமின என்றான்.

ந.சு.அ

மெய்வகை தெரிதல் ஞானம்

விளங்கிய பொருள்கள் தம்மைப்

பொய்வகை யின்றித் தேறல்

காட்சியைம பொறியும் வாட்டி

உய்வகை யுயிரைத் தேயா

தொழுகுதல ஒழுக்க மூன்றும்

இவ்வகை நிறைந்த போழ்தே

யிருவினை கழியு மென்றான்.

ந.சு.க

ந.சு.எ. வாட்டிய உடம்பின - வருத்திய உடம்பினாலே. வரகதி - மேலான கதி. விளைததும் - பெறமுயல்கின்றேம். வீட்டினை விளைக்க - வீடுபேறு எய்த. வெளிற்றுரை - பயனிலலாத சொல்.

ந.சு.அ. நுகர்ச்சி - காம நுகர்ச்சி. காய் முதிர் கனியின் - காய முதிர் பழுதது விழும் பழம்போல. வேய் முதிர் வனம் - மூங்கிறகாடு. வென்றான் - அருகன். உருவொடு - வேடத்தை மேற்கொண்டு, பருகுவ - நுகாதற்குரிய தவங்களை.

ந.சு.க. ஞானம் - உண்மையறிதல்; காட்சி - பொய்யின்றாகத் தெளிதல். ஒழுக்கம் - உயிர் உய்யும்வகையொழுகுதல. தேயா-கெடாமலே.

இது கேட்டுத் தெளிவுகொண்ட அத் தாபதர் மகிழ்ந்து அவ்வாறே யொழுகி மேம்படலாயினர். சீவகனும் அன்றிரவு அவர் பள்ளியிடத்தே தங்கி மறுநாட்காலையே புறப்பட்டுச் சென்று தக்க நாட்டை யடைந்தான். அந்நாட்டின் தலைநகரமான கேமமாபுரத்தைச் சீவகன் சென்று சேர்ந்தான். அந்த நாட்டை நரபதி தேவன் என்பவன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான்.

கேமசரி வரலாறு

அந்நகர்க் கரசனே யனைய ஆண்டகை
மெய்ந்நிக ரிலாதவன் ; வேத வாணிகள் ;
கைந்நிக ரமைந்தவேல் கமழுந் தாரினான் ;
மைந்நிகர் மழைக்கணூர் மருட்ட வைகுவான். ௩௭௦

வார்சிலை வடிப்ப வீங்கி

வரையெனத் திரண்ட தோளான்

சோர்புயல் தொலைத்த வண்கைச்

சுபத்திரன் மனைவி பெற்ற

சோநலம கடந்த கேம

சரியெனத் திசைக ளெல்லாம்

பேர்நலம பொறித்த பெண்மைப்

பெருவிளக் காகி நின்றாள்.

௩௭௧

கேமசரியின் தந்தையான சுபத்திரன் விருத்தோம்பும்
கடமை மேற்கொள்ளுதல்

மாசிலாள் பிறந்த ஞானதே

மதிவலான் விதியின் எண்ணிக்

காசிலாள் கண்ட போழ்தே

கதுமென நாணப் பட்டான்

௩௭௦. மெய் நிகர இலலாதவன் - வடிவால் ஒப்பிலலாதவன். வேத வாணிகள் - வேதததையுடைய வாணிகள். கைநிகர அமைந்த வேல் - கைக்கு ஒப்பு அமைந்த வேல்.

௩௭௧. வடிப்ப - பயிலுவதால், வரையென - மலைபோல. சோர்புயல் தொலைத்த - பெய்யும் முகிலை யொத்த. தோளான் - சுபத்திரன். மனைவி - ரிப்பதி. நலம கடந்த - நலம் மிகுந்த. பேர்...நின்றாள் - பெயரையும் அழகையும் எழுதினதொரு பெண்மையையுடைய விளக்கென வாகி நின்றாள்.

தூசலாம் அல்கு லாட்குத்
துணைவனும் ; புணர்மின் என்று
பேசினான் ; அன்று கொண்டு
பெருவிருந் தோம்பு கின்றான்.

௩௭௨

கேமசரி தன்னை மணத்தற்குரிய காதலனை
நோக்கி நின்றல்

தாழ்தரு பைம்பொன் மாலைத்
தடமலர்த் தாம மாலை
வீழ்தரு மணிசெய் மாலை
இவற்றிடை மின்னின் நின்று
குழ்வனைத் தோளி செம்பொன்
தூணையே சார்ந்து நோக்கும்
ஊழ்படு காத லானை
யொருபிடி நுசுப்பி னுளே.

௩௭௩

இவ்வாறு பன்னிரண்டு யாண்டுகள் கழிந்தன. கேம
சரியும் மணத்துக்குரிய செவ்வி யெய்தி நலம் கணிந்து
விளங்குவாளாயினள். அவளைப் பெற்ற தாயாகிய நிப்புதி
யென்பாள், தன் மகட்குரிய கணவன் வந்திலனை எனக்
கவன்றாளாக, அவளைச் சுபத்திரன் தேற்றி வந்தான். கேம
சரியின் கண்ணெதிரே விருந்துண்ணப் போந்த ஆடவ
ரனைவரும் பேடிக்களாகவே தோன்றி நின்றனர்.

௩௭௨. மதிவலன் - சோதிடன். விதியின் - நூல்களைக்கொண்டு.
காசு - குற்றம். கதுமென நாணப்பட்டான் - சட்டென இவள் நாண
மெய்தப் பண்ணுவோன். நாணப்பட்டவன் எவன் அவன் துணைவனும்
எனக். துணைவன் - கணவன். புணர்மின் - அவனுக்கு மணம்செய்யமின்.

தனக்குக் கணவராகும் பானமையிலாதார அவளுக்கு ஆடவராயத்
தோன்றார் ; அதனால் அவள் பலரையும் காண்பள் ; அக் காட்சியால குற்ற
மில்ள் என்றற்கு, " மாசிலாள் " " காசிலாள் " என்று கூறினாள்.

௩௭௩. தாமம் - மாலை. பொன்மாலை, பூமாலை, மணிமாலை என்ற
இவற்றிடை என இயையும். ஊழ்படு காதலனை - தனக்குத் தொன்று
பட்டு வருகின்ற காதலனை, பிடி நுசுப்பு - பிடியுள்விற்குகிய இடை.

சீவகன் இக் கேமமாபுரத்தைச் சேரவந்து ஓர் ஆலமரத்தின் நிழலில் இருத்தல்

பொன்னிலத் தெழுந்ததோர் பொருவில் பூங்கொடி
மின்னுவிட் டெரிவதோர் நலத்தன் வீங்கிருள்
பின்னிவிட் டனகுழல் பெருங்கண் பேதையூர்
துன்னின் தொடுகழல் குரிசில் என்பவே.

௩௭௪

தென்றிசை முளைத்ததோர் கோலச் செஞ்சுடர்
ஒன்றிமற் றுத்தரம் வருஷு தொத்தவண்
மன்றல்கொள் மார்பினுன் வந்துஓர் ஆல்நிழல
நன்றுவந் திருந்தனன் நாதற் சிந்தியா.

௩௭௫

சீவகனை நெடுந் தொலைவிலே கண்டான் சுபத்திரன்.
அவனது வடிவழகு கண்டு முதற்கண் திருமாலோ என
ஐயுற்று, அருகே சென்று, மகனெனத் தெளிந்து இன்
சொற்கள் பல சொல்லி, அவனைத் தன் தேர்மீதுகொண்டு
தன் பெருமானை நோக்கி வரலானான். அதுபோழ்து, கேம
சரி வீணையை யிசைத்துக் கடவுளைப் பாவத் தொடங்கினான்.

கேமசரி பாட்டு

வீங்கோத வண்ணன் விரைததுமபு பூம்பிண்டித்
தேங்கோத முக்குடைக்கீழ்த் தேவர் பெருமானைத்
தேவர் பெருமானைத் தேனார் மலர்சிதறி
நாவின் நவிறுதார் வீட்டுலகம் நண்ணாரே.

௩௭௬

௩௭௪. பொன்னிலம் - பொன்னுலகம். பொருவில் பூங்கொடி -
ஒப்பில்லாத காமவல்லிக் கொடி. மின்னுவிட்டு - ஒளிவிட்டு. வீங்கிருள்
பின்னு விட்டு அனகுமல - மிக்க இருளைப் பின்னிவிட்டது போலும் குமல.
பேதையூர் - பேதையாகிய இக் கேமசரி வாழும் ஊர். எனப் - அசை.

௩௭௫. கோலச் செஞ்சுடர் - அழகிய ஞாயிறு. உத்தரம் - வடதிசை.
மன்றல - நறுமணம், ஆல் நிழல் - ஆலமரத்தின் நிழல். நன்று உவந்து -
மிக மகிழ்ந்து. நாதன் - அருகன். சிந்தியா - நமோ அரஹந்தாணம்
என்று கூறி மந்திரத்தைச் சிந்தித்து.

௩௭௬. ஓதவண்ணன் - கடல் நீறும் கொண்ட நேமிநாதசாமி,
விரை - நறுமணம். தேங்கு ஓதம் - தேங்கிற்றகும் கடல்போல.

அடல்வண்ண வைம்பொறியும் அட்டுயர்ந்தோர் கோமான்
கடல்வண்ணன் முக்குடைக்கீழ்க் காசின் றுணர்ந்தான் ;
காசின் றுணர்ந்தான் கமல மலரடியை
மாசின்றிப் பாடாதார் வானுலகம் நண்ணாரே. ௩௭௭

பூத்தொழியாப் பிண்டிப் பொங்கோத வண்ணனை
நாத்தழும்ப வேத்தாதார் வீட்டுலகம் நண்ணாரே ;
வீட்டுலகம் நண்ணர் வினைக்கள்வர் ஆறலைப்ப
ஓட்டிடுப எண்குணனும் கோட்பட்ட டயிராலே. ௩௭௮

இப்பாட்டிசை கேட்டுப் பரிவுமிக்க நிப்புதி, “ இத்
துணைக் கடவுட்பற்றும் இயல்நலமும் உடைய இவட்கு ஏற்ற
கணவன் வந்திலை ” என ஏங்கி, அத்தகையோன் ஒருவன்
விரைய வருதல் வேண்டுமெனத் தானும் கடவுளைப் பரவி
னான். அக்காலையில் சுபத்திரன் சீவகனுடன் தன் மனைக்
கண் வந்தடைந்தான்.

கேமசரியும் சீவகனும் ஒருவரை யொருவர் நோக்குதல்

நிலந்தினக் கிடந்தன நிதிய நீள்நகர்ப்
புலம்பறப் பொலிவொடு புக்க காலையே,
இலங்குபூங் கொடியன ஏழை நோக்கமும்
உலங்கொள்தோ னுறுவலி நோக்கும் ஒத்தவே. ௩௭௯

௩௭௭. அடல்வண்ண ஐம்பொறி - உயிரை வருததுவதே இயல்பாக
வுடைய பொறிகள் ஐந்து. அட்டு - வென்று. காசினறு - குற்றமின்றி.
மாசு - நெருகில் அழுகு.

௩௭௮. பூத்து ஒழியா - பூத்து மாறாத. தழும்ப - தழும்பேறும்படி.
ஆறலைப்ப - வழிபறித்தலாலே. எண்குணம் - கடையிலா அறிவு முதலிய
எண்குணம்.

“ இவனை வணங்காதார்க்கு நுகர்ப் பெருமையால் உளதாம் பற்று
ஒழிவின்றிய வருவதன்றி நுகர்ச்சி யெய்திப் பற்றறறு வீடுபெறுதல் கூடா
தாயிருந்தது எனபது கருத்து.”

௩௭௯. நிலம் தினக்கிடந்த நிதி - மண தினக்கிடந்தனவாகிய நிதி.
புலம்பு அற - தனிமை வருத்தம் நீங்கும்படி. ஏழை - கேமசரி. உறுவலி -
மிக்க வலியுடையான சீவகன்.

கேமசரியின் காதல் நிகழ்ச்சி

கண்ணுறக் காணையைக் காண்டலும் கைவளை
மண்ணுறத் தோய்ந்தடி வீழ்ந்தன மாமையும்
உண்ணிறை நாணும் உடைந்தன வேட்கையும்
ஒண்ணிறத் தீவினைத் தாள், உருக் குற்றாள்.

ந.அ.௦

சீவகன் மன நிகழ்ச்சி

வாக்கணங் காராமணி வீணைவல் லாற்கவள்
நோக்கணங் காய்மனம் நோய்செய நொந்தவன்
வீக்கணங் கார்முலை வேய்நெடுந் தோளியொர்
தாக்கணங் கோ?மக னோ? எனத் தாழ்ந்தான்.

ந.அ.க

கேமசரியின் காதல் குறிப்பறிந்த தோழியர் சீவ
கனது மெய் வனப்பு நோக்கி அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்.
இது தெரிந்து நிப்புதி ஆங்கே போந்து அவனது அழகு
கண்டு மனமகிழ்ந்தாள்.

நிப்புதி சீவகனைக் காண்டல்

நினைப்பரு நீணிறை நிப்புதி சேர்ந்தாங்கு
இனத்திடை யேறனை யான்எழில் நோக்கிப்
புனக்கொடி பொற்பொடு பண்ணிய நம்பி
வனப்பிடை யேகண்டு வாட்கண் அகன்றாள்.

ந.அ.உ

ந.அ.௦. கண்ணுறக் காண்டலும் - கண நோக்கம் பொருந்தப் பார்த்ததும். தோய்ந்தது - செறிந்தது. ஒண்ணிறத் தீ வினைத்தாள் - ஒளளிய நிறம் கோண்ட வேட்கைத் தீயும் வளாததுகொண்டாள். உருக்குறாள் - அத தீயிலை உருகலானாள்.

ந.அ.க. வாக்கு அணங்கா மணி வீணை வல்லான - திருத்தத்தை யுடைய தெய்வத் தன்மை நிறைந்த அழகிய யாழ் வல்லுநனான சீவகன். நோக்கு அணங்காய் - நோக்கம் வருத்தம் செய்வதாய். நொந்து - நோய் செய்வதால். வீக்கு - கச்சணிந்த. தாக்கணங்கோ - தன்னுற் காணப்பட்ட டாரைத் தீண்டி வருத்தும் தெய்வமகளோ. மகளோமண்ணவா மகளோ.

ந.அ.உ. நினைப்பரும் நீள்நிறை. நினைத்தற்கரிய மிக்க நிறையை யுடைய. நிப்புதி - நிஸ்ப்ருதி என்னும் வடசொற் சிதைவு. இனத்திடை ஏறு - சிங்கக்கூட்டத்தின இடையே நிறை ஆண சிங்கம். புனக்கொடி - மூலக்கொடி போலும் கேமசரி. பொற்பொடு ஏறணியான எழில் நோக்கி என்று இயைக்க. வனப்பு - அழகு மிகுதி. கண் அகன்றாள் - உடம்பெல்லாம் கண்ணாயினாள்.

பின்பு ரிப்புதியும் சுபத்திரனும் சீவகனுக்கு இனிய விருந்தாட்டி மகிழ்வித்தனர். விருந்துண்டு தனித்திருந்த சீவகற்குக் கேமசரியின்பொருட் டெழுந்த வேட்கை அவ னுள்ளத்தை மிகுதியும் அலைக்கத் தொடங்கிற்று. அவன் அவளை நினைந்து பெரிதும் வருந்தலுற்றான்.

சீவகன் வேட்கையுற் றுரைத்தல்

காதன்மை கண்ணுளே யடக்கிக் கண்ணெனும்
தூதினால் துணிபொரு ள்ணர்த்தித் தான்தமார்க்கு
ஏதின்மை படக்கரந் திட்ட வாட்கனோக்கு
ஓதரீ ரமுதமும் உலகும் விறகுமே.

௩௮௩

திருவிற்கும் கற்பகத் தெரியல மாலையார்
உருவிற்கோர் விளக்கமாம் ஒண்பொற் பூங்கொடி
முருகற்கும் அனங்கற்கும் எனக்கும் மொய்சடை
ஒருவற்கும் பகைத்தியால் ஒருத்தி வண்ணமே. ௩௮௪

கேமசரிக்கும் சீவகற்கும் திருமணம் செய்விக்கக் கரு திய சுபத்திரன் தன் கருத்தை அரசற்குத் தெரிவிக்க நினைத்தான்.

சுபத்திரன் அரசர்க்குத் தெரிவித்தல்

கலைத்தொகை நலம்பல கடந்த காலேதான்
நலத்தகை யவள்நலம் நினைப்ப, நாய்கனும்

௩௮௩. காதனமை - காதல். துணிபொருள் - காதற்கருத்து. ஏதினமை படக கரந் திட்ட - மனத்தே காதற்குறிப்பு இல்லாதாள் போல மறைத்துக்கொண்டு. ஏதினமை - அயலாநதன்மை. ஓதரீர் அமுதம் - கடலிடத்தைக் கடைநதுபெற்ற அமுதம்.

நோக்கத்துக்கு அமுதமும் உலகும் விலையாம் எனபது கருத்து.

௩௮௪. திருவிற்கும் - திருமகட்கும். தெரியல மாலையார் - மாலையுடைய தேவா மகளிர். உருவிற்கு - உருவத்துக்கும். பூங்கொடி - பூங்கொடிபோலும் கேமசரி. முருகனது வேலையும், காமனது விலையும், எனது அறிவையும், ஒருவனது பிறையையும் முறையே கண்ணும புருவமும், நுதலுமாக வாங்கிக்கொண்டமையின "பகைத்தி" எனருன. பகைவன் x பகைத்தி. ஒருத்தி வண்ணம் இருந்தவாறு !

மலைத்தொகை மதம்தவழ் யானை மன்னவன்
நிலத்தவர்க் கறிவுற நெறியிற் செப்பினான்.

௩௮௫

திருமணம்

இடியுமிழ் எறிதிரை முழக்கிற் பல்லியம்
கொடியணி வியனகர்க் குழுமி யார்த்தெழக்
கடிமணம் இயற்றினார் கடவுள் நாளினால்
வடிமலாக் கோதையை மைந்தற் கென்பவே.

௩௮௬

திருமணம் புணர்ந்த சீவகன் கேமசரியுடன் இரண்டு
திங்கள் இன்பத்துறையில் எளியனாய் இனிதருந்து, இனி
அவனோடு நீங்கிச் செல்லக் கருதினான். இக்கருத்தை
அவட்கோ பிறர்க்கோ வெளிப்படக் கூறல் தகாது என்று
நினைந்து குறிப்பாக அவன்பால் தன் பிரிவுக் குறிப்பை
வெளியிட நினைத்தான்.

சீவகன் தன் பிரிவை வண்டிற்குரைப்பார்போலக் கேமசரி கேட்கக் கூறல்

திங்களங் குழவி செவ்வான் இடைக்கிடந் திமைப்ப தேபோல
குங்கும மார்பிற் பூண்ட குளிர்கதிர் ஆர மினன,
மங்கையோ டிருந்த போழ்தோர் மணிவண்டு கண்டு சொன்னான் ;
கங்குல்தான் நீங்க லுற்றுக் கமழ்மல ரணிந்த தாரான்.

மணிவண்டு! இம் மாதர் கோதை
மதுவுண வந்த போழ்துஅங்கு
இணைவண்டங் கிறந்து பாடின
றிருக்குமே இரங்க லினருய்த்

௩௮௫. கலைத்தொகை - கலைகளின் தொகுதி. நலத்தகையவள் -
பெண்மை நலமும் அழகும் உடைய கேமசரி. மலைத்தொகை - மலைபோலத்
தொகை. மன்னவனுக்கும் நிலத்தவாக்கும செப்பினான் என்க.

௩௮௬. இடியுமிழ் முழக்கின - இடியிடித்த முழக்கம்போல. பல்லி-
யம் - பலவாய இசைக்கருவி. கடவுள் நாள் - மணத்திறகுரிய நனனாள்.
வடிமலர் - அழகிய பூ.

௩௮௭. திங்களங்குழவி - பிறைத்திங்கள். இமைப்பது - விளங்கு
வது. குளிர்கதிர் ஆரம் - குளிர்ந்த கதிர்களை யுடைய முத்துமலை.

துணைவண்டு துஞ்சின் நீயும்
துஞ்சுவை யென்று நின்கண்
பணிகொண்ட தின்மை யாற்றான்
பரிவொடும் இருக்கு மன்றே.

௩௮௮

இவ்வண்ணம் இனிய சொல்லாட்டுக்களால் கேமசரியை மகிழ்வித்த சீவகன் அவன் அயர்ந்து உறங்குவது கண்டான். உடனே அவன் மெல்ல எழுந்து பவழத் தாழையுடைய பள்ளியறையின் மணிக்கதவைத் திறந்துகொண்டு இரவில்தனியே போகலுற்றான்.

சீவகன் கேமசரியை விட்டுப் போதல்

அல்லியுட் பாவை யன்னாள்
அறிவுறு வகையின் ஒற்றி
மெல்லவே திறந்து நீக்கி
மின்னுவிட் டிலங்கு பைம்பூண்
கொலசின மடங்க லன்னாள்
கொழுந்தி மாடம் நீந்திப்
பல்கதிர்ப் பருதி போலப்
பாயிரு ளேகி னானே.

௩௮௯

அவன் நீங்கினதும் ஏதோ கனவுகண்ட கேமசரி அக் கனவின்கண் தன் காதற் கேள்வனைக் காணாளாய்த் திடுகிட்டெழுந்தாள். அருகிருந்த சீவகனைப் பார்த்தாள். அவன் இன்மையை யுணர்ந்தாள். அவ்வறையிலிருந்த மணிவிளக்கின் ஒளி பரவிய எல்லையளவும் அவனைத் தேடிக் காணாளாயினாள்.

௩௮௮. இணைவண்டு-பெடைவண்டு, இறந்துபாடு இன்று - இறவாமல். இருக்குமே - ஏகாரம் வினா. துஞ்சின் - இறந்தால். பணிகொண்ட தின்மையால் - நீ மேற்கொண்டிருக்கும் பணியறியும் அறிவு வனமையால். பரிவு - அன்பு. இருக்கும் - ஆற்றியிருக்கும். பணியாவது, மகளிர் மனைக்கண் இருந்து இல்லறத்தை நீகழ்த்துதற்கு வேண்டியன தேடிவருதல் ஆடவர்க்குப் பணியாம் எனபது.

௩௮௯. அல்லியுட்பாவை - தாமரைப் பூவில் உள்ள திருமகள். ஒற்றி - தேர்ந்து, கொல்கினமடங்கல் அன்னாள் - கொலலுகின்ற சினத்தை யுடைய சிங்கம்போன்ற சீவகன். கொழுந்தி - மிகச் செல்வம். பருதி - ஞாயிறு. பாயிருள் - பரந்த இருள்.

கேமசரி சீவகனைத் தேடித் காண்டல்

திருமணி குயின்ற செம்பொன்
 திருந்துபூங் கொம்ப னுள்தன்
 கருமணிப் பாவை யன்னான்
 கரந்துழிக் காண்டல் செல்லாள்
 எரிமணி விளக்க மாடத்
 திருளறு காறு மோடி
 அருமணி யிழந்தோர் நாகம
 அலமரு கின்ற தொத்தாள்.

ந.கூடு

கேமசரி புலம்புதல்

யாண்டை யாயைய ! அஞ்சினென் ஆருயிர்
 ஈண்டு டம்பொழித் தேக வலிக்குமால் ;
 நீண்ட தோளவ னேநிறை யானிலேன் ;
 தீண்டு வந்துளனத் தேனின் மிழற்றினான்.

ந.கூக

கழலும் நெஞ்சொடு கைவளை சோருமால் ;
 சுழலும் கண்களும் ; குடுறு பொன்னென,
 அழலும் மேனியும் ; ஆற்றலென் ஐயவோ !
 நிழலின் நீப்பரும காதலும் நீத்தியோ ?

ந.கூஉ

திருந்து மல்லிகைத் தேங்கமழ் மாலையான்
 புரிந்து குடினும், “ பூங்கொடி நுண்ணிடை

ந.கூம். மணிகுயின்ற - மணிகைத்திழைத்த. திருந்து - செய்யப் பட்ட. கருமணிப் பாவையனான் - கண்ணிலுள்ள கருமணியில் காணும் பாவையொத்த சீவகன். கரந்துழி - மறைந்தவிடம். காண்டல் செல்லாள் - காணாய். விளக்கம் அறுகாறும் இருள ஓடி - விளக்கின் ஒளி யுள்ளளவும் இருளில் ஓடி. அலமருகின்றது - வருந்துவது.

ந.கூக. யாண்டையாய - எவ்விடத்தே உள்ளாய். யான நிறையிலேன - யான நிறையழிந்தேன். வந்து தீண்டு - உடனே வந்து என்னைத் தீண்டு. தீண்டு வந்து என்றான், கண்டேன சீதையை என்றறப்போல. ‘ஒளிக்கிறேன், கண்டுகொள்’ என்று முனப்பெல்லாம் வினையாடுபவாகலின் இப்பொழுதும் அதுவாக நீனைத்து, “யாண்டையாய்” என்றும், “அஞ்சினேன்” என்றும் கூறினான். உயிர உடம்பினீங்க முற்படுகிறது என்க.

ந.கூஉ. கழலும் நெஞ்சு - நிறையழிந்து மெலிந்து செயலுறும் நெஞ்சம். குடு உறுபொன் என - உருகுகின்ற பொன்போல, அழலும் - வெதும்பும். ஆற்றலென - ஆற்றேனாயினேன். நிழலின் நீப்பரும் - நிழல்போல நீக்குதற்கரிய. ,

வருந்து மால்,மட வாய் !” எனும் வஞ்சம்நீ
கரிந்து யான்நையக் காண்டலும் வலலையோ ? ௩௬௩

இவ்வாறு பலவாறு வாய்வெருவிப் பெருந்துயருழந்து வருந்திய கேமசரி உயிர்விடத் துணிந்தாள். துணிந்தவழி, அவள் இருந்த மனைத்தெய்வம் சீவகன் வண்டின் செய்தியை நினைப்பித்தது. அதனை நினைத்து அவள் உயிர்விடாது தாங்கி யிருத்தற்கு நினைத்தனள்.

கேமசரி இறந்து பாடுதவிர்தல்

முயங்கினுன சொன்ன வண்டாய்
முகிழ்முலைத் தெய்வம சேர
உயங்குவாள் உணாநது கேள்வற
கூனமும பிரிவு மஞ்சி
இயங்குவான் நின்று ஆவி
தாங்கினள் என்ப போலும்
வயங்குபொன் ஈன்ற நீல
மாமணி முலையி னுளே.

௩௬௪

கேமசரி வண்டுகட் குரைத்தல்

“வஞ்சவாய்க் காமன் சொன்ன
மணிநிற வண்டு காள் ! நீர
துஞ்சவேன துயரம் தீரத்
தொழுதகு தெய்வ மாவீர ;
மஞ்சதோய் செம்பொன் மாடத்
தென்மனை தன்னுள் ” என்றுள்

௩௬௩. திருந்து - அழகிய. யானபுரிநது குடினும் - யான விரும்பி யணிநது கொள்ளினும். நுண்ணிடைவருதாமல - நுண்ணிய இடை யானது முரிநதுவிடும். எனும் வஞ்சம் - என்று பொய்யாகப் பாராட்டும் வஞ்சனை. கரிந்து நைய - கருகிவருந்த.

௩௬௪. முயங்கினுன - முயங்கியவனுன சீவகன். முகிழ் - கோங்கரும்பு. உயங்குவாள் - வருந்துபவள். உணாநது - 'துணை வண்டு துஞ்சின் நீயும் துஞ்சுவை' என்று முன கூறியதை நினைத்து. ஊனம் - பழி, பிரிவு - இறந்துபாடு. இயங்குவான் நின்ற - போவதற்கு ஒருப்பட்டு நின்ற தாங்கினள் - போகாதே தடுத்துக் கொண்டாள். பொன் - பச்சை.

பஞ்சிமேல் மிதிக்கும் போதும்

பனிக்கும்சீ றடியி னாளே.

௩௯௫

இவ்வண்ணம் புலம்புவதும், தேர்வதும், தெளிவது மாய்க் கேமசரி உழந்துகொண்டிருக்கையில், வெள்ளி முளைத்தது. கேமசரியின் அழுதூலைக் கேட்ட அம் மனை பகத்து மகளிர் பலரும் திரண்டுவந்து கேமசரியை யடைந்தனர். அவள் நற்றாயாகிய நிப்புதியும் அங்கே வந்துசேர்ந்து மகட்குற்றது கேட்டு மிகவருந்தி, ஒருவாறு தெளிந்து தக்க ஜுறுதல் கூறலுற்றாள்.

நிப்புதி தேற்றுதல்

விழுத்திணைப் பிறநது வெய்ய வேட்கைவே ரரிநது மெய்நகின்று இழுக்கமொன் றுனு மினறி யெய்திய தவத்தின் வந்து வழுக்குத லின்றி விண்ணேன் வச்சிர நுதியின் இட்ட ரழுத்தனான் தந்த இன்பம இன்னும்நீ பெறுதி யென்றாள்.

ரரிதலைக் கொண்ட காமத் தின்பரீர்ப் புள்ளி யற்றால் ;
ரிரிவின்கண பிறந்த துன்பம பெருங்கட லனைய தொன்றால் ;
ருகிறைந் துடம்பு நீங்கின் இம்மையோ டும்மையின்றி
இருதலைப் பயனும் எய்தார் என்றுயாம் கேட்டு மன்றே.

௩௯௫. வஞ்சவாயக காமன-வஞ்சம் கலந்த சொல்லையுடைய காமன, ணிரிறம் - நீல மணியின ரிறம். ஆவீர - ஆவீரகளாக. மஞ்ச - மேகம். நிகுகும் - வருதும். சிறடி - சிறிய அடி.

௩௯௬. விழுத்திணை - உயராத குடி. வேட்கைவேர் - ஆசையாகிய றவியின் வேரை. மெய - சனமாகக் நெறி. இழுக்கம் - தப்பு. எய்திய வம் - முற்பிறவியில செய்த தவம். விண்ணேன் - அயன. வச்சிரநுதி - சச்சிரவூசி. எழுத்தனான் - எழுததுப்போலத் தவறுதவன.

௩௯௭. எரிதலைக் கொண்ட - வெதுப்புதலையுடைய. ரீர்ப்புள்ளி - ர்த்துளி. அற்று - போல்வதாம். காமத்தின்பம் - கூட்டத்தால் பிறக் ம் இன்பம். உருகிறைந்து - பிரிவாறறது நெஞ்சுருகி வருந்தி. இம்மை பாடு உம்மையின்றி - இம்மை மறுமை யின்பம் இன்றி. இருதலைப்பய ம் - இரண்டன் உறுதிப் பயனும்.

மன்னுநீர் மெய்க்கு ளொக்கும் மானிட ரிளமை யின்பம் ;
மின்னின் ஒத்து இறக்கும் செல்வம் ; வெயிலுறு பனியின் நீங்கும் ;
இன்னிசை கறங்கும் நல்லயாழ் இளியினும் இனிய சொல்லாய் !
அன்னதால் வினையி னாக்கம் ; அழுங்குவ தென்னை யென்றாள்.

கேமசரி தேறியிருத்தல்

வாசமிக் குடைய தாரான் வண்டினுக் குரைத்த மாற்றப்
பாசத்தா லாக்கப் பட்ட ஆவியள் : அல்ல தெல்லாம்
பேசினோர் பிணையல் மாலை பிசைந்திடப் பட்ட தொத்தாள் ;
தூசலாம பரவை யலகுல் தூமணிப் பாவை யன்னாள். ௩௬௬

சீவகனைத் தேடிக் காணுமையால் ஒருவாறு தெளிந்திருத்தல்

பையர விழுங்கப் பட்ட பசங்கதிர் மதிய மொத்து
மெய்யெரி துயரின் மூழ்க விதிர்விதிர்த் துருகி நையும்
மையிருங் குழலி னுள்தன் மைந்தனை வலையிற் குழந்து
கையரிக் கொண்டும் காணாள் ; காளையும் காலிற் சென்றாள்.

நள்ளிருளில் சீவகன் சென்றுகொண்டிருக்கையில், அவ்
விருள் புலந்து கெடுமாறு திங்கள் வானத்தில் தோன்றிற்று.
அதன் ஒளியால் இனிதே அவன் நெறியறிந்து சென்றான்.
பின்பு சில நாழிகை கழிந்ததும் பொழுது விடிந்தது ;
ஞாயிறு எழுந்து தன் ஒள்ளொளியைப் பரப்பிற்று.

௩௬௮. மன்னும் - மிகவும். இறக்கும் - கெடும். வெயில் உறு பனி
யின் - வெயிலைக் கண்ட பனி போல. இசைகறங்கும் நல்லயாழ் இளியினும் -
இசையைச் செய்யும் நல்லயாழின் இளியெனனும் நரம்பினும். வினையின்
ஆக்கம் - தீவினையின் செயலவனமை. அழுங்குவது - வருந்துவது.

௩௬௯. வாசம் - நறுமணம். மாற்றப் பாசத்தால் - சொல்லாகிய
பிணிப்பாலே அனபு மிகுதலால். ஆகப்பட்டு - உண்டாக்கப்பட்ட.
அல்லதெல்லாம் பேசின - உயிரொழிந்த உடம்பின் தனமை யெல்லாம்
சொல்லின். பிணையல் மாலை - பிணையலாகிய மாலை, பூமாலை. பரவை -
பரந்த.

௪௦௦, பையர - படத்தை யுடைய பாம்பு ; அரா என்பதன் வீகா
ரம், எரி துயரின் மூழ்க - எரியுந் துயரத்திலே மூழ்கி. வலையிற் குழந்து -
வலையால் வளைத்துக்கொண்டு, கையரிக் கொண்டும் - கையால் அலைத்து
அரித்துத் தேடியும்.

சீவகனை வழிப்போவான் ஒருவன் கண்டு வினவுதல்

எவ்வூரீர் எப்பதிக்குப் போந்தீர் நும்
மனைவியர்தாம் எனைவர்? மக்கள்
ஒவ்வாதார் தாம்எனைவர்? ஒப்பார்மற்
றெனைவர்? நீர் உரையின் என்றற்கு
இவ்வூரேன், இப்பதிக்குப் போந்தேன்என்
மனைவியரும் நால்வர், மக்கள்,
ஒவ்வாதார் தாம்இல்லை; ஒப்பான்
ஒருவன்என உரைத்தான் சான்றோன். ௪௦௧

அது கேட்ட அவன் மனைவியர் நால்வர் வயிற்றில் ஒரு
மகன் பிறந்துளான் என்ற சொல்லால் வியப்புக்கொண்டு,
அஃது எங்ஙனம் கூடுமென்று கேட்டான்.

சீவகன் தனக்கு மனைவியர் முதலாயினார் இவர் என வுரைத்தல்

நல்தானம் சீலம் நடுங்காத்
தவமஅறிவா சிறப்பு இந்நான்கும்
மற்றாங்குச் சொன்ன மனைவியா; இந்
நால்வர்அவர் வயிற்றுள் தோன்றி
உற்றான் ஒருமகனே; மேற்கதிக்குக்
கொணடுபோம் உரவோன் தன்னைப்
பெற்றா மகப்பெற்றார்; அல்லாதார்
பிறர்; மக்கள் பிறரே கண்டீர். ௪௦௨

தானம், சீலம், தவம், இறைவர் வழிபாடு என்ற நான்
குமே மனைவியர் என்றும், நலவினையே மகன் என்றும்

௪௦௧. போந்தீர் - வந்தீர். எனைவர் - எதுதுணைபோ. ஒவ்வாதார் -
ஒழுக்கமில்லாதவர். ஒப்பர் - ஒழுக்கமுடையவர். சீவகன் தன் உடம்பை
ஊர் என்றும் பதியென்றும் குறித்து, இவவுடம்பிடத்தேன் - இவவுடம்
பெடுத்தற்குப் போந்தேன் என்றும் கூறினான். சான்றோன் - உணர்
வுடைய சீவகன்.

௪௦௨. அறிவர் சிறப்பு - இறைவர் பூசனை. நடுங்காத் தவம் - அசை
வில்லாத் தவம், தானம் முதலிய நான்கும் மனைவியர். உற்றான் - உற்ற
வனாகிய நலவினை. ஒருமகன் - ஒப்பற்ற மகன். உரவோன் - தின்னி
யோன். அல்லாதார் பிறர் - நலவினையாகிய மகனைப் பெறுதார மகப்
பெறுராவர், மக்கள் பிறரே - நலவினையிலாதார பெற்ற மககளும்
மககளாகார்.

சொல்லி, சீவகன் மேலும் தானம் முதலிய நான்கினையும் அவ்வழிப்போக்கனுக்கு எடுத்து விளக்கினன். அதன்பின் அவனுக்கே, மகன் என்றுரைத்த நல்வினையின் இயல்பினைச் சீவகன் எடுத்து மொழியலுற்றான்.

சீவகன் வழிப்போக்கனுக்கு நல்வினையின் இன்றியமையாமை கூறித் தெருட்டுதல்

மட்டார் பூம்பிணடி வளங்கெழு
முக்குடைக்கீழ் மாலை கண்டீர்
முட்டாத இனப்ப புதாத்திறக்கும்
தாளுடைய மூர்த்தி பாதம்,
எட்டானும் பத்தானும் இல்லாதார்
கிவவுலகில் இன்ப மேபோல
ஒட்டாவே கண்டீர் வினை, அவனைத்
தேரு நூர்க் குணரந்தீ ரன்றே.

௪௦௩

வேற்றுவ ரில்லா நுமருர்க்கே
செல்லினும், வெகுண்டீர் போல
ஆற்றுணுக் கொள்ளா தடிபுறத்து
வைப்பீரே ? அல்லீர் போலும்;
கூற்றம்கொண டோடத் தமிழே
கொடுநெறிக்கண் செல்லும் போழ்தில்
ஆற்றுணுக் கொள்வீர் அழகலால்
அறிவொன்றும் இலிரே போலும்.

௪௦௪

௪௦௩. மட்டார் பூ - கேன பொருந்திய பூ. பிண்டி - அசோகமரம். மால - அருகன். முட்டாத - குறையாத. இன்பப் புதா - இன்பக் கதிகுச் செலவும் கதவு. தாளபாதம் உடைய மூர்த்தி - தாளாகிய திருவடியை யுடைய மூர்த்தி.

மூர்த்தி, மாலை கண்டீர் என்று முடிக்க. இன்பமேபோல - இன்ப மில்லாதவாறுபோல. "பொருளிலாககு இவவுலகமில்லை" எனப் பர் திரு வள்ளுவரும். தேருதார்க்கு வினை ஒட்டாவே - இம் மூர்த்தியைத் தெளி யாதார்க்கு நல்வினைகள் வந்து கூடா.

௪௦௪. வெகுண்டீர்போல - அவருடனே வெகுண்டு அவர்பால செல லாதீர் போல. ஆற்றுணு - வழிச்சோறு. வைப்பீரே - வைப்பீரோ, அல லீர் - வைக்கமாட்டீர். தமிழே - சுற்றத்தாரிலலாத நமனுடைய ஊர்க்கு நல்வினையாகிய துணையின்றித் தனியாக. அமகு அல்லால் - அமகு ஒன் றன்றி.

அறங்கேளாதாரது புன்மை யறிவு கூறல்

இழுதன்ன வெண்ணிணத்த செந்தடிக்கே
 ஏட்டைப்பட்டு டிரும்பிற் போர்த்த
 பழுதெண்ணும் வன்மனத்தார் ஓட்டை
 மரச்செவியர் கேளார் பால்போன்று
 ஒழுகி யமுதாறும் நலலறத்தை
 யோராகிலாஊன் செய்கோட்டக்குக்
 கழுகுண்ண வள்ளர மேசுமந்து
 புள்ளிற்கே புறம்செய் கின்றார்.

சு௦௫

சாக்காட்டின் கொடுமை காட்டி அறஞ் செய்யுமாறு வற்புறுத்தல்

கையாற் பொதித்துணையே காட்டக்
 கயற்கணாள் அதனைக் காட்டாள்,
 “ஐயா விளாம்பழமே யென்கின்றிர் ;
 ஆங்குஅதற்குப் பருவ மன்று ;என்
 செய்கோ ! என்சிறந்தாள் போல்கிறவாக்
 கட்டுரையால் குறித்த எல்லாம்
 பொய்யோ, பொருளுரையா முன்னே
 கொடுத்துண்டல் புரிமின் கண்டிர்.

சு௦௬

காமம் பிறவிக்கு ஏதுவாம் என்றல்

பனிமதி யின்கதிர் பருகு மாமடல்போல்
 முனிமதி முகத்தியர் முறுவல நம்பினார்

சு௦௫. வெண்ணிணத்த செந்தடி - வெள்ளிய நீணமாகிய தசை. ஏட்டைப்பட்டு - இளைத்து. பழுது எண்ணும் - நீது நீனைகும். ஓட்டை மரச் செவியா - உள்ளொன்றுமில்லாத மரத்துளைபோல உட்கொள்ளாத செவியிணையுடையா. ஊன் செய் கோட்டம் - ஊனாகிய உடம்பு. கோட்டத்துக்கு - கோட்டக்கு என வந்தது. வள்ளரம் - ஊன்.

சு௦௬. பொதித்துணை - பொருளின் திரளை. அப் பொருளைக் காட்டற்கு விரும்பாமையின, “காட்டாளாய்” என்றார். ஆங்கு - அது நுகர்தற்கு. சிறவாக் கட்டுரை - பொய்யால் புனைந்த உரை. பொய்யே பொருள் உரையா முன்னே - பொய்யே மெய்ப்போலக் கூறுதற்கு முன்பே.

துணிவளர் கதிகளுள் தோன்றி நாடகம்
கனியநின் ருடுவர் கடையில் காலமே.

௪௦௭

இவ்வண்ணம் வழிப் பேரவானுக்கு அறமுரைத்த
சீவகன் தன் அணிகலன்களை அவற்குக் கொடுத்தல்

இன்னவா றுறுதி கூறி
எரிமணி வயிர மார்ந்த
பொன்னவிர கலங்க ளெல்லாம்
பொலிவொடு புக்ன்று நீட்டிச்
“ சென்மின்நீர் ” என்று கூற
வலங்கொண்டு தொழுது சென்றான்
வில்மரீஇ நீண்ட தோளான்
வெயிற்கடம் நீந்த லுற்றான்.

௪௦௮

கேமசரியார் இலம்பகம்
முற்றும்

௪௦௭. முறுவல் - முறுவலையுடையவாய், மதி முனி முகத்தியா -
திங்களைப்போலும் முகத்தையுடைய மகளிர், நம்பினோ - விரும்பினவா,
துணிவளர் கதி - துன்பம் தரும் திக கதிகள். நாடகம் ஆடுவர் - வேறு
வேறியாகக்கொண்டு தோன்றி மறைதல்.

௪௦௮. எரிமணியிரம் - விளங்குகின்ற மணியும் வயிரமணியும் ;
வயிரமணி என்றுமாம். பொன்னவிர கலம் - பொன்னாலாகிய அணிகலம்.
புக்ன்று - விரும்பி. நீட்டி - கொடுத்து. வில் மரீஇ நீண்டதோளான் -
வில் கிடந்தது உயர்ந்த தோளையுடைய சீவகன். வெயிற்கடம் - வெயில்
வெதுப்பும் சுரம்.

எ. கனகமாலையார் இலம்பகம்

[சீவகன் மத்தியதேயத்து ஏமமாபுரத்தை யடைந்ததும், அங்கு அந்நாட்டு அரசனால் வரவேற்கப்பட்டு அவன் மக்கட்குப் படைக்கலப் பயிற்சி செய்வித்ததும், அவ்வரசன் புதல்வி கனக மாலையை மணந்ததும், இடையே இராசமாபுரத்திலிருந்த காந்தருவ தத்தை தன் விஞ்சையால், சீவகன் இருப்பிடம் தெரிந்து நந்தட்டன் முதலியோரை அனுப்ப அவனும் அவனுக்குப்பின் சீவகன் தோழர்களும் ஏமமாபுரத்தை அடைந்ததும், பின்வந்த தோழர்களால் சீவகன் தன் தாயாகிய விசையயின் இருப்பிடம் தெரிந்து மனமுருகி, அவனைக் காணும்பொருட்டுப் புறப்பட்டதும், அறவுங் கூறப்படுகின்றன.]

கேமமாபுரத்தை விட்டு நீங்கிய சீவகன் அதன் எல்லைக்கு அப்பால் குறிஞ்சியும் முல்லையும் விரவிக்கிடந்த நாட்டை அடைந்தான்.

அந்நிலத்து வழியியல்பு

யானை வெணமருப் புலக்கை
யறையுரல் ஐவனம் இடித்த
தேனெய் வாசவற குவவித்
தீங்கனி வாழையின பழனும்
ஊனை யுண்டவர் உருகும்
பசுந்தினைப் பிண்டியு மொருங்கே
மானின் நோக்கியர் நோக்கி
வழிதொறும் ஈவதவ் வழியே.
குறிஞ்சி யெலலையின் நீங்கிக்
கொடி.முல்லை மகள்மொழிந் தாடச்
செறிந்த பொன்னிதழ்ப் பைந்தார்க்
கொன்றையஞ் செல்வற்குக் குரவம்

சுருக

சுருக. மருப்புலக்கை - மருப்பாகிய உலக்கை. அறை - பாறை. ஐவனம் - மலைநெல். வாசவல் - பசிய அவல். குவவி - தொகுத்து. தினைப்பிணடி - தினைமா. உருகும் - ஊனுருகும். கனிவாழை - ஒரு பெயர். ஊனை - ஐ, அசை. பாசவல், விகாரம். வழியிடத்தவர் தொழில் வழிமேல் நின்றது.

அறிந்து பாவையைக் கொடுப்பத்
தோன்றி யஞ்சுட ரேந்த
நிறைந்த பூங்குருந் துருதேன்
நீர்பெய் தார்த்தன சுரும்பே.

சுகௌ

சீவகன் இங்காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ச்சி மிகுந்து
செல்ல, அவனென்திரே, வானுலகிற் குச் செல்லும் வழி காட்டு
வதுபோல, வனகிரி யென்னுமொரு மலை தோன்றிற்று.
அதனடியில், தாமரையும், துழநீரும், நீலமும், ஆம்பலும்
நிறைந்த நீர்நிலையொன்றை அகத்தேயுடைய பொழிலொன்
றிருந்தது. சீவகன் அதன் கட்டி சென்று தங்கினான்.

அநங்கமாவீணை அவ்விடத்திற்கு வருதல்

கானத்தி னேகு கின்றான்
கடிபொழில் கவின்கண் டெய்தித்
தானத்தி லிருத்த லோடும்
தையலாள் ஒருத்தி தானே
வானத்தின் இழிந்து வந்த
வானவர் மகளு மெப்பாள்
நானமும் பூவும் சாந்தும்
நாறவந் தருகுநின்றான்.

சுகௌ

சீவகன் அவனைக் காண்டல்

அணிகல வரவத் தாலும்
அமிழ்துறழ் நாறறத் தாலும்
பணிவரும் சிங்க நோக்கின்
பணையெருத் துறழ் நோக்கி,

சுகௌ. மகன மொழிந்தாட - மகடபேசிச செல்லுதலால். பைந்
தார்க்கொன்றை - கொன்றை மாலைபோல மலாவதால், பைநதார்க்
கொன்றையென்றா. குராமரத்தின் பூநதுணர் பாவையெனப்படுதலின்,
"பாவை கொடுப்ப" என்றார். தோன்றி - தோன்றிமரத்தின் ஒளிதிகழும்
வெண்பூ. குருந்து - குருந்தமரம். தேனார - தேனாகிய நீர். சுரும்பு
தேனார்பெய்து ஆர்த்தன என்க.

சுகௌ. கானத்தி னேகுநின்றான் - சீவகன். தானத்தில - ஓரிடத்தே.
மகளும் - உமமை, இசைநிறை. நானம் - புழு. நாற - மணம்
கமழ.

மணிமலர் நாகம் சாந்து
வழையொடு மரவ நீழல்
துணிவருஞ் சாயல் நின்றாள்
தோன்றல்தன் கண்ணிற் கண்டான். சுகௌ

அநங்கமாவீணை அவன்மேல் வேட்கை கொள்ளல்

முறுவல்முன் சிறிய தோற்ற
முகைநெறித்தனைய வுண்கண்
குறுநெறி பயின்ற கூந்தல்
குறும்பல்கா ஸ்ரீவிக் கொள்ளாச்
சிறுநுதற் புருவ மேற்றாச்
சோதுகில் தாணை சோர
அறியுநர் ஆவி போமும்
அனங்கன் ஐங் கணையு மெய்தாள். சுகௌ

சீவகன் அவள் செயலைக் கண்டு மனத்தே அருவருப் புற்றுப் பெண்பிறப்பின் இயல்பையே வெறுத்தவனாய், மகளிர் மனம் வேறுபடுந் திறத்தைத் தனக்குள்ளே எண்ணியிருந்தான். அவன் கருத்தை யுணரமாட்டாத அவள், அவன் தன் வரலாற்றை யறிபும் கருத்தால் லெளிப்பட வினவமாட்டாது தடுமாறுகின்றான் எனப் பிறழ் நினைந்து அதனைக் கூறலுற்றான்.

அநங்கமாவீணை தன் வரலாறு கூறல்

தோன்றலே, யான் என் தோழியருடன் வனத்திலே விளையாடுகையில், விஞ்சைய நெருவன் போர்த்து என்னைத்

சுகௌ. அரவம் - ஓசை, பணிவரும் - பிறரால் வணங்குதற்கரிய. நோக்கின் - நோக்குவதைப்போல. பணையெருது உறழ் - பருத்த கழுத்து மாறுபட. மணிமலர் - மணிபோலும் பூ. வழை - சுரபுனை, மரவம் - கடம்புமரம். துணிவரும் சாயல் - வானவர் மகளோ மண்ணவா மகளோ எனத் தெளிதற்கரிய சாயல். உறழ்நோக்கி, மரவநீழலில் நாகத்தைச் சார்ந்து நின்ற அநங்கவீணையைக் கண்டான் எனக்.

சுகௌ. தோற்ற - தோற்றி. முகை நெறித்தனைய உண்கண் - அரும்பை அலாத்திலொத்த மைதிட்டிய கண். குறும்பல்கால ஆவிக் கொள்ளா-அணுகிப் பலகால ஆவிகொண்டு. சோதுகில் தாணைசோர-மேற போர்த்த துகிலோடு உடுத்த தாணை (முந்தாணை) நெகிழ். அனங்கன் ... எய்தாள் - வேட்கை கிளர்ச் செய்தாள்.

தன்பாற் படுத்திக்கொண்டு சென்றான். ஆங்கே, அவன் மனைவி என்னைப் போகவிட, யான் இங்கே வந்தடைந்தேன் என் பெயர் அநங்கமாலீணை யென்பது.

தாயிலாக் குழவி போலச்
சாதுய ரெய்து கின்றேன்
வேயுலாம் தோளி னூர்தம்
விழுத்துணைக் கேள்வ ! நிற்கண்டு
ஆயினேன் துறக்கம் பெற்றேன் ;
அளித்தரு ளாகு, விட்டால்
தீயினுள் அமிர்தம் பெய்தாங்
கென்னுயிர் செகுப்ப லென்றாள். சகசு

அது கேட்ட சீவகன் அவள் கருத்தை மாற்றக் கருதி, மக்களுடம்பின் புன்மையைப் பல்வகையால் விளக்கிக் கூறி, அவள் செயலில் அவட்கே அருவருப்புப் பிறக்குமாறு பேசினான்.

அந்நிலையில் அவள் கணவனுள் பவதத்தன்
அவளைத் தேடிக்கொண்டு வருதல்

காதல் மாமன் மடமகளே
கருங்குழல்மேல் வண்டிருப்பினும்
ஏத முற்று முரியும்நுசுப்
பென்றுன்னியல் பேத்துவேன் ;
ஓதம் போல உடன்றுடன்று
நைய ரீ, ஒண் தாமரைக்
கோதை போல்வாய், ஒளித்தொழிதல்,
கொம்பே ! குண னாகுமே ? சகரு

சகசு. சாதுயர் - சாதற்குரிய வருததம். விழுத்துணைக் கேள்வ - சீரிய துணைவனாகிய கேள்வனே. பெய்தாங்கு - சொரிந்து கெடுபது போல. செகுப்பல் - கெடுப்பேன. வேயுலாம் - உலாம்; உவமவுருபு.

சகரு. குழல்மேல் வண்டு இருப்பினும் நுசுப்பு முரியும் என்று இயல்பு ஏத்துவேன என இயைக்க. ஏதம் - துன்பம். ஓதம் - கடல். உடன்று உடன்று நைய - மறுகி நையுமபடி. ரீ ஒளித்தொழிதல் குண னாகுமே எனக். ஏகாரம், வினா. தாமரைக் கோதை - திருமகள்.

இவ்வாறு அழுதுகொண்டு போந்த பவதத்தனை எதிர் சென்று கண்ட சீவகன், “நீ யார்? நினக்கு உற்றது என்ன?” என்று வினவ, அவன் நிகழ்ந்தது கூறலுற்றான்.

பவதத்தன் கூறல்

“என்னை கேளீர்? என்னுற்றீர்?
என்ன பெயரீர்?” என்றற்குப்
“பொன்னங் குன்றிற் பொலிந்ததோள்
நம்பி! ஒருபொற் பூங்கொடி
யென்னும் நீரா னைசங்கே
கெடுத்தேன்என் பாவத்தால்,
பன்னூற் கேள்வியுடையேன், யான்
பவதத் தன்என் பேன்” என்றான்.

சகக

இப் பவதத்தன், “யான் மத்திமதேயத்துப் பதுமபூர்த் தில் கீர்த்திதத்தன் என்பானுக்கும் சினதத்தையென்பாளுக் கும் மகனாவேன்; என் மாமன் சீமானுக்கும் மாமி சித்திரை மாலைக்கும் பிறந்த மகள் என் மனைவி. அவள் தன் ஆயத் தோடு பந்தாடக் கண்டு அவள் அழகில் ஈடுபட்ட யான் அயர்ந்தேன். என் அயர்ச்சி யறிந்த அவளும் உடன்வர இருவேழும் இங்கே வந்தேம். அவள் உண்ணுநீர் வேட் டாள்; கொண்டுவருதற்கு யான் சென்றேன். சென்ற யான் தாமரையிலையை வளைத்து நீர் கொணர்ந்தேன்; அவளைக் காணேன்; என் செய்வேன்” என்று மேலும் கூறினான்.

பன்னூற் கேள்வியுடையேன் யான் என்றதுகொண்டு பவதத்தற்குச் சீவகன் கூறல்

கைப்பொருள் கொடுத்தும் கற்றல்
கற்றபின் கண்ணு மாகும்
மெய்ப்பொருள் விளைக்கும் நெஞ்சின்
மெலிவிற்கோர் துணையு மாகும்;

சகக. என்றற்கு - என்று வினவிய சீவகனுக்கு. பொன்னங் குன்றின் - பொற்குன்றுபோல, கொடி யென்னும் நீராணை - கொடிபோலும் தன்மை யுடையவளை. பூவத்தால் கெடுத்தேன் எனக.

பொய்ப்பொருள் பிறகள் ; பொன்னும்,
புகழுமாம், துணைவி யாக்கும் ;
இப்பொருள் எய்தி நின்றீர் !

இரங்குவ தென்னை ? என்றான்.

சுகள்

இவ்வாறு கூறிய சீவகன் தீயமகளிர், நன்மகளிர் என்ற
இரு திறத்தாரது இயல்பு கூறி அவளைத் தெருட்ட நினைந்
தான்.

தீப்பெண்டிர், இயல்புகூறல்

அன்புநூ லாக இன்சொல்
அலர்தொடுத் தமைந்த காதல்
இன்பம்செய் காமச் சாந்தின
கைபுனைந தேற்ற மாலை
நன்பகற் குட்டி விள்ளா
தொழுகினும், நங்கை மார்க்குப்
பின்செலும் பிறர்கண் உள்ளம்
பிணையனார்க் கடிய தன்றே.

சுகஅ

நற்பெண்டிர் இயல்பு கூறல்

சாமெனில் சாதல் ; நோதல் ;
தன்னவன் தணந்த காலைப்
பூமனும் புனைத லின்றிப்
பொற்புடன் புலமப வைகிக்

சுகள். கைப்பொருள் - தனக்கு இருக்கண் நோநதால் உதவும்
பொருள். கண்ணும் ஆகும் - கல்வியறிவால ஞானக்கண்ணும் உண்டாகும்.
மெய்ப்பொருள் - தத்துவவறிவு. பிறகள் - கல்வியல்லாத பிறப்பொருள்கள்.
பொன்னும் - பொருளை எய்துவிக்கும். புகழுமாம் துணைவி - புகழாகிய
திருமகள். எய்தி - பெற்று. இரங்குவது - அறியாதாரைப்போல வருந்
துவது.

சுகஅ. இன்சொல் அலா - இனிய சொற்களாகிய பூ. காமச் சாந்
தின - காதலாகிய சாந்தாலே. ஏற்ற இன்பம் செய் மாலை - ஏற்ற இன்பத்
தைச் செய்கின்ற காமமாகிய மாலை. பகல குட்டி - பகற் காலத்திலும்
அணிந்து. விள்ளாது - நீங்காது. கண் உள்ளம் பிறா பின் செல்லும் -
கண்ணும் மனமும் பிறர்பால் செல்லும். பிணை - பெண்மான, அடிய
தனதே - மனத்தின் அடியிலே யுள்ளதனதே.

காமனை யென்றும் சொல்லார்
கணவற்கை தொழுது வாழ்வார்
தேமலர்த் திருவோ டொப்பார்
சேர்ந்தவன் செல்லல் தீர்ப்பார்.

சுககூ

“இக்கூறிய நற்பெண்டிர் இயல்பே என் மனையாளும்
உடையள்; அவளை இழந்து யான் எவ்வாறு வாழ்வேன்?”
என்று பவதத்தன் சொல்லிப் புலம்பினான்.

சீவகன் அநங்கமாவீனையைக் காணும்
திறம் கூறக்கேட்டு, அவன் அவளைச் சென்று காண்டல்

“இனையல வேண்டா ; இமமந்
திரத்தை யொருவில் லேவளவு
அனைய எல்லை சென்றால்
இயக்கி கொணர்ந்த ருளும் ; நீ
புனைசெய் கோல்வனை யைக்கைப்
படுதி ” என்று ஆங் கவன்போதலும்
அனைய மாதரைக் கண்டாங்கு
அடிபுல்லி வீழ்ந்த ரற்றினான்.

சஉ௦

சீவகன் கற்பித்த மந்திரத்தை யோதியவதனல்
பவதத்தன்பால் அநங்கமாவீனை
நீங்காக் காதலுடையளாதல்

பட்ட வெல்லாம் பரியா
துரைத்தான் அவளும் கேட்டாள்
விட்டா ளார்வம் அவன்கண் ;
இவன்மேல் மைந்து றவினால்

சுககூ. தனைவன் - தன கணவன். தனந்த காலை - நீங்கினால், பூம
னும் - மிகவும் பூவும. புலமப வைகி - தனிப்ப இருந்து. காமனை யென்
னும் சொல்லாரா - காமன என்று பெயரும் கூறாராய், செல்லல் - துன்பம்.
காமனை - ஐ. அசை.

சஉ௦. இனையல் - வருந்துதல். ஒரு வில் ஏ அளவு அனைய எல்லை -
ஒரு வில்லினது அம்பு சென்ற அளவை யொத்த எல்லை. கொணர்ந்தருளும் -
கொண்டு வந்து தரும். கைப் படுதி - காண்பாய். அனைய மாதரை - சீவ
கனைக் கண்டு வேட்கை மிக்கு வருந்திநின்ற அவளை, கண்டாங்கு - ஆங்குக்
கண்டு. மந்திரம் - மகளிர் மனத்தைக் கவர்வதொரு மந்திரம்.

மட்டார் கோதை மனைது

றந்தாள் மைந்தனும் மங்கைமேலே

ஒட்டி விள்ளா ஆவத்த

னாகி யுருவம் ஒதினான்.

சஉக

பின்பு, சீவகன் வனகிரியை யடைந்து ஆங்குள்ள
அருகக் கடவுளின் திருவடியை வணங்கிப் பாடுதல்

முனிமை முகடாய மூவா முதல்வன்

தனிமைத் தலைமை தனதுதான் என்ப ;

தனிமைத் தலைமை தனதுதான் என்றால்

பனிமலர் தூய்நின்று பழிச்சாவா றென்னே. சஉஉ

இவ்வாறு பாடிப் பரவிய சீவகன் மேலும் செல்லத்
தொடங்கி, எதிரே தோன்றிய நெடுஞ்சரமொன்றைக்கண்டு,
அதனையும் விரைவில் கடந்து, மருதவளம் நிறைந்த மத்திம
நாட்டு ஏமமாபுரம் என்னும் நகரத்தை முரசறையும் நல்லோ
ரையில் சென்று சேர்ந்து ஒரு பொழிலகத்தைபடைந்தான்.
அங்கே அவன் மணமகன ஒருவனைக் கண்டு, அந்த நாட்டின்
பெயரும் நகரத்தின் பெயரும் அறிந்துகொண்டான். அம்
மகன் சீவகனை உண்டற்கழைப்ப, சீவகன் பின்னர்க் காண்ப
தாகச்சொல்லி ஆங்கிருந்த பொய்கைக் கரையை யடைந்தான்.

சீவகன் பொய்கையிற் கண்டகாட்சி
பெடையன்னம் ஊடுதல்

வண்சிறைப் பவளச் செவ்வாய்ப்

பெடையன்னம் மடமை கூரத்

சஉக. பட்டவெல்லாம் - பட்ட வருத்தமெல்லாம். பரியாது - வருத்
தாமல. அவன்கண ஆர்வம் விட்டாள் - சீவகனாகிய வழிப்போக்கனமேல்
செலுத்திய வேட்கையை விடுத்தாள். இவன் - பவதத்தன். மைந்துற
வினா - வலியுறபடியினால். மனை துறந்தான் - மனைக்குரிய அறத்தைக்
கெடுத்துக் கொண்டவன். ஒட்டி - ஒன்றி. விள்ளா - நீங்காத.

மனை துறந்தான். ஆர்வம் விட்டாள் ; உருவமோதினான் உரைத்தான்
கேட்டான் ;

சஉஉ. முனிமை - முனிவனும் தனமை. முகடாய - மேலாகிய,
தனிமைத் தலைமை - ஒப்பிலாத தலைமை. பழிச்சாவாறு - துதிக்காத
வாறு.

தண்கய நீருட் கண்ட

தன்னிழல் பிறிதென் றெண்ணிக்

“கண்டனம் கள்வ ! மற்றுன்

காதலி தன்னை நீர்க்கீழ்ப்

பண்டைய மல்லம் ; வேண்டா

படுக்க ” என்று ஊடிற் றனறே.

சஉஉ

சேவலன்னம் ஊடல் தீர்த்தல்

செயிர்ப்பொடு சிவந்து 'நோக்கிச்

சேவலின் அகலச் சேவல

“அயிர்ப்பதென் ? நின்னை யல்லால்

அறியலேன் ; அன்றி மூக்கின

உயிர்ப்பதுன் பணியி னாலே ;

ஊடல்” என்று பல்கால்

பயிர்ப்பறச் சிறகாற் புல்லிப்

பணிந்துபாண செய்த தன்றே.

சஉச

இவ்வன்னங்களைக் கண்ணுற்ற சீவகனுக்கு அவற்றின் செய்கை, அவன் தத்தையை நினைப்பித்தது. அவன் அவளை நினைத்து வேட்சையால் உள்ளம் மெலிந்து பலபட வருந்தலுற்றான்.

வண்டு வாழ்பயில் கோதை மணமுதல்

கண்ட ஞான்றுதன் கண்ணெனும் கைகளால்

நொண்டு கொண்டு பருகிய நோக்கமொன்று

உண்டெ னாவி யுருக்கி யிடுவதே.

சஉரு

சஉஉ. மடமை கூர - அறியாமை மிகுதலால். பிறிது - வேறொரு பெடையனனம். கள்வ - (சேவலன்னத்தை நோக்கிக்) களவனே நீராக கீழ் கண்டனம் எனக. பண்டையமல்லம் - யாம் முன்புபோல் தேற்றினும் தேறேம். படுக்க வேண்டா - அகப்படுக்க வேண்டா.

சஉச. செயிர்ப்பொடு - குற்றத்தோடு. சேவலின் - சேவலன்னத் தின் நீங்கி. அயிர்ப்பது - ஐயுறுவது. அறியலேன் - வேறொன்றையறி யேன். மூக்கின உயிர்ப்பது - மூக்கினால் உயிர்தது உயிர்தாங்கி யிருப்பது. ஊடல் - ஊடுதலைச் செய்யாதே. பயிர்ப்பு - அருவருப்பு. அற - நீங்க. பாண் செய்தது - தாழ்ந்து நின்றது.

சஉரு. வண்டுவாழ பயிலகோதை - வண்டு வாழ்க்கை பயின்ற கோதையையுடைய காதநருவதத்தை. மணமுதல் - கூடுதற்கு முன்னே. நொண்டுகொண்டு - முகர்ந்துகொண்டு, பருகிய நோக்கம், ஆவியுருக்குவ தாகிய நோக்கம் எனக. 'அந்த நோக்கம் இப்பொழுதும் உண்டு.

தத்தை தன் பிரிவாற்றியிருப்பன் எனச் சீவகன் தெளிதல்

காத லாளுடல் உள்ருயிர் கைவிடின்
ஏத மென்றுயிர் எய்தி யிறக்கும் ; மற்று
ஆத லால், அழி வொன்றிலள் ; அல்லதூஉம்
மாதர் விஞ்சையும் வல்லரு மல்லனோ ? சஉ௬

தான் வேட்கை நினைந்து மெலிதல் தகாது என்று தெளிந்து சீவகன் தன் கல்வியறிவை நோதல்

காதல் மிக்குழிக் கற்றவும் கைகொடா
ஆதல் கண்ணகத் தஞ்சனம் போலுமால் ;
தாது துற்றுபு தங்கிய வண்டனார்க்கு
ஏதம் இறறென எண்ணுமென் நெஞ்சரோ. சஉ௭

மெலிந்த தன் நெஞ்சினிச் சீவகன் தன் வயமாக்கிக் கொளல்

வேட்கை யூாதர விம்முற வெய்திய
மாட்சி யுள்ளத்தை மாற்றி மலாமிடை
காட்சிக் கின்பொய்கைக் காமர் நலனுண்டு
மீட்டும் அங்கிருந தான்விடையேறான். சஉ௮

அப்போழ்து அந்நாட்டரசனான தடமித்தனுக்கும்
அவன் மனையாட்டி நளினைக்கும் தலைமை நலம் கணியப்

சஉ௬. உடல உள உயிர் - உடலிடத்தே யிருக்கும் உயிர், காத லான உயிர் கைவிடின் என உயிர் ஏதம் எய்தி இறக்கும் எனக். விஞ்சை - வித்தை. அல்லதூஉம் - அன்றியும்.

சஉ௭. மிக்குழி - மிகக்விடத்து, கைகொடாவாதல் - கைகொடுத்து உதவாதொழிதல், கண்ணகது அஞ்சனம் போலும் - கண்ணிடத்தே கிடந்த அஞ்சனம் அதற்குப் பயன்கொடாதது போல ; (கலவி நெஞ்சிற கிடந்தும் பயன தந்ததில்லை,) தாது துற்றுபு - தாது உண்டு. ஏதம் இறுதி - காதலால் வரும் ஏதம். இன்று, இறறென விகாரம்.

சஉ௮. ஊர்தர - மேலிடுதலால், மாட்சியுள்ளம் - மாய்தலையுடைய உள்ளம். மாற்றி - கெடுத்து, பொய்கைக் காமா நலம் - பொய்கையின் அழகிய நலம்.

“ வருதத்தத்திருக் காரணமாகின்றவிடத்து இருத்தலருமை தோன்ற
‘ மீட்டும் ’ என்றார்.”

பிறந்த விசயனென்பான், அரண்மனைச் சோலைக்குச் சென்றான். வழியில் பொய்கைக்கரையில் சீவகன் இருக்கக் கண்டு அவன்பால் வந்து நின்றான்.

விசயன் சீவகனை வரலாறு வினவி யறிதல்

“இந்நாட் டிவ்வூர் இவ்விட
மெய்தரா இவண்வாழ்வார் ;
எந்நாட் டெவ்வூர் ? எப்பெய
ராய்நீ ; உரை ” என்றற்கு
அந்நாட் டவ்வூர் அப்பெய
ரல்லாப் பெயர்சொன்னான்,
பொய்ந்நாட் டேனும் பொய்யல
வாற்றால் புகழ்வெய்யோன்.

சஉக

சீவகனது உரையாலும் உடல் வனப்பாலும் விசயன் உள்ளம் கவரப்பட்டான். சீவகனது தோழமையைப் பெறுதற்கு அவனுக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று.

விசயன் சீவகனைத் தோழமை கொள்ளல்

பூங்கழ லாளைப் புண்ணிய
நம்பி முகம்நோக்கி
ஈங்கிது நின்னாடு ; இப்பதி
நின்னூர் ; இதுநின் இல் ;
வீங்கிய திண்டோள் வெல்புக
ழாய் ! நின் கிளை என்றற்கு
ஆங்கது எல்லாம் அண்ணலும்
நேர்ந்துஆங்கு அமைக என்றான்.

சஉ௦

சஉக. வாழ்வா - வாழ்பவர். என்றற்கு - என்று கேட்ட விசயனுக்கு. பொய்ந்நாட்டேனும் - சொல்லால் பொய்யாக நாட்டிக் கொள்ளப்பட்டதாயினும். பொய்யலவாற்றால் பெயரல்லாப் பெயர் சொன்னான் - பொருளால் பொய்யல்லாததொரு வழியாலே ஏமாங்கத மென்னும் நாட்டில் இராசமாபுரத்தில சீவகனென்னும் பெயரையன்றிப் பொருளால் அப்பெயரேயாகக் கூறினான்.

சஉ௦. வீங்கிய திண்டோள் - உயர்ந்த திண்ணிய தோள். அது எல்லாம் - உபசாரம் பலவும். அண்ணல் - சீவகன். “ இவனை யெதிர்ப்படுத்தலின், விசயனைப், புண்ணிய நம்பி என்றார்.”

பின்பு, விசயன் அருகிலிருந்த மாமரத்தில் பழுத்திருந்த கனியொன்றை வீழ்த்த எண்ணி, அம்பு எய்தானாக, அது தவறிவிட்டது; சீவகன் அதனை வாங்கி, தான் இருந்த விடம் பெயராதே எய்தான். அக் கனியும் தவறின்றி, காம்பு அறுப்புண்டு அவன் கையெட்டும் எல்லைக்கண் வர, சீவகன் அதனைக் கையில் ஏந்தி விசயன்பால் தந்தான். அவனது விற்றிறத்தைக் கண்ட விசயன் மிக்க வியப்புற்றான்.

**விசயன் வியந்து சீவகனைத்
தன் அரண்மனைக்குக் கொண்டேருதல்**

“மராமரம் ஏழும் எய்த
வாங்குவில் தடக்கை வல்வில்
இராமனை வல்லன் என்பது
இசையலால் கண்ட தில்லை
உராமனம் இவன்க ணின்றி
யுவக்குமா செய்வல்” என்று
குராமலர்க் காவின் நீங்கிக்
கோயிலே கொண்டு புக்கான்.

சங்க

அங்கே, விசயன் தன் தந்தைபால் சீவகன் திறத்தை இனிதெடுத்துக் கூறினன். அரசனும் சீவகனது உருவவிலக் கணங்களை உற்று ஆராய்ந்து இவன், “ஏவினுக்கு அரசன்; வில்வன்மையில் துரோணனுக்கு நிகராவார் விஞ்சையருலகத் தும் மண்ணுலகத்தும் ஒருவரும் இலர் என்பார் வாய்மடங்க இவன் வந்துளான்” என்று துணிந்து பெரு மகிழ்வு கொண்டான்.

**தடமித்தன் தன் மக்கட்கு விற்பயிற்சி நல்குமாறு
சீவகனை வேண்டுதல்**

விற்றிறல் நம்பி தேற்றான்
விருந்தினன் இவனும் அன்றி
மற்றுமோர் நால்வ ருள்ளார்
மாண்பினால் வளர்ந்த தில்லை

சங்க. வாங்கு - தேவி பொருட்டு வளைத்த, இசையலால் சொல்லாலன்றி, உராமனம் - நீங்கிப் போகும் உள்ளம். இன்றி - இலகியாக. குராமலர்க் காவின் நீங்கி - குரவம் பூ நிறைந்த சோலையிலிருந்து நீங்கி.

கொற்றம்நீ கொடுக்கல் வேண்டும்
 குறைஎனக் குரிசில் நேர்ந்தான்
 அற்றைநா ளாதி யாக
 அவர்களும் பயிற்று கின்றார்.

சுரு.உ

சீவகன் அரசு குமரற்கு வில்லாகிரியனாக இருந்து விற்
 பயிற்சியும், யானை, குதிரை, தேர் முதலிய ஏறும் பயிற்சியும்,
 பிற படைக்கலப் பயிற்சியும் நல்கிவந்தான். வருங்கால், ஒரு
 நாள், கோயிற் சோலைக்குச் சென்றான். அங்கே, வேங்கை,
 அழிஞ்சில், புன்கு, மகிழ், சண்பகம், பாதிரி, முல்லை, காந்
 தள், குரவம், தளவம், பிறவும் இனிது மணங்கமழ் மலர்ந்
 திருந்தன. அவற்றைக் கண்ட சீவகன் அழகியதொரு மாலை
 தொடுத்தான். அத் தொடுப்பு ஓர் ஓலைப் பாசுர மாலையாக
 அமைந்தது. அப்போது அங்கே போந்த கூனியொருத்தி
 அவளை வணங்கினாள். அவளும் அதனை அவட்கு ஈந்தான்.
 அதனைப் பெற்றுச் சென்று, அவள் அரசன் மகளான கனக
 மாலையிடம் அதனைத் தந்தாள். அவள் அத் தொழில்
 வல்லுநளாதலின், அதனை நோக்கினாள். அதன்கண், “மனக்
 கினிய மகளிரோடு கூடி இன்புற்று வாழாத வாழ்வு ஆட
 வர்க்கு வேடர் வாழ்வுபோல்வதாகும்; இவ்வாழ்வைப் பெறா
 தார், அது பெறுவது குறித்துத் தவம் செய்வதே அவரது
 ஆண்மைக்கு அழகாம்” என்ற கருத்தமைந்த பாசுரம்
 அமைந்திருந்தது. அதனைப் படித்தறிந்த அக் கனகமலை
 யின் உள்ளம் அவன்பாற் படுவதாயிற்று.

கனகமலை வேட்கைமிக் கிருத்தல்

பின்னி விட்ட பிடித்தடக்கை
 யிரண்டு போன்று திரண்டழகார்
 கன்னிக் கலிங்க மகிலார்ந்து
 கவவிக் கிடந்த குறங்கினாள்

சுரு.உ. விறிறல் - விலகின வன்மை. தேற்றான் - அறியான்.
 நமசி - விசயன். மற்றும் - வேறும். மாண்பினால் - மாட்சியோடு.
 கொற்றம் - கல்வி. குறை - பொருள். பயிற்றுகின்றார் - பயி லுகின்றார்,

மின்னுக் குழையும் பொற்றோடும்
மிளிர எருத்தம் இடம்கோட்டி
என்னும் இமையாள் நினைத்திருந்தாள்
இயக்கி யிருந்த எழில்ஒத்தாள்.

சுநங்

இந் நிலையில் பொழுது மறைவதாயிற்று. வேணிர்கால
மாதலின், தீவிய மணம் விரவித் தெனறல் வந்துலவும் மாலைப்
போது வந்தது. வேட்கை நோயுற்றார்க்கு மிக்க துயர் செய்
யும் காலம் அதுவாதலால், கனகமலைக்கு வேட்கை மிகுவ
தாயிற்று.

கனகமலை நெஞ்சுகலுழந்து வருந்துதல்

ஒன்றே யெயிற்ற தொருபெரும்பேய்
உலகம் விழுங்க அங்காநது
நின்றூற் போல, நிலவுமிழ்ந்து
நெடுவெண் திங்கள் எயிறிலங்க
இன்றே குருதி வானவாய்
அங்காந் தென்னை விழுங்குவான்
அன்றே வந்தது இம்மாலை !
அளியேன ஆவி யாதாங்கொல் ?

சுநசு

குயிலொடு நொந்து கூறல்

வருந்தி யின்றாள் மறந்தொழிந்தாள
வளர்த்தாள் சொற்கேட் டில்கடிந்தாள்
முருந்தின் காறும் கூழையை
முனிவார் நினை யென்முனிவார்

சுநங். பினிவிட்ட - சோத்துவிட்ட. பிடித்தடக்கை - பெண்
யானையினுடைய பெரிய கை. போனறு - ஒது. கனகிக கலிங்கம் -
கணவன திண்டாத உடை. கவவி - விருமபி. இடங்கோட்டி - இடப
பக்கம் சாயத்து. "இயக்கியும் தனக்கு மேலாய இறைவனைத் தியானித்து
இமையா திருப்பாளென்றுணாக."

சுநசு. ஒன்றே எயிற்றது ஒரு பெரும் பேய் - ஒரே பலையுடைய
தொரு பெரிய பேய். அங்காநது - வாயைத் திறந்துகொண்டு, திங்கள்
எயிறு - திங்களாகிய பல. குருதி வான வாய் - செவ்வானமாகிய வாய்.
இம்மாலை, எயிறிலங்க, அங்காந்து, விழுங்குவான் வந்தது அன்றே. அளி
யேன் - அளிகத்தக்க என.

பொருந்திற் றன்றால் இதுஎன் னாய்
பொன்றும், அளித்து, இவ் வுயிர்என் னாய்
திருந்து சோலைக் கருங்குயிலே !
சிலம்ப விருந்து கூவுதியால.

சுநரு

தனக்கு உற்றன கண்டு தானே புலம்புதல்

வேம்என் நெஞ்சம் மெய்வெதுமபும்
விடுக்கும் ஆவி வெய்துயிர்க்கும்
பூமென குழலார் புறநோக்கி
நகுவார் நகுவ தாயினேன்
தாம மார்பன் தான்புனைந்த
தண்ணென் மாலை புணையாக
யாமக் கடலை நீந்துவேன்
யாரு மில்லாத் தமிழேனே.

சுநசு

இவ்வாறு வருந்தியவன் தன் கிளி தேற்றத் தேறித் தானும் ஒரு மாலை தொடுத்து மறுநாளே தன் தோழியாகிய அனங்கவிலாசினி யென்பாளிடம் கொடுத்தனுப்பினான். அவள் சென்று அதனைச் சீவகற்கு நீட்டினாள். அவன் அதனை முதற்கண் ஏற்க மறுத்தான். உடனே, “என் தலைவிக்கு மாலை தொடுப்பவனும் நீயே; அவள் தோள் மெலிவிற்கு மருந்தும் நீயே; உயிரும் நீயே; ஏல்” என்று சொன்னாள்.

சுநரு. ஈனரூள் - ஈனநெடுத்த தாயககுயில். மறந்து - உறவைக் கைவிட்டு. வளாததாள - வளாத் தாககை. சொல் - குயிலின் ஓசை. முருந்து - எலும்பு. கூழையை - மயிர் நிரம்பியுள்ளாய். முனிவார் - வெறுப்பவர். என் - பிறப்பு, வளாப்பு. வடிவு - இவற்றை எதனை? பொன்னும் - சாகும். திருந்து - அழகிய. சிலம்ப - முழங்க.

“கருங்குயிலே யெனறது சோலைக்கு மறுவே எனற தனமைத்து; இது செறவினகண் திணைமயக்கம்.”

சுநசு. வேம் - வேகும். விடுக்கும் ஆவி - உடம்பைக் கைவிட்டுப் போகும். புறம்நோக்கி - பொல்லாங்குப் பார்த்து, நடுவதாயினேன் - நகப்படும் பொல்லாங்கின் வடிவேயாயினேன். “அவன் கையால புனைத லின், அது கொண்டு நீந்தல..மோ என நினைத்து அதனை மறுத்தாள்.”

சீவகன் மாலையை ஏற்றல்

“மன்னர் கோயில் உறைவார்
பொறிசெறித்த மாண்பினரே”
என்ன, “அஞ்சினாய்” என்று அவனை
நக்காட்டு “அஃ தன்று, கோதாய் !
இன்ன கொள்கையேற்கு ஏலாது”
என்னிலங் கெயிற்றினுள்,
“அன்னம் அன்ன நடையினுள்
தான்வருநதுடி” எனநோந்தான்.

சுநள

பின்பு அநங்கவிலாசினி கனகமாலையார் சென்று நிகழ்ந்தது கூறி மகிழ்வித்தாள். கனகமாலையாருக்கு வேட்கை பெருகி அவளை வருத்தத் தொடங்கிற்று. தோழியர் தேற்றத்தேறி, அவள் ஒருவாறு ஆற்றியிருப்பாளாயினள்.

இது நிந்த, அரசனாகிய தடமித்தன் தன் மக்கட்குப் படைக்கலப் பயிற்சி நிரம்பிவிட்டதெனச் சீவகனால் தெரிந்தான். ஒருநாள் அவரது பயிற்சிச் சிறப்பை அறிய விரும்ப, அவ்வண்ணமே அவர்களும் தங்கள் விற்றிற முதலாய படைப்பயிற்சித் திறத்தை யாவரும் வியப்பக் காட்டினர். அது கண்டோர் அவர்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டினர்.

பாராட்டுரை

“விசயனே விசயன் விற்போர்க்
கதம்பனே முருகன் வேற்போர்த்
திசையெலாம் வணக்கும வாட்போர்க்
கந்தனன் செம்பொ னுமன்
அசைவிலான் யானைத் தேர்ப்போர்க்
கசலனே அசல கீர்த்தி

சுநள. பொறி செறித்த மாண்பினர் - ஐம்பொறியையும் அடக்கியாளவேண்டும். என்ன - என்று சீவகன் சொல்ல. நக்காட்டு - இகழ்நது நகைத்த தோழிக்கு. இன்ன கொள்கையாற்கு - இவ்வாறு ஆசிரியனும் தம்மையில நின்ற எனக்கு. எயிற்றினுள் - தோழி. நடையினுள் - கனகமலை. என - என்று சொல்லவே. நோந்தான் - மாலையை ஏற்றான். வருந்தும் (இறநதுபடும்) எனவே, அதற்கஞ்சி ஏறாதுயிற்று.

வசையிலான் புரவிச் சேனென்
றியாவரும் புகழப் பட்டார்.

சுநஅ

இது கண்டு பெருமகிழ்வு கொண்ட வேந்தன், “ இவ் வாசிரியன் ஒன்று அரசனாதல் வேண்டும்; இன்றேல் அந் தணனாதல் வேண்டும்; ஏனையோர்க்கு இவ்வுண்மை யுண்டா காதா; அதலால் இவனை நீங்காச் சிறையிடல் வேண்டும்; இவனைக் கொணர்மின் ” என ஏவினான். அவன் கருத்தறி யாத அவன் பரிசனத்தாரும் பிறரும் அவன் கூறியது கேட்டு மிகவும் வருத்தமுற்றனர். ஏவலர் சென்று சீவகனை அரசன்பால் கொண்டுவந்தனர். சீவகன் வந்ததும் அவனை அரசன் வரவேற்றுத் தனியே ஓரிடத்திற்குக் கொண்டு சென்றான்.

தடமித்தன் சீவகற்குக் கூறல்

புள்முழு திறைஞ்சுங் கோட்டுப்
பொருகளி றனைய தோனறல
மணமுழு தனறி வானும
வந்துகை கூடத தந்தாய்
கண்முழு துடம்பிற பெறறேன்
காளை !கைம மாறு கானேன்
பண்முழு துடற்றும் திஞ்சொல்
பாவைநினை பால னென்றான்.

சுநக

சுநஅ. விற்போர்க்கு விசயன் விசயனே - விற்போரில் இவ்விசய னென்பான் அருசுகனை நிகாபபன். கதம்பன் முருகனை யொப்பன் ; அசல் கீரத்தி யென்பான் அசலனை நிகாபபன் ; புரவிசேனன், வசையிலா னகிய நகுலனை நிகாபபன். யாவரும் - யாவராலும்.

சுநக. புள்முழுது இறைஞ்சும கோட்டுப் பொருகளிற் - பறவைக ளெல்லாம் வந்து படியும் கோட்டையுடைய யானை. மண . . . தந்தாய் : மண முழுதும் வந்து கைகூடுதலையன்றி மறுமையில் வானும் வந்து கை கூடும்படி ஞான நெறியையும் தந்தாய். கண் பெறறேன் - நல்வினை செய்தவருடைய உடம்பி லுள்ள கணபோலக் கண் முழுதும் பெறறேன் ; அல்தாவது, இவர் போர்த் தொழில் காண்பதால் ஊனககண்ணும், இவரை நன்னெறியில் சேர்வித்தலின் ஞானககண்ணும் பெறறேன் என் பது. பண்முழுது உடற்றும் - பண்ணெல்லாம் முழுதும் ஓகுகும்.

சீவகன் மறுப்ப அவன் மேலும் கூறல்

முடிசெழு மன்னன் சொல்ல
மொய்கொள்வேற் குரிசில தேற்றான்
வடிவமை மன்னனான் றுக
வாக்கொன்று, மறுத்த லோடும்
தடிசுவைத் தொளிறும் வேலான்
தன்கையால் முன்கை பற்றி
இடிமுரசு சனைய சொல்லால்
இற்றென விளம்பு, தின்றான்.

சசச

கணிகன் கூறியது கூறிச் சீவகனை மனம் நேர்வித்தல்

பூவியல் கோயில் கொண்ட
பொன்னனான் அனைய நங்கை
காவியங் கண்ணி வந்து
பிறத்தலும் கணிகள் ஈண்டி
மூவியல் திரித லின்றிச்
சாதக முறையிற் செய்தார்
ஏவியல் சிலையி னுய்க்கே
உரியள்ளன் றுரைப்ப நேர்ந்தான்.

சசச

பின்பு சான்றோர் குறித்த நாளில், மண்ணவர் அறிய
விண்ணவர் காப்ப, சீவகன் கனகமலைக்கு மாலை சூட்டி.
மணம் புரிந்துகொண்டான்.

சசச, மொய்கொள் வேல குரிசிலதேற்றான் - வடிவமை பொருந்திய
வேலையுடைய குரிசிலாகிய சீவகன் தெளிவிககானாய். வடிவமை மன்ன -
கனகமாலையின் வடிவப்பொருந்திய மனம். ஒன்றாக - வேட்கை வயத்த
தாக. வாக்கு ஒன்று - வாயச்சொல் வேட்கை யில்லாதான போலாக.
தடிசுவைத்து ஒளிறும் வேல - ஊன படிநது விளங்கும் வேல. இடி முரசு -
இடி முழக்கத்தையுடைய முரசு.

சசச. பூவியல் கோயில் கொண்ட பொன்னனான் - தாமரைப்
பூவைக் கோயிலாகக் கொண்ட திருமகள். நங்கையாகிய கண்ணி என்க.
காவி - நீலமலர். மூவியல் - சிரோதயம். பூபதனம், தெரியுங்காலம். திரி
தல் இன்றி - தப்பில்லாதபடி. முறையிற் - நின்கேயுரிய முறைமையால்.
சாதகம் செய்தார் என்க. ஏவியல் சிலை - அம்பு, தொடுக்கும் வில்.

மணமக்களின் இன்ப நிலை

திரையிடைக் கொண்ட இன்னீ
 ரமுதுயிர் பெற்ற தென்னும
 உரையுடைக் கோதை மாதர்
 ஒளிநல நுகர்ந்து நாளும்
 வரையுடை மார்பன் அங்கண்
 வைகின னென்ப மாதோ
 கரைகட லனைய தானைக்
 காவலன் காத லானே.

சுசஉ

இஃது இவ்வாறாக, இராசமாபுரத்தே சீவகனைப் பிரிந்த
 நந்தட்டன் முதலிய தம்பிமார்கள் அவனைக் காணாமையால்
 மிகவும் வருந்திக் குணமாலையின் மனைவியை யடைந்து
 அவளை வினவினர்; அவளால் ஒன்றும் உணர முடியாது
 போகவே, அவர்கள் காந்தருவதத்தையின் மனையையடைந்து
 சீவகனைப் பற்றிய குறிப்புக்களை யறிதற்குச் சென்றனர்.
 அப்போது காந்தருவதத்தை தன் வினைபைப் பண்ணிச்
 சீவகனை நினைந்து பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

காந்தருவதத்தையின் பாட்டு

இறுமருங்குல் போதணியின் என்றினைந்து கையில்
 நறுமலர்கள் சிந்துவார் நண்ணர் துறந்தார;
 நண்ணர் துறப்ப நனிவளையும் தோள்துறப்பக்
 கண்ணோவா முத்துறைப்பத் தோழி ! கழிவேனோ. சுசஉ

இவ்வாறு பாடியிருந்தவள் சீவகன் பிரிவு நோய் தன்னை
 மிக வருத்த ஆற்றாளாய், இனித் தான் அவனைக் கூடும் நாள்
 என்றோ என ஏங்கி வாடியிருந்தாள். அவள் மனைக்குப்

சசஉ. திரை - கடல. இனனீர் அமுது - இனிய தனமையுடைய
 அமிர்தம். உயிர் பெற்றது எனனும உரை - தனக்கு ஓர் உயிரைப் பெற்
 றது என்று உலகம் கூறும் உரை, வரையுடை மாபன் - மலை தோற்
 கினற மாபனுள் சீவகன், அங்கண் - அவவிடத்தே. காதலான் - காத
 லால். காதலால் வைகின எனக.

சசஉ. மருங்குல இறும் - இடை முரியும். இணைந்து - வருந்தி.
 வளைதோள் துறப்ப - வளைகள் கையினின்றும் கழன்று நீங்க. கண் ஓவா
 முத்து உறைப்ப - கண்கள் நீங்காது நீர்த்துளியைச் சொரிய.

போந்த நந்தட்டன் மிக்க அன்பும் நன்மதிப்பும் உடையனாய்
முன்றுவில் தொலைவில் நின்று, வாய்புதைத்துக் கைகட்டிப்
பணிவாய், “ நம் அடிகளாகிய சீவகனார் எங்குள்ளார் ! ”
என்று வினவி மேலும் சில மொழிகளை விளம்பலுற்றான்.

நந்தட்டன் விளம்புதல்

“ பொறிகுலாய்க் கிடந்த மார்பின்
புண்ணியன் பொன்றி னானேல்
வெறிகுலாய்க் கிடந்த மலை
வெள்வளை முத்தம் நீக்கி
நெறியினால் நோற்ற லொன்றோ,
நீளெரி புகுத லொன்றோ ;
அறியலென், கொழுநன் மாய்ந்தால்
அணிசுமந் திருப்ப ” தென்றான்.

சசச

அவன் கருத்தை யுய்த்துணர்ந்த காந்தருவதத்தை கூறல்

மதுமுகத் தலர்ந்த கோதை மாற்றம்மைந் தற்கு ரைப்பாள் :
கொதிமுகக் குருதி வைவேல் குரிசிலோ நம்மை யுள்ளான் ;
விதிமுக மணங்கள் எய்தி வீற்றிருந் தின்பம் உய்ப்ப
மதிமுக மறியும் நாமே வாடுவ தென்னை யென்றான். சசரு

தத்தை ஒரு விஞ்சையை யோதித் தன் முகத்தைத்
தன் கையால் தடவிக்கொண்டு, நந்தட்டன் சீவகனைக் காணு
மாறு செய்தாள்.

சசச. பொறிகுலாய்க் கிடந்த மாப்பின் புண்ணியன் - ஆணிலககண
மானுனறு வரிகள் பொருந்திய மார்பினையுடைய சீவகன், பொன்றி
னானேல் - இறந்துவிட்டானாயின். வெறி - மணம். மாலையும் வளையும்
முத்தமும் நீக்கி நோற்றலோ, எரி புகுதலோ இரண்டிலொன்று செய்யத்
தக்கதாம். அறியலென் - (மகளிர அணிசுமநதிருப்பது உண்டு என)
யான் கேட்டறியேன்,

சசரு. மது...கோதை - தேன வழிய மலர்ந்த பூவால் தொடுக்கப்
பட்ட மாலையணிந்த காந்தருவதத்தை, மாற்றம் - மறுமொழி. கொதி
முகக் குருதி வைவேல் குரிசில - கொதிக்கின்ற குருதி படிந்த கூரிய வேலை
யுடைய சீவகன். உள்ளான் - நினைவான். விதிமுக மணம் - விதிபபடி
செய்யும் திருமணம். மதிமுகம் அறியும் நாமே - மதிமுகம் எனனும்
மந்திரத்தை யறிந்திருக்கின்ற நாமே. வாடுவது - அவனுக்குத் தீங்குண்டா
மென்று வருந்துவது.

நந்தட்டன், விஞ்சையால் சீவகனைக் காண்டல்

பொற்புடை யாறளி அங்கள் பூவணைப் பள்ளி மேலால்
கற்பக மாலை வேய்ந்து கருங்குழற் கைசெய் வாளை,
முற்படக் கண்டு நோக்கி முறுவல்கொள் முகத்த னாகி
விற்படை நிமிர்ந்த தோளான் தொழுதுமெய் குளிர்ந்து நின்றான்.

பின்பு காந்தருவதத்தை தன் விஞ்சையை மாற்றினான். நந்தட்டன் தெளிந்து “அன்னாய், யான் சீவகன் திருவடியைச் சென்று கூடக் கருதுகின்றேன்; விடைகொள்வேன்” என வேண்டி நின்றான். அநற்கு உடன்பட்ட தத்தை நந்தட்டன் கிடந்த பள்ளியை மெழுகி மாலைநாற்றிப் புகைவிட்டு விஞ்சையொன்றை யோதினான். உடனே ஒரு தெய்வம் போந்து நந்தட்டனை அவன் கிடந்த அப் பள்ளியுடன் கொண்டுசென்று எமமாபுரத்து அரசன் கோயிலுக்குள் வைத்தகன்றது. பொழுதுவிடிந்தது; ஞாயிறு வானத்தே கீழ்க்கடலிலே எழுந்தது; இதற்குள் நந்தட்டன் துயிலுணர்ந்தெழுந்தான். அவன் வடிவும் சீவகன் வடிவுபோல் தோன்றக் கண்ட வசந்தரியென்னும் தோழி, விசயற்குத் தெரிவிப்ப, அவன் போந்து, நந்தட்டனை நோக்கி, “நீ யார்” என்று வினவ, அவன் ஒரு விடையும் கூறாதுவினன். இச் செய்தியை விசயன் சென்று சீவகற்குத் தெரிவித்தான். அவன், “வந்தவன் நந்தட்டனை யாகும்” என்று கருதி, நந்தட்டன்பால் வந்தான். நந்தட்டன் சட்டென எழுந்து சீவகன் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினன்.

சீவகன் நந்தட்டனை ஏற்றுக்கோடல்

தாமரைத் தடக்கை கூப்பித்

தாள்முதற் கிடந்த தம்பி

சசசு. பொறபு - அழகு. பள்ளியாகிய அமளி யென்க. அழகிய கன்னியுடைய பூவணைப் பள்ளியாகிய பொறபுடையமளியென விசேடித்து நின்ற இருபெயரொட்டு, கற்பகம் - தேவர்நாட்டுக் கற்பகம். மன்னுலகத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபோது, தேவர் சாபததால பூமலர்வதன்றிப் பிற தன்மைகளை யிழந்தது, இப் பூமாலை, கற்பகமாலை எனப்பட்டது. கைசெய்வான் - ஒப்பனை செய்யும் சீவகனை, விற்படை - வில்லாகிய படை, தோளான் - நந்தட்டன். c

தாமரைத் தடத்தை யொத்தான் ;
தமையனும் பருதி யொத்தான் ;
தாமரைக் குணத்தி னானை
முமமுறை தழுவிக்கொண்டு
தாமரைச் செங்க னானும்
தன்னுறு பரிவு தீரநதான்.

சசஎ

சீவகன் சொல்லுதல்

என்னுறு நிலைமை யோராது
எரியுறு தளிரின் வாடிப்
பொன்னுறு மேனி கன்றிப்
போயினீர் ; பொறியி லாதேன்,
முன்னுற இதனை யோரேன் ;
மூரிப்பே ரொக்க லெல்லாம்
பின்னுறு பரிவு செய்தேன்,
பேதையேன், கவலல் என்றான்.

சசஅ

இவ்வாறு சீவகன் வருந்திக் கூறக்கேட்டதும் நந்தட்
ன் ஆற்றாது புலம்ப, அவனைத் தேற்றிக் கனகமாலையிடம்
கொண்டு சென்று அவனை அவற்குச் சீவகன் காட்டினன்.
நந்தட்டன் அவன் தாளில் வீழ்ந்து வணங்க, அவன் சீவகனை
‘இவன் யார்?’ என்று வினவ, சீவகன் “இவன் நினக்கு
நமத்துனன் அனையன்” என்னலும், அவன் இருவர்க்கும்

சசஎ. தாமரைத் தடக்கை - தாமரைப் பூப்போலும் பெரிய கை.
நாளமுதல - காலடியில. கண்ணும் வாயும். முகமும் கையும் தாமரை
யாததலின். “தாமரைத்தடம்” என்றார். தாமரைக் குணத்தினை -
தாமரை யென்னும் எண்ணுதிய குணம் உடையவன். தாமரைச் செங்க
றன் - சீவகன். பரிவு - வருததம் ; “யான் போந்த பின்பு இருமுது
நரவர் உற்றது என்னென்று தனக்கு உறுக கிடந்த வருத்தத்தை இவன்
ராயக் கேட்டுத் தீர்ந்தான் எனக்.”

சசஅ. என்னுறு... ஓராது; யான் தேவனால் கொண்டுபோகப்பட்ட
லைமையை யறிந்தும் உண்மையென்று உணராமல். எரியுறு - நெருப்பிற்
புட்ட. கன்றிப் போயினீர் - வாடினீர். பொறியிலாதேன் - பிரியாதே
ருந்து இருமுது குரவர் முதலாயினாககுத தொண்டு செய்யும் நலவினை
ல்லாத யான். முன்னுற - தீவினை வந்து முன் நிறைவால். இதனை -
கனகமாலையின் ஒருயிர்க்காகப் பல உயிருக்கும் திங்கு வருகின்ற இதனை.
ககல் - உறவினர். பின்னுறு பரிவு - பின்பு முடிய நுகரும் துன்பம்,
வலல் - வருந்தாதே.

விருந்து செய்தாள். விருந்துண்டபின் இருவரும் தனித்த தோர் இடத்திலிருந்து, சீவகன் சுதஞ்சணனால் கொண்டு போகப்பட்டபின் இராசமாபுரத்து நிகழ்ந்தவற்றைப்பற்றிப் பேசலாயினர்.

“அண்ணலே, மதனன் வீரர் நினைச் சூழ்ந்து கொண்ட அளவில் வந்த பெருங் காற்று மழை யடங்க, பொழுதும் மறைந்தது. புதுமுகன், புத்திசேனன் முதலானோருடன் யாங்கள் அனைவரும் நகர்ப்புறத்தே கூடினோம்; அக்காலை, பதுமுகன் உளங்கொதித்து ‘இனிச் செய்வது கூறுமின்’ என்னப் புத்திசேனன், ‘யாம் சீவகனைக் காணோமாயின், கட்டியங்காரனைக் கொன்று, நகரத்தையும் அழித்துவிட்டுச் சீவகனையடைதல்வேண்டும்’ என்றான். தேவதத்தன் எழுந்து, ‘இக் கூறியது செய்தல் எளிது; சீவகன் உயிரோடிருப்பதும் இல்லாமையும் முதற்கண் அறிதல்வேண்டும்’ என்றானாக, சீதத்தன் ‘புத்திசேனன் சொல்லியவாறே செய்க’ என்றான். பதுமுகன் என்னை நோக்கி, ‘நீ இங்கேயிருந்து நம் குரவர்க்குக் கடன் செய்க; யாங்கள் இம் முயற்சிக்கண் செல்கின்றோம்’ என்றான். யான் அதற்குடன்படேனாயினேன். அக்காலை, பருவமன்றென்று தலைவியை யாற்றுவித்துத் தூது செல்கின்ற பாணன் கூற்றாக அமைந்த பாட்டொன்றையொருவன் பாடியாங்கள் அனைவரும் நன்னிமித்தமாகக் கேட்டோம். அதன்பின் தேவதத்தன் கூறியவண்ணமே செய்யக் கருதி நாடெங்கும் தனித்தும் தொக்கும் நினைத் தேடிக் காணாது அலமந்தோம். யான் குணமலை மனைக்குச் சென்றேன். அவள் எனக்கு விருந்து நல்கினபின், ‘அடிகளை இன்றி நீரே உண்ணவும் வல்லீரானீர்; கடியிர் நீர்’ என்று சொல்லிப் புலம்பினள். பின்பு தத்தை மனைக்குச் சென்றேன். அவள் பிரிவாற்றாமல் வருந்திப் பாடியிருந்ததைப் பிறழக்கொண்டு கடிந்து கூறினேன். அற்றைப்போது மறையவே, அன்றிரவு தன் விஞ்சையால் என்னை இங்கே எய்துவித்தாள்” என்று கூறி முடித்தான். பின்பு சீவகன் தான் சுதஞ்சணனை நினைத்ததும், அவனோடு சென்றதும் முதலாகக் கனகமாலையை மணந்திருப்பதுவரை

நிகழ்ந்தவையனைத்தையும் ஒன்றுவிடாது நிரல்பட உரைத்தான். மேலும், சீவகன் “நாம் நம் குரவரை நெடுநாளாய்க் கண்டிலமே” எனக் கதறி வருந்த, நந்தட்டனும் சீவகன் பொருட்டு அழகுத் தொடங்கினான்.

சீவகன் நந்தட்டனைத் தேற்றல்

“திண்பொருள் எய்த லாகும்
தெவ்வரைச் செருக்க லாகும்,
நண்பொடு பெணடா மக்கள்
யாவையும் நண்ண லாகும்
ஒண்பொரு ளாவ தையா
உடன்பிறப்பு ஆக்க லாகா
எம்பியை ஈங்குப் பெற்றேன்
என எனக் கரியது?” என்றான்.

சசக

இருவர்க்கும் இங்கே நாட்கள் பல சுழிந்தன. இராசமா புரத்தே சீவகனது தோழர் பெரிதும் உளம் வருந்தி, காந்தருவதத்தை வருத்தமுறாது இருத்தலையறிந்து அவள் பாலடைந்து, சீவகன் வேற்றுருக்கொண்டு கனகமாலையுடன் இருத்தலை அறிந்துகொண்டனர்.

அவர்கள், அது கேட்டுச் சீவகனைத் தாம் காண்டல்
கூடும் என்ற உவகையால், தத்தையை
வணங்கிக் கூறல்

“ஐயனை யாமவண் எய்துவம்; ஆயிழை,
நொய்தின் உரைபொருள் உண்டெனின் நொய்து” என,
மையெழுத் தூசியின் மாண்டதொர் தோட்டிடைக்
கைவளர் கோதை கரந்தெழுத் திட்டாள்.

சரு௦

சசக. திண பொருள் - அழியாச்செவ்வம். தெவ்வா - பகைவர். ஒண்பொருளாவது உடன்பிறப்பு - ஒள்ளிய பொருளாவது உடன்பிறப்பு. ஆக்கலாகா - வேறே எவ்வாறாலும் செய்து கொள்ளலாகாத அவ்வொண்பிறப்பாகிய.

சரு௦. நொய்தின் - கடிது சென்று கண்டவிடத்து. பொருள் உண்டெனின் கொய்து உரை - யாம் கூறத்தக்க பொருள் உண்டாயின் விரைவிற் கூறுத. என - என்று வேண்ட. மாண்டதொர் தோட்டிடை - அழகியதொர் ஒலையி. கைவளர் கோதை - கையால் புனைந்த மாலையையுடைய தத்தை. கரந்து - எழுத்துத் தெரிந்தாலும் பிறர் படித்தறியலாகாவண்ணம்.

அதன்மேல் அவள் தன் பொறி யொற்றித் தர,
அவர்கள் பெற்று ஏகுதல்

ஆங்குருக் காரரக் கிட்டுஅதன் மீமிசைப்
பூங்குழை யாற்பொறி யொற்றுபு நீட்டத்
தேங்குழ லாஸ்தொழு தாஸ்திசை ; செல்கெனப்
பாங்கர்அங் குப்படர் குற்றன ரன்றே. சருக

சீவகன் தாய் விசயநாதேவி தவம் பூண்டிருந்த
பொழிஷிச் சிறப்பு

வண்டுதுயில் கொண்டுருயி லாலமயி லகவி
விண்டுமது விட்டுவிரி போதுபல பொதுளிக்
கொண்டுதளிர் வேய்ந்துகினை தாழ்ந்துநனை யார்ந்தொன்று
உண்டுபொழில் இமையவாக னுலகமுறு வதுவே. சருஉ

அப்பொழிலிடத்தே தங்கிய (சீவகன்) தோழர்கள்
விசயையைக் காண்டல்

ஐயருறை பள்ளியிடம் ஆண்டுஅழகா காணச்
செய்கழலர் தாரரவர் எங்கும்திரி கின்றார் ;
கொய்தகைய பூம்பொதும்பர்க் குளிருமரப் பலகைச்
செய்யவளிற் சிறிதுமிகை சேயவளைக் கண்டார். சருங்

சருக. ஆங்கு - அவவோலையில். உருக்கு ஆர் அரக்கு - உருகிய
அரக்கு. பொறி ஒற்றுபு நீட்ட - குறி (முத்திரை) யிட்டுக் கொடுக்க.
திசை தொழுதாள் - அவன இருக்கும் திசை நோக்கித் தொழுது. செலக
என - இததிசையே நோக்கிச் செலக என்று ஏவ. பாங்கர் - தோழன்மாள்.
படர்குற்றனா - செல்லுற்றனா,

சருஉ. துயில்கொண்டு - உறங்க. ஆலி - கூவ. அகவி - அகவ.
விண்டு - சொரிய. விட்டு விரிபோது - முறுக்குவிட்டு மலர்ந்த பூக்கள்.
பொதுளி - செறிநது. தளிர்வேயந்து - தளிரகளைப் பரப்பி. கனை - அருமபு.
உலகம் உறுவது - உலகத்தை யொப்பது. இடத்து நிகழ்பொருளின்வினை
இடத்தின் மேலும், சினைவினை முதனமேலும் நின்றன.

சருங். ஐயர் - தாபதர் ; இருடிகள். இடம் காண. அழகராகிய
சீவகன் தோழன்மாள் கழலும் தாரும் உடையராய எங்கும் திரிகின்றனர்
என்க. கொய்தகை - கொய்யப்படும் அழகு. பொதும்பர் - சோலை.
குளிரும் - இருக்கும் ; திசைச்சொல். செய்யவளின் சிறிது மிகை - திரு
மகளினும் சிறிது மேம்பட்டவளான. சேயவள் - விசயை.

விசயையின் நோன்புச் சிறப்பு

மாசொடு மிடைந்துமணி நூற்றணைய வைம்பால்
பூசதலு மின்றிப்பிணி கொண்டுபுறந் தாழ
வாசமலர் மறைந்தவழி வாமனடிக்கேறறித்
தோசமறத் துதிகள்மனத் தோதித்தொழு திருந்தாள். சருசு

அவளைக் கண்ட தோழர்கள், இன்னுரென அறியாது நிகைத்தல்
வரையுடுத்த பள்ளியிட மாகஅதில் மேயோள்
விரையுடுத்த போதுறையும் வேல்நெடுங்க ணுள்கொல் ?
உரையுடுத்த நாவுரையும் ஒண்ணுதல்கொல் ? அன்றித்
திரையுடுத்த தேமொழிகொல் ? என்றுதெரி கல்லார்.

விசயையை அண்மி வினவுதல்

“மங்கல மடிந்ததிரு மாமகளை யொப்பீர் !
இங்குவர வென்னை ? குலம் யாது ? அடிகட்கு ?” என்ன
“எங்குலமும் எவ்வரவும் வேண்டில்எளி தன்றே ;
நுங்குலமும் நும்வரவும் நீர்உரைமின்” என்றாள். சருசு

அவளுக்குத் தேவதத்தன், தம் வரலாறு கூறத்
தொடங்கித் தாம் ஏமாங்கத நாட்டு இராசமாபுரத்தவர் என்று
மொழிந்து பின்பு, “இவன் சீதத்தன், சாகரன் என்னும்
அமைச்சன் மகன் ; சச்சந்த வேந்தனது அந்தணனாகிய அச
லன் மகன் இப் புத்திசேனன் ; இவன், அரசனுக்குரிய

சருசு. மாசு - புழுதி. மணி நூற்றணைய ஐம்பால் - நீலமணியைக்
கம்பியாககிணறபோன்ற தலைமயிர். பூசதல - கழவுதல். பிணி கொண்டு -
சிக்குறறுச் சடையாடி வாசமலர் அடிக்கேற்றி, தோசமற, மறைந்த
துதிகள் வனத்தே ஒதித் தொழுது இருந்தாள என்க. வாமன - அருகன்.
வழி - நன்னெறி. தோசம் - குற்றம் ; சிதைவு. அவள் கருத்து சேவகன்
வாழ்வே கருதலின் “மறைந்த” என்றாள்.

சருசு. உடுத்த - அருகேயுள்ள. மேயோள் - இருந்தவள். விரை -
மணம். போது - தாமரைப் பூ. உரை - உரைத்தல். ஒண்ணுதல் - கலை
மகள். திரை - கடல். தேமொழி - மண்மகள்,

சருசு. மடிந்த - கெட்ட. என்ன - என்று தோழன்மார் வினவ.
எளிதன்றே - கூறல் எளிதாயினும் இவ்வேடத்தோடு கூறல் ஆகாது.
என்றாள் - என்று விசயை கேட்டாள்.

செட்டியாகிய தனபாலன் மகனான பதுமுகன் ; சச்சந்தனால் சிறப்புப் பட்டம் பெற்று அவற்கு ஒரு கவசமாக இருந்த விசயத்தன் மகனான தேவதத்தன் யான் ” என்று சொல்லி முடித்தான்.

இவர்கள் சீவகற்குத் தோழரானமை கூறல்

எங்கள்வினை யால்இறைவன் வீடியவஞ் ஞான்தே
எங்களுயிர் நம்பியொடு யாங்கள்பிறந் தேமா
எங்கள்தமர், ‘ நமபிக்கிவர் தோழர் ’ என ஈந்தார் ;
எங்கெழில்என் ஞாயிறென இன்னணம் வளாந்தேம். சருள

இவ்வாறு கூறியவர், கந்துக்கடன் மக்களான நந்தட் டன், நட்புலிபுலர்களையும் கூறி உடன்வந்து, கல்வியும் படைக்கலமும் பயின்று தேர்ந்தமை தெரியச் சொல்லி முடிவில் சீவகற்கு நேர்ந்ததும், தாங்கள் வந்த வரலாலும் சொல் லத் தொடங்கினர். சொல்லுகையில், “ சீவகனை ஒரு நாள் கட்டியங்காரன் கொல்லற்கெனத் தன் வீரரையேவி அவனைப் பற்றிக் கொண்டு செல்ல ” என்று கூறி முடிப்பதற்குள் விசயை “ ஆ ” எனக் கதறி வீழ்ந்து அறிவு சேர்ந்தாள். சீதத்தன் முதலியோர் திகைத்து ஒன்றும் அறியாராய் அவனை ஒருவாறு தேற்றினர். ஆனால், அவர் மனத்தே அவனொரு அருள் மிக்கவன் என்றே கொண்டனர்.

விசயை புலம்புதல்

“ கைம்மாண் கடற்படையுள் காவலனை யாண்டொழியப்
பொய்ம்மா மயிலுர்ந்து போகிப் புறங்காட்டுள்
விம்மாந்தி யான்வீழ வீழ்ந்தேன் துணையாகி
எம்மானே தோன்றினாய், என்னை யொளித்தியோ ! சருஅ

சருள. இறைவன் - சச்சந்தன். வீடிய - இறந்த. உயிர் நம்பி - உயிர்போன்ற நம்பியாகிய சீவகன். பிறந்தேமா - பிறந்தேமாக. எங்கு எழில் என் ஞாயிறு என - ஒரு குறையும் கவலையுமின்றி.

சருஅ. கைம்மாண் கடற்படை - அணிவகுப்பால் மாட்சிமைப்பட்ட கடல்போலும் படை. காவலனை - ஐ. அசை. ஒழிய - இறந்து படவே. பொய்ம்மயில் - மயிலாகிய எந்திரம். விம்மாந்து - பொருமி. துணையாகித் தோன்றினாய் எனக. என்னை யான் காணாதவாறு.

“ முன்னொருகால் என்மகனைக்
கண்டேன்என் கண்குளிரப்
பின்னொருகால் காணப்
பிழைத்ததென் ? தேவிற்காள் !
என்னொப்பார் பெணைமகளிர்
இவ்வுலகில் தோன்றற்க என்று
அன்னப் பெடைநடையாள்
ஆய்மயில்போல் வீழ்ந்தனளே. சடுக

இவள் அழுகையால், தாம் சீவகன் வரலாறு அறிந்து
கொண்டதேயன்றி அவனது தாயையும் காணப்பெற்ற
பேறு குறித்து, அவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும்
கொண்டு, அவளையும் இனிது தேற்றி, சீவகன் தேவனால்
காக்கப்பட்டதை விளங்கக் கூறி மகிழ்வித்தனர்.

அவர்கள் மேலும் கூறுதல்

“ பூவுடைத் தெரியலான போரவை நீத்துஇனிக்
கோவுடைப் பெருமக னாதல கொண்டனம் ;
சேவடி சோந்தனம தொழுது சென்றுஎன
மாவடு நோக்கியுள மகிழ்ந்திது சொல்லுவாள். சகூடு

விசயை சொல்லுதல்

தரணி காவலன் சச்சந்த னென்பவன்
பரணி நாட்பிறந் தான் ;பகை யாவையும்
அரணி லான்,என்கண் தங்கிய அன்பினால் ;
இரணி யன்பட்ட தெம்மிறை யெய்தினான். சகூக

சடுக. கண்குளிரக கண்டேன - கண்குளிரப்பெய்தக கண்ட யான.
காணப்பிழைத்ததென - காணாதபடி செயத தீவினை யாது ? நடையால்
அன்னப்பெடை யொப்பவள வருந்தின மயிலேபோல வீழ்ந்தாள் என்க.
ஆய் - வருந்தின.

சகூடு. தெரியலான - மாலையையுடைய சீவகன். போர்வை -
வணிகனென்று தன்னை மறைத்த போர்வை. கோவுடைப் பெருமகன் -
அரசரிமையுடைய சச்சந்தன் மகன். தொழுது சென்று - தொழுது செல்
வதற்கு. நோக்கி - கண்களையுடைய விசயை.

சகூக. சச்சந்தனென்பவன் பரணி நாளிலே பிறந்தவன். அன்
பினால் அரணிலான் - அன்பினால் தன்னைக் காவலானாய், இரணியன் பட்டது -
இரணியன், இடிகும துணையாராகிய சானரேர் அமைச்சர் முதலாயினார்
கூறிய அறிவுரைகளை ஏலாது கெட்டது.

விசயை யென்றுல கோடிய வீறிலேன் ;
பசையி னுல்துஞ்சி யான்பட்ட தீதெலாம் ;
இசைய நம்பிக் கெடுத்துரைத் தென்னுழை
அசைவின் றையனைத் தம்மின் எனச்சொனான். சகூஉ

இச் செய்தியைச் சீவகந் கன்றிப் பிறர் எவர்க்கும்
உரையன்மின் என அவன் விளம்புதல்

கோதை வேல்நம்பிக் கல்லதை யிப்பொருள்
யாதும் கூறனமின ; யாரையும் தேறனமின் ;
ஏதம் இன்னன இன்னனாம் எய்தலால்
பேதை யாரொடும் பெண்ணொடும் பேசன்மின். சகூங்

அவர்கள் விசயைபால் விடைபெற்றுப் போதல்

“ வணக்கருஞ் சிலையி னானை
யொருமதி யெல்லை நாளுள்
குணத்தொடு மலிந்த பாதம்
குறுகயாம் கொணர்ந்த பின்றைப்
பணித்ததே செய்து பற்றூர்
பகைமுதல அடாத்தும் என்ருர் ;
மணிக்கொடி மாசுண டன்னான்

“ மற்றதே துணிமின் ” என்ருள். சகூச

பின்பு, அவர்கள் விசயை இட்ட விருந்துண்டு, குண்
றும் காடும் மிடைந்த நாடுகளைக் கடந்து சீவகன் இருந்த
மத்திம தேசத்துக் கேமமாபுரத்துப் புறத்தேயிருந்த இனிய
தொரு பொழிவில் தங்கிச் சீவகன் உண்மையை அறிவுதற்
குரிய நெறியை நாடலாயினர். மூன்று ஒற்றர்களை நகர்க்குள்

சகூஉ. வீறு - நலவினை, ஓடிய - பரந்த. பசையினால் - பற்றினால்.
யான் பட்டது சதேலாம் - யான் உறற தீங்கெல்லாம். அசைவின்று -
வருந்தாதபடி. தம்மின் - அழைத்து வருக.

சகூங். தேறன்மின் - தெளியாதீர். இன்னன - யான் பிறப்புணாத்
திய இதனை. இன்னனம் - தன் நினைவின்றி அரற்றியபோது கூறிய
அதனை. பேதையார் - அறிவிலாதார.

சகூச. குணத்தொடு மலிந்த பாதம் - குணம் பலவும் நிறைந்த
திருவடி. பணித்தது - தாங்கள் அருளிச்செய்யும் செய்கை, முதல் அடர்த்
தும் - முற்பட அழிப்பேம. மாசுண் டன்னான் - மாசு படிந்ததாற்போன்ற
விசயை. பற்றூர் பகை - அடிப்பட்ட பகை, கட்டியங்காரன்.

விடுத்துச் செய்தியறிந்துவர விட்டனர். ஒற்றர் சென்றபின் பதுமுகன் எழுந்து, “முதற்கண் இந் நகரத்துக் கோவலருடைய ஆனிரையை நாம் கவர்வோம்; போர் தொடரும்; அதன்கண் சீவகனைக் காண்டல் கூடும்” என்றான். அது கேட்ட புத்திசேனன், “சீவகன் இல்லையேல், இச் செயல் குற்றமில்லாத பலர் உயிர்க்குக் கேடாய் முடியும்; இதனை ஆராய்ந்து செய்ம்மின்” என்று உரைத்தான். அப்போத்து ஒற்றர் போந்து, சீவகன் அந் நகரிடத்தே வளையசுந்தரம் என்னும் யானையொன்றை அடக்கிய செய்தியைக் கூறலுற்றனர்.

வளையசுந்தரம் என்னும் யானை மதம் படுதல்

வளையசுந் தரமெனும் வாரணம், மால்வரை
முனையினர் திங்குள்போல் முத்துடைக் கோட்டது ;
கிளையினம் பிடிகுள்ளுந் நூற்றிடை கேழரக்கு
அனையவஞ் சனவரை யனையதுஅக் களிறரோ.

சு சு ரு

கடுமதக் களிப்பினால் காரென முழங்கலின்
விடுகலார் பாகரும், வெருவரக் கொன்றிடப்
பிடியொடுங் கந்தனை வின்றிரீர் உருள்பிளந்து
அடுகளி றந்தப்போ திகைபரிந் தழன்றதே.

சு சு சு

யானையைச் சீவகன் அடக்குதல்

கண்ணுமிழ் தீயினால் சுடநிறங் கரிந்தபோல்
பண்ணுமிழ் வண்டுலாய்ப் பரத்தரா நின்றசீர்
அண்ணலங் களிற்றினை யடக்கினான் சீவகன்
வண்ணமே கலையினார் மனமெனப் படிந்ததே.

சு சு ரு

சுசுரு. வாரணம் - யானை. முனையினர் திங்கள் - பிறைத் திங்கள். கேழ் அரக்கு அனைய - செவ்வரக்குப் பூயி. அஞ்சனவரையனையது - அஞ்சனமலை போன்றது.

சுசுசு. கடுமதக் களிப்பினால் - மதம் மிகுந்தெழுந்த மயக்கத்தால். விடுகலார் - விடாராய். பிடியொடுங் கந்து அனைவினறி - பிடியும் தூணும் நெருங்காது. ரீரூருள் - வட்டமாகப் பண்ணித் தணைநீர் ஏற்றி யுருட்டுவதொன்று. அந்தப் போதிகை - பின்னங்கால சங்கிலி. பிரிந்து - அறுத்து.

சுசுர. கரிந்த போல - நிறம் கரிதாயது போல. பண்ணுமிழ்வண்டு - பண்பாடும் வண்டு. உலாய் - உலாவ. பரத்தராரின்ற ரீர் - பரந்த சீரை யுடைய, மனமென - மனம் தாழ்ந்து படிவது போல.

அது கண்ட அரசன் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் சீவகனை வர வேற்க, சீவகன் தன் தம்பியான நந்தட்டனுடன் அரசன் கோயிலையடைந்தான். பின்பு அரசன் மொழிந்த அன்பு மொழிகளை ஏற்றுத் தங்கட்டுகை வகுக்கப்பெற்றிருந்த மனையை இருவரும் அடைந்தனர்.

சீவகன் மனையடைந்ததை ஒற்றர் கூறல்

சின்டமுண் ணும்பெருங் களிறுபூட் டிய்யவண வண்டரும் மோவரும் பாடமா-நகர்தொழக் கொண்டதன் தம்பியும் தானும்கோ யில்புகக் கண்டனம் கண்ணினே யென்றுகண்டவர்சொனார். ௪௬௮

சீவகன் இருப்பதையுணர்ந்த அவன் தோழர் நிரை கோடல் குறித்து எழுந்தனர். கோவலரும் தம் ஆனிரை களைக் காத்தற்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்யலுற்றனர். ஒரு பூசல் நிகழ்ந்தது. கோவலர் தம் ஆனிரையைக் காக்க மாட்டாராய் அரசற்குத் தெரிவிக்க ஓடினர். அப்போழுது, அரசனாகிய நரபதி, நந்தட்டனை யழைத்து, அவனுடைய நாடு முதலியவற்றைக் கேட்டிருந்தான்.

நரபதி நந்தட்டனை விறுதல்

தேர்த்தொகைத் தாளை மன்னன்

சீவகற கினைய நம்பி

வார்த்தொகை முழுவம் விம்ம

மல்லுறழ் தோளி னானை,

நீர்த்தொகைக் கழனி நாடு

நெடுநகர்ப் பெயரும் நுங்கள்

சீர்த்தொகைக் குலனு மெல்லாம

தெரிந்தெமக் குரைமோ என்னுன்.

௪௬௯

௪௬௮. பின்டம் - கவளம். பெருங்களிறு எனவே, பட்டத்துயானை யென்பது பெற்றும். பூட்டி - கம்பத்தில சேர்த்துக் கட்டி. வண்டர் - டிகையாரா. ஓவர் - ஏத்தாளிகள். கொண்ட - தனக்கென வகுக்கப்பட்ட, கொண்ட கோயில் எனக். கண்டவா - ஒற்றுக் கண்டவர், கண்ணினே - ண்ணாலே.

௪௬௯. தேர்த்தொகைத் தாளை - எண்ணிறந்த தோமுதல் படை பலவும் தொக்க தாளை. வார்த்தொகை முழுவம் - வார்க்கட்டமைந்த முழுவ. மல் உறழ் தோள் - மறபோரில மேம்படும் தோள். தெரிந்து - தெரிய.

அவன் நரபதிக்குத் தன் ஏமாங்கத நாட்டையும், இரா
சமாபுரத்தையும் கூறித் தன் குல முறை கூறத் தொடங்கு
கையில், ஆனிரையிழந்த கோவலர், நிகழ்ந்தது முற்றும் அர
சற்கு உரைத்தனர்.

நரபதி நிரை மீட்கவென ஆணையிடல்

நாறகடல் பரப்பும வந்து
நன்னகர்க் கணனுந் நென்ன
வேற்கடல் தாணை பாய்மா
விளங்கொளி யிவுளித் திணடேர்
கூற்றென முழங்கு மோடைக்
குஞ்சரக் குழாத்தோ டேகிப்
பாறகடல் பரப்பின் வல்லே
படுநிரை பெயர்க்க வென்றான்.

சுஎ௦

நந்தட்டனுடன் தேரேறிய சீவகன் வஞ்சினம் கூறல்

மன்னவன் நிரைகொண் டாரை
வளநகர்த் தந்து மன்னன்
பொன்னவிர் கழலில் தங்கள் .
புனைமுடி யிடுவி யேனேல்
இன்னிசை யுலகந் தன்னுள்
என்பெயர் சேற வின்றாய்க்
கன்னிய மகளிர் நெஞ்சிற்
காமமபோல் கரக்க என்னான்.

சுஎக

சுஎ௦. கண்ணுறநெனன - கூடின எனலும்படி. பாய்மா - குதிரை.
இவுளித் திணடேர் - குதிரை பூட்டிய வலிய தேர், ஓடைக் குஞ்சரம் -
பட்டம் அணிந்த யானை. பாறகடல்.....படுநிரை - பாறகடல் பரப்புப்
பாலப் பாலுண்டான மிகக் ஆனிரை.

சுஎக. நிரைகொண்டாரை - நிரைகவர்ந்த பகைவரை. தந்து -
கொண்டு வந்து, இன்னிசை யுலகம் - இனிய புகழ் நிலைபெறுதற்கு இட
மாகிய. சேறவின்றாய் - நிலைபெறாமல். கன்னிய மகளிர் - கன்னியராகிய
மகளிர். கரக்க - மறைக்க,

இப்பால், நிரை கவர்ந்து கொண்டாருள் பதுமுகன்
சிலை யெடுத்தல்

பார்மலி பரவைத் தாணைப்
பரப்பிடைப் பறப்ப தேபோல்
நீர்மலி கடாத்த கொண்மூ
நெற்றிமேல் மின்னின் நொய்தாத்
தார்மலி மார்பன் திண்டேர்
தோன்றலும் தறுகண் மைந்தன்
சீர்மலி பகழி யேந்திப்
பதுமுகன் சிலைதொட் டானே.

சு எஉ

பதுமுகன் தங்கள் வரவு குறிக்கும் குறிப்பெழுதிய
ஓலை விடுத்தல்

“குடைநிழற் கொற்ற வேந்தன்
ஒருமகற் காணக் குன்று
அடிநிழ லுறைய வநதேம்;
அடியமயாம ” என்ன எய்த
விடுகளை சென்று தேர்மேல்
பின்முனா வீழ்த லோடும்
தொடுகழல் குரிசில் நோக்குத்
தூத்துகில் வீசி னானே.

சு எங

போர் நின்றது. சீவகன் பதுமுகன் முதலிய தன்
தோழர் பலரையும் கண்டு பெருமகிழ்வு கொண்டு அவரவர்
தகுதிக்கேற்பச் சிறப்புச் செய்தான். தோழரும் சீவகனைக்
காணுமையால் கொண்டிருந்த அவல நோய் தீர்ந்தனர்.

சுஎஉ. பார்மலி பரவைத் தாணை - நிலத்திலே நிறைநது பரந்த தாணை.
நீர்மலி...தோன்றலும் - கடலபோல நிறைநத மதததையுடைய மேகத்
தின் தலையில தோன்றலுதொரு மின்னினும் கடிதாகத தோ தோன்றிற்று.
மேகம் - யானை. பகழி - அம்பு. தொட்டான - எடுத்தான்.

சுஎங. கொற்ற வேந்தன் - சச்சந்தன். ஒருமகற் காண - ஒப்பற்ற
மகனாகிய நினனைக் காணவே, எய்த விடுகளை - எழுதி விடுத்த ஓலை
சென்று சீவகனை எய்துமாறு விட்ட அம்பு. பின்முனா - மாறாக, தூத்துகில்
வீசினான் - போரை நிறுத்தவேண்டி வெள்ளிய துதிற்கொடியை வீசிப்
படையைப் போர் செய்யாதவாறு விலக்கினான்.

சீவகன் தன் தோழருடன் நரபதியூர்க்குச் செல்லுதல்

கழலவாய்க் கிடந்த நோன்றூட்
காளைதன் காத லாரை
நிழலவா யிறைஞ்சி நீங்கா
நெடுங்களிற றெருத்த மேற்றி
அழலவாய்க் கிடந்த வைவேல்
அரசினங் குமரர் குழக்
குழலவாய்க் கிடந்த கோழை
தாதையூர் கொண்டு புக்கான்.

ச௭௪

**சீவகனுடன் அரசன் கோயிலை யடைந்த அவன் தோழர்
அரசன் முன் சென்று பணிதல்**

வல்லான் புனைந்த வயிரக்குழை
வாரந்து வான்பொன
பல்லா னெருத்தின் பரந்தஞ்சுடர்
கால மன்னன்
மல்லார் திரடோள் மருமான்முக
நோக்க, “மைந்தர்
எல்லாம் அடிகள் ! எனக்கின்னுயிர்த்
தோழ” ரென்றான்.

ச௭௫

**பின்பு, அரசன் பணித்தவாறு தோழர்கள் கனகமாலையை
வணங்குதல்**

தழுமுற்றும் வாராத் திரள்தாமங்கள்
தாழ்ந்த கோயில்
முழுமுற்றும் தானே விளக்காய் மணிக்
கொம்பின் நின்றாள்

ச௭௪. கழல அவாயக கிடந்த நோன்றூள காளை - கழல் பொருநதிக் கிடந்த வலிய தாளை யுடைய சீவகன். நிழல அவாய் இறைஞ்சி - தன் நிழலைப் பகையென்று அவாவித் தாழ்நது. அழல அவாய்க் கிடந்த வைவேல - கொல்லன உலையை விரும்பின வேல. குழலவாயக கிடந்த கோதை - மொழியை வங்கியமென்னும் இசைக்கருவி விரும்பிக் கிடத் தற்குக் காரணமான கனகமலை. தாதை - நரபதி.

ச௭௫. வாரந்து - விளங்க. வான் பொன் பூண் பரந்து சுடர்கால எங்க. சுடர்கால - ஒளி திகழ. முகம் நோக்க - இவர் யார் என்னும் குறிப் புப்படப் பார்க்க. மைந்தர் எல்லாம் - இவ் வீரர் எல்லாரும்.

எழுமுற்றும் தோளார் தொழுதார்;
இன்ன ரென்று நோக்கக்
கழுமிற்றுக் காதல் கதிர்வெள்வளைத்
தோளி னுட்கே.

சுஎசு

கனகமாலை அவர்கட்டு விருந்து செய்தல்

துறக்கம் இதுவே யெனும்தொன்னகர்
மன்னன் மங்கை

“தொறுக் கொண்ட கள்வர்

இவரோ?” எனச் சொல்லிநக்காங்கு

“ஒறுக்கப் படுவார் இவா” என்று
அசதி யாடி.

வெறுக்கைக் கிழவன் மகளென்ன

விருந்து செய்தாள்.

சுஎஎ

பின்பு, சீவகன் தனித்திருப்பது கண்டு புத்திசேனன்
தான் காந்தருவதத்தை கொடுப்பக் கொணர்ந்த ஓலையைத்
தந்தான். அதனைச் சீவகன் வாங்கிப் படித்தான்.

காந்தருவதத்தையின் ஓலை

மற்றடிகள் கண்டருளிச் செய்க, மல ரடிக்கீழ்ச்
சிற்படிச்சி, தத்தை, யடி வீழ்ச்சி, திரு வடிகட்கு
உற்றடிசில் மஞ்சனத்தை யுள்ளுறுத்த காப்பும்
பொற்புடைய வாகவெனப் போற்றியடி வீழ்ந்தேன். சுஎஅ

சுஎசு. முற்றும் தழுவாரா - முற்றவும் தழுவவொணுத. தாமம் -
மாலை. தாமநத - தொங்கவிடப்பட்ட. முழு முற்றும் - முழுதும் முற்றும்;
ஒருபொருட் பன்மொழி. இனி, முழுதும் தானே விளக்காய், முற்று
மணிக் கொம்புபோல என இயைப்பினுமாம். எழுமுற்றும் - தூண்போலும்.
கனகமாலை நோக்க, இன்னரென்று சீவகன் குறிக்க, காதல் கழுமிற்று
என்க. கழுமிற்று - நிறைந்தது.

சுஎஎ. மங்கை - மகளாகிய கனகமாலை. தொறு - ஆளிரை.
ஆங்கு - அப்பொழுது. அசதியாடி - நகையாடி. வெறுக்கைக் கிழவன் -
அளகைக்கோன (குபேரன்). என்ன - போல.

சுஎஅ. சிற்படிச்சி - சிறியளாகிய அடியேன. அடிவீழ்ச்சி - அடி-
யிலே வீழ்பவன். உள்ளுறுத்த காப்பு - உள்ளிட்ட ஏனைக் காப்புகளும்.
நுகருவனவறதைக் காப்பு எனறல் மரபு. கண்டருளிச் செய்க - நெஞ்சாலே
கண்டருளுக.

வெள்ளி மலையிலிருந்து கலுழவேகன் மணிக்கலன், கற்பக மலை, எலிமயிர்ப் போர்வை முதலியவற்றைத் தரன்பால் வரவிட்டான். அவனுக்கு, “ஏழு திங்கட்குமுன் அடிகள், ஏமமாபுரத்தே அகன்றாய்” என்று கூறினேன். மேலும்,—

பட்டபழி வெள்ளிமலை மேற்பரத்த லஞ்சித்
தொட்டுவிடுத் தேனவனைத் தூதுபிற சொல்லிப்
பட்டபழி காத்துப்புக மேபரப்பி னல்லால்
விட்டலர்ந்த கோதையவ ரீால்வினைவ துண்டோ. சஎக

குணமலை திறம் கூறல்

அல்லதுவும் எங்கைகுண மாலையவ ளாற்றாள்
செல்லுமதி நோக்கிப்பக லேசிறியை யென்னும்
பல்கதிரை நோக்கிமதி யேபெரியை யென்னும்
எல்லியிது காலையிது என்பதறி கல்லாள்.

சஅ௦

நானாவரு நையலென நன்றென விரும்பி
நானையெனு நாளணிமைத் தோபெரிதும் சேய்த்தோ
நானையுரை யென்றுகிளி யோடுநகச் சொல்லும்
நாளினுமஇந் நங்கைதுயர் நாளினுமற றிதுவே.

சஅக

காந்தருவதத்தை தன் திறம் கூறல்

நோக்கவே தளிர்ந்து நோக்கா
திமைப்பினும் நுணுகு நல்லார்

சஎக. பட்ட பழி - கட்டியங்காரன சிறை செயதான் என்று பிறந்த பழி. பரத்தல - வெள்ளிமலையில பரவுவதற்கு. தொட்டுவிடுத் தேன் - எவா பாலும் சொல்லாதபடி குளுறவு பெற்றுக்கொண்டு விட்டேன். அவன் - தான், பழிகாத்து - பழியை மறைத்து. விட்டலாநத- முறுக்கவிழ்நது மலாந்த. கோதையவரால் - மகளிரை மணநதுகொண்டு போதலால். வினைவது - வினையகூடியதொரு புகழ்.

சஅ௦. அல்லதுவும் - அன்றியும். ஆற்றாள் - பின்னும் ஒரு பழி விளைப்பாள போல ஆற்றாளாயினாள். திங்களை ஞாயிறென்றும், ஞாயிறைத் திங்கடென்றும், பகலிது இரவிது எனறறியாமலும் திகைக்கின்றாள் என்பது.

சஅக. வரும் - சீவகன வருவன். என - என்று கிளி சொல்ல. கிளி யோடு நகச் சொல்லும் - கிளிகேட்டு நகுமாறு வினவுகின்றாள். நாளினும் - நாடோறும்.

பூக்கம முமளிச் சேக்கும்
 புதுமண வாள னூர்தாம்
 நீப்பிலார் நெஞ்சி னுள்ளார் ;
 ஆதலால் நினைத்தல செய்யேன் ;
 போக்குவல் பொழுதும் தாம்தம்
 பொன்னடி போற்றி யென்றாள்.

சஅஉ

இவ் வோலையைப் படித்து மகிழ்ச்சி மிக்கவனாய்ச் சீவ
 கன் போந்து தோழரொடு கூடினவளவில், அவன் தோழர்
 களை நோக்கி, “என் திறந்ததை எங்கே கேள்விபுற்றீர் ?”
 என்று கேட்டான்.

தோழர்கள் தாம் விசயையைக் கண்ட செய்தி கூறல்

எங்கோமற் றென்திறம்நீர் கேட்ட
 தென்றாற் கெரிமணிப்பூட்
 செங்கோன் மணிநெடுந்தேர்ச் செல்வன்
 காதற் பெருந்தேவி
 தங்காத் தவவுருவம் தாங்கித்
 தண்டா ரணியத்துள்
 அங்காத் திருந்தானைத் தலைப்பட்டு,
 ஐய ! அறிந்தோமே.

சஅங

**சீவகன் அது கேட்டுக் கண்ணீர் சிந்தி மனம் வருந்தி
 மேலும் கூறல்**

அஃதேயெம் மடிகளும் உளரோ
 என்றாற் கருளுமாறு

சஅஉ. நோக்காது இமைப்பினும் - பாககாதே கண்ணை இமைத்
 தாலும் - நுணரும் - மெலிதினற. புதுமணவாளனா - நானும் புது மணம்
 புணரும் காதலா. நீப்பிலா - நீங்குதவினறி. நெஞ்சின - நெஞ்சிடத்தே.
 தாம் தாம் பொன்னடி போற்றி - தாம் தம்மைப் பாதுகாப்பாராக.

சஅங. என்றாற்கு - என்று வினவிய சீவகற்கு. செங்கோலும் நெடுந்
 தேருமுடைய செல்வனாகிய சச்சந்தன தேவி யெனக. தங்காத் தவவுரு
 வம் - தனக்கு ஏலாத தவவடிவம். அங்கு ஆத்து இருந்தானை - ஆசையால்
 பிணிகப்பட்டது துறவிகள் உறையும் அவ்விடத்தே இருந்த அவளை. இனி.
 தண்டாரணியத்து உளம் காத்து இருந்தானை என்றும் கூறுப. உளம் -
 உயிர்; “அறிவிக அன்றி அறியா உளங்கள்” என்றும் போல.

இஃதா இருந்தவா நென்றாற்
கென்னைப் பெறவல்லார்க்கு
எய்தா இடருளவே ; எங்கெங்
கெனறத் திசைநோக்கி
வெய்தா அடிதொழுது வேந்தன்
கோயிற் கெழுந்தானே.

ச அ ச

அரசன் நந்தட்டனால் சீவகனுடைய நாடும் ஊரும்
அறிந்து தோழரால் குலமும் பிறவும் அறிந்து இன்புறச்,
சீவகன் தன் தாயைக் காணவேண்டியிருத்தலைக் கூறி விடை
பெற்றுச் சென்று கனகமாலையைக் கண்டான். அவளும் அவ
னைப் பிரிய ஆற்றாது வருந்த அவட்குத் தருவன கூறித்
தேற்றிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

கனகமாலையார் இலம்பகம்

முற்றும்

ச அ ச. என்றற்கு - எனறு வினவிய சீவகனுக்கு. அருளுமாறு இஃதா
இருந்தவாறு - நல்வினையாகிய தெய்வம் நமக்கு அருளும் நெறி இருந்த.
வாறு இத் தன்மைத்து என எய்தா இடர் உளவே - அடையாத துன்பம்
வேறே இல்லை, வெய்தா - விரைவாக.

அ. விமலையார் இலம்பகம்

[சீவகன் தண்டாரணியஞ் சென்று விசயையைக் கண்டதும், இராசமாபுரஞ் சென்று விமலையை மணந்ததுங் கூறுகின்றது.]

கனகமாலையை நீங்கித் தண்டாரணியத்தை நோக்கிப் புறப்பட்ட சீவகன் சீரியதொரு குதிரையேறிச் செல்ல, அவன் தம்பியாகிய நந்தட்டனும், பதுமுகன் முதலிய தோழர்களும் தாம்தாம் ஒவ்வோர் ஊர்தியில் சென்றனர். அப்போத்து, நந்தட்டன் பதுமுகனைச் சீவகனுக்கு மெய்காவலனாயிருந்து பாதுகாக்கவேண்டிச் சில கூறலுற்றான்.

சீவகன் வரலாறு வெளியாய் விட்டமையின்,
அவனைப் பாதுகாக்கும் செயலின் சிறப்புரைத்தல்

விழுமணி மாசு மூழ்கிக்

கிடந்ததிவ் வுலகம் விறபக்

கழுவினீர் ; பொதிந்து சிக்கக்

கதிரொளி மறையக் காப்பின்

தழுவினீர் உலக மெலலாம் ;

தாமரை யுறையும் செய்யாள்

வழுவினார் தம்மைப் புல்லாள் ;

வாழ்கநும் கண்ணி மாதோ.

ச அரு

பகைவரைத் தெளியும் அருமை கூறல்

தொழுததம் கையி னுள்ளும்

துறுமுடி யகத்தும சோர

அழுதகண் ணீரி னுள்ளும்

அணிகலத் தகத்து மாய்ந்து

பழுதுகண் ணரிந்து கொல்லும்

படையுட னொடுங்கும் பற்றாது

ச அரு. மணிமாசு மூழ்கி உலகம் விற்பக கிடந்தது கழுவினீர் - உலகை விலையாகப் பெறுவதொரு பெருமணி மாசுபடிந்து கிடந்தது ; அதனைக் கழுவி வெளியாகுகினீர். சிக்கப் பொதிந்து - அகப்படப் பொதிந்து. தழுவினீர் - கைகொண உராவீர், வழுவினார் - காவாது. இகழ்ந்தவர்.

ஒழிகயார் கண்ணும் தேற்றம் ;
தெளிசுற்றார் விளிகுற் றுரே.

ச அ சு

உண்டிக்கண் வேண்டும் பாதுகாவல் கூறல்

வண்ணப்பூ மாலை சாந்தம்
வாலணி கலன்க ளாடை
கண்முகத் துறுத்தித் தூய்மை
கண்டலால கொள்ள வேண்டா ;
அண்ணலம புள்ளோ டெல்லா
ஆயிரம பேடைச் சேவல
உண்ணுநீ ரமிழ்தம காக்க
பூகமோ டாய்க எனருன்.

ச அ எ

பகை சிறிதெனக் கண்டு எவ்வலாகாது என்றல்

அஞ்சனக் கோலி னாற்று
நாகம்ஓர் அருவிக் குன்றிற்
குஞ்சரம் புலம்பி வீழக்
கூர்நுதி எயிற்றிற் கொல்லும் ;
பஞ்சியின் மெல்லி தேனும்
பகைசிறி தென்ன வேண்டா ;
அஞ்சித்தற் காத்தல் வேண்டும்
அரும்பொரு ளாக என்றான்.

ச அ அ

ச அ சு. கையினுள்ளும், முடியகத்தும், கண்ணீரினுள்ளும் கலந்தகத் தும் கொல்லும் படை உடனெடுங்கும் எனக. பழுது ஆய்ந்து - பழு துண்டோ என ஆராய்நது. தேற்றம் பறந்து ஒழிக - தெளிதலைச் செய்யா தொழிக. கண அரிந்து - அன்பு அறவேயினறி. விளிகுறறுரே - உயிரிழந் தாரேயாவா.

ச அ எ. பூமாலையைப் புளளின கண்ணிலும், சாந்தத்தைச் சேவலின் முகத்தும் உறுத்தித் தூயமை கண்டபின்னறிக கொள்ளவேண்டா எனக. உண்ணு மீரிலும் அமிழத்திலும் தீங்குண்டாகாதவாறு காக்க வேண்டின கருங்குரங்கிறகு இட்டு ஆராயக. அண்ணலம்புள் - அரச வன்னம். குற்றமுளதாயின, அன்னம் கண குருதி காலும் ; சேவல - சக்கர வாகம் ; இது முகம் கடுககும் ; கருங்குரங்கு உணனுது.

ச அ அ. அஞ்சனக்கோலின ஆற்றநாகம் - அஞ்சனக்கோலால் தாக் கினும் உயிர் தாங்குதலாற்றாத சிறு நாகப்பாம்பு. குன்றின் - குன்றுபோல. என்ன வேண்டா - என்று கருதி இகழவேண்டா. அரும் பொருளாக அஞ்சி - வேறற்கரிய பொருளாகக் கருதி யஞ்சி,

பாதுகாத்து ஒழுகும் திறம் கூறுதல்

பொருந்தலால் பல்வி போன்றும்
 போற்றலால் தாய் ரொத்தும்,
 அருந்தவர் போன்று காத்தும்,
 அடங்கலால் ஆமை போன்றும்,
 திருந்துவேல் தெவ்வர் போலத்
 தீதற வெறிந்தும், இன்பம்
 அருந்தினால் மனைவி யொத்தும்
 மதலையைக் காமின் என்னுன்.

சு அக

அது கேட்டுப் பதுமுகன் இருத்தற்கு ஒருப்பட்டான். சீவகனும் தன் தோழன்மாரை முறைப்படியே நெஞ்சால் ஆராய்ந்து, அப் பதுமுகனையே தனக்கு மெய் காவலனாகக் கொண்டான். அவனும் அவ்வண்ணமே ஒழுகலானான். அனைவரும் வழியில் பல இனிய காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்வுற்றுத் தண்டாசனியத்தை யடைந்தனர்.

சீவகன் விசயையைக் காணலாம் செவ்வியறிந்து வரப் பதுமுகனை விடுத்தல்

பொறிமயி விழியும் பொற்றூர்
 முருகனிற் பொலிந்து மாவின்
 நெறிமையி னிழிந்து மைந்தன்
 மணிக்கைமத் திகையை நீக்கி
 வெறுமையி னவரைப் போக்கி
 வெள்ளிடைப் படாத நீரால்
 “அறிமயி லகவுங் கோயில்
 அடிகளைச் செவ்வி” யென்றான்.

சு கூ0

சுஅக. பொருந்தலால் - விடாது சேராதிருத்தலால். காத்தும் - இவன்பாலும் சீவக முதலியன கெடாமல் காத்தும். தீது அற எறிந்தும் - தீதுண்டாயின் அது வேரறக் கெடுமபடி இடித்தும். அருந்தினால் - உணவு நுகர்விப்பதில். மதலை - பறறுகுகோடான சீவகன்.

சுகூ0. பொறி மயில-புள்ளிகளையுடைய மயில, இழியும்-இறங்கும். முருகனின் - முருகன்போல. நெறிமை - இழிதற்குரிய முறைமை. மத்திகை - மாவைச் செலுத்தும் கோல். வெறுமையினவர் - அறிவிலலாதவர். வெள்ளிடைப்படாத நீரால் - தான் இன்னுனைப்பது பிறர்க்குப் புலனாகாத முறையால். அடிகளைச் செவ்வி அறி என்றான்.

பதுமுகன் தேவிக்கு உரைத்தல்

‘ எல்லிருட் கனவிற் கண்டேன்
கண்ணிட னாடும் ; இன்னே,
பல்லியும் பட்ட பாங்கர் ;
வருங்கொலோ நம்பி” யென்று
சொல்லினள் தேவி நிறபப்,
பதுமுகன் தொழுது சேர்ந்து,
நல்லடி பணிநது, “ நம்பி
வந்தனன், அடிகள் !” என்றான்.

சுகக

சீவகன் விசயையைக் காண்டல்

“ எங்கனான் ஐயன் ?” என்றுட்கு
“ அடியனயான், அடிகள்” என்னப்
பொங்கிவில் லுமிழ்ந்து மின்னும்
புனைமணிக் கடக மார்ந்த
தங்கொளித் தடக்கை கூப்பித்
தொழுதடி தழுவி வீழ்ந்தான் ;
அங்கிரண் டற்பு முன்னீர்
அலைகடல் கலந்த தொத்தார்.

சுகஉ

விசயை சீவகனைத் தழுவிக்கொள்ளுதல்

காளையாம பருவ மோரான்,
காதல்மீக் கூர்த லாலே,
வாளையா நெடிய கண்ணாள்
மகனைமார் பொடுங்கப் புல்லித்

சுகக. எல இருள் - விடியற்காலத்தே. பாங்கர் - நல்ல இடம். பட்ட - ஒலித்தன. சொல்லினள் - முறறெச்சம். சோநது தொழுது அடி பணிந்து எனக, நம்பி - சீவகன். நம்பி, நம என்னும் முதனிலையாக நமக்கு இன்னுனென னும் பொருள்பட வருவதோரா உயாச்சிச சொல.

சுகஉ. எங்கனான் - எவவிடத்தே யுள்ளான். எனன் - என்று சீவகன் சொல்லி. வில - ஒளி. கடகம் - வீரரணியும் கையணி. முன்னீர் - முன்னைய தன்மை ; அஃதாவது பிறாககு இன்னுரென்பது புலப்படாத வகையில் ஒழுகும் தன்மை. அறபு அலைகடல் - அன்பாகிய அலைகடல்.

“தானையா முன்பு செய்த
தவத்தது வினைவி லாதேன்,
தோளயாத் தீர்ந்த ” தென்றாள்
தொழுதகு தெய்வ மன்னாள்.

சுகந

விசயை சீவகற்குக் கூறல்

“வாட்டிறல் குரிசில் தன்னை
வாளம ரகத்துள் நீத்துக்
காட்டகத் தும்மை நீத்த
கயத்தியேற் காண வந்தீர் ;
சேட்டினம் பரிதி மார்பின்
சீவக சாமி யிரே !
ஊட்டரக் குண்ட செந்தா
மரையடி நோவ” என்றாள்.

சுகச

சீவகன் உரைத்தல்

“கெடலருங் குரைய கொற்றம்
கெடப்பிறந் ததுவு மன்றி
நடலையுள் அடிகள் வைக,
நட்புடை யவர்கள் நைய,
இடைமகன் கொன்ற இன்ன
மரத்தினேன் தந்த துன்பக்

சுகந, காதல் - மகனபாற சென்ற அன்பு. வாளை ஆம் நெடிய
கண்ணாள் - வாளை நிகாகும் நெடிய கண்களையுடைய விசயை. ஐயா -
ஐயனே, முன்பு தான் செய்த - முற்பிறப்பிலே முயன்று செய்த, வினைவு -
பயன். தோள் அயா - தோள் வருத்தம். “அரசனைக் கோறலின் வாளை
யொககும் நெடிய கண்ணாள் என்று விசயைக்குப் பெயராயிற்று, ” வயிற்
றில் சுமந்த வருத்தம் உண்டு; பெற்றபின் தோளில் சுமக்கும் வருத்தம்
துகராமையின், “தோள் அயாத தீரந்தது ” என்றான்.

சுகச, வாள் திறல் - வாட்போர் வன்மை. குரிசில் - சச்சந்தன்.
காட்டகத்து - சுடுகாட்டில். கயத்தியேன் - கொடியேன். சேடு-பெருமை.
பருதி மாபு - பருதிபோலும் மாப்பு. ஊட்டாக்கு...தாமரை -
இயல்பாகவேயுள்ள செம்மை நிரம்பாமையின் செவ்வரககு ஊட்டப்பட்ட
தொரு தாமரைப் பூ. அடிநோவ, கயத்தியேற காணவந்தீர் என இயைக்க.

கடலகத் தழுந்த வேண்டா,
ககைகஇக் கவலை” என்றான்.

சக௭

விசயை நந்தட்டன் முதலியோரைக் குறித்துப் பேசுதல்

“யானலன் ஓளவை யாவாள்
சுநந்தையே யையற் கென்றும்
கோனலன் தந்தை, கந்துக்
கடன்” எனக் குணத்தின் மிக்க
மானிலத் துறையுந் தீந்தேன்
அலையவா யமிர்த் மூற
மானலங் கொண்ட நோக்கி
மகன்மன மகிழ்ச் சொன்னாள்.

சக௭

“எனக்குயிர்ச் சிறுவ னாவான்
நந்தனே, ஐய னல்லை ;
வனப்புடைக் குமரன் இங்கே
வரு”கென மருங்கு சேர்த்திப்
புனக்கொடி மாலை யோடு
பூங்குழல் திருத்திப் பொற்றூர்
இனத்திடையேற னானாக்
கின்னளி விருந்து செய்தாள்.

சக௭

சக௭. கடலருங் குரைய கொற்றம் - கொடாத கொற்றம். (அரசன்). குரைய - அசை. நடலையுள் - மிக்க வருத்தத்திலே. நட்புடையவர்கள-சச்சரதன நன்பரும, சீவகன தோழனமாகளுடைய தந்தையருமாகிய வா. இடை...மரத்தினேன - இடையன தழை கழித்த துன்புற்ற மரத்தின தனமையுடைய யான. (பழமொழி, 314 பாகக). உயிருடனிருந்தும் பகைமை வென்றேனுமில்லை; உயிரை நீத்தேனுமில்லை என்றற்கு “இன்ன மரத்தினேன” என்றான்.

சக௭. ஓளவை - அன்னை. பால நிலத்துறையும் தீந்தேன அனைய வாய - பாவிடத்தே சொரிந்து கலந்த தேனப்பானறனவாகிய. அமிரதம் ஊற - இளிமையுறும் சொற்களை. நலம் - அழகு. நோக்கி - கண்களையுடைய விசயை.

சக௭. சிறுவன் - மகனாவான். ஐயன. அணமைவிளி, மருங்கு - பககம். புனக்கொடி - விசயை, இனத்திடையேறு - ஆனினத்தின் இடையே நின்ற காளை. இன அளிவிருந்து - இனிய தண்ணளியாகிய விருந்து.

அவரனைவரும் அங்கே விருந்துண்டு இனிதிருந்தனர். ஆறு நாட்கள் சென்றன. அக் காலத்திதே விசயை தன் மகனுக்கு அரசு நீதிகள் சிலவற்றை உரைக்கலானான்.

விசயை சீவகனை, “இனி நீ செய்யவுற்றது என்?”
என வினவுதல்

நிலத்தி னீங்கி நிதியி னும் தேய்ந்துநங்
குலத்திற் குன்றிய கொள்கையம் அல்லதூஉம்
கலைக்க ணாரு மிங்கில்லை; காளை நீ
வலித்த துஎன்? என வள்ளலும் கூறுவான்.

சுகஅ

சீவகன் விடை யிறுத்தல்

எரியொடு நிகர்க்கு மாற்றல்
இடிக்குரற் சிங்க மாங்கோர்
நரியொடு பொருவ தெனறால்
குழச்சிநற் றுணையொ டென்னும்;
பரிவொடு கவல வேண்டா;
பாம்பவன், கலுழ னாகும்
சொரிமதுச் சுரும்புண் கண்ணிச்
குழ்கழல் நந்தன் எனறான்.

சுகக

விசயை நந்தட்டனை வியந்து கூறல்

கெலுழனோ நந்த னென்னாக்
கிளரொளி வனப்பி னானைக்
கலுழத்தன் கையாற் றீண்டிக்
காதலிற் களித்து நோக்கி,

சுகஅ. நிலத்தின் நீங்கி-நமககுரிய நாட்டிலிருந்து நீங்கி. தேய்ந்து-குறைந்து. குன்றிய - தாழ்ந்த கொள்கையம் - நிலையில் உள்ளோம். கலைக்கணாரும் - அமைச்சரும், வலித்தது - துணிந்த செயல்,

சுகக. இடிக்குரல் - இடிபோன்ற முழக்கம். பொருவதென்றால் - போர் செய்யவற்றின். ஆங்கு குழச்சியும் துணையும் என்னும்? வேண்டா என்பது கருத்து. பரிவு - வருத்தம். அவன் பாம்பு, கலுழன் நந்தட்டனாகும். சொரிமதுச் சுரும்புண் கண்ணி - சொரிவின்ற தேனை வண்டுண் ணும் கண்ணி. கண்ணியும் கழலுமுடைய நந்தன் எனக.

வலிகெழு வயிரத் தூண்போல்
திரண்டுநீண் டமைந்த திண்டோள்
கலிகெழு நிலத்தைக் காவா
தொழியுமோ காளைக் கென்றாள்.

௫௦௦

இவ்வாறு நந்தட்டனைச் சிறப்பித்துரைத்துப் பின் சீவ
கன் தோழர்கள் அறியுமாறு வீரமொன்றையே பொருளாகக்
கொள்ளாது வினை செய்தற்கு வேண்டும் வலி, இடம், காலம்
முதலியவற்றை நன்கு அறிந்து செய்தல்வேண்டுமென
உரைத்தனன். அதுசேட்ட பதமுகன் முதலியோர் பிறர்
துணையின்றித் தாம் எவ் வினையையும் வென்றியெய்த முடிக்
கும் விறலுடையரென விளங்கவுரைத்தனர்.

விசையை சீவகனை அவன் மாமன் கோவிந்தராசன்
துணைபெற்று வினை செய்யுமாறு பணித்தல்

கார்தோன்ற வேமலரு முல்லை,
கமலம் வெய்யோன்
தேர்தோன்ற வேமலரும், செம்மலர்நின்
மாமன் மற்றுன்
சீர்தோன்ற வேமலரும் ; சென்றவன்
சொல்லி இனோடே
பார்தோன்ற நின்றபகை யைச்செற்ற
பாலை யென்றாள்.

௫௦௧

சீவகன் விசையைத் தன் மாமலிடம் சென்று இருத்தல்
வேண்டுமென இரந்து உரைத்தல்

நன்று ; அப் பொருளே வலித்தேன் ; மற்ற
றடிகள் நாளைச்

௫௦௦. கிளரொளி வனப்பினுனை - விட்டு விளங்குகின்ற ஒளி
பொருந்திய அமுதிய நந்தட்டனை. கலுழ - மனமுருகுமபடி. கலிகெழு
நிலத்தை - துன்பம் செய்யும் கட்டியங்காரனானும் ஏமாங்கத நாட்டை
(நினக்குத் தரது). காளை - சீவகன்.

௫௦௧. செம்மல - விளி. உன சீர்தோன்றவே நின் மாமன் அகம்
மலரும் எனக. சொல்லினோடு - சொல்லும் வகைப்படியே, பார்தோன்ற -
பார் நின்றனவே விளங்க. நின்ற - நிலைபெற்று நின்ற. செற்றபாலை -
கொலையும் பான்மையுடைய ; சொல்வாயாக என்பது.

சென்றப் பதியு ளொமர்க்கேயென
துண்மை காட்டி
யன்றைப் பகலே அடியேன்வந்
தடைவன் ; நீமே
வென்றிக் களிற்றொனுழைச் செல்வது
வேண்டு மென்றான்.

௫௦௨

விசயை அதற்குடன்படலும் சீவகன் அவட்குக் காவ
லாக ஒரு படையை விதிப்ப, அவனும் தனக்கு மெய் காவ
லாகத் தன்னோடொப்ப நோற்றும் தவ மகளிர் நூற்று
ரோடு சென்றான். பின்பு சீவகன் குதிரையிவந்து தோழர்
உடன்வர இராசமாபுரத்தை நோக்கிச் செல்வானாயினன்.
சென்றவர்கள் ஏமாங்கத நாட்டையடைந்து இராசமாபுரத்
துக்கு அருகேயுள்ளநொரு சோலையில் இளைப்பாறி உணவு
கொண்டனர். இரவுப்போது வந்தது. சீவகன் தனக்கென
அமைந்த இருக்கையில் கண் வளர்ந்தான். பொழுது விடிந்
தது.

சீவகன் வழிபாடு செய்தல்

கணைகதிர்க் கடவுள்கண் விழித்த காலையே
நனைமலர்த் தாமரை நக்க வண்கையால்
புனைகதிர்த் திருமுகம் கழுவிப் பூமழை
முனைவனுக் கிறைஞ்சினான் முருக வேளான்.

௫௦௩

வேற்றுருக் கொண்டு நகர்க்குட் செல்லுதல்

நாட்கடன் கழித்தபின் நாம வேலினான்
வாட்கடி யெழினகர் வண்மை காணிய

௫௦௨. நன்று - கூறியது நன்று. வலித்தேன - துணிந்தேன, அப்
பதியுள சென்று - இராசமாபுரத்திற்குச் சென்று. எமர்க்கு - என சுற்றத்
திற்கு. உணமை - இருந்தபடி. நீம - நீயிர. நும் எனனும் சொல நீயிர்
என முழுவதும் திரியாது மகரம் நிறபத திரிந்து நீள் என நீன்றது ;
ஏகாரம், பிரிநிலை. வென்றிக் களிற்றொனுழை - மாமனாதிய கோவந்தராச
னிடத்து.

௫௦௩. கணைகதிர்க் கடவுள் - ஞாயிறு. கண் விழித்த - உலகம் கண்
விழித்த. தாமரை நக்க - தாமரைப் பூவை யொத்த. பூ மழை பெய்து
என்க ; பூவால் அருச்சித்து என்றவாறு. முனைவன் - அருகன்.

தோட்பொலி மணிவளைத் தொய்யின் மாதரார்
வேட்பதோர் வடிவொடு விரைவி னெய்தினான். ௫௦௪

சீவகன் நகர் வண்மையை வீதிதோறும் சென்று
மகிழ்ந்து வருகையில், அவனது வனப்பைக் கண்டு மகளிர்
பலரும் வியப்புற்றனர். அவ் வேளையில் விமலை பந்தாடிக்
கொண்டிருந்தாள். சாகரத்தத்தன் என்னும் வணிகனுக்கு அவ்
விமலை இனிய மகளாவாள்.

விமலை பந்தாடுதல்

வேனெடுங் கண்க ளம்பா
விற்படை சாற்றி யெங்கும்
தேநெடுங் கோதை நலலார்
மைந்தனைத் தெருவில் எய்ய
மானெடு மழைக்க ணோக்கி
வானவா மகளு மொப்பாள்
பானெடுந் திஞ்சொ லாளோர்
பாவைப் தாடு கின்றாள்.

௫௦௫

பந்தின் சுழற்சி

மாலையுட்க ரந்த பந்து
வந்து கைத்த லத்தவாம்
ஏல நாறி ருங்கு ழற்பு
றத்த வாண்மு கத்தவாம்

௫௦௪. நாட் கடன - நாட் காலத்தே செய்யும் கடன்கள். வாள்
கடி - ஒளி மிக்க, வண்மை - வளம். காணிய - காண்பதற்கு. தொய்யின்
மாதரார் - தொய்யிலணிந்த மகளிர். வேட்பது - விருமபுவது.

௫௦௫. வேல நெடுங் கண்கள் - வேலபோல நீண்ட கண்கள். விற்ப
படை சாற்றி - புருவமாகிய விலலை அமைதது. தேம் - தேன். எய்ய - கண்
பாடவையாகிய அம்பை எய்ய; பாகக் எனவாறு. மான் நெடும மழைக்
கண் நோக்கி - மானபோன்ற நீண்ட குளிரந்த கண்ணும் பாவையு
முடைய விமலை. பால் நெடுந் திஞ்சொல - பாலபோலும் பெருமை பொருந்
திய தீவிய சொல். நோக்கியும், ஒப்பாளும் சொல்லாளுமாகிய ஓர் பாவை
பெய்க.

நூலி னேர்நு சுப்பு நோவ
 வுச்சி மாலை யுள்ளவாம்
 மேலெழுந்த, மீநி லத்த,
 விரல, கைய வாருமே.

ரு௦௬

பந்து ஓடிவர அதன் பின்னே அவள் போந்து
 ஆங்குவந்த சீவகனைக் கண்டு வேட்கை கொள்ளல்

மந்தார மாலைமலர் வேய்ந்து மகிழ்ந்து தீந்தேன்
 கந்தாரஞ் செய்து களிவண்டு முரன்று பாடப்
 பந்தாரவஞ் செய்து குவளைக்கண் பரப்பி நின்றாள்
 செந்தா மரைமேல் திருவிண்ணுரு வெய்தி நின்றான்.

ரு௦௭

விமலை வேட்கையால் வேறுபாடெய்தல்

நீர்தங்கு திங்கண் மணி நீணிலந் தன்னு ளோங்கிச்
 சீர்தங்கு கங்கைத் திருநீர்த்தண் துவலை மாந்திக்
 கார்தங்கி நின்றகொடி, காணையைக் காண்ட லோடு
 பீர்தங்கிப் பெய்யா மலரிற்பிறி தாயி னானே.

ரு௦௮

சீவகனும் வேட்கை மிகுதல்

பூவுண்ட கண்ணாள் புருவச்சிலை கோலி யெய்ய
 ஏவுண்ட நெஞ்சிற் கிடுபுண்மருந் தென்கொ லென்னு

ரு௦௬. கரந்த - மறைந்த. கைத்தலத்தவாம் - கையிடத்தவாம்
 முகத்திடத்தே வந்த பந்து குழற புறத்தவாம். நூலின நேர் நுசுப்பு - நூல
 போல நுண்ணிதாகிய இடை. உச்சி மாலையுள்ளவாம் - உச்சியிற போன
 பந்து மீண்டும் மாலைக்குள்ளதாம். மீ நிலம் - மேல நிலம்.

ரு௦௭. களிவண்டு, மாலையை மொய்தது, தீந்தேனை யுண்டு மகிழ்ந்து,
 கார்தாரம் செய்து, முரன்று பாட, பந்திலே ஆரவம் செய்து, திருவின்
 உருவெய்தி நின்ற விமலை, சீவகனைக் காண்டலால், கண பரப்பி நின்றாள்
 எனக. முரன்று - இசைத்து. திருவின் உரு - திருமகளின் வடிவு,

ரு௦௮. திங்கள் மணி - சந்திர காரதக கல, ஒங்கி - வளர்ந்து, தண்
 துவலை மாநதி - குளிர்த நீர்த் துளியையுண்டு. கார் - பசுமை. கொடி -
 கொடியையொத்த விமலை. காண்டலோடு - கண்டவுடனே. பீர தங்கி -
 பசுலை பூதது. பெய்யா மலரின் - பழம் பூப போல (வாடிய பூ), பிறிதாயி
 னான - உள்ளமும் மேனியும் வேறுபட்டாள்.

மாவுண்ட நோக்கின் மடவாளை மறித்து நோக்கிக்
கோவுண்ட வேலான் குழைந்தாற்றல னாயி னானே. (ரு௦௯)

சீவகன் வேட்கை மிக்கு ஆற்றாநாய் மேலே செல்ல
மாட்டாது சாகரத்தன் கடையிலே இருந்துகொண்டு,
விமலைபை நினைந்திருந்தான்.

சீவகனது வேட்கைப் பெருக்கம்

பைங்கண மணிமகர குண்டலமும் பைந்தோடும்
திங்கண முகத்திலங்கச செவ்வா யெயிறிலங்கக்
கொங்குண குழலதாழக் கோட்டெருத்தம் செய்தநோக்கு
எங்கெங்கே நோக்கினும் அங்கங்கே தோன்றுமே. (ரு௧௦)

சாகரத்தன் சீவகனைக் கண்டு அன்புற்றுத் தன்
மனைக்கண் கொண்டேருதல்

“ திருமல்க வந்த திருவே ” யெனச்
சேர்ந்து நாய்கன்,
“ செருமல்கு வேலாய்க்கிட மாலிது ”
என்று செப்ப,
வரிமல்கி வண்டுண் டறைமாமலர்க்
கண்ணி மைந்தன்
எரிமல்கு செம்பொன்றிலம் மாமனெ
டேறி னானே.

(ரு௧௧)

ரு௦௯. பூவுண்ட கண - பூபபோலும் கண. எய்ய - கண்ணாகிய
அம்பை எய்ய. ஏவுண்ட நெருசு - அம்பால் தைப்பிண்டு புண்ணுற்ற
நெருசு. மாவுண்ட நோக்கின் - வண்டொத்த கட்பாவையால், மறித்து -
மீண்டும். கோவுண்ட வேல - பகைவரது தலைமையைக் கெடுத்த வேல.
குழைந்து - மனம் கலங்கி.

ரு௧௦. மகர குண்டலம் - மகர மீன வடிவாகச் செய்த குழை.
கொங்குண குழல் - தேன் நிறைந்த கூந்தல். கோட்டெருத்தம் - சாயந்த
கழுத்து. தோன்றுமே - தோன்றுகிறதே என்றான்.

ரு௧௧. திருமல்க வந்த திரு - செல்வம் மிகுமாறு வந்த திரு. சீவக
னைத் திருவேயெனானா ; உவப்பினகண வந்த பால் மயக்கம். வேலாய்க்கு -
வேலையுடைய நினக்கு. செரு மல்கு வேல - போரில் வெற்றி நிரம்ப நலகும்
வேல். வரி மல்கி...கண்ணி - வண்டுகள் மதுவையுண்டு வரியெனலும்
பண்ணை அறைகின்ற கண்ணி. மாமன - சாகரத்தன்.

பின்பு சாகராதத்தன் சீவகனை நோக்கி, “ நம்பி, இது கேள் : என் மனைவி கமலைக்குப் பிறந்த மகள் விமலையாவாள். இவள் பிறந்த நாள் போந்த அறிவர், இவட்குக் கணவன் வருநாள் வரையும் நின் பண்டம் விலையாகாது. தூம்பில்லாத குளத்துட்பட்ட நீர்போலத தேங்கி நிற்கும் என்றனர். அவர் கூறியவாறே இன்று நீ என் கடையேறலும் விலையாகாது கிடந்த பண்டமுற்றும் விலையாகி விட்டன ; ஆகலால் நீ என்மகள் விமலையை மணந்துகொள்க. இவட்கும் அகவை பதினென் றற்றுப் பன்னிரண்டாயிற்று ” என்றான்.

**சீவகன் அவன் சொல்லைத் தேறி மணத்துக்குடன்பட
விமலையும் அவனைக் கண்டு தெளிதல்**

ஏற்ற கைத்தொடி வீழ்ந்தென, ஏந்தலைத்
தேற்றி னுந்திரு மாநலம் செவ்வனே ;
தோற்ற மாதரும் தோன்றலைக் காண்டலும்
ஆற்றி னுள், தன தாவியும் தாங்டுனாள்.

ருக௨

சீவகன் விமலையை மணத்தல்

அம்பொற கொம்பனை யானையும் வார்கழற்
செம்பொற் குன்றனை யானையும் சீர்பெறப்
பைம்பொ னீனை கர்ப் பல்லிய மார்த்தெழ
இம்ப ரில்லதொ ரின்ப மியறறினார்.

ருக௩

திருமண வாழ்க்கை

கட்டி லேறிய காமரு காணையும்
மட்டு வாயவீழ் மாமலர்க் கோதையும்

ருக௨. ஏற்ற கை.....வீழ்ந்தென - எடுத்த கையிலே ஒரு தொடி தானே வந்து வீழ்ந்த தன்மைபோல. திருமா நலம் தேற்றினுள் - நின் வரவு திருநலம் குழக என்று தேற்றினுள். தோற்ற மாதர் - வேட்கை யால உயிர் நீத்தறகு அமைந்த விமலை. நலம் குழக என்று தந்தை கூறியதைக் கேட்டலின், ஆவியும் தாங்குவாளாயினுள்.

ருக௩. நீள் நகர - நெடிய பெருமனை. பல்லியம் - பல்வகை மண வாச்சியங்கள். இம்பர் - இடிவுலகில். இன்பம் - திருமணம்.

விட்டு நீங்குத லின்மையின் வீவிலார்
ஒட்டி யிருடம் போருயி ராயினார்.

ருகசு

இவ்வாறு சில நாட்களைக் கழித்த சீவகன்
விமலைபால் விடைபெற்றுப் பிரிதல்

பூவினுள் தாழ்குழற் பொன்செய் ஏந்தல்குல்
மாவினுள் தாழ்தளிர் மருட்டு மேனியாய் !
காவினுள் தோழரைக் கண்டு போதர்வேன்
ஏவினுள் தாழ்சிலை யெறிந்த கோவினே.

ருகரு

பிரியாவிடை பெற்றுப் பிரிதல்

என்றவன் உரைத்தலும் எழுது கண்மலர்
நின்றநீ ரிடைமணிப் பாவை நீந்தலின்
மன்றல்நா றரிவையைத் தெருட்டி மாமணிக்
குன்றனான் கொடியவன் குழைய வேகினான்.

ருககா

ருகசு. கட்டில - திருமணக் கட்டில. காமரு - அழகிய. மட்டு - தேன். வீவிலார் - கெடுதல் இல்லாதவர். ஒட்டி - ஒன்றுபட்டு. உயிர ஒன்றெனவே மனமும ஒன்றாதல் பெறும்.

ருகரு. குழலும் அலகுலும் மேனியும் உடையாய எனக், பொன்னுல செய்யப்பட்டு உயராத மேகலை. மாவினுள் தாழ் தளிர் - மாமரத்திடத்தே தளிர்ந்த தளிர். மருட்டும் - ஒக்கும். போதாவேன - மீள்வேன. "தாழ்சிலையெறிந்த கோவின" என்றதனால், தூரிதன்றி, அணியவிடத்தே போய வருவேன என்றான் என்று அவன் கருதினான், வலியிலாத அம்பு இலக்கிற பட்டுவைத்து மீண்டும வந்ததேனும் எய்தவனிடத்து வாராது மாறிப்போமாறுபோல, யானும் நின்னிடத்து வாராது இந்நகரிலே மீண்டு வருவேன் என்று அவன் கருதினான்.

ருகக. எழுது கண் - மை திட்டிய கண். நின்ற நீர் - ததும்பி வீழாது நிறைந்தது நின்ற கண் நீர். தெருட்டி - தேற்றி, கொடியவன் - கொடி போலபவனாகிய விமலை.

க. சுரமஞ்சரியார் இலம்பகம்

[சீவகன் சுரமஞ்சரியை மணந்த வரலாறு கூறுவது]

விமலையிற் பிரிந்து போந்த சீவகன் சோலைக்கண் புத்தி
சேனன் முதலிய தோழரைச் சேர்ந்தான். நாட்கள் இரண்டு
சென்றன. விமலைக்கு அவன் பிர்வு மிக்க நோய் செய்து
வருத்திக்கொண்டிருந்தது. சீவகனது மணக்கோலத்தைக்
கண்ட தோழர் “நீ மணந்துகொண்ட நங்கையின் பெயர்
யாது?” என்று வினவ, சீவகன், “அவள் பெயர் விமலை
யென்பது” என்று அவர்கட்குக் கூறினான்.

புத்திசேனன் நகையாடிக் கூறல்

அம்பொ ரைந்து டைய்ய காம
ணைய்ய னென்ன வந்தணன்
நம்பு நீர ரல்லா நன்கு
ரங்கு நீர ராயினும்
தங்கு ரவ்வர் தாங்கொ டுப்பின்
நெஞ்சு நேர்ந்து தாழ்வர்தாம்
பொங்க ரவ்வ வல்கு லா ள
னப்பு கன்று சொல்லினான்.

ருகள

சீவகன் உரைத்தல்

அற்று மன்று கன்னி யம்ம
டந்தை மார ணினலம்
முற்றி னாரை நீடு வைப்பின்
மூள்கும் வந்து பாவமும்:
குற்ற மற்று மாகு மென்று
கோதை குழ்ந்து கூறினார்க்

ருகள. உடையய, ஐயயன, குரவவா, அரவவ எனபன விகாரம்.
ஐயன், அம்பு ஐந்துடைய காமன் என்க. எனன - என்று வியந்தாராக.
அந்தணன் - புத்திசேனன். நம்பும் நீரர் - விருமபும் அழகுடையர்.
குரங்கு நீரர் - குரங்கின் தன்மையுடையர். குரவர் - பெற்றோர். தாழ்வா-
வழிபடுவர். அரவ அலகுலா - பாம்பின படத்தையொத்த அல்குலை
யுடைய மகளிர்.

குற்ற டுத்த யாவுயிர்த்

தொழிதல் யார்க்கு மொக்குமே.

டுகஅ

இவ்வாறு சொல்லி, இதுவே முறையாகத் தான் விம
லையை மணந்ததாகச் சீவகன் கூறக்கேட்ட புத்திசேனன்
முதலியோர், “நீ செலலும் ஊர்ந்தோறும் புதுமணம் செய்து
வருகின்றனை; ஆயினும், இவ்வூரிடத்தே சுரமஞ்சரி என்
றொரு நங்கை யுள்ளாள்” என்று சொல்லினர்.

புத்திசேனன் சுரமஞ்சரியின் இயல் கூறல்

ஆடவர் தனதிடத் தருகு போகினும்

நாடிமற் றவர்பெயா நயந்து கேட்பினும்

வீடுவ லுயிரேன வெகுளும் மறறவன்

சேடியர் வழிபடச் செலலும் செல்வியே.

டுகக

புத்திசேனன் சீவகனை நோக்கி, மேலும் சொல்லத்
தொடங்கி, “நீ இச் சுரமஞ்சரியை மணப்பின், நின்னை யாங்
கள் அநங்கதிலகன் என்று உரைப்பேம்” என்று கூறல்.

காமனே செல்லினும் கனன்று காண்கிலாள்;

வேம்எனக் குடம்பெனும் வேய்கொள் தோளியை

ஏழுறுத் தவள்நலம் நுகரின், எந்தையை,

யாமெலாம் அநங்கமா திலக னென்றுமே.

டுஉ௦

அதுகேட்ட சீவகன், “யான் அவ்வண்ணமே செய்
வேன்; அது தப்பின், சிறிதும் அன்பில்லாத ஒருத்தியைக்

டுகஅ. அறறும் அன்று - அத்தன்மையதும் அன்று, அணிநலம்
முற்றினர் - பெணமை நலம் முற்றும் கனிந்தவர். நீடு வைப்பன் - நெடு
நாள மணம்புரியாது செறித்துவைப்பின், மூங்கும - மூண்டுவிடும.
குற்றம் - குடிக்குப் பறி. குறநது - மகட்டுகொள்ள நின்றது. உற்று
அடுத்து - சென்று கொடுத்து. அயாவுயிர்த்தல் - இளைப்பாறுதல். ஓகுகம் -
ஒத்ததாம்.

டுகக. நயநது நாடிக கேட்பினும் - விரும்பி நாடிக கேட்பினும்.
வீடுவல் - வீடுவேன். செலவி - செலவடிகள்.

டுஉ௦. கனன்று காண்கிலாள் - வெகுண்டு கண்ணெடுத்துப் பாராள்.
வேம் - வேகும். வேய்கொள் தோளி - மூங்கிலோபாலும் தோளையுடைய
இவளை. ஏழுறுத்து - மயக்கி. எந்தையை - எந்தையாகிய நின்னை, உயர்த்
தற்கண் வந்தது. அநங்கனுக்குத் திலகன் என்போம். மா, அசைநிலை.

கூடிய குற்ற முடைபேனாவேன் ” என்று சூன் செய்து
மேலும் சொல்லுற்றான்.

சிவகன் உரைத்தல்

“ வண்டுதேன சிலைகொ ணாண
மாந்தளிர் மலர்க ளம்பாக்
கொண்டவன் கோட்டந தன்னுட்
கொடியினைக் கொணாநது நீல
முண்டது காற்றி யாண்டேப
சூட்டுவ லுருவக் காமன
கண்டபொற படிவன் சார்ந்து
கரநதிரு நாளை ” யென்றான்.

ருஉக

சிவகன் சுரமஞ்சரி மனைக்கு ஓர் அந்தண முதியோன் உருவிற செல்ல நினைத்தல்

“ சில்லரிக் கிணகிணி சிலமபுளு சீறடிச் -
செல்விதன் திருநலம சேரும் வாயிலதான்
அல்லலங் கிழவனே ரந்த னானாய்ச்
செல்லல்லயான் ; தெளிதக வுடைத் ” தென றெண்ணினான்.

சிவகன் வேதியனுருக் கொளல்

அணங்கர வுரித்ததோ லனைய மேனியன்
வணங்குநோன் சிலையென வளைந்த யாக்கையன்,

ருஉக. வண்டும தேனும் சிலைக்கு நாணக, மலர்கள் அம்பாகக்
கொண்டவன் எனக் ; இவன் காமன. கோட்டம் - கோயில். கொடி -
சுரமஞ்சரி. நீலமுண்டது காற்றி - நீலமூட்டிய நூல் பிறவண்ணம் ஏலா
தாயினும் ஏறபிதது ; அவள புதிதாகக்கொண்ட இக கோட்பாட்டை
நீக்கி, ஆண்போ ஊட்டுவல் . ஆடவா பெயரை ஏற்கச் செய்வேன், காமன
கண்ட பொறபடிவம் - காமன வடிவாகச் செயத பொற்சிலை.

ருஉஉ. சில அரிக் கிணகிணி - சில பரலகளைப் பெயத கிணகிணி
யென்னும் அணி. சிலமபும் - ஒலிக்கும். வாயில் - வழி, அல்லலங் கிழவன் -
பசித்துன்பம் உற்று வருத்தும முதியோன். செல்லல் - செல்வதே. சேரும்
வாயில், யான் செல்லல் ; தெளிதகவு - அவள ஐயுருமல ஏற்றுக்கொள்ளும்
தகுதிப்பாடு.

பிணங்குதூல் மார்பினன் பெரிதொர் பொத்தகம்
உணர்ந்துமூப் பெழுதின தொப்பத் தோன்றினான். ௫௨௩

சீவக வேதியன் சுரமஞ்சரி மனையடைதல்

நறொழுடி மகளிரும நகர மைந்தரும்
எறறிவன் மூப்பென இரங்கி நோக்கவே,
பொற்றொழுடி வளநகர் வாயில் புக்கனன்
பற்றிய தண்டொடு டைய வென்பவே. ௫௨௪

காவலர் தடுப்ப அவர்க்குச் சீவகன் கூறல்

தண்டுவலி யாகநனி தாழ்ந்துதளர்ந் தேங்கிக்
கண்டுகடை காவலர்கள் கழறமுகம் நோக்கிப்
“பணடையினங் காலுவப்பன் பாலடிசில; இந்நாள்
கண்டுநயந் தார்தருவ காதலிப்பன்” என்றான். ௫௨௫

இவன் செவி கேளாத முதியோன்;
பசி நிகவுடையன் என இரங்கி விடுப்ப,
சீவகன், மகளிர் காக்கும் வாயிலை யடைதல்

கோதையொடு தாழ்ந்துகுழல் பொங்கினிமி ரூர்ப்ப
ஓதமணி மாலையொடு பூணபிறழ வோடி.

௫௨௩. அணங் கரவு - நஞ்சுடைய பாம்பு, வணங்குவோன சிலை -
வளைந்த வலிய வில, பிணங்கு - மேலாடையுடன பிணனிக கிடக்கும்,
பெரிது ஓர் பொத்தகம் - மூப்பு வடிவ மெழுதுதற்குரிய நெறி முற்றும்
எழுதப்பட்டதொரு புத்தகம், மூப்பு எழுதினது ஒப்ப - மூப்பை
எழுதியதுபோல.

௫௨௪. (இப்பாட்டு, சில பிரதிகளில் இல்லை.) எற்று - இரககப்
பொருட்டு. இரங்கி நோக்க - மனமிரங்கிப் பாராக. பொற்றொழுடி -
சுரமஞ்சரி, நகர - கன்னிமாடம். பைய - மெல்ல. எனப, அசை,

௫௨௫. வலியாக - பறறுக கோடாக. ஏங்கி - இளைத்து நின்று.
இளங்கால - இளமைக காலத்தில், பாலடிசில - பாற சோறு ஒன்றையே.
நயந்தார் - எனனால விரும்பப்பட்ட மகளிர். தருவ - தருவனவெல்லாம்.
கேட்ட காவலர், இவன தன பசியையே கூறினன் என்று உணர்ந்தார்;
கண்டு...காதலிப்பன் - இப்பொழுது என்னைக கண்டு நயந்தவர் தரும்
உணவைக் கொள்வேன். இது வெளிப்படடை.

“ ஏதம்இது ; போமின் ” என என்றுமுரை யீயான்
ஊதவுகு தன்மையினு டொல்கியுற நின்றான்.

ருஉசு

வேறு சில மகளிர் அவளைச் சூழநின்று
கடிய சோற்களைச் சொல்லி அச்சுறுத்த,
அவருட் சிலர் கூறல்

“ பாவமிது, நோவவுரை யன்மின் ; முது பார்ப்பார்
சாவர்தொடி னேகடிது ; கண்டவகை வண்ணம
ஓவியர்தம் பாவையினு டொப்பரிய நங்கை
ஏவல்வகை கண்டறிது ” மென்றுசிலர் சொன்னார். ருஉஎ

இச் செய்தியறிந்த சுரமஞ்சரி மேல் மாடத்திலிருந்து
இழிந்து சீவகன் எதிரே வருதல்

சீறடிய கிண்கிணி சிலம்பொடு சிலம்பு
வேறுபடு மேகலைகள் மெல்லென மிழற்றச்
சேறுபடு கோதைமிசை வண்டுதிசை பாட
நாறுமலர்க் கொம்பர்நடை கற்பதென வந்தாள். ருஉஅ

இருவரும் சொல்லாடல்

“ வந்தவர வென்னை ” யென, “ வாட்கண்மட வாய்கேள் :
சிந்தைநலி கின்றதிரு நீர்க்குமரி யாட ”

ருஉசு. ஸ்ரீமிறு பொங்கி யாபப - வண்டுள எழுந்து ஒலிக்க. ஓத
மணிமாலை - கடலிற பிறகுத் முத்துமாலை. ஓடிவந்தது, என, உரையியான
என முடிக்க. இது ஏதம் - இவ வரவு குற்றம், என - என்று சொல்லி
விலக்க. எனனும் - சிறிதும். உரை - மறு மொழி. ஊத உகு தன்மை -
வாயால ஊதிய வழி ஆறருது கீழே விழும் மெனமை. ஒல்கி - தளர்ந்து.
உற - மிக நெருங்கி.

ருஉஎ. இது பாவம் - நோவவுரைகரும இது பாவமாதலால்.
தொடின் - திண்டித் தள்ளுவேமாயின. ஓவியா தம் பாவை - ஓவியர்
அரிது முயன்று எழுதிய பாவை. ஒப்பரிய - ஒப்பாகமாட்டாத.

ருஉஅ. அடிய - அடியிடத்தனவாகிய ; குறிப்புப் பெயரெச்சம்.
சிலம்ப - ஒலிக்க. மிழற்ற - கலீர என ஒலிக்க. சேறு - தேன். திசை
பாட - திசைதோறும் எழுந்தது பாட. நாறும் - மணம் கமழும். கொம்பர் -
கொம்பு. கற்பதென - கற்கின்றதுபோல. துகிலின் உள்ளும் புறமும்
கிடந்து அசைதலின், “ வேறுபடு மேகலை ” யென்றார்.

“அந்திலதி னாயபய னென்னைமொழி” கென்றான் ;
“முந்திநலி கின்றமுது மூப்பொழியு” மென்றான். ௫௨௯

நறவிரிய நாறுகுழ லாள்பெரிது நக்குப்
“பிறருமுள ரோபெறுநர்? பேணிமொழி” கென்னத்
“துறையறிந்து சேர்ந்துதொழு தாடுநரில்” என்றறகு
“அறிதிர்பிற நீவிர்” என, “ஐயமிலை” யென்றான். ௫௩௦

சுரமஞ்சரி சீவகனையொரு பித்தனைனக் கருதி
மேன்மாடம் கொண்டு சென்று, அடிசில் கொண்டுவந்து
தோழியர்க்குப் பணித்தல்

“வடிவமிது, மூப்பளிது, வார்பவள வலலிக்
கடிகைதுவர் வாய்கமலங் கண்டோடடி வண்ணம் ;
கொடிது ;பசி கூர்ந்துளது ; கோல்வளையி னீரே !
அடிசில்கடி தாக்கியிவ ணைகொணர்மி”” நென்றான்.

பின்பு சீவக வேதியனை நறிய நீர்கொண்டு நீராட்டி,
நல்ல வெள்ளிய உடை தந்து, புதிய பூணூலணிவித்து ஓர்
ஆசனத்தில் இருத்தினர். அடிசில் கொண்டுவந்ததும், அவனுக்
குப் பொற்கலத்தையும் பக்கக் கட்டும் பரப்பி அறுசுவை

௫௨௯. என - என்று சுரமஞ்சரி கேட்பு, திருநீரக குமரியாட - அழ
கிய தன்மையையுடைய நினனைக் கூட, அழகிய நீரையுடைய குமரியாற்றில
நீராட (இரு பொருள்). அந்தில - அரை நிலை. ஆய பயன் - குமரியாற்றில
நீராடலால் உண்டாகும் பயன். முந்தி நலிகின்ற - வருங் காலத்து வாராது
முன்பே வந்து வருதுகின்ற ; முந்தி - நின்கண முனதாக - (வேறு
பொருள்), முது மூப்பு - மிகக் முதுமை.

௫௩௦. நறவு இரிய - பூமணங்களெல்லாம் தோறக. பெரிது - மிகவும்.
பெறுநர் பிறரும் உளரோ - இவ்வாறு குமரியாடி இளமையைப் பெறு
வார பிறர்தாமும் உண்டோ. பேணி - ஆராய்ந்தறிந்து. துறையறிந்து -
மூப்பைப் போக்கும் நெறி ; நீ கொண்ட கொள்கையைக் கெடுத்துக்கூடும்
துறை இம் மூப்பு வடிவந் தாங்கிவந்து கூடுவது என்பதையறிந்து - இது
சீவகன கருதும் பொருள். என - நீவிாதான இதனை அறிவோபோலும்
என்று இதழ்ந்து கூற.

௫௩௧. வடிவம் இது மூப்பு அளிது - இம் முதுமை வடிவம் நம்மால்
அளிக்கதக்கது. வார பவள வலலிக் கடிகை-ஒழுகிய பவளக்கொடியினது
துண்டம். துவர் - சிவப்பு. வாய், கடிகை எனவும், கண்ணம் அடியும் கம்
லம் எனவும் இயைக்க. கொடிது - நாம் அளி செய்யாவிடின் கொடிதாம்.
கோல் - திரட்சி. கடிது - விரைய.

யுண்டி வட்டிக்க, அவன், “இத்தகைய சுவைமிக்க உணவு எங்கும் இல்லை” என்று சொல்லி அயின்று, வாய்ப்புசியமர்ந்து அவர் தந்த வெற்றிலைச் சுருளை மென்று வாயில் ஒரு பக்கத்தே அடக்கிக் கொண்டான்.

மேலும் சிறிது சொல்லாடல்

“வல்லதெனை” யென்ன, “மறை
வல்லன், மட வாய் / யான் ;
“எல்லையெவ” னென்னப், “பொரு
ளெய்திமுடி காறும்;”
“சொல்லுமினு நீவிற்கற்ற
கால”மெனத் “தேன்சோர்
சில்லெனகிளிக் கிளவி / யது
சிந்தையில” னென்றான்.

ருருஉ

சீவகன் தன்னை வெளியே போமாறு அவர்கள்
கூருதபடி உறங்கி விழுதல்

“இன்னவர்க ளில்லைநிலத்” தென்றுவியந் தேத்தி
அன்னமென மென் னடையி னுளமாந்து நோக்கப்,
பின்னையிவள் போகுதிறம் பேசு”மென வெண்ணித்
தன்னஞ்சிறி தேதுயின்று தாழ்அவள் நக்காள். ருருஉ

நகைத்த சுரமஞ்சரிக்குச் சீவகன் மொழிதல்

கோலமணி வாய்க்குவளை வாட்கண்மட வாளைச்
சாலமுது மூப்புடைய சாமிமுக நோக்கிக்

ருருஉ. வல்லது - கற்று வல்லது. என்ன - என்று சுரமஞ்சரி வினவ, மறை - வேதம்; மறைநது உருமாறி வருதல், யான் என்றானாக என முடிக்க. எல்லை - கற்றதன எல்லை என்ன - என்று மேலும் வினவ. பொருள் எய்தி முடிக்காறும் - நீனைத்த பொருள் முடியுமவரை, மறை கூறும் முடி பொருள் முற்றவுணர்த்த உணரும் எல்லை - இது சுரமஞ்சரி கொண்ட பொருள். சொல்லுமடவற பொருண்மைகணவந்த உமமீற்று முன்னிலை முற்று வினை. காலம் - காலவெல்லை, சிலலென கிளிக் கிளவி - சிலவாகிய கிளிபோலும் சொற்களையுடையாய். சிந்தை - நினைவு.

ருருஉ. இன்னவர்கள் - இத் தனமையையுடையவர்கள். அமர்ந்து - விரும்பி, போகு திறம் பேசும் - மனையினையும் போயவிடுமாறு சொல்லு வள். தன்னம் சிறிது - மிகவும் சிறிது. துயின்று தாழ் - தாங்கின்போலத் தலை தாழ்ந்து விழ.

“காலும்பிக நோம்; சிறிது கண்ணும்துயில் குற்றேன்;
ஏலங்கமழ் கோதையிதற கென்செய்குரை” யென்றான்.

அதுகேட்ட சுரமஞ்சரி தான் கிடந்துறங்கும் கட்டிலிலே
அவனைக் கிடந்து உறங்குமாறு பணித்தாள். அவனும் அதன்
மேல் கிடந்து மெல்ல உறங்குவான் போன்றான். இரவுப்
போது வந்தது. மகளிர் தாமும் உணவுண்டு இனிய பாட்டுக்
களைப் பாடி மகிழ்தலுற்றனர்.

சீவகன் பாடுதல்

பொன்னறையுள் இன்னமளிப் பூவணையின் மேலான்,
முன்னியதன் மனறலது முநதுற முடிப்பான்,
மன்னுமொரு கீதமது ரப்பட முரன்றற்கு,
இன்னமிர்த மாகஇனை யாருமது கேட்டாரா. ௫௩௫

கேட்ட மகளிர் அவனது இசைச் சிறப்பை நினைந்து
வியப்பெய்தி, “இது சீவகன் இசைபோலுளது” என
எண்ணி மகிழ், சீவகன் மேலும் ஓர் பாட்டை இனிது
பாடினன்.

மகளிர் அவன்பால் ஓடி வருதல்

கள்ள மூப்பின் அந்தணன்
கனிந்த கீத வீதியே
வள்ளி வென்ற நுண்ணிடை
மழைம லாத்த டங்கணார்
புள்ளு வம்ம திமமகன்
புணர்த்த வோசை மேற்புகன்று,

௫௩௪. கோல மணி - அழகிய முதது. சாமி - சீவகன். முகம் -
சுரமஞ்சரியின் முகத்தை. காலும்பிக - வாடைக்காற்று மிகுவதால்.
நோம் - நெஞ்சு வருந்துகின்றது. கண் - பொழுது. துயில்குற்றேன் - சாக
காடு எய்தியுள்ளேன். காலும்நோகும்; கண்ணும துயில்கொள்ளும் என்று
சீவகன் கூறியதாக அவள் கருதினாள். என செயகு - என செயவேன.

௫௩௫. அமளிப்பூவணை - அமளியாகிய பூம் படுகை. முன்னிய - கருதி
யிருந்த. மனறல் - கந்தருவ மணம். மன்னும் - நீலபெற்ற. முரன்றான் -
பாடினான்.

உள்ளம் வைத்த மாமயிற்
குழாத்தின் ஓடி எய்தினார்.

௫௩௬

அவருடன் சுரமஞ்சரியும் ஓடிவரக் கண்ட சீவக வேதியன், “பெரிதும் மூப்புடைய என்பால் போந்து நீவிர் பெறுவது என்னை?” என்று சொல்ல, சுரமஞ்சரி நாணித் தன் தோழியின் பின்னே மறைந்து நின்றாள்.

சீவகன் சொல்லாடல்

“இளையவற் காணின் மன்னே
என்செய்வீர், நீவிர்” என்ன,
“வினாமதுக் கணணி மைந்தா
விளி”கெனத் தோழி கூற,
“முகையெயிற் றிவனை யாரும்
மொழிந்தன ரிலலை யென்றே,
உகைவது பிறிது முண்டோ
ஓனாடொடி. மாதர்க்” கெனருன.

௫௩௭

தோழியர் விடைவிளம்பல்

“வாய்ந்தஇம் மாதர் சுணாமை
சீவகன் பழித்த பின்றைக்
காய்ந்தன” ளென்று கூற,
“காளைமற் றிவட்குத் தீயான்

௫௩௬. களள மூப்பின - பொய்யான முதுமை வடிவையுடைய. வீதியே - வழியாக. வளளி - கொடி. தடங்கண் - பெரிய கண். புள்ளுவ மகன் - புட்களைப்போல ஓசையெழுப்பி அவற்றைப் பிடிக்கும் பறவை வேட்டுவன். மதி புணாதத - அறிவால் எழுப்பிய. புகன்று - விரும்பி. குழாததின் - கூட்டத்தைப்போல.

௫௩௭. இளையவற் காணின் - முதியோனாகிய எனபால் இவ்வண்ணம் ஓடி வரும் நீவிர் இளமை நலம் மிகவுடையான ஒருவன் வரக் காண்பீ ராயின. எனன் - என்று சீவகன் சொல்ல. மது வினை கணணி - தேன சொரியும் கணணி (தலையிலணியும் பூத்தொடை). விளிக - கெடுக; அவர் பெயர் இங்கே நிலவாது கெடுக. முகையெயிறறிவனை - முகைபோலும் பற களையுடைய இசு சுரமஞ்சரியை. பிறிது - அவ வினையோர செயத வேறு திங்கு. உகைவது - வருந்துவது.

மாய்ந்தனன் போலு” மென்ன,
மாதரா ரொருங்கு வாழ்த்தி
“ஆய்ந்தனம் ஐய னுய்ந்தான்
அறிந்தனம் அதனை” யென்றார்.

ருஉஅ

பின்னர், அவர்கள் சீவகன் உயிராய்ந்த செய்தியைத்
தத்தையால் கிளியைத் தூதனுப்பித் தெரிந்தவற்றைச்
செப்பினர்.

தோழியர் சீவகனைப் பாடுமாறு வேண்டல்

“அன்பொட்டி யெமக்கோர் கீதம்
பாடுமின், அடித்தி யாரும்
முன்பட்ட தொழிந்து நுங்கண
முகவியர் முனிவு தீர்ந்தார்;
பொன்தொட்டேம் : யாமும் நும்மைப்
போகொட்டேம் பாடல் கேளாது
என்பட்டு விடினு” மென்றார்
இலங்குபூங் கொம்பொ டொப்பார்.

ருஉக

சீவகன், “யாம் பாவை பொற்பையே பாடுவேம்;
அவளை நமக்கு நல்குவதாக ஒட்டிமின்” என்னும் கருந்தை
யுள்ளுறுத்துக் கவர்பொரு ளெய்தப் பேசினன். அஃதுண
ராத அப் பேதையர் “பொற்பாவை தருதும்” என ஒட்டினர்.
பின்பு அவன் சுரமஞ்சரி முகநோக்கி, மாலைப்போது கண்டு
ஆற்றாத தலைவி கூற்றாகத் தாழிசைகள் முன்று பாடினன்.

ருஉஅ. வாயந்த - வாயத்த, விகாரம், செயத எனபது பொருள்
தீயானாகிய அக காளை. எனன - என்று சீவகன் சொல்ல. அறிந்தனம் -
தெளிந்தனாகொண்டோம்.

ருஉக. ஒட்டி - பொருந்தி. அடித்தி - சுரமஞ்சரி. மூத்த அந்தண
னாதனை, தலைவியை “அடித்தி” என்றனர். முன்பட்டது - ஆடவரைக்
காணேன என்று கொண்டிருந்த கொள்கை. முகவியர் - முகங்கொடுத்
துப் பேசி. முனிவு - ஆடவர்பால இருந்த வெறுப்பு, பொன் தொட்டேன் -
தலைவிபேரால் ஆணையிட்டேன். போகொட்டேன் - போகவிட்டேன். இலங்கு -
விளங்குகின்ற.

பாட்டிசையால் சீவகனை நினைந்த சுரமஞ்சரி
காமனை வணங்கி வரம்பெறக் கருதுதல்

பாடினான் தேவ கீதம
பண்ணினுக் கரசன் ; பாடச்
சூடக மகளிர் சோர்ந்து
செருக்கிய மஞ்ஞை யொத்தார் ;
ஆடகச் செம்பொற பாவை
அந்தணற் புகழ்ந்து “ செம்பொன
மாடம்புக் கநங்கற் பேணி
வரங்கொள்வல் நீனை ” யென்றாள். ருசு0

இதற்குள் இரவுப்போது நெடிது கழிந்தது. திங்கள்
எழுந்து மிக்க ஒளிரைச் செய்யலுற்றது. சுரமஞ்சரி காமன்
கோட்டம் செல்ல எழுந்தாள்.

சுரமஞ்சரி வண்டி யேறுதல்

பொன்னியன் மணியுந் தாரும
கண்ணியும் புனைநது, செம்பொன
மின்னியற் பட்டஞ் சேர்த்தி,
ஆனெய்யால் வெறுப்ப ஓட்டி,
மன்னியற் பாண்டில் பணணி
மடந்தைகோல் கொள்ள, வையம்
இன்னியற் பாவை யேற்பத்
தோழியோ டேறி னாளே. ருசுக

ருசு0. தேவகீதம் - தேவனால் கறபிக்கப்பெற்ற பாட்டு. அரசன் -
சீவகன். சூடகம் - கைவளை. செருக்கிய - மயக்கிய. மஞ்ஞை - மயில்.
ஆடகம் - நாலவகைப் பொன்னில் ஒருவகை. மாடம் - காமன் கோயில்.
வரம் - இப் பாட்டையுடைய சீவகனைப் பெறுதற்குரிய வரம்.

ருசுக. ஒரு மடந்தை. மணியும் தாரும கண்ணியும் புனைநது, பட்
டம் சேர்த்தி, பாள் ஊட்டி, பாண்டில் பணணிக் கோல் கொள்ள எனக.
வெறுப்ப - மிகவும். பாண்டில் - வண்டி. இன்னியல் பாவை - இனிய
இயல்பையுடைய பாவை போன்ற சுரமஞ்சரி. ஏற்ப - ஆடவர் காணும்
போவதற்கு ஏற்ப.

உடன் வந்த சீவகனை அக் கோட்டத்தில் ஒருபுறத்தே
மறையவைத்துத் தான் உள்ளே செல்லுதல்

ஆடவ ரிரிய ஏகி யஞ்சொல்லார் சூழக் காமன்
மாடத்து ளிழிந்து மற்றவ் வள்ளலை மறைய வைத்துச்
சூடமை மாலை சாந்தம விளக்கொடு தூப மேந்திச்
சேடியர் தொழுது நிறபத் திருமகள் பரவு மன்றே. ருசஉ

சுரமஞ்சரி காமனை வழிபட்டு, இட முழந்தானே நிலத்தே
ஊன்றி, தன் தலையை வலத்தே சாய்த்து, இருகையும் கூப்பி
வணங்கி நின்றாள்.

சுரமஞ்சரி வரம் வேண்டல்

“தாமரைச் செங்கட் செவ்வாய்த் தமனியக் குழையி னயலா
காமமிங் குடையேனா ; காளை சீவக னகலம் சேர்த்தின்
மாமணி மகர மம்பு வணசிலைக் கரும்பு மான்தோர்
பூமலி மார்ப! ஈவ் லாரொடும் பொலிய” என்றாள். ருசங

புத்திசேனன் உள்ளிருந் துரைத்தல்

“மட்டவிழ் கோதை ! பெற்றாய் மனமகிழ் காத லானை ;
இட்டிடை நோவ நிலலா தெழு”கென வேந்தல் தோழன்
பட்டிமை யுரைத்த தோரான் ; பரவிய தெய்வந் தான்,வாய்
விட்டுரைத் திட்ட தென்றே வேற்கணுள் பரவி மீண்டாள்.

மீண்டவள் எதிரே சீவகன் தன் உண்மைவடிவுடன்
நிற்கக் காண்டல்

அடியிறை கொண்ட செம்பொ னுடகச் சிலம்பி னுள்அக்
கடியிறை மருங்கி னின்ற மைந்தனைக் கண்டு நாணி

ருசஉ இரிய - நீங்க. வள்ளலை - சீவக வேதியனை. குடு அமை
மாலை - சூடுதற்கமைந்த மாலை. திருமகள் - சுரமஞ்சரி.

ருசங தாமரை போலும் கண்ணும வாயும் பொற குழையு முடை
யாய காமம் - வரம். அகலம் - மாப்பு. மணி மகரம் - மணி புனைந்த
மகரக்கொடி. ஈவல - தருவேன.

ருசச. மட்டவிழ் கோதை - தேன சொரியும் பூமாலையை யுடை
யாய். இட்டிடை - துணுகிய இடை. தோழன் - புத்திசேனன். பட்
டிமை - வஞ்சனை. பரவி - பின்னும தொழுது.

வடியுறு கடைங்க னோக்க நெஞ்சுதுட் கென்ன வார்பூங்
கொடியுற ஓசினது நின்றாள் குழைமுகத் திருவோ டொப்பாள்.

சுரமஞ்சரி வேட்கைமிக்கு உருகி நிற்கல்

இலங்குபொன் னோலை மின்ன இனமுகஞ் சிறிது கோட்டி
அலங்கலும் குழலுந் தாழ அருமணிக் குழையோர் காதிற்
கலந்தொளி காணறு நின்று கதிர்விடு திருவில் வீச
நலங்கனிந் துருகி நின்றாள் நாமவேற் காமர் கணனாள்.

சீவகன் சுரமஞ்சரிபை நயந்து கோடல்

“தேறினேன் தெய்வ மென்றே; திண்டிலே னாயி னுய்யேன்;
சீரடி பரவ வந்தே னரு” னெனத் தொழுது சேர்ந்து,
நாற்றிநங் குழலி னாளை நாகனை விடையிற் புல்லிக்
கோல்தொடுத்த நங்க னெய்யக் குழைநதுதார் நிவண்ட தனறே.

சீவகன் சுரமஞ்சரியைத் தேற்றி அவள் மனைக்குச் செல்ல விடுத்தல்

இறங்கிய மாதர் தன்னை யெரிமணிக் கடகக் கைபால்
குறங்கின்மேல் தழவி வைத்துக் கோதையங் குருதி வேலான்
அறந்தலை நீங்கக் காக்கு மரசன்யா னாக நாளைச்
சிறந்தநின் நலத்தைச் சேரே னாய்விடின செல்க என்றான்.

ருசரு. அடி இறை கொண்ட - காலிலே அணியப்பட்ட கிடக
கினற. கடி யறை - மண வறை. வடியுறு கடைககண - மாவடுபோலும்
கடைககண. துட் கெனன - துண்ணென. கொடியுற ஓசினது - கொடி
போலத் தளர்ந்து.

ருசக. கோட்டி - சாயத்து. அலங்கல - மாலை. ஒளி கானறு -
ஒளி விட்டு. வில - ஒளி. நலம் - அன்பு. நாம வேல - அச்சந் தரும் வேல.
காமா - அமகு.

ருசள. தேறினேன் - தெளிந்தேன. நாகு - இளம் பசு. விடை -
காளை. புலலி - புலல். கோல - அம்பு. தார் குழைநது - மாலை குழைநது.
நிவண்டது - வாடிற்று.

ருசஅ. இறங்கிய மாதர் - நாணித் தாழ்ந்த சுரமஞ்சரி. எரிமணிக்
கடகம் - ஒளிதிகழும் மணவைத் திழைத்த கடகம். குறங்கு - துடை.
அறம் தலை நீங்க - அறம் கெட்டொழிய. சேரேனாய் விடின - கூடா
தொழிவேனாயின. செல்க - இனி நீ செல்வாயாக.

சுரமஞ்சரி செல்லுதல்

வில்லிடு மணிசெய் ஆழி மெலவிரல் விதியிற் கூப்பி
நல்லடி பணிந்து நிற்ப, “நங்கை ! நீ நடுங்க வேண்டா ;
செல்” கெனச் சிலம்பு செம்பொற் கிண்கணி மிழற ஓலகி
அல்குற்கா சொலிப்ப ஆயம பாவைசென் றெய்தி னாளே.

சீவகன் சென்று தன் தோழரைக் கூடினன் ; அவர்க
ளும் முன்பு மொழிந்தவாறே சீவகனைக் காம திலகன்
எனப் பாராட்டினர். பின்பு, மகள் பேசுநற்குரியாரைச்
சுரமஞ்சரியின் தந்தையான் * குபேரத்தன்பால விடுத்த
னர். சென்ற சான்றோரும் அவனைச் சீவகற்கு மகட்கொடை
நேருமாறு வேண்டினர். குபேர தத்தனுக்குச் சுரமஞ்சரி
யின நோன்பு, வருத்தம் செய்யலுற்றது.

குபேரத்தன் சுரமஞ்சரியின் கருத்தறிய நினைத்தல்

ஐயற்கென் றுரைத்த மாற்றங்
கேட்டலு மலங்க னாய்கன்
வெய்யதேன் வாய்க்கொண் டாற்போல்
விழுங்கலோடு மிழ்தல் தேற்றான்,
“செய்வதென் நோற்றி லாதேன்
நோற்றிலாள் திறத்தின்” என்று
மையலகொண் டிருப்ப அப்பாற்
குமரிதன் மதியிற் சூழ்ந்தாள்.

௫௫௦

௫௫௬. மணி செய் ஆழி மெல விரல் - மணி யிழைத்த ஆழியணிநத
மெல்லிய விரல். விதியிள் - விதியாதலால். நிற்ப - சுரமஞ்சரி பணிந்து
நிற்ப. மிழற - ஒலிக. ஒலகி - அசைநது. அல்குற காசு - மேகலை. ஆயம -
தோழியர் கூட்டம்.

௫௫௦. ஐயறகு - சீவகனுக்கு, உரைத்த மாற்றம் - சீவகன்பொருட்டு,
மகள் கேட்க வந்த சான்றோ சொல்லிய சொல். நாயகன் - வணிகனு
குபேரத்தன். வெய்ய.....தேற்றான் - வெய்ய தேனை வாயிடத்தில்
கொண்டால் நஞ்சென்று விழுங்காமலும், இனிமையால் உமிழாமலும்
இருப்பதுபோல இவன் விரதத்தால் உடம்படாமலும் சீவகனதவின் மரு
மலும் இருந்தான். நோற்றிலாதேன் - நலவினையிலாத யான். மையல்
கொண்டு - மயங்கி, மதியில் சூழ்ந்தாள் - அறத்தொடு நிற்க நினைத்தாள்.

இஃது இங்ஙனமிருக்கச் சுரமஞ்சரி தான் சீவகனை மணக்க விரும்பிய விருப்பத்தைத் தன் தோழிக்குரைத்தாள்; அவள் அதனைத் தன் அன்னைக்குச் சொன்னாள். அவ்வன்னையாகிய செவிலித்தாய், சுரமஞ்சரியின் நற்றூபாகிய சுமதிக்கு உரைத்தாள்; அவள் குபேரத்தனுக்குக் கூற, அவனும் உளம் மகிழ்ந்து சீவகற்கு மகட்கொடை நேர்ந்தான்.

திருமணம் செய்தல்

கேட்பது விரும்பி நாப்கன
கிளைக்கெலா முணர்த்தி யார்க்கும்
வேட்பன அடிசி லாடை
விழுக்கலன் மாலை சாந்தம்
கோட்குறை வினறி யாக்கிக்
குழுவியங் கறங்கி யார்ப்ப
நாட்கடி மாலை யாற்கு
நங்கையை நல்கி னானே.

ருருக

சீவகன் சுரமஞ்சரியுடன் இன்புற்றிருக்கையில் ஒரு நாள் தான் அவளிற்பிரிந்து செல்லவேண்டி யிருத்தலைத் தெரிவித்தான்.

சுரமஞ்சரி பிரிவிற்குடன்படல்

“கருமம்நீ கவல வேண்டா
கயற்கனாய் ! பிரிவல் சின்னாள்
அருமைநின் கவினைத் தாங்க
லதுபொருள்” என்று கூறப்
“பெரும,நீ வேண்டிற் றல்லால்
வேண்டுவ பிறிதொன் றுண்டோ ?
ஒருமைநின் மனத்திற் சென்றே
னுவப்பதே யுவப்ப” தென்றாள்.

ருருஉ

ருருக. கிளைக்கெலாம் - சுறத்ததாகக்கெலலாம். வேட்பன - விரும்பப்படுவனவாகிய, கோள குறைவினறி - கொளளக் குறைவினறி. குழும் இயம் - பலவாகிய வாசசியம். நாட்கடி - நல்ல நாளில் மணம் செய்து.

ருருஉ. தாங்கல் - தாங்குவாயாக. அது பொருள் - அஃது அருமை யுடைய பொருள், வேண்டிற்று - வேண்டியது எதுவோ அது தவிர. ஒருமை - ஒரு நெறிப்பட்ட, சென்றேன் - ஒழுகினேன்.

சீவகன் பிரிந்து சென்று தன் மனையை யடைதல்

நாடுனாடு மிடைந்த தேங்கொள்
நடுக்குறு கிளவி கேட்டே
பூண்வடுப் பொறிப்பப் புல்லிப்
புனைநலம் புலம்ப வைகேன் ;
தேன்மிடை கோதை ! யென்று
திருமக நெழுந்து போகி
வான்மிடை தோழர் குழத்
தன்மனை மகிழ்ந்து புக்கான்.

௫௫௩

சீவகன் வரவு கண்ட சுநந்தை பெரிதும் வருந்தி
மெலிந்தான். கந்துக்கடன் ஒருவாறு ஆற்றினான். சீவகன்
பிரிவாலுண்டாய துன்பத்தை நினைந்து சுற்றத்தார் பலரும்
புலம்பித் தேறினர். இந்த ஆரவாரத்தால் சீவகன் வரவு
அரசனுக்குப் புலனாகிவிடும் என்று அஞ்சிய கந்துக்கடன்
“இன்று என் தந்தை இவ்வுலகு நீத்த நான்” என்று வெளி
யார்க்குத் தெரிவித்தான். பின்பு அனைவரும் மகிழ்ச்சி
யெய்தினர். முதற்கண் சீவகன் காந்தருவதத்தை யிருந்த
மனையை யடைந்து அவளைக் கண்டான். அவனுக்கு அவள்
குணமாலையின் ஆற்றுமைபினை எடுத்து இயம்பினான்.
உடனே, சீவகன் குணமாலையைச் சென்று எய்தினான்.

குணமலை தன்னை நொந்துரைத்தல்

திவினை யுடைய வென்னைத்
திண்டன் மின் அடிகள் வேண்டா ;
பாவியேன் என்று நொந்து
பரிந்தழு துருகி நையக்
காவியங் கண்ணி யொன்றுங்
கவலல்யான் உய்ந்த தெல்லாம்

௫௫௩. மிடைந்த - செறிந்த. தேங் கொள் - இனிமை கொண்ட.
வடுப் பொறிப்ப - வருவரசு செய்ய. புலம்ப - தனிமைப்பட. வைகேன் -
பிரிந்திரேன், வான்மிடை தோழர் - வாளேந்திய தோழர்.

நாவியே நாறு மேனி

நங்கைநின் தவத்தி னென்றான்.

௫௫௪

சீவகன் அவளைத் தேற்றிவிட்டுப் பிரிதல்

இளையவள் மகிழ்வ கூறி

இன்றுயி லமர்ந்து பின்னாள்

விளைபொரு ளாய வெல்லாம்

தாதைக்கே வேறு கூறிக்

கிளையவர் சூழ வாமான்

வாணிக னாகக் கேடில்

தளையவிழ் தாம மார்பின்

தன்னகர் நீங்கி னானே.

௫௫௫

௫௫௪. பரிந்து - அன்புறறு. நைய - வருந்த. ஒன்றும் கவலல - சிறிதும் வருந்தாதே. நாவி - கத்தூரி. 'இவளைத் திண்டிச சீவகன் கொலையுண்டான் என்று உலகம் கூறலின் 'நிலிளையுடைய என்னை' என்றான். தான் விலககவும இவன் திண்டலின் பின்னும் 'வேண்டா' என்றான். இவனைப் பெற்று வைத்தும் இங்ஙனம் நீக்கிக் கூறவேண்டலின் 'பாவி யேன்' என்றான்.

௫௫௫. இளையவள் - குணமாலை. துயிலமர்ந்து - கூடியிருந்து. விளை பொருள் - மேல முடியத் தருவனவற்றை. வாமான் வாணிகன் - தாவும குதிரை வாணிகன்.

க0. மண்மகள் இலம்பகம்

மண்மகள் இலம்பகம் : ஏமாங்கத நாட்டை விட்டுக் குதிரை வாணிகன் உருக்கொண்டு விதைப் நாடு அடைந்து, தன் மாமன் கோவிந்தராசனைக் கண்டு வணங்கி, சிகழ்ந்தது கூறி இனிதிறுந்தான். கோவிந்தராசன் தன் மகன் சேத்தனுக்கு அரசளித்து, தான் எல்லோரோடுமிருந்து, கட்டியங்காரானது சூழ்ச்சி யறிந்து அவனை வஞ்சனையால் விதைய நாட்டிற்கு வருவிக்க எண்ணி, தன்பாலுள்ள திரிபன்றி எந்திரத்தை எய்து வீழ்ப்பவனுக்குத் தன் மகள் இலக்கணையை மணம் செய்து தருவதாக ஓலை போக்கினன். பல நாட்டிலுமிருந்து அரசகுமரர் போந்து அப் பன்றியை எய்ய மாட்டாது இளைத்தனர். கட்டியங்காரனும் அப்போழுது தன் மக்களுடன் வந்திருந்தான். முடிவில் சேவகனே அப் பன்றியை எய்து யாவரும் புகழும் ஏற்றம் எய்தினன். அவன் இன்னொன்று கோவிந்தராசன் ஆங்கிருந்த அரசர்க்கு அறிவிப்ப, வானில் இயக்ககொருவன் தோன்றி, “ கட்டியங்காரனாகிய கரியைச் சேவகனென்னும் கரிமா கொல்லும் ” என்றுரைத்துப் போயினன். உடனே கட்டியங்காரன் போருக்கு எழுந்தான். இருதிமத்தார் தாலையும் கும்போர் புரிந்தன ; கட்டியங்காரன் சேவகன் அம்பால் உயிர் துறந்தான் ; அவன் மக்களும் போரில் பட்டனர். விசயை இச் செய்தி யறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

இராசமாபுரத்தை விட்டு நீங்கிய சேவகனும் அவன் தோழரும் பலவகை நிலங்களையும் கடந்து ஆங்காங்கே தோன்றும் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்வுற்று விதைய நாட்டை யடைந்து யாற்றங் கரையில் தங்கி இளைப்பாறலாயினர்.

**விதையநாட் டரசனு கோவிந்தராசனுக்குச் சேவகன்
தன் வரவைத் தெரிவித்தல்**

அள்ளிலைப் பலவி னளிந்துவீழ் சுளையும்
கனிந்துவீழ் வாழையின் பழனும்
புள்ளிவா ழலவன் பொறிவரிக் கமஞ்சூல்
நெண்டினுக் குய்த்துநோய் தணிப்பான்

பள்ளிவாய் நந்து மாமையும் பணித்துப்

பன்மலர் வழிபடக் குறைக்கும்

வெள்ளநீர்ப் படப்பை விதையம்வந் தடைந்தே

வேந்தனுக் குணர்த்தமுன் விடுத்தார். ௫௫௬

சீவகனது வரவறிந்த கோவிந்தராசன் நகரத்தை அணி செய்து சீவகனைச் சிறப்பாக வரவேற்குமாறு நகரமக்கட் குப் பணித்தான். நகர மக்கள் அவ்வண்ணமே நகரத்தைத் தேவருலகுபோல அணிசெய்து சிறப்பித்தனர்.

நகரமக்கள் சீவகனை வரவேற்றல்

மின்தோய் வரைகோன்ற வேலோன் புகுதக :

, இன்தேன் கமழ்தார் இயக்கன் புகுதக ;

வென்றோன் புகுதக ; வீரன் புகுதக,

என்றே நகரம் எதிர்கொண் டதுவே. ௫௫௭

சீவகன், யானை மிவீர்ந்து சென்று மன்னன்

கோயிலை யடைதல்

விளங்குபாற கடலிற பொங்வி

வெண்டிறை யெழுவ வேபோல்

துளங்கொளி மாடத் துச்சித்

துகிற்கொடி நுடங்கும வீதி

உளங்கழிந் துருவப் பைந்தார்

மன்னவன் கோயில் சேர்ந்தான்

இளங்கதிர்ப் பருதி பெளவத்

திறுவரை யிருந்த தொத்தான. ௫௫௮

௫௫௬. அளவிலை - செறிந்த இலை. அளித்து - நனகு பழுத்து. புள்ளி வாழ் அலவன் - புள்ளி பொருந்திய நண்டு. கமஞ்சுல நெண்டு - நிறைந்த குல் கொண்ட பெடை நண்டு. பள்ளி - இடம். பணித்து - மிதித்து. வழி பட - வழியுண்டாகுமாறு. படப்பை - தோட்டம் ; வயலுமாம். விடுத்தார் - ஆள் விட்டார். அலவன நெண்டுகுஞ்ச் கூன முதலியவற்றை உற்று, நோய் தணிப்பான வழிபடக் குறைக்கும் படப்பையையுடைய விதையம் என்க.

௫௫௭. மின் தோய் வரை - முகில் தவழும் மலை. வென்றோன் - அருகன். புகுதக - புகுதுக ; ஒரு சொல். நகரம் - நகரில் உள்ளவர்.

௫௫௮. துளங்கொளி மாடத்து - ஒளி விளங்குகின்ற மாடங்களின். உளங்கழித் துருவப்பைந்தார் - மார்பிடத்தே கிடந்து அழகு செய்யும பசிய மாலை. இளங்கதிர்ப் பருதி - இளஞாயிறு. திறுவரை - எழுந்து தங்கும் மலை.

சென்ற சீவகன், வழியில் அரசன் மகள் இலக்கணை யிருந்த கண்ணி மாடத்தைக் கடந்து வருகையில் அவளைக் கண்டு நீங்கினான். இலக்கணை புன் அவனைக் கண்டு கருத் திழந்து நின்றாள்.

இலக்கணை சீவகனைக் காண்டல்

தாமரைப் போதிற பூத்த தண்ணறுங் குவளைப் பூப்போல்
காமநு முகத்திற பூத்த கருமழைத் தடங்கண் தம்மால்
தேமலர் மார்பி னானை நோக்கினான் ; செல்வன் மற்றப்
பூமலர்க் கோதை நெஞ்ச மூழ்விப்புக் கொளித்திட்ட டானே.

சீவகன் தன் மாமனைக் கண்டு வணங்குதல்

மைதோய் வரையி னிழியுமபுவி போல மைந்தன்
பெய்தாம மாலைப் பிடியின்னிழிந் தேகி மன்னர்
கொய்தாம மாலைக் கொழுமபொன்முடி தேய்த்தி லங்கும்
செய்ப்புங் கழலைத் தொழுதான் சென்னி சேர்த்தினானே. ௫௬௦

கோவிந்தராசன் சீவகனைத் தழீஇக் கொளல்

பொன்னங் குவட்டிற் பொலிவெய்தித் திரண்ட திண்டோள்
மன்னன் மகிழ்ந்து மருமாலை விடாது புலலித்
தன்னனபு கூரத் தடந்தாமரைச செந்கண் முத்தம்
மின்னும் மணிப்பூண விரைமாபம நனைப்ப நினான். ௫௬௧

கோயிலவர் சச்சந்தனை நினைந்து புலம்பல்

ஆனாது வேந்தன் கலுழ்ந்தானெனக் கோயி லெல்லாம்
தானாது மின்றி மயங்கித்தடங் கண்பெய் மாரி

௫௫௬. போது - பூ. கருமழைத் தடங்கண்கள் - கரிய குளிராத பெரிய கண்கள். பூமலாக் கோதை - இலக்கணை. மூழ்விப்புக்கு - புகு முழக் என இயைக்க. அவன் நெஞ்சிலே புகுநது மறைய.

௫௬௦. மைதோய வரை - முகில தவழும் மலை. பெய்தாம மாலைப் பிடியின் - பெயயப்பட்ட பொன்னரிமாலை யணிந்த பிடியினமேவிருநது. கொய்தாம மாலை - கொய்த ஒழுங்குபட்ட மாலை. மன்னர் முடி தேய்த்த லங்கும் கழலைத் தொழுது சென்னி சேர்த்தினான் என்க.

௫௬௧. குவட்டின் - குவடுபோல. செங்கண் முத்தம் - செங்கண் னில சொரிந்த நீர்த்துளி. விரை மாப்பம் - மணம் கமழும் மாப்பு.

தேனார் மலரீர்த் தொழுகச் சிலம்பிற் சிலம்பும்
கானார் மயிலின் கணமபோற் கலுழ்வுற்ற தன்றே. ௫௬௨

விசயை பேரந்து தேற்றுதல்

பகைநரம் பிசையுங் கேளாப்
பைங்கதிாப் பசுமபொன் கோயில்
வகைநலம வாடி யெங்கும்
அழுஞ்சுரல மயங்கி முநரீர
அகமடை திறந்த தேபோல்
அலறக்கோக் கிணைய நங்கை
மிகைநலத் தேவி தானே
• விலாவணை நீக்கி னாளே. ௫௬௩

பின்பு கோவிந்தராசன் தன் அமைச்சருடன்
சீவகன் உடவிரும்பத் தன் மகள் சீதத்தனுக்கு முடி துட்டல்

உலந்தநா ளவர்க்குத் தோன்று
தொளிக்குமீன் குளிக்கும் கற்பிற்
புலந்தவே னெடுங்கட் செவ்வாய்ப்
புதவிநாட் பயந்த நம்பி
சிலம்புநீர்க் கடலந் தாளைச்
சீதத்தன் கரசு நாட்டிக்
குலந்தரு கொற்ற வேலான
கொடிநகர் காக்க வென்றான். ௫௬௪

௫௬௨. ஆனது - அமையாது. தபுறு மினறி - தானெனகிற
தனமையாதுமினறி. கண பெய் மாரி - கணகன்றி சொரிந்த கணணி.
சிலம்பில் சிலம்பும் - மலையிடங்களில் ஒலிகமும். கணம் - கட்டம். கலுழ்
வுற்றது - அழகுறு. கோயிலெல்லாம் கலுழ்வுற்றது எனக.

௫௬௩. நரம்பு இரை பகையும் கேளா - நரம்பிசையில் பகையும்
கேட்டறியாத. நலம வகை வாடி - நலத்தின வகை பலவும் வாடி. முநரீர
கம் - கடலிடம். கோக்கு - கோவிந்தராசனுக்கு. மிகை நலத் தேவி - மிகை
யாகிய குணத்தையுடைய தேவி. விலாவணை - அழகை.

௫௬௪. நாள் உலந்தவாக்குத தோன்றுது ஒளிகமும் மீன் - வாழ்
நாள் அறவா கணனுக்குத் தோன்றுது மறையும் அருந்ததி மீன். குளிக்
கும் - தோறும். புலந்த வேல - சினக்கின்ற வேல். புதவி - கோவிந்த
ராசன் மனைவி. நம்பி - சீதத்தன். குலந் தருதல புதலவரைப் பயந்து
மேலும் குலத்தை வளர்த்தல்.

கோவிந்தராசன் சீவகன் தோழர்க்குச் சிறப்புச் செய்தல்

மாற்றவ னொற்ற ரொற்று
வகையினின் மறைய நம்பிக்கு
ஆற்றின தோழர்க் கெல்லா
மணிகல மடிசி லாடை
வேற்றுமை யின்றி வேண்டுட்
டமைத்தன னருளி யிப்பால்
ஏற்றுரி முரசு காண
எறிதிரை முழக்கிற் சொன்னான்.

ருசுரு

அரசன் பணிப்ப, விரிசிகன் என்னும் அமைச்சன்
கட்டியங்காரன் விடுத்திருந்த ஓலையைப் படித்தல்

விதையத்தார் வேந்தன் காண்க,
கட்டியங் கார னோலை;
புதையவிப் பொழிலைப் போர்த்தோர்
பொய்ப்பழி பரந்த தென்மேற்
கதையெனக் கருதல் செய்யான்
மெய்யெனத் தானுங் கண்டான்
சிதையவென் னெஞ்சம் போழ்ந்து
தெளிப்பினும் தெளிநர் யாரே.

ருசுரு

இவ்வாறு முன்னுரை மொழிந்துகொண்ட கட்டியங்
காரன், சச்சந்தனைத் தான் கொன்றதை மறைத்து, “அசனி
வேகமெனும் அரசன் மதம்பட்டுப் பாகர் தூற்றுவரைக்
கொன்று திரிய, அரசன் சச்சந்தன் அதனை யடக்கிக் கந்திற்

ருசுரு. மாற்றவன் - பகைவனான கட்டியங்காரன். ஒற்றவகை -
ஓற்றியறியாதவாறு. ஆற்றின தோழர்க்கு - உதவியாகிய தோழனமாகக்.
வேண்டுட்டு அடிசில - தாம் தாம் விருமபும பொருள்களையுடைய அடிசில.
ஏற்று உரி - ஏற்றினுடைய தோல போர்த்த. “நீ கொன்ற சீவகன்
தோழர்க்குக் கோவிந்தன் சிறப்புச் செய்தானென்று ஒற்றர் கட்டியங்
காரனுக்குக் கூறினல் மேல உறவாகி யாம் கொலை குழகின்றது தவறு
மென்று கருதி மறையக் கொடுத்தான்.” சீவகன் குதிரை வாணிகன்
வேடத்தில் இருத்தலால் அவனை ஒற்றர் அறிவது முடியாது.

ருசுரு. பொய்ப் பழி புதையப் பரந்தது - பொய்யாக ஒரு பழி
முழுதும் பரந்தது. பொழில் - உலகம். சிதையப் போழ்ந்து - சிதையும்படி
பிளந்து. தெளிப்பினும் - தெளிவித்தாலும்.

பிணிக்குங்கால் அவனை அது வீழ்த்துக் கொன்றது ; இனி, நீயே போந்து இங் வரசுரிமைபை ஏற்று என்மீது படரும் பழியைப் போக்குதல் வேண்டும் ; நின் பொருட்டு யான் என் உயிரையும் ஈதுவன் ” என்று எழுதி யிருந்தான்.

சீவகன் உரைத்தல்

ஓலையுட் பொருளைக் கேட்டே
யொள்ளெயி றிலங்க நக்குக்
காலனை யளியன தானே
கையினுல விளிக்கு மென்னு
நூல்வலீர் ! இவனைக் கொல்லும்
நுணமதிச் சூழ்ச்சி யீதே
போல்வதொன் றிலலை யென்றான்
புனைமணிப் பொன்செய பூணன்.

ருசுஎ

கேரவிந்தராசன் கூறல்

கள்ளத்தால் நம்மைக் கொல்லக்
கருதினான் ; நாமும் தன்னைக்
கள்ளத்தா லுயிரை யுண்ணக்
கருதினோம் ; இதனை யாரும்
உள்ளத்தா லுமிழ வேண்டா ;
வுறுபடை வந்து கூட
வள்ளுவர் முரசு மூதூர்
அறைகென அருளி னானே.

ருசுஅ

போர்க் குறிப்பின்றி நட்பு முறையில் பெரும்படை
திரள்க என்று அரசன் பணித்தவாறே பதினாயிரத் தறு
நூறு யானைப் படையும், அறுபதினாயிரம் குதிரைப் படை

ருசுஎ. அளியன - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. வீளிகும - அழைக்கின்றான்.
நூல் வலீர் - நூல் பலவும கற்ற வல்லோராகளே. நுண்மதிச் சூழ்ச்சி - நுண
ணிய மதியால செயத வஞ்சம். ஈது - நட்பாயப் போதுகின்ற இது.
பூணன் - சீவகன்.

ருசுஅ. உள்ளத்தால் உமிழவேண்டா - உள்ளத்திலிருந்து எவரும்
வெளியே புலப்படுத்தவேண்டா. உறுபடை - மிக்கபடை. வள்ளுவர் முர
சும - வளவிய வார்க்கட்டமைந்த முரசு ; வள்ளுவா முடிக்கும் முரசு எனினு
மாம்.

யும், இருபதினாயிரத் தறுதூறு தேர்ப்படையும், நான்கு தூறாயிரம் காலாட்களுமாகிய பெரும்படை திரண்டது. இங்ஙனம் எழுந்த இக் கடல் போலும் தானே இராசமா புரத்தை நோக்கிச் சென்று, அந் நகர்ப்புறத்தே இறுத்தது. கோவிந்தராசனும் புரிசைப்புறமே தனக்குக் கோயிலாகக் கொண்டான்.

கட்டியங்காரன் கோயிலில் துந்திந்தம் தோன்றல்

போக மகளிர் வலக்தண்கள் துடித்த;

பொலலாக் கனாக்கண்டார;

ஆக மன்னற் கொளிமழுங்கிற்று;

அஞ்சத் தக்க குரலினால்

கூகை கோயிற் பகற்குழறக்

கொற்ற முரசும் பாடவிந்து

மாக நெய்த்தோர் சொரிந்தெங்கும்

மண்ணும் விண்ணும் அதிர்ந்தவே.

ருக்க

இதனை யறியாத கட்டியங்காரன், கோவிந்தன் வரவு கேட்டு இவ்வினையும் கொன்றுவிட்டதாகவே மகிழ்ந்து நட்புக் குறியாக, இருதூறு யானைகளும், ஆயிரம் குதிரைகளும், தூறு தேரும் விடுப்ப, கோவிந்தனும், வாரி மணாளனென்னும் யானையும், விசயமென்னும் தேரும், பவன வேகமென்னும் குதிரையும் கட்டியங்காரனுக்கு விடுத்தான். இவ்வகையால் இருவரும் நட்புடைராய் இருந்து வரலாயினர்.

**கோவிந்தராசன் தன்பாலுள்ள திரிபன்றி வென்றியுற
எய்தார்க்கு என் மகள் இலக்கணையுரியள் என
முரசறைவித்தல்**

“பெருமகன் காதற் பாவைப் பித்திகைப் பிணையல் மாலை
யொருமகள், நோக்கி னாரை யுயிரொடும் போகொ டாத

ருக்க. போகமகளிர் - உரிமை மகளிர். மன்னறகு ஆகம ஒளி மழுங்கிற்று - கட்டியங்காரனது மேனி ஒளி கெட்டது. பகற் குழற - பகற் போதிலே கூவ. பாடவிந்து - ஒலி அவிய. மாகம் - விண்ணினின்று. நெய்த்தோர் - குருதி. சொரிந்து - சொரிய.

திருமகள் அவட்குப் பாலான், அருந்திரி பன்றி யெய்த
அருமக னாகு ” மென்றாங் கணிமுர சறைவித் தானே.

இச் செய்தி ஏனையரசர் பலர்க்கும் தெரிவிக்கப்பட்டது. பல்வேறு நாட்டு அரசுகுமார் அனைவரும் நகரத்திடத்தே வந்து நிறைந்தனர். கட்டியங்காரனும் ஆங்கே வந்திருந்தான். அரசுகுமார் அனைவரும் அத் திரிபன்றியை எய்வதற்கு முயன்று தம் முபற்சி முற்றராயினர். இவ்வாறு ஆறுநாட்கள் சென்றன.

சீவகன் யானையிவீந்து அங்கே வருதல்

காரின் முழங்குங் களி றும கடலின் முழங்குந் தேரும்
போரின் முழங்கும புரவிக் கடலும புகைவாட் கடலும
சீரின் முழங்கும முரசும அலறுஞ் சிறுவெண் சங்கும
நீரின் முழங்கு முழங்கும நீல யானை யிவீந்தான. ௫௭௧

கட்டியங்காரன் சீவகனைக் கண்டு துணுக்குறல்

கல்லார் மணிப்பூண மாராபிற் காம விவனே யென
வில்லார் கடலந் தானே வேந்தர் குழாத்துட் டோன்றப்
புல்லான் கண்ணி னோக்கிப் புலிகாண கலையிற் புலம்பி
ஒல்லா னொல்லா னாகி யுயிர்போ யிருந்தான் மாதோ. ௫௭௨

சீவகன் நீரிப்பன்றி யெய்து வீழ்தல்

அருந்தவக் கிழமை போல இருதவில் லருத நாண்வாய்த்
திருந்திரா சிந்தை போலும நிண்சரம் சுருக்கி மாறாய்

௫௭௦ பெருமகள் - கோவிந்தராசன், பித்திகைப் பிணையல் - பித்திகைப் பூவால் தொடுத்த மாலை, பித்திகை - பிச்சியெனனும் ஒரு வகைப் பூ ; இது பித்திகை எனவும் வழங்கும். “பைங்குற பித்திகை தாயிதழலரி” (குறிஞ்சி) என வருதல் காண்க, போகோடாத - போக விடாத, பாலான் - கணவனாவான், அருமகள் - அரிய ஆணமகள்.

௫௭௧. காரின் - மறை முகிலபோல, போரின் - போரத்தொழி லால் - புகை வாள் - நெருப்புப் புகையும் வாள், சீரின் - சீரோடு, நீரின் முழங்க - நீரமையுடன் முழங்க, நீல யானை - கரிய யானை.

௫௭௨. கல்லார் மணி - கல்லிடத்தே பெற்ற மணி, வில்லார் கடலந் தானை - வில்லைந்திய கடலபோலும் தானை, ஒல்லான் - மனம் பொருந்தாமல், புல்லான் - தான நிற்கும் முறைமையில் நிற்கமாட்டானு, உயிர - அறிவு, புலம்பி - உணரது.

இருந்தவன் பொறியும் பன்றி யியற்றரும் பொறியு மற்றுங்கு
ஒருங்குட னுதிர வெய்தா னாழித்தீ யுருமோ டொப்பான்.

கோவிந்தன் எல்லாருமறியச் சீவகனது குலமுறை
எடுத்துக் கூறல்

இலங்கெயிற் றேனமேவுண டிருநிலத் திடித்துவீழக்
கலங்குதெண் டிரையும் காருங் கடுவளி முழக்கு மொப்ப
உலம்புபு முரசங் கொட்டி யொய்யெனச சேனை யார்ப்பக்
குலம்பகர்ந் ததறநது கோமன கோவிந்தன கூறி னானே.

வானிடத்தே இயீச்சுந் தோன்றிக் கூறல்

வானிடை யொருவன் தோன்றி மழையென முழங்குச் சொல்லும்:
தேனுடை யலங்கல் வெளவேல் சீவக னென்னுஞ் சிங்கம
கானுடை யலங்கல் மார்பிற கட்டியங் கார னென்னும்
வேன்மிடை சோலை வேழத் தின்னுயிர் விழுங்கு மெனருன்.

கட்டியங்காரன் சினந்து கூறல்

விஞ்சையா வெம்படை கொணடுவந் தாயென
அஞ்சவ லோவறி யாயென தாற்றலை
வெஞ்சம மாங்கிடிந் வீக்கறுத் துன்னொடு
வஞ்சனை வஞ்ச மறுத்திடு கெனருன்.

ருளசு

ருளசு. இருத - முறியாத. திருநதினா - முனிவா. சுருக்கி - வில
வள்ளையாகும்பாடி தொடுத்து. மாறாய் இருந்தவன் பொறி - கட்டியங்
காரனது நலவினை. இயலதரும் பொறி - திரியும் பொறி. ஒருங்குடன -
ஒரு சேர. ஊழித் தீ யுரும - ஊழித்தீயும் இடியும். தவக்கிழமை - தவம்
தன பயனைத் தரும் உரிமை.

ருளசு. ஏனம் - பன்றி. ஏவுண்டு - அம்பால அறுபுணடு. தென
திரை - தெளிந்த அலையையுடைய கடல். உலம்புபு - முழக்கஞ்செய்து.
குலம் பகர்ந்து அறைந்து - சீவகன் குலத்தை முதற்கண் கட்டியங்கார
னுக்கு உரைத்துப் பின் ஏனை யெல்லோருக்கும் அறிவித்து.

ருளடு. அலங்கல் - மாலை. காண - மணம். வேல் மிடை சோலை
வேழத்து - வேலாகிய சோலையில் நிற்கின்ற யானையினுடைய. இன்னுயிர்-
தனை யொழிந்த மறறையோகருத் தீதாய நிற்கும் உயிர். ஒருவன் -
இயக்கன்.

ருளசு. வெம்படை - கொடும்படை. அறியாய - நீ யறியாய;
நின் தந்தை அறிவன் என்றவாறு. வீக்கு - பெருமை. வஞ்சனை - வஞ்
சனையாக வருவித்த கோவிந்தராசனை. அறுத்திடுகு - அறுத்திடுவேன்.

மதன் வெகுளுதல்

சூரியற் காண்டலுஞ் சூரிய காந்தமஃது
ஆரழ் லெங்ஙனங் காணறிமே அங்ஙனம்
பேரிசை யானிசை கேட்டலும பெய்ம்முகிற்
காரிடி போனமத னன்கனன் றிட்டான.

௫௪௭

கட்டியங்காரன் மக்கள் நூற்றுவரும் எழுதல்

காற்படை யுங்களி றுங்கலி மாவொடு
நூற்படு தேரும நொடிப்பினிற் பணணி
நாற்படை யுநதொகுத் தார்மக்கள் நசகிலை
வேறபடை வீரரொ நூற்றுவா தொக்கார்.

௫௪௮

“ சீவகனது படைத் தொகை

பார்நனை மதத்த பல்பேய் பருந்தொடு பரவச் செல்லும்
போர்மதக் களிற் பொற்றேர் நான்கரைக் கச்ச மாகும் ;
ஏர்மணிப் புரவி யேழா மிலக்கமேழ் தேவ கோடி,
கார்மலி கடலங் காலாள் கற்பகத் தாரி னுற்கே.

௫௪௯

கட்டியங்காரனது படைத் தொகை

நிழன்மணிப் புரவித் திண்டோ நிழறுழாய்க் குனிநது குத்தும்
அழல்திகழ் கதத்த யானை யைந்தரைக் கச்ச மாகும் ;
எழின்மணிப் புரவி யேழா மிலக்கமேழ் தேவ கோடி.
கழன்மலிந் திலங்குங் காலாள் கட்டியங் காரற் கன்றே.

௫௪௭. சூரிய காந்தம - சூரிய காந்தக கல. ஆர் அழல் - அரிய தீ. பேரிசையான - சீவகன். இசை - வெற்றி கார் இடி - கார் மழையில முழங்கும் இடி. கனன்குள - வெகுண்டான.

௫௪௮. காற்படை - காலாட்படை. கலிமா - கலிகவின குதிரைப் படை. நூல் படுதோ - நூலவழிப் பட்ட தோ நொடிப்பு - ஒரு நொடிப்பொழுதில். நூற்றுவா - கட்டியங்காரன மக்கள் நூற்றுவரும் ; முறறுமமை தொக்கது.

௫௪௯. பார்நனை - நிலமெல்லாம் நனைந்து ஈரமாகும். நான்கரைக் கச்சம் - நாலரைக் கச்சம். ஏர் - அழகிய. கற்பகத் தாரினை - கற்பகமாலை யணிந்த சீவகன். “ கச்சம், தேவகோடி யென்பன சில எண்ணுப் பெயர்.” கார் - கருமை.

௫௪௦. நிழல் மணி - ஒளி திழும் மணி, நிழல் துழாய்க் குனிந்து குத்தும் அழல் திகழ் கதத்த யானை - தன் நிழலைப் பகை யென்று மருண்டு கையால் துழாவித் குனிந்து கோட்டால் குத்திச் சினம் சிறக்கும் யானை, தேரும யானையும் தனித்தனி ஐந்தரைக் கச்சம் எனக்.

விசயனோடு போருது மதனன் வீழ்தல்
 காளமா கிருளைப் போழ்ந்து
 கதிர்சொரி கடவுட் டிங்கள்
 கோளரா விழுங்க முந்நீர்க்
 கொழுநதிரைக் குளித்த தேபோல
 நீளம ருழககி யானை
 நெற்றிமேற றத்தி வெய்ய
 வாளின்வாய் மதனன் பட்டான்
 விசயன்போர் விசயம பெற்றான்.

௫௮௧

மதனன் தப்பியாகிய மண்மதன் போருது மடிதல்

தோளினு லெஃக மேந்தித் துமபிமே லிவரக் கையால்
 நீளமாப் புடைப்பப் பொங்கி நிலத்தவன கவிழ்ந்து வீழக்
 கீளிரண டாகக் குத்தி யெடுத்திடக் கிளர்பொன் மார்பன்
 வாளினுற றிருகி வீசி மருப்பின்மேற றுஞ் சினானே. ௫௮௨

தேவதத்தன் மகத வேந்தனை வெல்லுதல்

செண்பகப் பூங்குன் றெுப்பான் தேவமா தத்தன் வெய்தா
 விண்புக வுயிரைப் பெயவான் வீழ்தரு கடாத்த வேழ
 மண்பக இடிக்குஞ் சிங்க மெனக்கடாய் மகதா கோமான்
 தென்கடற் றுளை யோட நாணிலேல் செறித்திட் டானே.

௫௮௧. காளமாகு இருள் - கருமை மேனமேலும் பெருகும் இருள்.
 போழ்ந்து - கெடுதது. விழுங்க - விழுங்குவர அதற்கு அகப்படாதே
 உயரப் போயப் பின்பு. முந்நீர் - கடல். நீளமா - நெடிய போர். போர்-
 போரிலே. விசயம் - வெற்றி.

சிங்கள அரசர் விழுங்க உயரப்போயப் பின்பு முந்நீர்ததிரையுள் குளித்
 ததுபோல, மதனன், யானை நெற்றிமேல் தத்தி, விசயன் வாளின் வாய்ப்
 பட்டான் என்க.

௫௮௨. துமபி - விசயன் ஏறியிருந்த யானை. இவர - மண்மதன்
 பொங்கி வர. நீளமா - சேயமைக்கட் செல்லுமாறு. புடைப்ப - தண்டா
 லடிக்க. இரண்டு கிளாக - இரண்டு கூறுக. திருகி - உடம்பைத் திருகி.
 துஞ்சினான் - இறந்தான்.

௫௮௩. பொன்னணிதலால் சண்பகம் பூத்த மலையை யொப்பவனான
 தேவதத்தன். பெயவான் - புகுமபடியாக. வீழ்தரு கடாத்த - பொழி
 கின்ற மததையுடைய, மண்பக - நிலம் பிளக்குமபடி. கடாய் - வேழத்
 தைச் செலுத்தி, தானை ஓட - தானை வீரா முதுவட்டோட. செலுத்
 திட்டான் - எறியாது மீண்டான்.

சீதத்தன் கலிங்கர் கோளை வீழ்த்துதல்

சின்னப்பூ அணிந்த குஞ்சிச் சீதத்தன் சினவு பொன்வான் மன்னருட் கலிங்கர் கோமான் மத்தகத் திறுப்ப மன்னன் பொன்னவீர் குழையும் பூணும ஆரமும் சுடர வீழ்வான் மின்னவீர் பருதி முந்நீர்க் கோளொடும் வீழ்வ தொத்தான்.

கோவிந்தன் மாரட்டனென்னும் வேந்தனை வீழ்த்துதல்

கொடுஞ்சிலை யுழவன் மான்தேர்க்

கோவிந்த னென்னும் சிங்கம்

மடங்கருஞ் சேற்றத் துப்பின்

மாரட்ட னென்னும் பொற்குன்று

இடந்துபொற் றாளி பொங்கக்

களிற்றொடு மிரங்கி வீழ

அடர்ந்தெரி பொன்செய் அம்பின்

அழன்றிடித் திட்ட தன்றே.

ருஅரு

இவ்வாறே நபுலன் மகனாகியார் வேந்தனொடு பொருங் கால், அவன் அஞ்சிக் கண் இமைப்ப, அவனொடு பொரு தற்கு நாணி மீண்டான். அது கண்டு வீறுகொண்டு சென்ற விபுலன் தன்னொத்த வீரன் ஒருவனொடு பொருது அவனை வின்னுலகேற்றினான். பதுமுகன் காழுகன் என்பா னொடு போர்செய்து அவனை வீழ்த்தி, அவன் தம்பி கோமுகன் என்பானையும் வென்று மீண்டான். இவ்வண்ணம் சீவ கன் தோழரும் தம்பியரும் பிறரும் கட்டியங்காரனுடைய தானைத் தலைவர் முதலாயினாருடன் பொருது வென்றி மெய் தினர்.

ருஅசு. சின்னப்பூ - விடுபுகள. பொன் வான் - இருமபாலாகிய வாள. மத்தகத்து இறுப்ப - தலையில தங்கிறதற்கு. பொன்னவீர் குழை - பொன்னலாகிய குழை. வீழ்வான் - வீழ்விற அக் கலிங்காகோன, பருதி கோளொடு முந்நீர்க்கண் வீழ்வ தொத்தான். பருதிக்கு அவனும, கோளுக்குக் குழை முதலியனவும கொள்க.

ருஅரு. கொடுஞ்சிலை யுழவன் - கொடிய வில்வீரன். மான்தோ - குதிரை பூட்டிய தேர். மடககரும் சேற்றத் துப்பின் - மடககுதற்கு அரிய சினமும் வன்மையுமுடைய; மடகக்கு - விகாரம். இடந்து - பிளந்து. பொற்றாளி - மலையென்றதற்கு ஏறப்ப பொந்துகள் கூறினார். இறங்கி - தாழ்ந்து. அடர்ந்து - மணடிச் சென்று. சிங்கம் இடித்திட்டது என்க.

சீவகன் தேரேறுதல்

எரிமணிக்குப்பை போல இருளற விளங்கு மேனித்
திருமணிச் செம்பொன் மாபிற சீவகன் சிலைகை யேந்தி
அருமணி யரச ராவி அழலம்பிற கொள்ளை சாற்றி
விரிமணி விளங்கு மான்தோ விணதொழ ஏறி னானே. ௫௮௬

சீவகன் வில் குறித்துப் போகுடற்றல்

அரசாதம முடியும் பூணும் ஆரமும வரன்றி யார்க்கும
முரசமும குடையுந் தாரும பிசசமுஞ் சுமந்து மாவும்
விரைபரித தேரு மீதது வேழங்கொண் டொழுதி வெள்ளக்
குரைபுனற குருதி செல்லக் குமரனவிற குறிந்த தின்றே.

இதுகண்டு அஞ்சியோடிய வீரர்க்குக் கட்டியங்காரன் அமைச்சனாகிய அரிச்சந்தன் கூறுதல்

தற்புறந் தந்து வைத்த தலைமகற் றுதவி வீந்தார்
கற்பக மாலை சூட்டிக் கடியர மகளிராத் தோய்வர் ;
பொற்றசொன் மாலை சூட்டிப் புலவர்கள் புகழ்க் கன்மேல்
நிற்பர்தம் வீரம் தோனற நெடுமபுகழ் பரப்பி யென்றான்.

௫௮௬. குப்பை - குவியல். செம்பொன் - செம்பொன்னாலாகிய பூண் ;
திருமகளுமாம். அரிமணியரசா - அரிய மணி வைத்திழைத்த முடியுடைய
மன்னா. கொள்ளை சாற்றி - கொள்ளை கொள்ளும் தனமையைத் தன்
நெருகிலே அமையப்பண்ணி. விண தொழ - பாதது நின்ற விஞ்சையர்
கைதொழ.

௫௮௭. குருதியாறு, முடி முதலியவற்றை வரன்றி, முரசு முதலிய
வற்றைச் சுமந்து, மாவும் தேரும் ஈதது, வேழம் கொண்டு ஒழுகிச்
செல்லுமபடி, வல விளைதது. குரை - முழங்குகின்ற. பிசசம் - பீலியால்
அமைத்த குடை.

௫௮௮. தற்புறந் தந்து - தம்மைப் பாதுகாத்து. வைத்த - உற்ற
விடத்து உதவுவரென்று வைத்த. வீந்தார் - புகழ் நிறக இறந்த வீரா.
அரமகளிரா - துறக்கத்து மகளிரா. தோய்வா - கூடுவா. பொற்ற - அழகிய.
புகழ் - வெற்றியை வியந்து பாட. கன்மேல் நிற்பா - நடு கல்லாய வீரர்
பரவ விளங்குவர்.

அதுகேட்டு வீரத் தீ யெரியப்போந்த வீரர் மரண்டொழிய,
கட்டியங்காரன் மைத்தர் நூற்றுவரும் போரிடை
எதிர்தல்

திங்க ளோடுன குன்றெலாந்
துளங்கி மாநிலஞ் சேர்வபோல்
சங்க மத்தகத் தலமரத்
தரணி மேற்களி றழியவும்
பொங்கு மானிரை புரளவும்
பொலங்கொன் தேர்பல முறியவும்
சிங்கம போற்றொழித் தார்த்தவன்
சிறுவர் தோமிசைத் தோன்றினார். ௫௮௯

நூற்றுவரும் மடிதல்

கங்கை மாக்கடற பாய்வதே போன்று காளைதன் கார்முகம்
மைந்த ரார்த்தவர் வாயெலாம் நிறைய வெஞ்சரம் கான்றபின்
நெஞ்சம் போழந்தழி லமபுண நீங்கி னொருயிர் நீண்முழைச்
சிங்க வேறுகள் கிடந்தபோல சிறுவர் தேர்மிசைத் துஞ்சினார்.

தாமரைப்படை வகுத்திருந்த கட்டியங்காரன்மேல்
சீவகன் செல்லுதல்

பொய்கை போர்க்களம் புறவிதழ்
புலவு வாட்படை புலவிதழ்
ஐய கொள்களி றகவித
ழரச ரல்லிதன் மக்களா
மையில கொட்டையம் மனனா
மலர்ந்த தாமரை வரிசையால

௫௮௯. குனறெலாம் - குன்றுகளெல்லாம். துளங்கி - நீலை கலங்கி.
சங்கம மத்தகத்து அலமர - சங்குகள் மததகத்திலே அசைய, மா நிரை -
குதிரைப்படை. பொலம் - பொன். தொழிதது - வெகுண்டு.

௫௯௦. மாக கடல - கரிய கடல. காளை - சீவகன். கார்முகம் - வில.
மைந்தர் ஆர்த்தவர் வாய - ஆரவாரம் செய்த மைந்தர் வாயெல்லாம்.
கான்றபின் - செலுத்திய பின்பு. நெஞ்சம் - மார்பு. அமபு உண - அமபு
உயிரை யுண்பதால். முழை - முழைஞ்சு (Caves). துஞ்சினார் - பட்டுக
கிடந்தனர்.

பைய வுண்டபின் கொட்டைமேல்
பவித்தி ரத்தும்பி பறந்ததே.

ருகக

வந்த சீவகனை நோக்கி அசனி வேகத்தின்மே விருந்த
கட்டியங்காரன் கூறல்

நல்வினை யுடைய நீரார் நஞ்சுணி னமுத மாசும்
இல்லையே லமுதும் நஞ்சாம் ; இன்னதால் வினையி னாக்கம்
கொல்வல்யா னிவனை யென்றும் இவன்கொலலும் எனனை யென்றும்
அல்லன நினைத்தல் செல்லா ருறிவினாற் பெரிய நீரார். ருகஉ
அகப்படு பொறியி னாரை யுரக்குவா ரியாவ ரம்மா
மிகப்படு பொறியி னாரை வெற்றியராச் செய்ய லாமோ
நகைக்கதிர் மதியம் வெய்தா நடுங்கச்சுட் டிடுத லுண்டே
பகைக்கதிர் பருதி சந்து மாலியும் பயத்த லுண்டே. ருகங

புரிமுத்த மாலைப் பொற்கோல்
விளக்கினுள் பெய்த நெய்யும்
திரியுஞ்சென் றற்ற போழ்தே
திருச்சுடர் தேமபி னல்லால்
எரிமொய்த்துப் பெருக லுண்டோ ;
இருவினை சென்று தேய்ந்தால்
பிரிவுற்றுக் கெடாமற செல்வம்
பற்றியா ரதனை வைப்பார்.

ருகசு

ருகக. போக களம் - பொய்கை ; புறவிதழ்-வாட்படை ; கொல்
களிறு - புலவிதழ் ; அரசர், அகவிதழ் ; கட்டியங்காரன் மக்கள் - பூவின்
அல்லி. அரசன் - கொட்டை. இது தாமரைப் பூவணி; (பதுமவியூகம்).
பவித்திரத் தும்பி - குலனும் குணமும் தூயனென்பது தோன்ற, 'பவித்
திரத் தும்பி' என்றா.

ருகஉ. நீரார் - தனமையினை யுடையவர். இல்லையேல் - நல்வினை
யில்லையாயின. வினையின் ஆகரும் - வினையின லுண்டாகும் பெருககம் ;
பயன் அல்லன் - பொருளல்லாத பேச்சுக்களை.

ருகங. அகப்படு பொறியினா - பகைவா கைப்படும தீவினையாளர்.
தீவினை நீக்கி மேம்படுப்பவர். அரியா - இலலை. மிகப்படு பொறியினா -
மிகுள்ள நலவினைப் பயனை எய்துதற்கு உரியவா. வெறியா - வெறுதலும்
புடையராவார். மதியம் - திங்கள். வெய்தா - விரைவாக. பருதி -
ஞாயிறு. ஆலி - ஆலங்கட்டி. பயததல் - வினைவித்தல்.

ருகசு. புரி - வடம். கோல் - தண்டு. சென்றற்றபோழ்து - எரிந்து
போன பிறகு. தேமபினல்லால் - தேமபிக் கிடப்பதொன்று தவிர. தேய்ந்
தால் - மாண்டால். பரிவு - ஆதரவு. கெடாமல் - கெடாதபடி. பற்றிவைப்
பார் - பிடித்துவைப்பவர்.

இவ்வாறு பேசும் இவற்குச் சினம்பிறத்தல் வேண்டிச்
சீவகன் நீ அஞ்சினாய் என்றல்

நல்லொளிப் பவளச் செவ்வாய்

நன்மணி யெயிறு கோலி

வில்லிட நக்கு வீரன்

“ அஞ்சினாய் ” என்ன, வேந்தன்

“ வெல்வது விதியி னாகும் ;

வேல்வரி னிமைப்பே னாயிற்

சொல்லி நீ நகவும் பெற்றாய்,

தோன்றல்மற் றென்னை ” யென்றான்.

௫௯௫

(

கட்டியங்காரன் வஞ்சின முரைத்தல்

இல்லாளை யஞ்சி விருந்தின்முகங் கொன்ற நெஞ்சின்
புல்லாள னாக மறந்தோற்பி னெனப்புகைந்து
வில்லா ளழுவம் பிளந்திட்டு வெகுண்டு நோக்கிக்
கொல்யாளை யுந்திக் குடைமேலுமோர் கோல்தொ டுத்தான்.

அவ்வம்புகளைச் சீவகன் அறுத்துக்கெடுத்தல்

தொடுத்தாங்க அம்பு தொடைவாங்கி விடாதமுன்ன
மடுத்தாங்க அம்புஞ் சிலையும் மதனாணு மற்றுக்
கடுத்தாங்கு வீழக் கதிர்வான்பிறை அம்பி னெய்தான்
வடித்தாரை வெள்வேல் வயிரம்மணிப் பூணிணானே. ௫௯௭

௫௯௫. எயிறு கோலி - பல வரிசை தோன்றி. வில்லிட நக்கு -
ஒளி திகழ நகைத்து. வீரன் - சீவகன். வேந்தன் - கட்டியங்காரன்.
சொல்லி - அஞ்சினாய் என்ற சொல்லைச் சொல்லி. நகவும் பெற்றாய் - சிரிக்
கக் கடவாய். பெற்றாய் கால மயக்கம்.

௫௯௬. இல்லாளையஞ்சி - மனைவிகு அஞ்சி. கொன்ற - மகிழ்வியாது
விட்ட. புகைந்து - சினந்து. வில்லாள் அழுவம் - வில் வீரர் கடல. உந்தி -
சீவகன் மேல் கடவி. கோல் - அம்பு.

௫௯௭. ஆங்குத் தொடுத்த அம்பு - கட்டியங்காரன் அங்கே
தொடுத்த அம்பை. தொடை வாங்கி - அம்பை விசைத்து வாங்கி. மடுத்து -
அம்புகளை நிறைத்து. ஆங்க - அசை. கடுத்து - கடுகி. பிறையம்பின்-பிறை
போல வாயிணையுடைய அம்பினாலே. வடித்தாரை வேல் - கூரிய நீண்ட
வேல். பூணிணன் - சீவகன்.

கட்டியங்காரன் சினந்து சீவகன் தேர்மேற் பாய்தல்

அம்புஞ் சிலையு மறுத்தானென் றழன்று போன்வான்
வெம்பப் பிடித்து வெகுண்டாங்கவன் தேரின் மேலே
பைம்பொன் முடியான் படப்பாய்ந்திடு கென்று பாய்வான்
செம்பொன் னுலகி னிழிகின்றவொர் தேவ னொத்தான்.

கட்டியங்காரன் வீழ்தல்

மொய்வார் குழலார் முலைப்போர்க்கள மாய மார்பிற்
செய்யோன் செழும்பொற் சரம்சென்றன; சென்ற தாவி;
வெய்தா விழியா வெருவத் திவ்வாய் மடியா
மையார் விசம்பின் மதிவீழ்வது போல வீழ்ந்தான். ௫௯௯

வெற்றி முரக முழங்குதல்

கட்டியங் கார னென்னும்
கலியர சழிந்தது; ஆங்குப்
பட்டவிப் பகைமை நீங்கிப்
படைத்தொழி லொழிக வென்னாக்
கொட்டினா முரசம்; மள்ளர்
ஆர்த்தனர்; குருதிக்கண்ணீர்
விட்டழு தவன்க னார்வ
மண்மகள் நீக்கி னுளே.

௬௦௦

வென்றி யெய்திய சீவகன் நிலை

ஒல்லைநீ ருலக மஞ்ச வொளியுமிழ் பருதி தன்னைக்
கல்லெனக் கடவி னெற்றிக் கவுட்படுத்திட்டு நாகம்

௫௯௮. அழன்று - சினம் பொங்கி. வெம்ப - வெம்பும்படி. அவன் - சீவகன், பட - பட்டுக் கிடக்குமபடி. பாய்ந்திரு - பாய்ந்திருவேன். பாய்வான் - பாய்பவனுள் கட்டியங்காரன். பொன்... ஒத்தான் - நலவினையுலந்து தேவருலகத்திலிருந்து வீழுமொரு தேவனையொத்தான்.

௫௯௯. முலைப் போர்க்களம் - கொக்கைக்குப் போர்க்களம். செய்யோன் - செய்பவனுடைய சீவகன். சரம் - அம்புகள். வெய்தா விழியா - வெவ்விதாகப் பார்த்து. வெருவ - கண்டோர் அஞ்ச. மடியா - மடித்து. மை - முகில.

௬௦௦. கலியரசு - கலியாகிய அரசு. படைத்தொழில் - போர்த்தொழில். மள்ளர் - வீரர், குருதிக்கண்ணீர் - குருதியாகிய கண்ணீர். மண்மகள் கட்டியங்காரன்பால் ஆர்வம் நீக்கினான் என்க.

பல்பகல் கழிந்த பின்றைப் பன்மணி நாகந் தன்னை
வல்லவாய் போழ்ந்து போந்தோர் மழகதிர் நின்ற தொத்தான.

விசயை கண்டு கண் குவிர்தல்

கோட்டுமீன் குழாத்தின் மள்ள
ரீண்டினர் ; மன்னர் சூழ்ந்தாரா ;
மோட்டுமீன் குழாத்தி னெங்குந்
தீவிகை மொய்த்தத ; முத்தம்
ஆட்டுநீர்க் கடவி னூர்த்த
தணிநகர் ; வென்றி மாலை
கேட்டுநீர் நிறைந்து கேடில்
(விசயைகண் குளிர்த வன்றே.

௬௦௨

௬௦௧. ஓலை - விரைய. பருதி - ஞாயிறு. கடலின் நெற்றி - கடலிடத்தே. கவுட்படுத்திட்டு - விழுங்குவதாலே. நாகம் பல்கலைக் கழித்த பின்பு. பன்மணி நாகந் தன்னை - அதனை. வல்லை - கடுக. போழ்ந்து போந்து - பிளந்து போந்து. நின்றது - நின்ற தனமையை.

௬௦௨. கோட்டுமீன் - சுருமீன். மோட்டு மீன் - விணமீன். தீவிகை - விளககு. முத்தம் ஆட்டு நீர்க்கடலின் - முத்தை அலைக்கின்ற நீர் நிரம்பிய கடல்போல. மாலை - ஒழுங்கு. "அவன் புதல்வரைக் கொன்று பின் அவனைக் கொல்லுதலை ஒழுங்கு என்றார்."

கக. பூமகள் இலம்பகம்

[பூமகள் இலம்பகம் : வென்றி யெய்திய சீவகன் தனக்குரிய இராசமாபுரத்தை யடைந்து, கட்டியங்காரன் உரிமை மகளிர்க்கு வேண்டுவன நல்கினான்; அவனுக்குரியார்க்கு அடைக்கலம் உதவிப் பிற உதவிகளும் புரிந்தான். அரசார்க்குரிய முறைப்படி, இடம் பலவற்றிலும் இலச்சினையும் காப்புமிட்டுப் போர் வீரார்க்கு ஓய்வு நல்கி இளைப்பாறுவித்தான். பின்பு வேத்தவை யடைந்து நல்லோரையில் சீவகன் அரசு கட்டில் ஏறினான்; கட்டியங்காரனால் துன்புற்றவர்களை இன்புறுவித்து அரசியலை இனிது நடத்தி வருவானாயினன்.]

கட்டியங்காரனையும் அவன் மக்களையும் கொன்று வென்றி யெய்திய சீவகன் தன் பரிசனங்கள் பின்தொடர, மைத்துனவரசர் உடன்வர நகருக்குட் சென்றான். நகர மக்கள் மிக்க சிறப்புடன் அவனை வரவேற்றனர். அக்காலத்தே கட்டியங்காரனுடைய உரிமை மகளிர் அஞ்சி நடுங்கி, புலியைக் கண்ட மான்போல் மருண்டனர். அவனது பட்டத் தரசியும் இறந்துபட்டாள். இச் செய்தியைக் கேள்வியுற்ற தும் சீவகன், “கட்டியங்காரன் உயிர் போகியதும் என் வெகுளியும் போய்விட்டது; இனி, நீவிர் அஞ்சவேண்டா” என்று அம் மகளிரைத் தேற்றினான்.

சீவகன் அம் மகளிர்க்குக் கூறல்

“என்னுங்கட் குள்ள மிலங்கீர்வளைக் கையி னீரே !
மன்னிங்கு வாழ்வு தருதும்அவற் றுனும் வாழ்மின் ;
பொன்னிங்குக் கொண்டு புறம்போகியும் வாழமி” எனனருள்
வின்னுங்க வீங்கு விழுக்கந்தென நீண்ட தோளான். ௬௦௩.

௬௦௩. உள்ளம் - கருத்து. நாவளை - அரத்தால் அறுக்கப்பட்ட வளை. இலங்கு - விளங்குகின்ற. மன - அசை. வாழ்வு - வாழ்க்கைக்கு வேண்டியவை. புறம் போகியும் - புறத்தே வேறிடம் சென்றேனும். வில நுங்க வீங்கி விழக் கருது எனது திரண்ட தோள் - விலலை வலிக்க வீங்கிச் சிறந்த தூண்போலத் திரண்டு நீண்ட தோள்.

அது கேட்ட மகவீர தம் பதிசென்று கைம்மை
வாழ்க்கை மேற்கொள்ளல்

தீத்தும்மு வேலான் திருவாய்மொழி வான்மு முக்கம்
வாய்த்தங்குக் கேட்டு மடமஞ்ஞைக் குழாத்தி னேகிக்
காய்த்தெங்கு குழந்த கரும்பார்தம் பதிகள் புக்கார்
சேய்ச்செந் தவிசு நெருப்பென்றெழுஞ் சேற டியார். ௬௦௪

காதார் குழையும் கடற்சங் கீழும்குங் குமமும்
போதா ரலங்கற் பொறையுழ் பொறையென்று நீக்கித்
தாதார் குவளைத் தடங்கண்முத் துருட்டி விம்மா
மாதார் டியிலன்னவர் சண்பகச் சாம்ப லொத்தார். ௬௦௫

இதற்குள் வீரர்கள் அரண்மனையை ஆராய்ந்து
தாய்மை செய்து, சீவகற்குப் பள்ளியிடத்தை அணிசெய்து
வைத்தனர். சீவகன் பள்ளி புகுவதன் முன் தன் மாமனை
வணங்கிப் புண்பட்ட வீரரைப் போற்றுமாறு வேண்டிக்
கொண்டான்.

சீவகன் பள்ளி கொள்ளல்

எண்கொண்ட ஞாட்பி னிரும்பேச்சிற
படுத்த மார்பர்
புண்கொண்டு போற்றிப் புறஞ்செய்கெனப்
பொற்ப நோக்கிப்
பண்கொண்ட சொல்லார் தொழப்பாம்பனை
யண்ணல் போல

௬௦௪. தீத் தும்மு வேலான் - நெருப்பனைக் ககரும் வேலையுடைய
சீவகன். மொழியாகிய வான் முழக்கம் என்க. அங்கு வாயத்துக் கேட்டு -
அவ்விடத்தே வாய்மையாகக் கேட்டு. மஞ்ஞைக் குழாம் - மயிற் கூட்டம்.
சேய்ச் செந்தவிசு - மிகச் சிவந்த தவிசு. எழும் - எழுந்து நீங்கும்.

௬௦௫. அலங்கல - பூமாலை. பொறை - கமை. முத்தருட்டி - முத்
துப்போலக் கண்ணீரை அழுது சொரிந்து. விம்மி - துயர் மிகுந்து. சண்
பகச் சாம்பல் - சண்பகத்தின் வாடிய பூ.

மண்கொண்ட வேலா னடிதைவர
வைகி னானே.

கூடுக

வீரர் அயாவுயிர்த்தல்

வாள்க ளாலே துகைப்புண்டு
வரைபுண் கூர்ந்த போல்வேழம்
நீள்கால் விசைய நேமித்தேர்
இமைத்தார் நிலத்திற் காண்கலாத்
தாள்வல் புரவி, பண்ணவிழ்த்த
யானை யாவித் தாங்களன்ன
கோள்வா யெஃக மிடம்படுத்த
கொழும்புண் மார்ப ரயாவுயிர்த்தார்.

கூடுக

சீவகன் கண் துயிறல்

கொழுவாய் விழுப்புண் குரைப்பொலியுங்
கூந்தன் மகளிர் குழைசிதறி
அழுவா ரழுகைக் குரலொலியும்
அதிர்கண முரசின் முழக்கொலியும்
குழுவாய்ச் சங்கின் குரலொலியுங்
கொலைவல் யானைச் செவிப்புடையும்

கூடுக. எண் கொண்ட ஞாட்பு - தேவாசுரப் போர், இராமாயணப் போர், பாரதப் போர் என்ற இவற்றோடு வைத்து எண்ணத்தகும் போர். இரும்பு - வேலும் வாளும் பிறவுமாம். எச்சிற்படுத்த - புண்பட்ட. புண் போற்றிக்கொண்டு புறஞ் செய்க - புண்ணை ஆற்றும் வழியை மேற்கொண்டு காப்பிராக. வியங்கோள வேண்டிக்கோடற் பொருட்டு. பொற்ப - இனிது. பண்கொண்ட சொல்லார் - மகளிர். பாம்பணை யண்ணல் - திருமால். மண்கொண்ட வேல - மண்ணை வென்றுகொண்ட வேல.

கூடுக. துகைப்புண்டு - தாக்கப்பட்டு. வரை, துகைப்புண்டு புண் கூர்ந்தபோலும் வேழம். நீள்கால் விசைய நேமித் தேர் - நெடுங் காற்றுப் போலும் விசையையுடைய தேர். நேமி - ஆழி. இமைத்தார் நிலத்திற் காண்கலா தாள்வல் புரவி - நிலத்திருப்பக கண்டு கண்ணிமைத்தவர். பின்பு காணமாட்டாத நெடுந தொலைவு சென்று மறையும் தாள் வன்மையுடைய புரவி, ஆவித்தாங்கு - கொட்டாவி விட்டாற்போல. எஃகம் - வான்.

எழுவார் யாழு மேத்தொலியு

மிறைவன் கேளாத் துயிலேற்றான்.

கூ0அ

பொழுது வீடிந்தது. சீவகன் தம்பியும் தோழரும், கோவிந்தராசனும் நகரத்தவரும் வந்து கோயிலுள் நிறைந்தனர். சிறிது போதில், வெள்ளி மலையில் வாழும் கலுழ வேகனொழிய விஞ்சையர் பலரும் வந்து சண்டினர்.

சீவகற்குத் திருமுடி கட்டுதற்கு அமைச்சர்
தூழநின்ற அனைவரும் தருவன செய்தல்

எண்ண மென்னினி யெழில்முடியணிவது துணிமின்
கண்ண இரொடு கடிகையும் வருகென வரலும்
பண்ணி னுடி பழிச்சிய மணிபொன்ற குயிற்றி
அண்ண லாய்கதி ரலம்வரப் புலமகள் நகவே.

கூ0ஆ

சுதஞ்சணன் வருதல்

விரியு மாலையன் விளங்கொளி முடியினன் துளங்கித்
திருவில மால்வரைக் குலவிய தனையதோர் தேந்தார்
அருவி போல்வதோ ராரமு மார்பிடைத் துயல
எரியும் வார்குழை யிமையவ னொருவன்வந் திழிந்தான்.

பின்னர், அவனுடைய தேவியர் பலரும் வந்து சேர்ந்தனர்; விஞ்சையர் ஆடவரும் பெண்டருமாய் மிகப் பலர் வந்து நகரத்தை யடைந்தனர். நகர் முழுவதும் பேரணி கிகழ்ந்தது.

கூ0அ. விழுப்புண் - துன்பம் தரும் புண். குரைப்பொலி - காற்றைப் புறப்படவிடும் ஒலி. அதிர கண முரசு - அதிரகின்ற கண்ணையுடைய முரசு. செவிப்புடை - செவியினது அசைப்பொலி. இறைவன் - சீவகன். கேளா - கேட்டு.

கூ0ஆ. கண்ணனா - புரோகிதர். கடிகை - நனளுழிகை யறிந்து கூறும் கணக்கர். வருக என - வருவார்களாக என அழைப்ப. பழிச்சிய - புகழப்பட்ட. அண்ணல - தலைமை. அலமவர - விளங்க. புலமகள் நக - நாமகள் மகிழ. "முடியமைத்தற்குரிய நூலெல்லாம் முற்ற முடித்தலின் நாமகள் மகிழ எனார்."

கூ0ஆ. வானவில் மலையின குறுககே கிடந்தாற போலத் தேனெசாரியுந் தார் மார்பிடைக் கிடந்தது என்க, அருவி - அமமலையிடத்து அருவி. துயல - அசைய. எரியும் - ஒளி வீசும். ஒருவன் - ஒப்பற்ற சுதஞ்சணன். துளங்கி - அசைந்து.

சுதஞ்சனன் சீவகற்கு முடி தூட்டுதல்

வெருவி மாநகர் மாநதர்கள் வியந்துகை விதிர்ப்பப்
பருதி போல்வன பாற்கட னூற்றெட்டுக் குடத்தாற்
பொருவில் பூமழை பொன்மழை யொடுசொரிந் தாட்டி
எரிபொ ணீண்முடி கவித்தனன் பவித்திரற் றெழுமுதே. கூகக

சுதஞ்சனன் விடைபெற்றுப் போதல்

திருவ மாமணிக் காம்பொடு திரள்வடந் தினைக்கும
உருவ வெண்மதி யிதுவென வெண்குடை யோங்கிப்
பரவை மாநில மளித்தது ; களிக்கயல் மழைக்கண்
பொருவில் பூமகட் புணாந்தீனன் ; இமையவ னெழுந்தான்.

முடி தூடிக்கொண்ட சீவகவேந்தன் திருநிலமிதித்தல்

வேண்டித் திருவுலா வருதல்

மின்னுங் கடற்றிரையின் மாமணிக்கை

வெண்கவரி விரிந்து வீசப்

பொன்னங் குடைநிழற்றப் பொன்மயமாம்

உழைக்கலங்கள் பொலிநது தோன்ற

மன்னா முடியிறைஞ்சி மாமணியங்

கழலேந்தி அடியீ டேத்தச்

சின்ன மலர்க்கோதைத் திஞ்சொலார்

போற்றிசைப்பத் திருமால் போந்தான்.

கூகந்.

கூகக. வெருவிக கை விதிர்ப்ப - அஞ்சிக கை விதிர்க்கும்படி.
சொரிநது - சொரியா நிற்க. பருதி போலவனவாகிய குடம். பூமழை
சொரிய, குடத்தால பாற்கடலில முகந்து வந்து ஆட்டி, விதிர்க்கும்படி,
தொழுது முடி கவித்தனன் என்க. பவித்திரன் - சீவகன், தனக்கு ஆசிரிய
னாவின், தேவன் தொழுதான்.

கூகஉ. திருவமாமணி - அழகிய மணி ; அ. அசை. காம்பும் வடமும்
தினைக்கும் மதி - இல்பொருளுவமை குடை - கொற்றக் குடை. பரவை -
பரந்த. பொருவில் பூமகள் - ஓபபிலலாத நிலமகளை, இமையவன் -
சுதஞ்சனன்.

கூகந். கடல திரையின் - கடலின் அலைபோல. நிழற்ற - நிழலைச்
செய்ய. பொன்னங் குடை - உலாவுக்குரிய குடை உழைக்கலம் - அரசர்
பக்கத்தே இருக்கும் மங்கலங்கள். அடியீடு - அடியீடுதல், "அடுத்து
இரண்டு பவனி அரசர்க் காகாமையின், கலயாணத்திற்குப் பின்பு பவனி
கூறுவார். ஈண்டு நன்னில மிதித்து மண்டபத்தே புருந்தமை தோன்ற
அடியீடேத்த" என்றார். சின்ன மலர் - விடுபூ. "காத்தற் றெழிலா லும்
வடிவா லும் திருமாலெனறே கூறினார்."

சீவகன் அரியணைக்கண் அமர்ந்திருத்தல்

பைங்கண் உளையெருத்தின் பன்மணி
வாளெயிற்புற்றுப் பவள நாவிற
சிங்கா சனத்தின்மேல், சிங்கம்போல்
தேர்மன்னர் முடிகள் குழ,
மங்குல் மணிநிற வண்ணன்போல்,
வார்குழைகள் திருவில் வீசச்
செங்கட் கமழ்பைந்தார்ச் செஞ்சுடர்போல்
தேர்மன்ன னிருந்தா னன்றே.

ககச

**வேந்தன் திருவுள்ளத்தே ஐறித்துரைத்த வண்ணம்
நகர்க்கண் முரசறைவித்தல்**

“ஒன்றுடைப பதினை யாண்டக்
குறுகட னிறைவன் விட்டான் ;
இன்றுளீ ருலகத் தெனறு
முடனுளீ ராகி வாழ்மின் ;
பொன்றுக பசியும் நோயும்
பொருந்தலில் பகையு” மென்ன
மன்றல மறுகு தோறு
மணிமுர சார்த்த தன்றே.

ககரு

ககச. உளை - பிடரி மயிர். மங்குல் மணி - நீலமணி. செஞ்சுடர் - ஞாயிறு. சீவகன், சிங்காசனத்தின்மேல், மன்னர் முடிகள் குழ, வண்ணப் போல் குழைவில் வீச, செஞ்சுடர்போல இருந்தான் என்க. “மங்குல்-திசை ; எனவே, தந்தையைப்போல் இருந்தான் என்றார்.”

ககரு. ஒன்றுடைப் பதினையாண்டு - பதினாறு யாண்டு, விட்டான் - சிறையின்றி விட்டான். இன்றேபோல என்னும் செல்வ நலமுடையிராய் வாழ்மின். பொன்றுக - இல்லையாகுக. மன்றல மறுகு - மனநல் விளங்கும் தெரு, அன்றே - அப்பொழுது.

கஉ. இலக்கணையார் இல்ம்பகம்

[இலக்கணையார் இல்ம்பகம்: அரசுகட்டிலேறி ஆட்சி புரிய வுற்ற சீவகன், பதுமை முதலிய தன் மனைவியரை வருவித்து அவர்கட்குத் தலையளி செய்தான். கோவிந்தராசன் தன் மகள் இலக்கணையைச் சீவகற்கு மணம் செய்விக்கக் கருதி நல்லோரை தெளிந்து அதன்கண் திருமணம் செய்வித்தான். மணம் முடிந்ததும் சீவகன் ஊருலாப் போந்து ஸ்ரீ கோயிலையடைந்து, அருகணை வணங்கி, அக் கடவுட்கு நூறு ஊர்களை ஸ்ரீ ஹையிலியாகத் தந்து தன் மாளிகை யடைந்து தன்னை வளர்த்த கந்துக்கடனீ, தாயான சுநந்தை முதலியோர்க்கு அரசுரிமை வழங்கிச் சிறப்பித்தான். நந்தட்டினை இளவரசனாக்கி, இவ்வண்ணமே ஏனைத் தோழன் மார்க்கும் தம்பியர்க்கும் அவரவர்க்கேற்ற வரிசையும் சிறப்பும் நன்கு வழங்கினன். தன்னை அளித்து உதவிய சுதஞ்சனனுக்குக் கோயிலெடுத்து, அவன் வரலாற்றை நாடகமாக எழுதி இன்புற்றான். அவன் இளமைப்போதில் வினையாடற்கு நிழல் பயந்த ஆலமரத்திற்கும் மேடையும் ஏனைய சிறப்பும் செய்தான் எனின், வேறு கூறுவது மிகையாம்.]

அரசு கட்டிலேறி இனிகிருந்த சீவகன் தன் தம்பியரையும் தோழரையும் நோக்கி, “நீவிர் விரைந்து சென்று என் ஏனை மனைவியரைக் கொண்டு வருக” எனப் பணித்தனன். அவரும் அவ்வண்ணமே சென்று அவர்களைக் கொண்டுவந்தனர்.

மனைவிமார் வந்து அவன் அடிவீழ்ந்து வணங்குதல்

அன்று குடிய மாலைய ராடிய சாந்தர்
பொன்றி வாடிய மேனியர், பொன்றிறை சுருந்தார் ;
சென்று காதலன் திருவிரி மரைமல ரடிமேல்
ஒன்றி வீழ்ந்தனர் குவளைக்கண் உவகைமுத் துகவே. கூககூ

கூககூ. அன்று - சீவகன் பிரிந்த அன்று. பொன்றி - கெட்டு. பொன் றிறை - பொன்போல் பெறுதற்கரிய நிறையில கெடாதவர். திருவிரி மரைமலா - அழகு திகழும் தாமரைப் பூ. உவகை முத்து - உவகைக் கண்ணீர்.

சீவகன் அவர்களது பிரிவுத்துயர் நீக்கி இன்புறக் கூடி யிருத்தல்

நஞ்சு மேய்ந்திளங் களிக்கயன் மதர்ப்பன போல
அஞ்சி வாட்கண்கள் மதர்த்தன அலர்ந்துடன் பிறழப்
பஞ்ச குழ்மணி மேகலை பரிந்தவை சொரிய
வஞ்சி நுண்ணிடை கவின்பெற வைகினன் மாதோ. கூக௯

இவ்வாறு சின்னாட்கள் கழிந்ததும், சீவகற்கும் இலக்
கணைக்கும் திருமணம் நிகழ்த்தல் வேண்டி, பெருங்கணி
போந்து, இற்றை ஏழாம்நாள் மீணவினை யாற்றுதல் வேண்டு
மெனக் கணித்துரைத்தான். உடனே, இச்செய்தி நகரமாக்
கட்கு முரசு முழக்கித் தெரிவிக்கப்பெற்றது. ஏனை நாட்ட
வர்க்கும் மணவோலை செல்வதாயிற்று. நகரமெங்கும் பெரு
விழா பொலிவுற்றது.

ஆறுநாள் கழிதல்

முரசு மார்ந்தபின மூவிரு நாள்கள்போய்
விரைவொ டெங்கணும் வெள்வளை விம்மின ;
புரையில் பொனமணி யாழ்குழல் தண்ணுமை
அரவ வானி னதிர்ந்த அணிமுழா.

கூகஅ

விழாவணி விளங்கும் நகரச் சிறப்பு

சுநத ரத்துகள் பூந்துகள் பொற்றுகள்
அந்த ரத்தெழு மின்புகை யாலரோ
இந்தி ரன்னகர் சாறயர்ந் திவ்வுழி
வந்தி ருந்தது போன்மலி வுற்றதே.

கூகக

கூக௯. மதர்ப்பன போல - செருக்குவனவற்றைப்போல. மதர்த்தன
அலர்ந்து - செருக்கி மலர்ந்து. பரிந்தவை - அற்று. சொரிய - உதிர.

கூகஅ. ஆராத - ஆர்த்த. போய் - போக. வளை - சங்கு. புரையில் -
குற்றமில்லாத. அரவவான - முழங்குதலையுடைய முகில.

கூகக. சுநதரத் துகள் - செந்நூரத் துள். அந்தரத்து - வானத்தே.
சாறு - திருவிழா. இவ வழி - ஈண்டு. மலிவுற்றது - மிகுதியுற்றது.

மணவணி திகழும் கோயிற் சிறப்பு

கொடியெழுந் தலமருங் கோயில் வாயில்கள்
மடவெழுந் தலமருங் கமுகும் வாழையும்
மடியிருந் துகிலுடை மாக்க னுடியும்
புடைதிரள் பூரண குடமும் பூத்தவே.

கூஉ௦

கடிமலர் மங்கையர் காய்பொற கிண்கிணி
உடைமணி பொற்சிலம் பொலிக்குங் கோயிலுள்
குடைநிழன் மன்னர்தங் கோதைத் தாதுவேய்ந்து
அடிநிலம் பெருததோர் செல்வ மார்ந்ததே.

கூஉக

மணவினை தொடங்குதல்

மங்கலப் பெருங்கணி வகுத்த வோரையான்
மங்கல மன்னவன் வாழ்த்த வேறலும்
மங்கல வச்சதம் தெளித்து வாய்மொழி
மங்கலக் கருவிமுன் னுறுத்தி வாழ்த்தினா.

கூஉஉ

இலக்கணையாருக்கு மயிர்வினைத் திருமணம் செய்தல்

பாற்கடன் முனைத்ததோர் பவளப் பூங்கொடி
போற்சுடர்ந் திலங்கொளிப் பொன்செய் கோதையை
நாட்கடி மயிர்வினை நன்பொற ருமரைப்
பூக்கடி கோயிலாள் புலம்ப வாக்கினார்.

கூஉங்

கூஉ௦, அலமரும - அசையும். எழுநது அலமரும - விரிநது அசையும்.
மடியிருந் துகில - மடித்த துகில. புடை திரள் - பககம திரண்ட. பூத்த -
பொலிந்தன.

கூஉக. மணியுடை பொற சிலம்பு - மணியைப் பரலாகவுடைய
பொன்னுலான சிலம்பு. தாது - தேன. அடி நிலம் பெருத - மகி
கையா அடி நிலத்தைத் தீண்டாத.

கூஉஉ. மங்கலப் பெருங் கணி - மங்கல நாளைக் கூறும் பெரிய கணி;
சோதிடா, மங்கல அச்சதம் - மங்கலமாகிய அறகும் அரிசியும் முதலாயின.
வாய் மொழி - அபிமந்திரித்த. கருவி - மயிர் குறை கருவி.

கூஉங். சுடாநது இலங்கு - விட்டு விளங்குகின்ற. கோதை - இலக
கணை. மயிர் வினை நாட் கடி - மயிரொதுகுகும் திருமணம். பூக்கடி கோயி
லாள் - பூவாகிய சிறந்த கோயிலையுடைய திருமகள். புலம்ப - இவட்டு
ஒவ்வெமென்று கருதி வருந்த. ஆக்கினார் - செய்தனர்.

சீவகனை நெய் முழுக்காட்டுதல்

இழைத்தபொன் நகரின் வெள்ளி
யீடுமனை மன்ன ரேத்தக்
குழைப்பொலிந் திலங்கு காதிற
கொற்றவ னிருந்த பின்றை
மழைக்கவின் நெழுந்த வாய்கொண்
மணிநிற வறுகை நெய்தோய்த்
தெழிற்குழை திருவில் வீச
மகளிர்நெய் யேற்று கின்றார்.

கூஉசு

நெய்யேற்றிய மகளிர் வாழ்த்துதல்

“மின்னுமிழ் வைரக் கோட்டு
விளங்கொளி இமய மென்னும்
பொன்னெடுங் குன்றம் போலப்
பூமிமேல் நிலவி வையம்
நின்னடி நிழலின் வைக
நேமியஞ் செல்வ னாகி
மன்னுவாய் திருவோ” டென்று
வாழ்த்திநெய் யேற்றி னாரே.

கூஉரு

இவ்வாறு சீவகனைத் திருமுழுக்காட்டியபின், மங்கல மணவணி யணிந்து சிறப்பித்தல்

அறுகு வெண்மல ரளாய வாசநீர்
இறைவன் சேவடி கழவி யேந்திய
மறுவின் மங்கலங் காட்டி னார்மணக்
குறைவில் கைவினைக் கோல மார்ந்ததே.

கூஉசு

கூஉசு. நகர் - அரண்மனை. வெள்ளியிடு மனை - வெள்ளியால் செய்த
மனை, கொற்றவன் - சீவகன். மழைக் கவின்று எழுந்த - மழையால் கிளைத்
துத் தழைத்த. அறுகை - அறுகம் புல.

கூஉரு. நேமியம் செல்வனாகி - சக்கரவாள சக்கரவர்த்தியாய், அடி
நிழல் - ஆட்சியின் கீழ். திருவோடு - இலக்கணையோடு.

கூஉசு. அறுகு வெண்மலர் அளாய - அறுகையும் வெள்ளிய மலரை
பும் கலந்த. மறுவில - குற்றமில்லாத. கைவினைக் கோலம் - புனைதலமைந்த
மணக்கோலம்.

இவ் வண்ணமே மகளிர் யானேமற் கொணர்ந்த தூரீ
ரும் நறுநெய்யும் கொண்டு இலக்கணையை டெய் முழுக் காட்
டினார். மங்கலவணி கொணர்ந்து அழகு திகழ அணிந்து
ஒப்பினை செய்தார்.

இலக்கணை வேள்விச் சாலைக்கு வரக்கண்ட
வேந்தர் தம்முட் கூறிக் கொள்ளல்

அரத்தக மருளிச் செய்த
சேறடி யளிய தம்மாற்
குரற்சிலம் பொலிப்பச் சென்னிக்
குஞ்சிமேன் மிதிப்ப நோற்றான்
திருக்குலாய்க் கிடந்த மார்பிற்
சீவகன் ; நாங்க னெல்லாம்
தரித்திலந தவத்தை யென்று
தார்மன்ன ரேமுற் றுரே.

கூஉஎ

இலக்கணை வேள்விச் சாலை யடைதல்

கோவிந்த னென்னும் செம்பொற்
குன்றின்மேற் பிறந்து, கூர்வேற்
சீவக னென்னுஞ் செந்நீர்ப்
பவளமா கடலுட் பாய்வான்
பூவுந்தி யமுத யாறு
பூங்கொடி நுடங்கப் போந்து
தாவிரி வேள்விச் சாலை
மடுவினுள் தாழ்ந்த தன்றே.

கூஉஅ

வேள்விக் கண் தீயோம்புதல்

தண்டிலத் தகத்திற் சாண்மே
லெண்விரற் சமிதை நானுஞ்

கூஉஎ. அரத்தகம் - செம்பஞ்சி. மருளி - மருள, கண்டோர் மருள
என்க. சிலம்பு குரலெடுத்து ஒலிப்ப. திருக்குலாய்க் கிடந்த மார்பின்
சீவகன் - திருமேவி வீற்றிருக்கும் மார்பினையுடைய சீவகன். தரித்திலம் -
செய்திலேம். ஏழுமறா - மயக்கமுற்றனர்.

கூஉஅ. செந்நீர் - புதுநீர். பூ உந்தி - பூப்போலும் கொப்பூழ்.
நுடங்க - அசைய. தாவிரி வேள்வி - கொடாத மணவேள்வி. தாழ்ந்தது -
தங்கிற்று. அமுதயாறு குன்றிற் பிறந்து, கடலுட் பாய்வான், பூவுந்தி,
கொடி நுடங்கப் போந்து மடுவினுள் சிறிது தங்கிற்று.

எண்டிசை யவரு மேத்தத்
துடுப்புநெய் சொரித லோடும்
கொண்டழற் கடவுள் பொங்கி
வலஞ்சுழன் நெழுநத தென்ப
தெண்டிரை வேலி யெங்குந்
திருவிளை யாட மாதோ.

சு.உ.க

தீயோம்பியின் தீரேற்றலும் முறையாதலால் சீவகன் தீரேற்றல்

கரையுடைத் துகிலிற் றேன்றுங் காஞ்சன வட்டின் முநரீர்த்
திரையிடை- வியாழந் தோன்றத் திண்பிணி முழவுஞ் சங்கும்
முரசொடு முழங்கி யார்ப்ப மொய்கொள்வேன் மனன ரார்ப்ப
அரசரு ளரச னாய்பொற கலசநீ ரங்கை யேற்றான். சு.ந.௦

இலக்கணியின் கைப்பற்றிச் சீவகன் தீ வலம்வந்து கட்டிலேறல்

குளிர்மதி கண்ட நாகங் கோள்விடுக் கின்ற தேபோல்
தளிர் புரை கோதை மாதர் தாமரை முகத்தைச் சேர்ந்த
ஒளிர்வளைக் கையைச் செல்வன் விடுத்தவ ளிடக்கை பற்றி
வனரெரி வலங்கொண் டாய்பொற் கட்டில்தா னேறி னானே.

சு.உ.க. சாணமேல எண்விரல - ஒருசாண எண்விரலகமாகப் பரப்பிய,
தண்டிலத்தகத்தில் - இங்கு, அரிசியிலே. சமிதை நானான்கு - சமிதை
பதினாறு. துடுப்பு - துடுப்பால். கொண்டு - கைக்கொண்டு. வலமாகச்
சுழன்நெழுந்தது, நாட்டில் திருமிக்கு விளையாடும் என்றறகு அறிகுறி.
தெண்டிரை - கடல்.

சு.ந.௦. காஞ்சனவட்டின் - பொன் வட்டுப் போல. அரசருள்
அரசன் - அரசரின தலைவனுன சீவகன். அவகை - அகங்கை. வியாழன் -
பிருகதபதி.

சு.ந.க. கோள் விடுகின்றதே போல - கொண்டதை விடுகின்றது
போல. தளிர் புரை கை - தளிர் போலும் கை. தாமரை முகத்தைச்
சேர்ந்த கை. ஒளிர்வளை - விளங்குகின்ற வளை. விடுத்து - விடுக்க.
கட்டில் - "விவாகம்பண்ணி யெழுந்திருந்து சாந்தியான கூத்தும் ஆலத்தி
யும் கண்டு அருந்தி காணப்போமனவும் இருக்கும் கட்டில்.—இஃது
அரசியல்".

அருந்ததி காட்டி மணவறைபுக்கு மணவமளி ஏறியிருத்தல்
விளங்கொளி விசம்பிற் பூத்த அருந்ததி கரட்டி யான்பால்
வளங்கொளப் பூத்த கோல மலரடி கழிஇய பின்றை
இளங்கதிற்க் கலத்தி னேந்த அயினிகண்டமர்ந்தி ருந்தான் ;
துளங்கெயிற் றுழுவை தொலசோத தோகையோ டிருந்த தொத்தான்

நாலாம் நாள் சீவகனுக்கு மயிர்வினைத் திருமணம் செய்தல்.
சீவகன் இலக்கணையோடு இருத்தல்.

பானுரையி னெய்யவனைப் பைங்கதிற்கள் சிந்தித்
தானிரவி திங்களோடு சார்ந்திருந்த தேபோல்
வேனிரைசெய் கண்ணியோடு மெல்லென விருந்தான்
வானுயர வோங்குகுடை மன்னாபெரு மாணீ. சுரு.௩௩

அழகு திகழும் மணக் கூடத்தே சீவகன் இலக்கணை
யோடிருப்ப, மங்கல மகளிரும் மங்கலம் கொண்டு தென்
மேற்கிலும் தென்கிழக்கிலும் நின்றனர்.

நாவிதனது பழம் பிறப்பு

குளநென் முன்றிற் கணிதேன்சொரி சோலைக் குளிர்மணி
வளமை மல்கி யெரியம்மட மந்திகை காய்த்துவான்
இளமை யாடி யிருக்கும்வனத் தீர்ஞ்சடை மாமுனி
கிளையை நீங்கிக் கிளர்சாபத்தின் நாவித னாயினான். சுரு.௩௪

அவனது சிறப்பு

ஆய்ந்த கேள்வி யவன்கான் முனையாய்த் தோன்றினான்
தோய்ந்த கேள்வித் துறைபோயலங் காரமும் தோற்றினான்

சுரு.௩. ஆனபாலால் திருவடிகையக் கழுவிய பிண்பு. அயினி -
பாலடிசில. துளங்கெயிற்றுழுவை - விளங்குகின்ற பறக்கையுடைய புலி.
தோகை - மயில. புலிமயிலோ டிருந்ததுபோல இருந்தான் என்பது.

சுரு.௩. பாலநுரையின் நொய்ய அணை - பாலநுரைபோல நொய்
தாகிய அணை. இரவி கதிரைச சிந்தித் திங்களோடு இருந்தது போல.
வேல நிரை செய்கண்ணி - வேலை நிரையாக வைத்தது போலும் கண்ணை
யுடைய இலக்கணை.

சுரு.௪. குளநெல் முன்றில் - குளநெல் உணங்கும் முறறம். சோலை -
சோலையிடத்தே. மணி எரிய - மணி ஒளி செய்ய. கை காய்த்து - தியென்று
கருதிக் குளிர காய்வதற்கு. இளமையாடி - விளையாடி. சாபத்தின் - சாபத்
தால். கிளை - முனிவர் சுறறம்.

வேந்தன் றன்னாற் களிற்றூர்தி சிறப்பொடு மேயினான்
வாய்ந்த கோல முடையான் மஞ்சிகர்க் கேறனான். சுரு.ரு

ஆந்த நாவிதன் முதற்கண், ஒரு நங்கை நீர்வார்க்க,
அதனால் தன் வாய்ப்புசி அரசனை வணங்கினான்; பின்பும் அறு
கும் அரிசியும் கொண்டு அரசன் திருவடியிலும் திருமுடி
யிலும் தெளித்து வாழ்த்தி, இலக்கணை முடியிலும் தெளித்
தான்.

மயிரோதுக்குதல்

வாக்கினிற செய்த பொன்வாஷ் மங்கல விதியி னேந்தி
ஆக்கிய மூர்த்தத் தண்ணல் வலக்கவு ன்றுத்தி யார்ந்த
தேக்கணின் எனகிவி னுவி தேக்கிடுங் குழலி னுனை
நோக்கல னுனித்து நொய்தா இடக்கவு ன்றுத்தி னுனை.

சீவகற்கு மயிரோதுக்கு மணம் முடித்தல்

ஆய்ந்தபொன் வாளை நீக்கி
யவிமதிப் பாகக் கன்மேற்
காய்ந்தவாள் கலப்பத் தேய்த்துப்
பூநிறீஇக் காமர் பொன்னாண்
தோய்ந்ததன் குறங்கில் வைத்துத்
துகிலினிற் றுடைத்துத் தூய்தா
வாய்ந்தகைப் புரட்டி மாதோ
மருடகப் பற்றி னுனை.

சுரு.௭

சுரு.௭. கேளவியவன - கேளவியினை யுடைய அமமுனிவன். கான
முனை - பிள்ளை. தோய்ந்த - கேளவி - பலவாய்த் தொகை நூறகேளவி.
துறைபோய - முற்றாக கற்று. அலங்காரமும் தோளறினான் - அலங்கார
மென்னும் ஒரு நூலையும் தோற்றுவித்தான். மேயினான் - பெற்றான்.
கோலம் - அழகு.

சுரு.௮. வாகுகினில் செய்த - நூலவிதியோடு வாககுண்டாக. பொன்
வாள் - பொன்னுற செய்த கத்தி. ஆக்கிய மூர்த்தத்து - பொருந்தக்
குறித்த நாழிகையில். வலக்கவுள் - வலகனனம். தேக்கண்.....குழலி
னான் - நெய்யை இடத்தேயுடைய அடிறபுகையை யுண்டு தேக்கிடும் குழலை
யுடையான். னுனித்து - குறித்து. நொய்தா நோக்கி - சிறிதே நோக்கி.

சுரு.௯. காய்ந்த வாள் - இரும்பும் எலிகும் ஒரு நீர்மையாகக் காய்ந்த
மயிர்க் கத்தி. அவிர்திப் பாகக் கல - விளங்குகின்ற திங்களின் பிளவு
போலும் கல. பூ நிறீஇ - கத்திவாயில் உள்ள பூவைத் தட்டி. குறங்கு-
துடை. துகில - துணி. மருள் தக - உற்றது தெரியாதபடி.

சீவகன் முக விளக்கம்

ஏற்றி யுமிழித் துமிடை யொற்றியுழ்
போற்றிச் சந்தனம் பூசுகின் றுனெனக்
கூற்ற னுன்முகக் கோலஞ்செய் தான்கடற்
ரோற்றுஞ் செஞ்சுடர் போலச சுடாந்ததே.

கூஙஅ

இலக்கணை புருவமொதுக்கப் படுதல்

உருவச் செங்கய லொண்ணிறப் புள்வெரீஇ
இரிய லுறறன போன்றிணைக் கண்மலர்
வெருவி யோட விசும்பிற குலாவிய
திருவிற் போறபுரு வங்கள் திருத்தினன்.

கூஙக

நாவிதன் போதல்

ஆர மின்னவ ருங்குயந் தான்களைந்து
ஒரு மொண்டிறற கத்திரி கைத்தொழில்
நீரிற் செய்தடி யேத்துபு நீங்கினன்
தாரன் மாலைத் தயங்கினர்க் கண்ணியான்.

கூசு

சீவகன் இலக்கணையோடு கூடி இனிது உறைகையில்
ஊடலொன்று நிகழ்கின்றது.

இலக்கணை வெருளுதல்

மாதர்தன் வனப்பு நோக்கி
மகிழ்ந்துகண் ணிமைத்தல செல்லான்
காதலித் திருப்பக் கண்கள்
கரிந்துநீர் வரக்கண் “டமம

கூஙஅ. பூசுகின்றன என-பூசுகின்றதுபோல. ஏற்றியும்...கற்றியும்
ஏற ஒதுக்கியும் இறிய ஒதுக்கியும் நடுவு திறத்தும். கோலம் - அழகு
சுடாந்தது - விளங்கிறது.

கூஙக. ஒண்ணிறப் புள் - ஒள்ளிய நிறம் படைத்த சிச்சிலிப் பழ
வைக்கு. வெரீஇ - அஞ்சி. இரியலுறறன போன்று - நீங்கியோடுவது
போன்று. கண் வெருவி யோடுமபடியாக. திருவில - வானவில. “கண்கள்
அஞ்சிப் பாராக விசும்பில வளைத்த” வில.

கூசு. குயம் - மயிர் குறை கத்தி. கத்திரிகைத் தொழில் - கத்திரி
கும் தொழில். நீரில் - நீமையுடன். ஏத்துபு - வாழ்த்தி. தாரும் மாலையுப்
கணையுமுடையான். தயங்கினர் - விளங்குகின்ற பூங்கொத்து.

பேதைமை பிறரை யுள்ளி
யழுபவர்த் சேர்த” லென்றாள் ;
வேதனை பெருகி வேற்கண்
தியுமிழ்ந் திட்ட வன்றே.

காசக

அதுகண்டு ஆற்றுது வணங்கிக் கிடந்த சீவகனைக் கண்ட
அவளது கண்களில் நீர் உகுதல்

“ இற்றதென் னாவி ” யெனா ளரிமணி யிமைகரும் பஞ்சிற்
சிற்றடிப் போது புலலித் திருமகன் கிடப்பச், சேந்து
பொற்றதா மரையிற் போந்து, கருமுத்தம் பொழிய வேபோல
உற்றுமை கலந்து கண்கள் வெம்பனி யுகுத்த வன்றே.

சீவகன் வண்டுகளை இரந்து நிற்கல்

“ கொண்டூ ணின்னைச் சாரந்து
குலாய்க்கொழுந் தின்ற கொம்பே
கண்டுகண் கரிந்து நீராய்
உகுவது காக்க லாமே ?
பணயான் செய்த பாவப்
பயத்தையார்க் குரைப்பன ; தேன்காள் !
வண்டுகாள் ! வருடி நங்கை
வரந்தர மொழியின் ” என்றான்.

காசந்

காசக. மாதா - இலங்களை இமைததல செல்லான - இமையானாய்.
உனளி - நினைந்து. சோதல பேதைமை என்றாள். வேதனை பெருகி - வருத
தம் மிகுந்ததனால. தியுமிழ்ந் திட்ட - வெகுளியால் சிவந்தன.

காசஉ. இறந்து - அழிந்தது. எனா - என்று. இமைக்கும் - விளங்
கும். பஞ்சின சிற்றடி - செம்பஞ்சி யூட்டிய சிறிய அடி. திருமகன் - திரு
வுக்கு மகனாகிய காமனையொப்பவன் ; சீவகன். சேந்து பொற்ற - சிவந்து
பொறுபுடைத்தாகிய. தாமரையினின்றும் புறப்பட்டுச் சிறிது கரிய நீரமை
யுடைய முத்தம் சிந்துவனபோலே கண்கள் மை கலந்து வெய்யவாகிய
பனியை யுகுத்தன. ஊடல முழுதும் திராமையின் வெம்பனியாயிற்று.

காசந். கொண்ட பூண் - நீ அணிந்துகொண்டுள்ள பூணும.
சாரந்து - அருள வடிவாகிய நினைச்ச சார்ந்ததனால. குலாய - தழைத்து.
கொழுந்து ஈனம் - கொழுந்தையினுவதற்குக் காரணமான. கண்டு - நினை
ழகை விடாமல பார்த்ததனால. கரக்கலாமே - மறைக்க முடியாதன்றே.
பாவப் பயம் - தீவினையின் விளைவு. வருடி - இந் நங்கையின் கால வருடி.
வரந்தர - வரந் தருமாறு.

பூவையும் கிளியும் தம்முட் கூறிக்கொள்ளல்

பூவையும் கிளியும் கேட்டுப் புழைமுகம் வைத்து நோக்கிக்
“காவலன் மடந்தை யுள்ளம் கற்கொலோ இரும்பு கொல்லோ?
சாவம்யாம் உருகி; யொன்றும் தவறிலன்; அருளு, நங்கை,
பாவையென் றிரத்து” மென்ற பறவைகள் தம்முள் தாமே.

பூவை கிளியை வாயடக்குதல்

பெற்றகூ முண்டு நாளும் பிணியுழந் திருத்தும்; பேதாய்!
முற்றிமை சொல்லி னங்கை மூன்றுந் ளடிசில் காட்டாள்:
பொற்றொடி தத்தை யீரே பொத்துநும வாயை யென்றே
கற்பித்தார பூவை யாரதம் காரணக் கிளவி தமமால். ௬௪௬

அடங்காது கிளி கூறக் கேட்டுச் சீவகன் அவள் நலம் பாராட்டல்

“சன்றதா யானு மாக இதனைக்கண டுயிரை வாழேன்;
நான்றியான சாவ” லென்றே நலக்கிளி நூலின் யாப்ப
மானறவன் மருண்டு நக்காள வாழிய வரம்பெற் றேனென்று
ஆன்றவ னைப் புலவி யணிநலம் பரவி னானே. ௬௪௭

இலக்கணை கூட்டத்துக் கிசைதல்

“பாண்குலாய்ப் படுக்கல் வேண்டா; பைங்கிளி பூவை யெனனு
மாண்பிலா தாரை வைத்தா ரென்னுரை” என்று நக்கு

௬௪௪. புழை - கூட்டின வாயிலில். காவலன் - கோவிந்தராசன்.
யாம் உருகிச சாவம் - நம சேவல நமமை இவ்வாறு ஊடல் நோக்கலுள்ள
நாம மனமுருகி இறந்துபடுவேம். ஒன்றும் தவறிலன் - சிறிதும் தவறு
இலன். இரத்தும் - இறந்து வேண்டுமே.

௬௪௬. கூழ் - சோறு. பிணியுழநது இருத்தும் - பிணிப்புண்டு
வருந்தியிருப்பேம். முற்றிமை - அறிவுரை. பொற்றொடி நங்கை எனக் கூட்
டுக. தத்தையீரே - கிளியாரே. பொத்து - மூடிக்கொளமின். காரணக்
கிளவி - காரணத்தோடு கூட்டிச சொல்லும் சொல்.

௬௪௭. இதனை - இவன் இறந்துபட்டால் இவட்குளதாம் பழியை.
யான் - இவட்குப் பிள்ளையாகிய யான். நானது - தூக்கிட்டுக்கொண்டு.
நலம் - நறகுணம். நூலின் யாப்ப - நூலாலே தன் கழுத்தைக் கட்டிக்
கொள்ள. மானறவன் - உணர்ப்புவயின் வாராஜுடலால் மயங்கி யிருந்த
இலக்கணை. மருண்டு - வியந்து. வாழிய - கிளியை வாழ்த்தியது. ஆன்ற
வன் - கூடறகமைந்த சீவகன்.

நாண்குலாய்க் கிடந்த நங்கை நகைமுக வழத மீந்தாள் ;
பூண்குலாய்க் கிடந்த மார்பிற் பொன்னெடுங் குன்ற ஹதே.

இவ்வாறு இலக்கணையுடன் இன்புற்றிருந்த சீவகன், சூளாமணி பென்னும் பட்டத்து யானையின்மீதேறி நகர விதிக்கண் திருவுலாச் செய்யலுற்றான். சிற்றரசர் பலர் அவனைப் பின் தொடர்ந்தனர். நால்வகைப் படைகளும் சூழவந்தன. பல்வகை இயங்கள் முழங்கின. தெருக்களிலே மகளிர் கூட்டம் மிகுந்திருந்தது. அவர்களுள் வேட்கை பிறவாதாரும், பிறக்கின்றவரும், பிறந்தவரும் என மூவகைச் செவ்வினையுடையார் இருந்தனர். இவர் பரத்தைய ரினக் கைச் சேர்ந்தவராவார்.

சீவகனைக் கண்ட மகளிருள் வேட்கை பிறவாத பேதை மகளிரின் நிலைமை கூறல்

வெள்ளைமை கலந்த நோக்கிற் கிண்கிணி மிழற்றி யார்ப்பப்
பிள்ளைமை காதல் கூரப் பிறழ்ந்துபொற் றோடு வீழத்
துள்ளுபு செலீஇய தோற்றந் தொடுகழற் காமன் காமத்து
உள்ளுயி ரறியப் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததோ தோற்ற மொத்தார்.

வேட்கை பிறக்கின்ற மகளிர் நிலைமை

அணிநிலா வீசு மாலை யரங்குபுல் லென்னப் போகித்
துணிநிலா வீசு மாலைப் பிறைநுதல் தோழி சேர்ந்து

கூச௭. பாண - பாணன வாயில நோவிககுந துறையில கூறும் சொல். குலாய - சொல்லி வளைத்து. படுககல - அகப்படுத்தல். வைத்தாரா - வளர்த்து வைத்தவர். என - என்ன இனி வரவு. நகைமுக வழதம் - நகைத்த முகத்திடத்து வாயமுதம், நகைமுகம் காட்டி மகிழ்வித்தலுமாம்.

கூச௮. வெள்ளை மை கலந்த நோக்கின - உள்ளத்தே கள்ளமில்லாத நோக்கத்தோடு. மிழற்றி யார்ப்ப - ஒலிக்க. பிள்ளைமை - பிள்ளைத் தன்மை யால். காதல் கூர - காண்டற்குக் காதல் மிக. துள்ளுபு செலீஇய - துள்ளிச் சென்ற. காமத்து உள்ளுயிர் அறிய - காமத்தின் இன்பத்தை அகர்ந்தறியும் பொருட்டு. நோக்கின் செலீஇய தோற்றம் என இயைக்க.

மணிநிலா வீசு மாலை மங்கையர் மயங்கி நின்றார்
பணிநிலா வீசும் பைம்பொற கொடிமணி மலர்ந்த தொத்தார்.

வேட்கை பிறந்த மகளிர் நிலைமை

குறையணி கொண்ட வாறே
கோதைகால தொடர வோடிச
சிறையழி செம்பொ னுந்தித்
தேன்பொழிந் தெரழுக வேந்திப்
பறையிசை வண்டு பாடப்
பாகமே மறைய நின்றார்
பிறையணி கொண்ட வணை
பெண்ணொர்பால் கொண்ட தொத்தார். சுரு

கற்புடை மகளிர் பூமறை தூவி வாழ்த்துதல்

பெண்பெற்ற பொலிசை பெற்றார்
பிணையனார் பெரிய யாமும்
கண்பெற்ற பொலிசை பெற்று
மின்றெனக் கரைநது முநீர்
மண்பெற்ற வாயுள் பெற்று
மன்னுவாய் மன்ன என்னாப

சுசக. அணிநிலா வீசும் மாலை யரங்கு - அழகிய ஒளி வீசும் பல
மாலைகளை நாற்றிப் புனைந்த ஆடரங்கு. புல்லெனன - பொலிவிழப்ப.
தூணி நிலா வீசும் பிறை - தெளிந்த ஒளிவீசும் பிறைத்திங்கள். மாலையில
தோளறவின, மாலைப்பிறை யெனனார். பிறைபோலும் நெற்றி, மயங்கி -
வேட்கையில் கலங்கி. நிலா வீசும் பைம்பொன பணி கொடி ஒளி-
விளங்கும் பசிய பொனனுவியனற பரந்த கொடி; தாழ்ந்த கொடியுமாம்.
பொறகொடி மணியைப் பூதத்தை நிகர்த்தனா.

சுரு. குறையணி கொண்டவாறு - பாதி குறையாகப் பூண்
அணிந்த அளவில். கால் தொடர் - அடியிலே தம்மில் பிணங்க. சிறையழி
தேன் - சிறையழிந்த தேன. தேன உந்தியிலே பொழிந்தொழிக எனக்.
ஏந்தி - அணியாத மாலையை ஏந்திக் கொண்டு. பறையிசை வண்டு - பறத்
தலையுடைய இசைவண்டு. பாதியே யணிந்த நாணத்தால் மறைய நின்றார்.
அண்ணல் - சிவபெருமான்.

புண்பெற்ற வேலி னன்மேல்

பூமழை தூவி னாரே.

சுருக

இவ்வாறு நகரத்து மகளிரும் ஆடவரும் நெருங்கித் தெருவில் உலாவரும் சீவகனைப் பாராட்டியும் வாழ்த்தியும் மகிழ்ச்சி மீக்கூர்ந்தனர்.

சீவகன் பெற்றோரை வியத்தல்

கொழித்திரை யோத வேலிக் குமரனைப் பயந்த நங்கை விழுத்தவ முலக மெல்லாம் விளக்கினின் றிட்ட தென்பார் ; பிழிப்பொலி கோதை போலாம் பெண்டிற பெரியள நோற்றாள் சுழித்துநின் றருத கற்பின் சுநந்தையே யாக என்பார்.

அவன் மெய் யழகை வியத்தல்

இடம்பட அகன்று நீண்ட

இருமலர்த் தடங்க னென்னும்

குடங்கையி னெண்டு கொண்டு

பருகுவார “குவளைக் கொம்பின

உடம்பெலாங் கண்க ளாயி

னொருவாக்கு மின்றி யேற்ப

அடங்கவாய் வைத்தித் டாரப்

பருகியிட்ட டமி ” னென்பார்.

சுருந

சுருக. பொலிசை - இலாபம். பிணையார - மானபிணைபோலும் வீரமகளும் திருமகளும். பெரிய யாமும் - கற்பினால் பெருமை மிக்க யாங் களும். முநீர் மண பெற்ற ஆயுள் பெற்று - கடலுலகும் மண்ணுலகும் பெற்ற வாழ்நாளைப் பெற்று. எனக்க கரைநது - என்று வாயால் வாழத்தி. “ உப்பும உலகும் உள்ள அளவும் வாழ்வீர் ” எனனும் உலக வழக்கு.

சுருஉ. கொழித்து இரை ஓத வேலி - முதது முதலியவற்றைக் கொழித்து முழங்கும் கடலை வேலியாகவுடைய நிலவுலகில. நங்கை - விசயை. விழுத்தவம் - பெரிய தவம். நின்றிட்டது - நிலைபெற்றது. பிழி - வடித்த தேன. ஆக எனபதைப் பிரித்துப் பெரியள எனபுழிக் கூட்டிப் பெரியளாக நோற்றாள் சுநந்தையே என்பா எனக. சுழித்து நின்று - வேறேரிடம் செலவாது நின்று. அருத கற்பு - வறறுத அருட் கற்பு.

சுருந. தடங்கண - பெரிய கண். குடங்கை - அகங்கை. நொண்டு - முகநது. குவளைக் கொம்பின - முழுதும் குவளையே பூத்த கொம்பு போல. இன்றி - இல்லையாமாறு. ஆர - நிரம்ப. பருகியிட்ட டமின் - பருகுமின், இரண்டு கண்கள் அமையா எனபதாம்.

சீவகனது தவம் நினைந்து வியத்தல்

இந்நகரப் புறங்காட்டி லிவன்பிறந்த வாறும்
தன்னிகரில் வாணிகனில் தான்வளர்ந்த வாறும்
கைநிகரில் வேந்தர்தொழப் போந்ததுவும் கண்டால்
என்னை தவம் செய்யா நிகழ்ந்திருப்ப! தெனபார். ௬௫௪

மேலைத் தவமுடையார்க்கே செல்வமாம் என்றல்

பெருமுழங்கு திரைவரைக ணீந்திப்பிணி யுறினும்
திருமுயங்க லிலையெனின இல்லைபொரு ளீட்டம் ;
ஒருமுழமுஞ் சேறலில ரேனும், பொரு ளுநர்க்கே
வரும்வழிவி னுயுழந்து ஷாழ்கதவ மாதோ. ௬௫௫

இவ் வண்ணம் நகரத்தின் மாடவீதியில் உலாப்போந்த
வன் அருகன் கோயிலுக்குச் செல்லாவெழுந்தான். படை
களுந் உடன்வந்தனவன்றோ. அடிற்றைச் சோலைபிலே
நிறுத்திவிட்டுத் தான் மட்டும் கோயிற்சுச் சென்றான்.

சீவகன் அருகனைத் தொழுதல்

திறந்த மணிக்கதவம் ; திசைக
ளெல்லாம் மணம்தேக்கி
மறைந்த அகிற்புகையான் ; மன்னர்
மன்னன் வலஞ்செய்து
“ பிறந்தேன் இனிப்பிறவேன் ;
பிறவா தாயைப் பெற்றேன் ” என்று
இறைஞ்சி முடிதுளக்கி யேத்திக்
கையால தொழுதானே. ௬௫௬

௬௫௪. புறங்காடு - சுருகாடு. வாணிகன் இல - கருதுகடன என்
னும் வணிகன் மனையில். கைநிகரில் - ஒழுக்கத்தாலும் ஒப்பிலாத மேலைத்
தவமே இத் திருவுடைமைக்கு ஏது எனாராம்.

௬௫௫. முழங்கு பெருந்திரை பொருந்திய கடலும் மலையும் கடந்து
நீந்தியெனவே, கடத்தற்கருமை சுட்டியதாயிற்று. பிணியுறினும் - வருந்தி
னும். திரு முயங்கல - நலவினை வந்து கூடுதல். பொருள் ஈட்டம் - பொருளை
மிகுதியாக ஈட்டுதல். சேறலிலரேனும் - சென்றிலராயினும். பொருள்
நலவினையுடைய அவர் உறையும் ஊருக்கு வழி வினாய் உழந்துவரும் என்க.
“ ஆககம் அதாவினாய் செலலும் ” (குறள்) என்றார் திருவள்ளுவனர்.

௬௫௬. அரசன் வருங்காலத்தே பிறர் புகுதாமல் கதவடைத்து
அவனுக்குத் திறத்தல இயலாதலால், கதவம் திறந்தன. அகிற்புகையால்
மணம் நிரம்பித் திசைகள் மறைந்தன. துளக்கி - அசைத்து,

சீவகன் பாட்டு

மறுவற வுணர்ந்தனை, மலமறு திகிரியை ;
பொறிவரம் பாகிய புண்ணிய முதல்வனை ;
பொறிவரம் பாகிய புண்ணிய முதல்வ,நின்
நறைவிரி மரைமலா நகுமடி தொழுதும். சுருள்

பின்பு அவன் அருகனுக்கு விளக்குப் புறமாக நூறு
ரையும், பூசனைக்கு நான்குகோடி பொன்னும் கொடுத்துச்
சேவித்தற் சிறப்பாக நூறுகளிறும் நூறு தேரும் சேர்த்தி
னான்.

சீவகன் அரண்மனையடைந்து திருவோலக்க மிருத்தல்

உலமரு நெஞ்சி னொட்டா மன்னவ ரூர்ந்த யானை
வலமருப் பீரநது செய்த மணிகிளர் கட்டி லேறி
நிலமகள் கணவன வேந்தா குழாத்திடை நிவந்தி ருந்தான்
புலமகள் புகழ்ப் பொய்தீர் பூமகட் புணர்ந்து மாதோ.

இங்ஙனம் திருவோலக்க மிருந்த சீவகன் தன்னைப்
புறந் தந்து ஒம்பிய கந்துக்கடனுக்கு அரசரிமை தந்து
நாடும் தந்து சிறப்பித்தான் ; அவன் மனைவியும் தன்னை
வளர்த்தாளுமாகிய சுந்தைக்கு அரசமாதேவி யென்னும்
பட்டமும் தந்தான். நந்தட்டனை இளவரச னாக்கினன் ;
ஏனைத் தம்பியரான நபுல விபுலர்க்குக் குறுநில மன்னர் மக
ளிரை மணம் செய்கித்து “இலிதுறை” என நாடு பல
நல்கினான். தன்னோடு உடனுழைத்த கோழர்கட்கும்
பழைய அரசையும் ஏனாது முதலிய பட்டமும் தந்து சீர்
செய்தான். ஏனையோர்க்கு நிதியும் நாடும் பிறவும் கிரம்பக்

சுருள். மறுவற - குற்றமற முற்றும். திகிரி - அறவாழி. பொறி
வரம்பு - இந்திரியங்களுக்கு எலகையாகிய, நறை - தேன, நகும -
நிகாக்கும்.

சுருள். உலமரும் - கலங்கிச் சுழலும். ஒட்டா மன்னவா - பகை
வேந்தா, வலமருப்பு - வெற்றி தரும் கொம்பு. கட்டில - அரசு கட்டில.
நிவந்தி - உயர்ந்து. அரசரில மேலாயிருத்தலால் நிவந்தென்றோ. புல
மகள் - தலைமகள், பொய்தீர் - மெய்யான. (நித்தியமான)

கொடுத்தான். இம்முறையே தன் மைத்துனன்மார்க்கும் தக்காங்குப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்த சீவகன் தன் மாமன் கோவிந்தனுக்குக் கட்டியங்காரனுடைய "செல்வ முழுதும் தந்தான்.

சீவகன் சுதஞ்சணற்குச் சிறப்புச் செய்தல்

பேரிடர் தன்க ணீக்கிப் பெரும்புணை யாய தோழற்கு ஓரிடஞ் செய்து பொன்னு லவனுரு வியற்றி யூரும் பாரிடம் பரவ நாட்டி யவனது சரிதை யெல்லாம் தாருடை மாபன் கூத்துத் தான்செய்து நடாயி னானே.

சீவகன் தான் கிறுபோதில் இருந்து விளையாடிய ஆலமரத்திற்குச் சிறப்புச் செய்தல்

ஊன்வினை யாடும் வைவே
ஒறுவலி சிந்தித் தேற்பத்
தான்வினை யாடி மேன
ளிருந்ததோர் தகைநல் லாலைத்
தேன்வினை யாடு மாலை
யணிந்துபொற பீடஞ் சேர்த்தி
ஆன்வினை யாடு மைந்தூ
ரதன்புற மாக்கி னானே.

கூகூ௦

பின்பு தன் மனைவியர் எண்மார்க்கும் அரசமாதேவியர் எனும் பட்டமளித்து நாட்டை இனிதே சீவகன் ஆண்டு வருவானாயினன்.

நாடு நலமெய்திய சிறப்பு

ஆனை மும்மத மாடிய காடெலாம்
மாளை நோக்கியர் வாய்மது வாடின ;

கூருக. பேரிடர் - பெரிய இடராகிய கடல், புணை - தெப்பம். இடம் - கோயில், பாரிடம் - நிலவுலகத்தவர், நடாயினான் - நடத்தினான்.

கூகூ௦. உறுவலி - மிகக் வலியுடைய சீவகன், தகை - அழகு, ஆலை. ஆலமரத்திறகு. தேன் - வண்டு, பீடம் - சேர்த்தி - மேடையமைத்து. அதன் நிழலிலே பசுக்கள் கிடத்தல அதற்கு அறமாகுமென்றும், அவற்றின் பாலை அதற்குச் சொரிதல தகுமென்றும் கருதி, ஆன் விளையாடு மைந்தூர் என்றார்.

வேனல் மல்கிவெண் டேர்சென்ற வெநநிலம்
பானல் மல்கிவெண் பாலன்னம் பாய்ந்தவே.

சூ சூக

ஆட்சி நலம்

வலையவர் முன்றிற் பொங்கி
வாளென வாலை பாயச்
சிலையவர் குரம்பை யங்கண்
மானினஞ் சென்று சேப்ப
நிலைதிரிந் தூழி நீங்கி
யுத்தர குருவு மாங்க்
கொலைகடிந் திவற லின்றிக்
கோத்தொழில நடத்து மன்றே.

சூ சூஉ

(பதுமையார் இலம்பகத்தில், சீவகன் தேசிகப்பாவை யென்பாள் கூடத்தாடியபோது ஆடாங்கிற்குச் செல்ல, அவள் அவனைக் கண்டு வேட்கைமிகுக் கருத்திழந்தாள் எனக் கண்டோமன்றே; அவள், சீவகன் தன்னை மறந்தானெனக் கருதி ஈண்டுத் தானே வந்தாள். வந்தவள், கட்டியங்கார னால் வலிதில் நலந்துய்க்கப் பெற்றும், சீவகன்பால் வேட்கை குன்றாது அவனையே நினைந்து சாம்பியிருந்த அநங்கமலை யென்பானைக் கண்டு அவட்குத் தோழியாகி யிருந்தாள். அவள், சீவகனைக் காண வரும் செய்தி, இனிக் கூறப்படு கிறது.)

தேசிகப்பாவை சீவகனைக் காணக் கோயில் வாயிலில் வந்து நின்று காவலர் வழியாக அவனுக்குத் தெரிவிக்க, அவனும் அவளை உடனே வரவிடுக என்றான்.

சூசூக, மானை நோக்கியர் - மான் நிகராகாமையால் வருந்து கின்ற பார்வையுடைய மகளிர். மது ஆடின - தேன கொப்புளிக்கப் பட்டன. வெண் தேர் - கானல். பானல் - செங்குவளை, பால அன்னம் - பாலபோலும் நிறமுடைய அன்னம்.

சூசூஉ. வலையவர் - செம்படவர். சிலையவர் - வில வேட்டுவர். குரம்பை - வீடு. சேப்ப - தங்க. இவறல் - பேராசை. "இவ்வுழியிலே உலகம் தன் நிலை திரிந்து நீங்கி உத்தர குருவுமாக எனத் திரிந்து நடாத்தும்" என முடிக்க.

தேசிகப்பாவை அநங்கமாலை தந்த ஓலையைக் கொடுத்தல்

அருவிலைய நன்கலஞ்செய் போர்வை.

அன்னநாண அடியொதுங் கிச்சென்று

உருவ மொவ்வா நொசியுநுசப்

பொல்கிக் கோமா னடிதொழுதபின்

மருவின் சாயல் மணிமெல்வீரல்

கூப்பி யோலை மரபிசீட்ட

இரவி யென்ன விளங்குமொளி

யிறைவன் கொண்டாங் கதுநோக்குமே. சாசாந்.

அவ்வோலையில், அநங்கமாலை, தன்னைக் கட்டியங்காரன்
வெளிதிற் கொண்டு சென்று வைத்திருப்பவும் தான் சீவ
கனையே நினைந்து புலம்பி வாய்வெருவக் கண்டு அவன்
விடுத்தவாறும், தான் சீவகன் திருவுரு வெய்தி வழிபட்டு
வந்தவாறும், தான் இப்போது கண் துயிலின்றிக் கலுழ்த
லும், வளையிழத்தலும், மேனி பசுத்தலு மெய்தி வருந்து
மாறும், ஓலை கொணரும் தன் தோழி வாமலேகை (இது
தேசிகப்பாவை தானே வைத்துக்கொண்ட பெயர்) வருந்தா
மல் இனிது கூறி விடுமாறும் எழுகியிருந்தான். ஓலையுடன்
அது கொணர்ந்த தோழியையும் உணர்ந்துகொண்ட சீவ
கன் உவகை மிகுந்து தேசிகப்பாவையைத் தன் தோளாற்
புல்விச் சிறப்புச் செய்தான்.

தேசிகப் பாவைக்குச் சீவகன் கூறல்

“அருளுமா றென்னை, யநங்கமாலை

யடித்தி தோழி யன்றோ” என,

“தெருளலான் செல்வக் களிமயக்கினால்,

திசைக்குமென்னறி வளக்கிய கருதி

மருளிற் சொன்னாய், மறப்பேனோ

யானின்னை” யென்ன மகிழைங்கனை

சாசாந். அருவிலை - மிகக் விலையுடைய. நன்கலம் செய் போர்வை -
நல்ல கலத்தைப் புறத்தே காட்டும் போரவை. ஒதுங்கி - நடந்து. ஓசியும் -
முறியும். நுசப்பு - இடை. ஒல்கி - வளைந்து. மரபு - முறைமை.

உருளு முத்தார் முகிழ்முலையின
ளுள்ளத் துவகை தோற்றினுளே.

கூ கூ ச

சீவகற்கு இன்பத் தந்த தேசிகப்பாவை
நாடகத்தாலும் இன்பம் தருதல்

நரமபுமீ திறத்தல் செலலா
நல்லிசை முழவும் யாமும்
இரங்குதிங் குழலு மேங்கக்
கிண்கிணரி சிலம்பொடார்ப்பப்
பரந்தவா ணெடுங்கட் செவ்வாய்த்
தேசிகப் பாலைக் கோல
ஆரங்கின்மே லாடல காட்டி.
யரசனை மகிழ்வித் தாளே.

கூ கூ ரு

சீவகன் இன்ப வாழ்வு சிறத்தல்

இளமையங் கழனிச் சாய
லேருழு தெரிபொன வேலி
வளைமுயங் குருவ மென்றோள்
வரம்புபோய் வனப்பு வித்திக்
கிளைநரம் பிசையுங் கூத்துங்
கேழ்த்தெழுந் தின்ற காம
விளைபய னினிதிற் றுய்த்து
வீணேவேந் துறையு மாதோ.

கூ கூ கூ

கூகூச. அடிததி தோழி - அடியளாகிய தோழி. என - என்று தேசி
கப் பாவை சொல்ல. தெருளலான - தெளியான, செலவக களி மயக்கினால் -
செலவததால் பிறந்த களி மயக்கத்தால். திசைக்கு என அறிவு அளக்கிய -
நாற்றிசையும் என் அறிவை அளந்து காட்டவேண்டி. மருளில் - பேதைமை
யால். என - என்று சீவகன் சொல்ல. உருளும் முத்தார் - உருளும்
முத்துமலை பொருந்திய.

கூகூரு. மீது இறத்தல் செலலா - தப்பிச் செல்லாத, நரம்பு - நரம்
போசை. ஏங்க - இசைக்க. நரம்போசையின மேறப்பட்டுச் செல்லாத
முடிவு முதலியன.

கூகூகூ. இளமையாகிய கழனி, வளை முயங்கு - வளையணிந்த. உருவ
மென்றோள் - அழகிய மெல்லிய தோள். கேழ்த்து-நிறம்கொண்டு, விளை
பயன - விளையும் பயனாகிய காமம். வீணே வேநது - வீணே வேந்தனாகிய
சீவகன். “தோளாகிய வரம்பு குழ் போகா நிறக உழுதென்க. தனது
சாயலால் விளைந்த அழகைக் கண்ட அளவில் காம வேட்கை விளைவித்தற்
குக் கூத்தையும் பாட்டையும் நடத்துதலின் பிறந்தது காமம் என்க.

கந. முத்தியிலம்பகம்

[முத்தியிலம்பகம் : சீவகனது ஆட்சிக்காலத்தில், அவன் தாயான விசயை தண்டாணியத்துத் தவப்பள்ளியிலிருந்து துணை செய்து போந்த தாபத மகளிர்க்குத், தான் அருகன் கோயிலொன்று எடுப்பித்து நல்ல பூசனை செய்து, அதன் பயனை நல்கினள் ; சுடு காட்டில் தனக்குத் தோழியாய் வந்து துணைபுரிந்த தெய்வத்துக்கும் ஒரு கோயில் சமைப்பித்தாள் ; சுடுகாட்டை அறக்கோட்ட மாக்கி நாடோறும் ஐந்துநாற்றைந்து பள்ளைகட்குப் பாலும் சோறும் அளிக்குமாறு செய்தாள். தான் உறையுமிடத்தே மயிற்பொறியின் வடிவமெழுதி மனம் மகிழ்ந்தாள். முடிவில், அவள் துறவு பூணற்கெண்ணி, சீவகன்பால் விடை பெற்றுப் பம்மை யென்னும் அடிகளை யடைந்து, துறவறம் மேற்கொண்டாள். சின்னாள் கழிந்ததும், சீவகன் தன் மனைவியருடன் துறவியாகிய விசயையைக் கண்டு பணிந்து தன் நகரம் போந்து, சோலை நுகர்வு, நீர் விளையாட்டு முதலிய பல இன்பத் துறைகளில் எளியனாய் இனிதிருந்து வந்தான். அவன் மனைவியரும் முறையே சச்சந்தன், சுதஞ்சணன், தரணி, கந்துக்கடன், விசயன், தத்தன், பரதன், கோவிந்தன் என்ற மக்களைப் பெற்று மகிழ்ச்சி மிகுந்தனர்.] :

மேலே கூறியவாறு சீவகன் இனிதே நாடாட்சி செய்து வரும் நாளில் விசயை அவனை, அருகனுக்கு மிகச் சீரிய தொரு கோயிலை எடுக்குமாறு பணிக்க, அவனும் அத்தகைய கோயிலொன்றை எடுப்பித்தான்.

அருகன் கோயிற் சிறப்பு

விண்பாற் சுடர்விலக்கி மேகம் போழ்ந்து விசும்பேந்தி மணபாற றிலகமாய் வான்பூத் தாங்கு மணமல்கிப் பண்பால வரிவண்டுந் தேனும் பாடும் பொழிற் பிண்டி எண்பால இகந்துயர்நதாற் கிசைந்த கோயி லியன்றதே.

சுகுள. விண்பால சுடா - விண்ணில உள்ள ஞாயிறும் திங்களும், விசும்பேந்தி - தேவருலகுக்கு மேலாய், மண்பால - மண்ணிலுள்ள கோயில்களுக்கு, வான் பூததாங்கு - வானம் மீன்பூத்தாறபோல, மல்கி - நிறைய விருத்தலால், மேகம் போழ்ந்து, சுடா விலக்கி, பூததாங்கு மல்குதலால், விசும்பேந்தி, திலகமாய் இயன்றது எனக, பண்பால - பண்பாடும் பானமையுடைய, எண்பால இகந்து உயர்நதாற்கு - எண் குணங்களால் உயர்ந்த அருகனுக்கு.

கோயிலெடுத்த நல்வினைப்பயனை விசயை தனக்குத் துணைசெய்து உதவிய தவமகளிர்க்கு நல்கல்

அல்லி யரும்பதமும் அடகுங் காயுங் குளநெல்லும்
நல்ல கொழும்புமனுங் கிழங்குந் தந்து நவைதீர்த்தார்க்கு
இல்லையே கைமமாறென் றினப மெல்லா மவர்ந்கீந்தாள்
வில்லோன் பெருமாட்டி விளங்கு வேற்கண விசயையே.

கடலையில் தனக்குத் துணைசெய்த தெய்வத்துக்கும் தன்னைச் சுமந்து செய்த மயிற்சூழ் சிறப்புச் செய்தல்

தனியே துயருமந்து தாழ்ந்து வீழ்ந்த சுடுகாட்டுள்
இனியா ளிடம்நீக்கி யேமனூ சேர்த்தி யுயக்கொண்ட
கனியார் மொழியாட்கு மயிறகுங் காமர் பதிநலகி
முனியாது தான்காண மொய்கொண மாடத் தெழுதுவித்தாள்.

சுடுகாட்டை ஆன்பால் அளிக்கும் அறச்சாலை யாக்குதல்

அண்ணல பிறந்தாங் கைஞ்ஞாற றைவர்க களந்தானபால
வண்ணச் சுவையமுதம வைக நாளுங் கோவிந்தன்
வெண்ணெய் உருக்கியெய் வெள்ள மாகச சொரிந்தூட்டப்
பண்ணிப் பரிவகனாள் பைந்தார் வேந்தற பயந்தாளே.

பின்பு தன்பால் வந்து அடிபணிந்த சுநந்தையை
நோக்கி, “சீவகனைப் பயந்த செல்வியே! வருக” என இனி
யன கூறிச் சிறப்பித்த விசயை, காந்தருவதந்தை முதலிய

குக.அ. அலலி யரும்பதம் - அலலி யுணவு ; ஆமபலரிசியாலாகிய
உணவு. அடகு - இலை கறி. நவை - இடுகண்ண. இனபம் - கோயிலெடுப்
பித்த வினைப்பயன். வில்லோன் பெருமாட்டி - சச்சந்தன தேவியாகிய.

குக.ஆ. உழந்து - வருந்தி. இனியாள் - இனியாளாகிய விசயை.
ஏமம் - பாதுகாப்பான இடம் ; தாபதப்பள்ளி, உயக்கொண்ட - பிறைப
பித்துக்கொண்ட. கனியா மொழியாள-கனிபோலும் மொழியினை யுடைய
கூனிவுடைய வந்த தெய்வம். பதி - கோயில், முனியாது - இடையறவின்றி.
தெய்வத்துக்குக் கோயிலும், மயிலுக்குத் தன் மாடமும் நல்கினாளாம்.

குக.ஈ. பிறந்தாங்கு - பிறந்த வீடமாகிய சுடுகாடு. ஆனபால்
அளந்து தோழா ஐஞ்ஞாறறு நாலவர், சீவகன ஆக ஐஞ்ஞாறறைவா
பொருட்டு, நாளும் ஐஞ்ஞாறறைவர்க்கு அடிசில அமைதியாம். வண்ண
வழுதம் - பருப்புச் சோறு. கோவிந்தன் - நந்தகோன், பரிவு - இவ்வேற
பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென நினைத்திருந்த வருத்தம்,

எண்மரும் வந்து பணிந்து நிற்க, அவர்களையும் புல்லியரு கிருத்தி, “உலகாளும் சிறுவரைப் பயந்து, தெளிவீர்களாக” என்று சிறப்பித்து, முடிவில் சீவகனைத் தன்பால் வருமாறு பணித்தாள்.

சீவகன் வந்து பணிந்து இருத்தல்

சிங்க நடப்பதுபோற் சேர்ந்து பூத்தூய்ப் பயிர்வாழ்த்தத் தங்கா விருப்பிற்றம் பெருமான் பாத முடிதீட்டி எங்கோ பணியெனனா அஞ்சா' நடுங்கா இருவிற்கண பொங்க விடுதலிசி விருந்தாள், போரே றனையானே. கூஎக

விசயை சீவகனுக்குச் சச்சந்தன் மாண்ட ஷெய்தியைத் தானே தன் வாயாற் கூறலுற்று, அவன் பெண்ணின்பமே பெரிதெனக் கருதி அமைச்சர் சொல்லைக் கேளாதொழிந்த தும், கட்டியங்காரனால் கொடுமை செய்யப் பெற்றதும், மயிற் பொறியில் தன்னை விண்ணிற் போக்கியதும் பிறவும் கூறி முடித்தாள். சீவகன் அது கேட்டு மயங்கி உணர்வற்றதுக் கீழே வீழ்ந்தான். அருகிருந்தவர் பின்பு தெளிவிக்கத் தெளிய, அவனுக்கு விசயை செல்வம், இளமை, யாக்கை முதலியவற்றின் நிலையாமையை எடுத்து மொழிந்தாள்.

இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுநந்தையும் உள் ளத்தே துறவுணர்வு போதர, இவையனைத்தும் தனக்குக் கூறிய உறுதியாகத் தேர்ந்து துறவுபூணத் துணிந்தாள். இதனைச் சீவகற்கும் அவள் சொல்லிவிட்டாள். சீவகன் உற்ற துயர்க்கு அளவில்லை.

இருவரும் பம்மை யென்னும் துறவி இருந்த துறவுக்குச் செல்லுதல்

ஒருயி ரொழித்திரண் டடம்பு போவபோல்
ஆரிய னொழியவங் கௌவை மார்கடாஞ்

கூஎக. சேர்ந்து - நடந்து சென்று. தங்காவிருப்பின - மிகக் விருப் பத்துடன். பெருமான் - தாய். “னலிகாஹெற்று மகடுஉவை யுணர்த் திற்று.” முடி சூட்டி - முடி பொருந்த வணங்கி. “அவன் கூறிய அற மெல்லாம தான் செய்து முடித்தலின், இன்னும் அவை உளவோ எனபது தோன்ற எங்கோ பணி எனருள்.” இருவிற்கண் - இரண்டு விற்கிடையீனம். ஏறனையான் - சீவகன்.

சீரிய துறவொடு சிவிகை யேறினார்
மாரியின் மடந்தைமார் கண்கள் வார்ந்தவே. சுஎஉ

விசயை சுந்தையுடன் பம்மையைப் பணிதல்

அருந்தவக் கொடிக்குழாங் குழ வல்லிபோல்
இருந்தறம் பகர்வுழி யிழிந்தது கைதொழுது
ஒருங்கெமை யுயக்கொண்மின் அடிகள் என்றனர்,
கருங்கய நெடுந்தடங் கண்ணி யென்பவே. சுஎங

பம்மை கூறல்

“ஆரழன் முளரி யன்ன அருந்தவ மரிது ; தானஞ்
சீர்கெழு நிலத்து வித்திச் சீலநீர் கொடுப்பிற் றீந்தேன்
பார்கெழு நிலத்து னைறிப் பலபுக ழின்று பின்னால்
தார்கெழு தேவ ரினபம தையலாய் ! வினைக்கு” மென்றாள்.

இது கேட்ட விசயை மீட்டும் வணங்கி, “யாம் அற
வுரை பின்னர்க் கேட்டோம்; இப்போது எமக்குத் துறவு
தந்தருள்க” என வேண்டினள் ; அவளும் அதனை யிசையத்
தவமகளிர் துறவுக் குரியன செய்யலுற்று முதற்கண்,
விசயை, சுந்தையாகிய இருவருடையையும் மாற்றி, பாலால்
அடி கழுவி தூலானாகிய வெண்கோடி யுடுப்பித்தனர்.

சுஎஉ. ஒருடம்பை விட்டு ஒருயிர் போதல போலாது, ஒருயிரை
விட்டு இரண்டு உடம்பு செல்வதுபோல. ஆரியன் - அரியவனாகிய சீவகன்;
இது தமிழ்ச்சொல்; வடசொல்லென வாய வதறுவாரு முளா, ஒளவை
மாரா - தாயமாரா. துறவொடு - துறவு மேற்கொண்டு, மடநதைமார் -
சீவகன் தேவிமாரா. வாராத - கண்ணீரைச் சொரிந்தது.

சுஎங. கொடிக்குழாம் - மகளிர் கூட்டம். அலவி - பூவின்நடு.
இருந்து - பம்மை அவர் நடுவே யிருந்து. பகர்வுழி - கூறும் இடம்.
ஒருங்கு - சேர. கண்ணி - விசயை.

தாமரைப்பூவின புறவிதழ் போல், மகளிர் குழ விருப்ப, பம்மை
அவ்விபோல நடுவே யிருந்து அறம் பகாநதாளாம்.

சுஎச. முளரி - வீரகு. சீல நீர் - சீலமாகிய நீர். பார்க்கெழு
நிலத்துள் - உத்தர குருவில். நாரி - முனைத்து. தீந்தேன் தார்க்கெழு
தேவர் - தீவிய தேன் நிறைந்த மாலை அணிந்த தேவர்.

இருவரும் மயிர் பறிப்புண்டல்

மணியியல் சீப்பிடச் சிவக்கும் வாணுதல்
அணியிருங் கூந்தலை யெளவை மார்கடாம்
பணிவிலர் பரித்தனர் பரமன் சொன்னநூல்
துணிபொருள் சிந்தியாத் துறத்தல் மேயினார். சுஎஎடு

தவத்திற்குரிய குணம் பலவும் நிறைதல்

பொற்குடந் திருமணி பொழியப் பெய்தபோல்
எற்புடம் பெண்ணிலாக் குணங் களால்நிறைத்து
உற்றுட னுயிர்க்கருள் பரப்பி யோம்பினார்
முற்றுட னுணர்ந்தவ னமுத மேம்பினார். சுஎஎசு

இருவரும் தவத்தால் மேம்படுதல்

புகழ்ந்துரை மவிழ்ச்சியும் பொற்பில் பலசனம்
இகழ்ந்துரைக் கிரக்கமு மின்றி யங்கநூல்
அகழ்ந்து கொண்டரும் பொருள்பொதிந்த நெஞ்சினார்
திகழ்ந்தெறி விளக்கெனத் திலக மாயினார். சுஎஎஎ

இவ்வண்ணம் இவர்கள் தவத்தால் மேம்படவே, இவர்களைக் காண்டல் வேண்டிச் சீவகன் தன் மனைவியர் உடன் வரப் போந்து இவர்கள் அடிவீழ்ந்து வணங்கினன். இவர்கள் அவனுடைய வணக்கத்தையோ வாழ்த்தையோ பொருள் செய்திலர். விசயை பாவைபோன் றிருந்தாள்.

சு எ டு. மணியியல் சீப்பு - மணியால் செயத சீப்பு. நுதல் அணி - நெற்றியைச் சேர்ந்ததுள. பணிவு - தாமவு. பரமன் - இறைவன். நூல் - ஆகமம். ஆ பாருள் - துணியும் பொருள்.

சுஎஎசு. பொழிய - நிரம்பி வழிய. எற்புடம்பை - எலும்பொடு கூடிய இவவுடம்பை. உற்று பரப்பி - பலவழியாகும் வந்த துன்பங்களைத் தாழும் உடனேயுற்று அவவுயிரைக்கு அருளைப் பரப்பி. அமுதம் - ஆகமப் பொருள். "தவம் புரிந்து அடங்கத்தக்க நலவியையுடைமையின் பொற்குடத்தோடு உவமித்தார்."

சுஎஎஎ. புகழ்ந்துரை - ஒருவர் தம்மைப் புகழ்ந்துரைத்தற்கு. பொற்பில் பலசனம் - தெளிந்த அறிவுச் சிறப்பில்லாத பல மக்களும். இரக்கம் - வருத்தம், அங்க நூல் - பல அங்கங்களை யுடைய ஆகமம். அகழ்ந்துகொண்டு - கல்வியெடுத்துக்கொண்டு. பொதிந்த - நிறைந்த. திகழ்ந்து - ஒளிவிட்டு. விளக்கென - விளக்குபபோல.

பம்மை சீவகற்குக் கூறல்

“காதல னல்லீ நீயும் ; காவல ! நினைக்கி யாமும
ஏதிலம் என்று கண்டாய் இருந்தது நங்கை” யென்னத்
தாதலர் தாம மார்ப னுரிமையுந் தானு மாதோ
போதவிழ் கண்ணி யீர்த்துப் புனல்வரப் புலம்பி னானே.

அது கண்டு பம்மை முதலிய தவமகளிர், சீவகனுடன்
பேசுமாறு விசயையை வற்புறுத்தினர். அதன்மேல் அவள்
கண் திறந்து நோக்கினாள்.

விசயை கூறல்

திரைவினை இப்பி யின்ற திருமணி யார மார்பின்
வரைவளா சாநத மார்நத வைரக்குன் றனைய திண்டோள்
விரைவளர் கோதை வேலோய் வேண்டிய வேண்டி னேம்என்று
உரைவினை வித்து ரைப்பக் காணாயுள் ளகம்கு ளிர்ந்தான்.

சீவகன் சுநந்தைக்குச் சொல்லுதல்

அடிகளோ துறக்க வொன்று முற்றவர் யாது மல்லர் ;
சுடுதுய ரென்கட் செய்தாய் ; சுநந்தைநீ யெளவைய லலை ;
கொடியையநீ கொடிய செய்தாய் கொடியையோ கொடியை யெனனா
இடருற்றோர் சிங்கந் தாய்மு னிருந்தழு கின்ற தொத்தான்.

சுஎஅ. காதலன் - காதலிக்கப்படுபவன். ஏதிலம் - சுற்றமல்லேம்.
என்று கண்டாய் - என்று அறிவாய். எனன் - என்று பம்மை கூற. தாத
லர் தாமம் - தேன் விரியும் மாலை. போதவிழ் கண்ணி - தான் குடியிருந்த
மலர்நத பூக்களால் தொடுத்த கண்ணியை. புனல்வர - கண்ணில நீர்
பெருகி வழிய.

சுஎக. திரை - கடல. மணியாரம் - மணி கலந்து கோத்த முத்து
மாலை. வரை - மலை, சாநதம் - சந்தனம். விரை - நறுமணம். வேண்டிய
வேண்டினேம் - நீ விருமபுலனவறையே யாமும் விரும்பினேம். உரை
வினைத்து - உரையைத் தாமே வலிய எழுப்பி. வேண்டிய என்றது, அவன்
“உறைக” என்றதும், “யான் நும காதலன்” என்றதும் வேண்டிக்
கூறியவை.

சுஎஓ. யாது ஒன்றும் உற்றவர் அல்லா - யாதொரு வருத்தமும்
உற்றவரல்லா. அடிகள் - விசயமா தேவி. ஓளவை - தாய், இடர் -
துன்பம்.

கநந்தை விடை யிறுத்தல்

“ சென்றதோ செல்க ; விப்பால்
திருமக ள்ணைய நங்கை
இன்றிவ நுறப்ப யானின்
னரசுவந் திருப்பே னாயின்
என்றெனக் கொழியு மம்மா
பழி ”யென விலங்கு செம்பொற்
குன்றனாண் குளிர் ப்பக் கூறிக்
கோயில்புக் கருளு கென்றாள்.

கூ.அக

பின்பு நந்தட்டன் ஆடிபணிந்து வணங்க, அவனை
நோக்கி, “ நும்மை யாம் துறந்திலம்; அதனாலே நீ மனம்
நொந்து வெறுக்க வேண்டா ” என்று மொழிய, அவனும்
மனம் தேறிச் சென்றான். அனைவரும் கோயிலை யடைந்த
னர். இருவரும் தவநெறியில் நின்று இலகுவாராயினர்.

இந் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டிருந்த அமைச்சர், சீவகனும்
துறவு மேற்கொள்வானோ என்ற அச்சத்தால், அவன்
மனத்தை அரசு போகத்திலே அமிழ்த்தற் கெண்ணி, நீர்
விளையாடற் கேற்ப, அரசரிமையும் அரசனும் படிந்தாடற்
குரிய இனிய நீர் வாவினைப் பண்ணி, அவற்றைக் கண்
டருளுமாறு அரசனை வேண்டினர். அவனும் அதற் கிசைந்
தான்.

நீர்விளையாட்டு

கணமலை யரசன மங்கை கட்டியங் கார னாகப்
பணைமுலை மகளி ரெல்லாம் பவித்திரன் படையதாக
இணைமலர் மலை சுண்ண மெரிமணிச் சிவிறி யேந்திப்
புணைபுறந் தழுவித் தூரீர்ப் போர்த்தொழில் தொடங்கி னாரே.

கூ.அக. சென்றதோ செல்க - “ தன கணவனை யிழநது புதல்வன்
அரசை உவந்திருந்தாளென்று இதற்கு முன்னா உலகத்து நிகழ்ந்த பழி
நிகழ்ந்தே போக,” இவள் - விசயை, மா பழி - பெரும்பழி.

கூ.அஉ. கணமலை - கூட்டமான மலை. அரசன் - கலுழவேகன்.
மங்கை - காந்தருவத்ததை. பணை - பருத்த. பவித்திரன் - சீவகன்.
இணைமலர்-ஒத்த மலர். புணைபுறம் - தெப்பத்தின் புறத்தை. “ வேறொரு
பகையரசைத் தாம் கேட்டரியாமையாலும், கட்டியங்காரன கொடுமை
தம் மனத்து நிகழ்தலாலும் கட்டியங்காரனாக ” என்றார்.

தத்தையின் போர்த்திறம்

அரக்குநீர்ச் சிவிறி யேந்தி யாயிரந் தாரை செல்லப்
பரப்பினாள் பாவை தந்தை ; பைந்தொடி மகளி ரெல்லாம்
தரிக்கில ராகித் தாழ்ந்து தடமுகிற் குளிக்கு மின்போல்
செருக்கிய நெடுங்கண சேப்பச் சீதநீர் மூழ்கி னாரே. காஅங்.

சீவகன் சேனையுடைய அவன் சிவிறியேந்திப் பொருதல்

கூந்தலை யொருகை யேந்திக்
குங்குமத் தாரை பாயப்
பூந்துகி லொருகை யேந்திப்
புகுமிடங் காண்டல சேலலா
வேந்தனைச் சரணென் றெய்த
விமழுறு துயரம் நோக்கிக்
காய்ந்துபொற் சிவிறி யேந்திக்
காமழை பொழிவ தொத்தான்.

காஅசு

தத்தையின் சேனையுடைதல்

அன்னங்க ளாகி யம்பூந்
தாமரை யல்லி மேய்வார்
பொன்மயி லாகிக் கூந்தல்
போர்த்தனர் குளிந்து நிற்பார் ;
இன்மலர்க் கமல மாகிப்
பூமுகம் பொருந்த வைப்பார் ;
மின்னுமே கலையுந் தோடும்
கொடுத்தடி தொழுது நிற்பார்.

காஅரு

காஅங். அரக்கு நீர் - இங்குலிகம கலந்த நீர் ; தடத்து நீர். சிவிறி-
பிச்சங் குழல். தரிககிலராசி - எதிராக மாட்டாராய். முகிற் குளிக்கும்
மின்போல - வெணமுகிலுள் மறையும் மினனைப்போல. செருக்கிய -
மதர்த்த. சேப்ப - சிவக. சீதம் - குளிராகி.

காஅசு. குங்குமத் தாரை - குங்குமம் கலந்த நீர்த்தாரை. காண்டல்
செல்லார் - காணாய். விமழுறு துயரம் - மிகுதினற வருத்தம். காய்ந்து-
விளையாட்டாய்ச் சினந்து. கா - காாமுகிலே; நினறு.

காஅரு. அல்லி மேய்வார் - அல்லியில் முகத்தை மறைப்பார், பொன்
மயில் - பொன்னிறமுடைய தொரு மயில், இன்மலர்க்கமலம் - இனிய
பூவாகிய தாமரை. பொருந்த - பூவொடு முகம் பொருந்த. மேகலையும்
தோடும் கொடுத்தது. கெட்டா திரையிடுவது போல்வது.

தன் படையுடையக் கண்ட காந்தருவதத்தை சந்தனத் தாரை கொண்டு சீவகன் மேல் பாய்ந்தான். இடைநின்ற மகளிர் கூட்டம் எதிரே சிவிறி கொண்டு தாரை வீச ஆற்ற ராய் உடைந்தோடினர்.

சீவகன் வறிதே நிற்கல்

“மெய்ப்படு தாரை வீழி னேயிவட்” கென்ன வஞ்சிக் கைப்படை மன்ன னிற்பக் கதுப்பயல் மாலை வாங்கிச் செப்படை முன்கை யாப்பத் திருமகன் தொலைந்து நின்றான்; பைப்புடையல்கு லாளைப் பழியாற் படுக்க லுற்றே. ௬௮௬

தத்தை தோற்றோடிச் சீவகனைத் தழீஇக் கெளவல்

அடுத்தசாந் தலங்கல் சுண்ண மரும்புனல் கவர வஞ்சி உடுத்தப் டொளிப்பவொண் பொன மேகலை யொன்றமபேசா கிடப்பமற் றரச னோக்கிக், “கெட்டதுன் துகில்மற்”றென்ன மடத்தகை நாணிப் புலவி மின்னுச்சேர் பருதி யொத்தான்.

இவ்வாறு நீராட் டயர்ந்து சீவகன் இனிதிருங்கும் நாளில் முதுவேனிற் பருவம் வந்தது. அப்போதில அவன் மகளிரின் ஆடலும் பாடலும் கண்டும கேட்டும் மகிழ் வெய்தினான். பின்பு கார்ப்பருவம் வந்து இனிதே கழிந் தது. அதன்பின் கூதிர் வந்தது. அக்காலத்தே ஒருநாள் குணமாலை சீவகற்கென ஒரு வள்ளத்தே தேறல் கொணர்ந் தான். அதனுள் அவளது முகந் தோன்ற, அதனைத் திங்க ளெனக் கருதியதோடு நில்லாமல் தன் முகத்துக்குப் பகையா

௬௮௬. மெய்ப்படு தாரை - மெய்யிலே சென்று தாக்கும் தாரை. கைப்படை மன்ன - கையிலே சிவிறி யேந்திய சீவகன். நிற்ப - தாரை துவாமல் வாளா நிற்ப. கதுப்பயல் மாலை - கூந்தலில் கிடந்த மாலை. செப்ப - செவ்வதாக. யாப்ப - கட்ட. தொலைந்து - தோற்று. பைப் புடை யல்குல - படத்தின் பக்கத்தையுடைய அலகுல பாழி - வலி. படுக்கலுற்று - கைப்படுக்கக் கருதி.

௬௮௭. சாந்தம் அலங்கலும் சுண்ணமும் கவரும் புனல், அவன் உடுத்திருந்த வெண்பட்டினைக் கவர. பேசா - ஒலி செய்யாது. கிடப்ப - புடவை யொடு கிடப்ப. என்ன - என்று சீவகன் சொல்லிக் காட்ட. மடத்தகை - காந்தருவதத்தை. புலவி - அவனைப் புல்லிக்கொள்ள, பருதி - ஞாயிறு.

மென நினைத்துப் பருகிவிட்டாள். பின்னர்த் தன் கண்ணைத் திறந்தவள் வானத்தே திங்கள் இருப்பக் கண்டு ஊடலுற்றாள்.

குணமாலை யூடல்

“ பருகினேற கொளித்துநீ பசலை நோயொடும்
உருகிப்போ யின்னுமற் றுனை” யென் றுள்சுடக்
குருதிகண் கொளக்குண மாலை யூடினாள் ;
உருவத்தா ருறத்தழிஇ யுடறதி நீக்குவான் ;

கூ அ அ

சீவகன் ஊடல் தீர்த்துக் கூடல்

“ நங்கைநின் முகவொளி யெறிப் ப நன்மதி
அங்கதோ உள்கறுத் தழகிற றேய்ந்தது ;
மங்கைநின் மனத்தினால் வருந்தல்” என்றவள்
பொங்கிள வனமுலை பொருந்தி னானரோ.

கூ அ கூ

முன் பனியும் பின் பனியுமாகிய பருவங்களும் இபைமாகவே கழிந்தன. இவர்களும் கீழ்நிலை மாடத்தேயிருந்து இனிது கழித்தனர் ; குளிரும் எலிமயிர்ப் போர்வையால் நீக்கப்பட்டது. முடிவில் இளவேனிற் காலம் வந்தது. எங்கணும் இயற்கை இனிய காட்சி வழங்கத் தொடங்கிற்று. தென்றலும் மலர் மணம் கமழ்ந்து மெல்ல அசைந்து போந்தது.

இயற்கை யறகு

குரவம் பாவை கொப்புளித்துக்
குளிர்சங் கீர்ந்த துகளேபோல
மரவம் பாவை வயிரூர்ப்
பருகி வாடை யதுநடப்ப

கூ அ அ. பருகினேறகு - பருகின எனக்கு. நெஞ்சில தட்டுப்படாமை யின் “ உருகிப் போய் ” என்றாள். உள் - உள்ளம் பொருது. கண் குருதி கொள - கண் சிவப்ப. தார உற - மாலை பொருந்த. உள்சுட உடறறி எனக் கூட்டிக்கொள்ள.

கூ அ கூ. உள கறுத்தது - உள்ளகம் கரிதாகி. (களங்கத்தைச் சுட்டியது). தேய்ந்தது - கலையினது தேய்வு.

விரவித் தென்றல் விடுதூதா
வேனி லாற்கு விருந்தேந்தி
வரவு நோக்கி வயாமரங்க ,
ளிலையூழ்த் தினரீன் றலர்ந்தனவே. ௯௯௦

இக்காலத்தே சீவகன் மகளிருடன் நாட்டிலுள்ள பல்
வேறு இனிய இடங்கட்குச் சென்று இன்பம் நுகர்ந்தான்.

மகளிர் இன்புறுதல்

எண்ணற் கரிய குங்குமச்சேற்
நெழுந்து நான ரீர்வளர்ந்து
வண்ணக் குவளைமலரனை
மணிக்கோல் வள்ளத் தவனேந்தி
உண்ணற் கினிய மதுமகிழ்ந்தா
ரொலியன் மாலை புறநதாழக்
கண்ணக் கழுநீர் மெல்விரலாற்
கிழித்து மோந்தார் கனிவாயார். ௯௯௧

இவ்வண்ணம் சில யாண்டுகள் கழிய மகளிர் அனை
வரும் கருவிருந்து ஆண் மக்களைப் பயந்தனர். அவர்கள்

௯௯௦. கொப்புளித்து - காற்றரச சிதற அடித்து. மரவம் பாவை -
மரவம் பூ. வயிரூர - நிரமப. பருகி - கவாந்து. தென்றல் விரவி வரவு
நோக்கி - தென்றல், வாடை போகா நிறக விரவி வருகின்ற வரவைக்
குறித்து. வேனிலான - காமன். ** வேனிலானுகு விருந்தேந்தி இனரீன்று
அலர்ந்தன - காமனுகு விருந்திடுதலை ஏறட்டுக்கொண்டு பூங்கொத்துக்களை
யின்று அலர்ந்து விருந்திட்டன. வயா - வேடகை

௯௯௧. குங்குமச் சேறு - குங்குமக் குழம்பு. நான ரீர் - கத்தூரி கம்
மூம் ரீர். மலா அனை - மலா விரவி. மணிக்கோல் வளளம் - மணிமுத்தி
விளிம்பு பிரம்பு கட்டின வட்டில். வளளத்தில் மதுவையேந்த. ஒலியல்
மாலை - பூமாலையும் முததமாலையும். கண்ண - தம் கருத்து இதுவேனபது
அவன் கருதும்படி. கனிவாயார் - மகளிர்.

** இப் பூ வடுபபடுததி மோந்தும் இனிய நாற்றத்தவே யாயினுற்போல
எம்மையும் உகா முதலியவற்றால் சிறிது வடுபபடுத்தி நுகர்தல் எமக்கு
வருத்தமென்று அஞ்சினையாயினும் அஃது எமக்கு மிக்க இனபமே யாதலின்
உனக்கும் இனபம் செய்யுமெனபது உணர்த்துதற்குக் கிழித்து மோந்தார்
என்க ; இளமைச் செவவி மிக்க வழி மகளிர்க்கு இங்ஙனம் வடுப்படுத்தி
நுகாதல் இன்பம் செய்யுமென்று காம நூலிற் கூறுதலின் அதனை யின்றுக்
கூறினார்."

பிறப்பிற்குரிய சிறப்புக்கள் பலவும் நிகழ்ந்தன. அவர்கட்கு முறையே சச்சந்தணன், சுதஞ்சணன், தரணி, கந்துக்கடன், விசயன், தத்தன், பரதன், கோவிந்தன் எனப் பெயர்கள் இடப்பட்டன.

சீவகன் மக்கள் கலைபயிற்சல்

ஐயாண டெயதி மையாடி
யறிந்தார் கலைகள் படைநவின் றார்
கொய்ப்பு மாலை குழன்மீனிலும்
கொழும்பொற றோடும் குண்டலமும்
ஐயன மாராகள் துளக்கின்றி
யாலுங் கலிமா வெகுண்டேர்ந்தாரா,
மொய்யா ரலங்கன் மார்பற்கு
முப்ப தாகி நிறைந்ததே.

சு.கூ.உ

இவ்வாறு இன்புற்றிருக்கும் நாளில் வேனிற் காலம் வந்தது. சோலை யெங்கும் பூவும் கணியும் சிறந்து பொற்பு விளங்க நிலவின.

மல்லிகை மாலை யென்னும் தோழி சோலை காண்க என அரசனை வேண்டல்

தடமுலை முகங்கள் சாடிச்
சாந்தகங் கிழிந்த மார்பிற
குடவரை யணைய கோலக்
குங்குமக் குவவுத் தோளாய் !
தொடைமலர் வெறுக்கை யேந்தித்
துன்னினன் வேனில் வேந்தன்
இடமது காண்க என் றுள் ;
இறைவனு மெழுக என் றுன்.

சு.கூ.ந.

சு.கூ.உ. மையாடி - மையோலை பிடித்தது. படை - படைப் பயிற்சி. துளக்கின்றி - அசையாமல மாலையும் குழலும் தோடும் குண்டலமும் அசையாமல ஊர்தல பிறாககு அரிதாகலின துளங்காமலூர்ந்தாரா என்றார். வெகுண்டேர்ந்தாரா - அடித்தேறினார். மொய்யாரா - செறிந்துள்ள.

சு.கூ.ந. குடவரை - ஞாயிறு மறையும் மேற்கு மலை. குவவு - திரண்ட. தொடை மலர் - கொத்தாகிய பூ. வெறுக்கை - பாறகுடம் ; கையுறைப் பொருள். இடம் அது - அவளைக் காண்டற்கு இடம் அது.

சீவகன் தன்னுரிமை மகளிருடன் சென்று சோலை யின்பம் நுகர்தல்

இலங்குபொன் னூர் மாப்பி னிந்திர னுரிமை குழக்
கலந்தபொற் காவு காண்பான் காமுறப் புக்க தேபோல்
அலங்குபொற் கொம்ப னுரு மன்னனு மாட மாதோ
நலங்கவின் கொண்ட காவு நல்லொளி நந்திற் றன்றே. ௬௬௪

அரசன் விரும்பியவாறு மகளிர் வேறு வேறுகச் சென்று விளையாட்டயர்நல்

வானவர் மகளி ரென்ன வார்கயிற் றாச லூர்ந்தும்
கானவர் மகளி ரெனனக் கட்டமலா நல்ல கொய்தும்
தேனிமீர் குன்ற மேறிச் சிலம்பெதிர் சென்று கூடி
கோனமா மகளிர் கானிற் குழாமயில் பிரிவ தொத்தார.

சோலைக் காட்சிகளைக் கண்டுவந்த சீவகன் உள்ளம் துறவின்மேற் செல்லுதல்

இன்கனி கவரு மந்தி கடுவனோ டிரிய வாட்டி
நன்கனி சிலத னுண்ண நச்சவேன மன்ன னோக்கி
என்பொடு மிடைநத காம மிழிபொடு வெறுத்து நினருன்
அன்புடை யரிவை கூட்டம் பிறனுழைக் கண்ட தொத்தே.

“கைப்பழ மிழநத மந்தி கட்டியங் கார னொத்தது
இப்பழந் துரநது கொண்ட சிலதனு மென்னை யொததான்;
இப்பழ மின்று போகத் தின்பமே போலு” மென்று
மெய்ப்பட வுணர்வு தோன்றி மீட்டிது கூறி னானே. ௬௬௭

௬௬௪. பொறகா - கற்பகச சோலை. காமுற - விருப்பம் மிக.
அலங்கு - அசைகின்ற. ஆட - விளையாட. நந்திற்று - சிறந்தது.

௬௬௫. வார கயிறுராசல - நீண்ட கயிறு கட்டிய ஊசல, கடிமலா -
மணமிகக் கூ. தேன டுமிர குன்றம் - தேனினம் ஒலிக்கும் குன்றம்.
சிலம்பு-மலை. கோனமா மகளிர் - அரசன் காதலிக்கும் மகளிர். கானில -
காவில்.

௬௬௬. கடுவன் - ஆண குரங்கு. இரிய வாட்டி - நீங்குமாறு
அலைத்து. சிலதன் - சோலைக் காவலன், நச்ச வேல் - நஞ்சு தீற்றிய
வேல், என்பொடு மிடைநத காமம் - உடம்பொடு உடன் தோன்றிய
ஆசை. இழிபு - ஈனரு மூப்பின மேலது. அரிவை - மனைவி.

௬௬௭. துரநது - ஓட்டிவிட்டு. போகத்து இன்பம் - அரசபோகத்து
எய்தும் இன்பம். மெய்ப்பட - உண்மையாக. மீட்டு - மீண்டும்.

சீவகன் உள்ளம் துறவின்கண் உறைத்து நிற்பல்

மெலியவர் பெற்ற செல்வம் வேரொடுங் கீழ்ந்து வெளவி
வலியவர் கொண்டு மேலை வரம்பிகந் தரம்பு செய்யுங்
கலியது பிறவி கண்டாங் காலத்தா லடங்கி நோற்று
நலிவிலா வுலக மெய்தல் நல்லதே போலு மென்றான். ௬௯௮

இவ்வாறு போகதுகர்ச்சிக்கண் சென்ற தன் உள்ளத்
தைச் சீவகன் துறவு நெறியிலே செலுத்தி, வினையின் விளை
வும் வேட்கையின் தன்மையும் நினைந்து தனக்கெனச் சமைக்
கப்பட்டிருந்த கட்டிலை யடைந்தான்.

சீவகன் துறவு நெறியை வியந்து சென்று கட்டிலை யடைதல்

“வேட்கைமை யென்னு நாவிற் காமவெந் தேறல் மாந்தி
மாட்சியொன் றுனு மின்றி மயங்கினேற் கிருளை நீங்கக்
காட்டினார் தேவ ராவர் கைவிளக் கதனை” யென்று
தோட்டியாற் றொடக்கப் பட்ட சொரிமதக களிற்றின் மீண்டான்.

மகளிர் மயக்க அவன் மயங்காது நிற்பல்

மெள்ளவே புருவங் கோலி விலங்கிக்கண் பிறழ் நோக்கி
முள்ளெயி றிலங்கச் செவ்வாய் முறுவல்தா தாதி யாக
அள்ளிக்கொண் டுண்ணக் காமங் கனிவித்தார் பனிவிற முநந
வள்ளிதழ் மாலை மார்பன் வச்சிர மனத்த னானான். ௭௦௦

௬௯௮. கீழ்ந்து - அகழ்ந்துகொண்டு. அரம்பு - குறுமபு, கலி -
துகரும் பொருள் இல்லாமையால் அதனமேலே செல்லும் ஆசையால்
பிறக்கும் வருத்தம். காலத்தால் - துறவுக்குரிய காலத்தே. நலிவிலா
வுலகம் - வருந்துதலில்லாத வீட்டுலகம்.

௬௯௯. வேட்கைமை - வேட்கைத் தன்மை. காம வெந் தேறல் -
காமமாகிய வெவவிய கள், மாட்சி - நறசெய்கை, ஒன்றானும் - சிறிதும்.
இருளை - மயக்கத்திலிருந்து. கைவிளக்கு - கைவிளக்காகிய துறவுநெறி.
தோட்டி - அங்குசம்.

௭௦௦. கோலி - நெரித்து. முறுவல தூது - முறுவல நகையாகிய
தூது; இது காமந் குறிப்பு. கனிவித்தார் - மிகுவித்தார். பனிவில் -
முத்துவடம். வள்ளிதழ் - வளவிய இதழ். வச்சிரமனத்தனான - காமந்
திற்கு நெகிழாத வைரம் பொருந்திய மனமுடையனான,

**சீவகன் நூற்றுலா மண்டபம் புகுந்து நீராடி
உணவுண் டிருத்தல்**

நெய்வளங் கனிந்த வாச நிறைந்துவான் வறைக ளாராந்து
குய்வளங் கழுமி வெமமைத் தீஞ்சுவை குன்ற லினறி
ஐவரு ளொருவ னன்ன அடிசில் நூன் மடைய னேந்த
மைவரை மாலை மார்பன் வானசுவை யமிர்த முண்டான.

**உணவுண்டு சந்தனம் பூசி முகவாசம் தின்று இனிதிருந்த
சீவகன் அருகன் கோயிற்கு மகனிருடன்
சென்று வரிபடுதல். பாட்டு**

கடிமலர்ப் பிண்டிக் கடவுள் கமலத்து
அடிமலர் குடி யவர்உலகில யாரே
அடிமலர் குடி யவாஉலக மேத்த
வடிமலர் தாவ வருகின்ற ரன்றே.

௪௦௨

**அப்போது ஸ்ரீநாதன் கோயிலை வணங்க வந்த சாரணர்
பளிங்கின்மேலிருக்கக் கண்ட சீவகன் அவர்களை
வணங்கி வாழ்த்துதல்**

இலங்கு குங்கும மார்ப னேநதுசீா
நலங்கொள் சாரணா நாதன் கோயிலை
வலங்கொண் டாய்மலர்ப் பிண்டி மாநிழற
கலந்த கன்மிசைக் கண்டு வாழ்த்தினான்.

௪௦௩

௪௦௧. வறை - வறுவல. குய - தாளிப்பு. கழுமி - நிறைந்து,
ஐவரு ளொருவன் - வீமன். மடையன். சோருககி. வான் சுவை -
மிகக் சுவை.

௪௦௨: கடிமலர் - எக்காலமும் புதிதாகிய மலர், கமலத்து அடிமலர் -
கமலத்தே நடந்த அடியாகிய மலர். யாரே - யாவராய் இன்புறுவ
ரெனனால், வடிமலர் - வடித்த மலர். வருகின்றார் - இவவுலகில வரு
கின்றவா.

௪௦௩. இலங்கு குங்கும மார்பன் - விளங்குகின்ற குங்குமச் சேறு
பூசிய மார்பையுடைய சீவகன். ஏநது சீா - உயர்ந்த புகழ். சாரணர்
கோயிலை வலங்கொண்டு கன்மிசையிருந்தாரை மார்பன் கண்டு வாழ்த்தி
னான்.

**சாரணர் இருவருள் ழுத்தவனும் மணிவண்ணனு மாகிய
இரத்தினப் பிரபை யென்பான் சீவகற்கு
அறமுரைக்கத் தொடங்குதல்**

தேனெய் தேய்ந்தன தீவிய திருமணி யனை ய
வானி னுய்ப்பன வரகதி தருவன, மதியோர்
ஏனை யாவரு மமுதெனப் பருகுவ, புகல்வ,
மான மிலலுயர் மணிவண்ணன நுவலிய வலித்தான். ௭௦௪

தொகுத்துக் காட்டல்

அருமையின் எய்தும் யாக்கையும் யாக்கைய தழிவும்
திருமெய் நீங்கிய துன்பமும் தெளிபொருட் டுணிவும்
குருமை பெய்திய குணநிலை கொடைபெறு பயனும்
பெருமை வீட்டொடும் பேசுவல கேளிது பெரியோய். ௭௦௫

மக்கள் யாக்கையின் அருமை

பரவை வெண்டிரை வடகடற் படுநுகத் துளையுள்
திரைசெய் தென்கட லிட்டதோரா நோன்கழி சிவணி
அரச, அத்துளை யகவயிற் செறிந்தென வரிதால்
பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறவே. ௭௦௬

**அவ் யாக்கையின் நிலையாமை கூறலுற்றுக்
கருவிற் கெடுவது கூறல்**

இன்ன தன்மையி னருமையி னெய்திய பொழுதே
பொன்னும் வெள்ளியும் புணர்ந்தென வயிற்றகம் பொருந்தி

௭௦௪. தீவிய - இனிய. அருமணி - பெறுதற்கரிய மணி. வரகதி -
வீடு. ஏனை யாவரும் - ஏனை அறிவுடையோரா யாவரும். புகலவ - தெளிவில
லோர தெளிவு கருதி நாளும் ஒதுவன. மானம் - ஒப்பு. உயா மணிவண்
ணன் - சாரணர் இருவருள் ஒருவன், உயர்ந்த மணிபோலும் நிறமுடைய
இரத்தினப் பிரபை எனபவன்.

௭௦௫. அருமையின் - அரிதாக. திரு - நலவினை. நீங்கிய - நீங்கப்
பட்டனவாகிய. தெளி பொருட் டுணிவு - தெளியப்படும் பொருளும் தெளி
யும் தெளிவும். குருமை - நல்ல நிறம்.

௭௦௬. பரவை - பரத்தல். படு - உண்டான. சிவணி - சென்று
சேர்ந்து. அத் துளையகவயின் - வட கடலில் கிடந்த நுகத்தின் துளையிலே,
செறிந்தென - கோத்தாறப்பால். நோன்கழி - வலிய கழி. பெரிய யோனி
கள் - பெரிய பிறப்புகள். பிழைத்து - தப்பி.

மின்னு மொக்குளு மெனநனி வீயினும் வீயும்
பின்னை வெண்ணையிற் றிரண்டபின் பிழைக்கவும் பெறுமே.

இளமையிற் கெடுவது கூறல்

கெடுத லவ்வழி யில்லெனிற் கேள்விக துறைபோய்
வடிகொள் கண்ணியர் மனங்குழைந் தநங்கனென் றிரங்கக்
கொடையுங் கோலமுங் குழகூந்தம் மழகுங்கண் டேத்த
விடையிற் செல்வுழி விளியினும் விளியுமற் றறிநீ. ௪௦௮

முதுமையிற் கெடுவது கூறல்

காமம் பைப்பயக் கழியத்தங் கடைப்பிடி சுருங்கி
ஊமர் போலத்தம் உரையவிந் துறுப்பினி லுரையாத்
தூய்மை யிலகுளந் தூம்புவிட் டாமபொரு ளுணர்த்தி
ஈம மேறுத லொருதலை இகலமர் கடந்தோய். ௪௦௯

நிறுத்த முறையே நாற்கதித் துன்பம் கூறலுற்று முதற்கண் நரகதித் துன்பம் கூறுதல்

வெவ்வினை செய்யு மாநதர் உயிரெனு நிலத்து வித்தி
அவ்வினை வினையு ளுண்ணு மவ்விடத் தவர்க டுன்பம்

௪௦௭. பொன - சுக்கிலம் வெள்ளி - சுரோணிதம், வயிறறகம் -
கருப்பை, வீயினும் வீயும் - அழியினும் அழிந்து விடும், கருத்தோன்றிய
இருதிங்களில வெண்ணையபோல திரண்டிருக்கும் என்ப. பிழைக்கவும்
பெறும் - கெடும்.

௪௦௮. கேள்விகள் துறை போய - நூற கேள்வி பலவும் கேட்டும்
கறறும் துறைபோகி. வடி கொள் - மாவடு போன்ற. இரங்க - வேட்கை
யால் மெலிய, குழகு - இளமை, விடையின் - காளை போல. செல்
வுழி - செல்லுங் காலத்தே. விளியும் - இறக்கும்.

௪௦௯. பைப்பய - மெல்ல. கடைப்பிடி - கொள்கை. உரை
யவிறது - சொல்லுநன்மை குன்றி. உறுப்பினில் உரையா - கையால்
குறித்து. தூய்மையில் குளம் - தூயதல்லாத உடம்பாகிய குளம், தூம்பு
விட்டு - ஒன்பதாகிய வாயில்களைத் திறந்து. ஆம பொருள் உணர்த்தி -
முடிவில ஆகும் பொருள் இதுவே என்று அறிவித்து, ஈமம் - சுடுகாடு.
இகலமர் - மாறுபாட்டோடு கூடிய போர்.

இவ்வென வுரைத்து மென்று நினைப்பினும் பனிக்கு முள்ளம் செவ்விதற் சிறிது கூறக் கேண்மதி செல்வ வேந்தே. எக௦

ஊழ்வினை துரப்ப வோடி யொன்றுமூழ்த தத்தி னுள்ளே குழ்குலைப் பெண்ணை நெற்றித் தொடுத்ததிங் கனிக னூழ்த்து வீழ்வன போல வீழ்ந்து வெருவரத் தக்க துன்பத்து ஆழ்துய ருழப்ப ; ஊனு மருநவை நஞ்சு கண்டாய். எக௧

விலங்குகதித் துன்பம்

எரிநீர வேநரகம் ; அந்நரகத் துன்பத்து
ஒருநீர வேவிலங்கு தாமுடைய துன்பம் ;
பெருநீர வாட்டடங்கண் பெண்ணைங்கு பூந்தார்
அருநீர வேந்தடர்த்த வச்சணங்கு வேலோய் ! எக௨

மக்கட்கதித் துன்பம்

தம்மை நிழனோக்குத் தாங்கார மகிழ்தூங்கிச்
செம்மை மலர்மார்ப மட்டித் திளையார்தோள்
கொம்மைக் குழகாடுங் கோல வரைமார்பர்
வெம்மை மிகுதுன்பம் வேந்தே சிலகேளாய். எக௩

எக௦. வித்தி - விதைத்து. அவவிடத்து. நரகத்தில். இவ்வென - இத்தன்மையவென. பனிக்கும் - நடுங்கும்.

எக௧. துரப்ப - செலுத்த. ஒன்று மூழ்த்தம் - ஒரு வினாடி. பெண்ணை நெற்றி - பனை மரத்தின தலையில். ஊழ்த்து - மிகப் பழுத்து. வெருவரத் தக்க - அஞ்சத்தக்க. உழப்ப - வருந்துவா. ஊனும் - உயிரை வாழச் செய்யும் நலனுணவும் அருநவை நஞ்சு - அதனை இறக்கப் பண்ணும் கொடிய நஞ்சாம்.

எக௨. எரிநீர் - எரியினது தன்மையையுடையனவாம். ஒருநீரவே - ஒரு தன்மையவே. பெருநீரவேலோய் - பெரிய நீரவாகிய கண்ணையுடைய பெண்களை வருத்தும் தாரினையும். அடர்த்தநகரிய தன்மையனவாகிய வேந்துகளை யடர்த்த வலியினையும், வருத்தத்தைச் செய்யும் வலியினையுடைய அரசே.

எக௩. நிழல் நோக்கி - கண்ணாடியிலே நிழலைப் பார்த்து. தாங்கார - தாங்கமாட்டாராய். மகிழ்தூங்கி - மகிழ்ச்சி செறிந்து. மட்டித்து - பூசப் படுவனவற்றைப் பூசி. கொம்மை - பெரிய. குழகாடும் - இளமையாகக் காமக் களியாட்டயரும். வெம்மை - வருத்தம்.

வேட்டன பெருமை துன்பம், விழைநரைப் பிரித றுன்பம்,
மோட்டெழி விளமை நீங்க மூப்புவந் தடைத றுன்பம்
ஏட்டெழுத் தறித வின்றி யெள்ளற்பா ழுள்ளிட் டெல்லாம்
குட்டணர் திலங்கும் வேலோய் துன்பமே மாந்தர்க் கென்றார்.

தேவகதித் துன்பம்

தேவரே தாமுமாகித் தேவராற் றெழிக்கப் பட்டும்
ஏவல்செய் திறைஞ்சிக் கேட்டு மணிகமாப் பணிகள் செய்தும்
நோவது பெரிதுந் துன்பம் ; நோயினுட் பிறத்த றுன்பம்
யாவதுந் துன்பமன்னு! யாக்கைகொண் டவர்கட் கென்றான்.

நிறுத்த முறையே நால்வகைக் கதித்துன்பம் கீறியபின் தெளிபொருள் கூறுதல்

மன்றல் நாறு மணிமுடிமேன்
மலிந்த சூளா மணிபோலும்
வென்றோர் பெருமா னறவாழி
வேந்தன் விரிபூந் தாமரைமேல்
சென்ற திருவா ரடியேத்தித்
தெளியும் பொருள்க ளோரைந்தும
அன்றி யாறு மொன்பாணு
மாகு மென்பா ரறவோரே.

எகசு

எகசு. வேட்டன - விருமபிய பொருள். விழைநா - காதலர். மோட்
டெழில் - மிக்க அழகு. ஏட்டெழுத்து - ஏட்டி லெழுதப்படும் எழுத்து ;
கல்வி. எள்ளற்பாடு - இகழ்ச்சி. குட்டு - மாலை.

எகரு. தொழிக்கப்பட்டும் - வெகுளப்பட்டும், அணிகம் - அணிகள்.
அணி எனபது திரிநது அணிகமாயிற்று. மாப பணிகள் - பெரிய பூண்கள்;
யாவதும் - எத்தகைய பிறப்பை எடுத்தாலும்,

எகசு. மன்றல் - நறுமணம். மலிந்த - நிறைந்த. போலும் பெரு
மான என்க. வென்றோர் - முனிவர். சென்ற - நடந்த. திருவா - சிறப்புப
பொருந்திய. ஐந்தேயனறி ஆறும ஒன்பதுமாகும் என்று அறவோர் கூறுவா;
இவை முறையே பஞ்சாத்திகாயம், சத்திரவியம், நவபதார்த்தம் என்பர்.
ஐந்து - சீலம், புறகலம், தருமம், கருமம், ஆகாசம், ஆறு; சீவன்
முதலாக ஐந்துடன் காலம் ஒன்றுசேர ஆறு, ஒன்பது. சீவம், அசீவம்,
புண்ணியம், பாவம், ஆசிரவம், சம்வரை, நிராச்சரை, பந்தம், வீடு.

அப்பொருளைத் துணியுந் துணிவு கூறல்

பெரிய விற்பத் திந்திரனும்
 பெட்ட செய்கைச் சிறுகுரங்கும்
 உரிய செய்கை வினைப்பயத்தை
 யுண்ணு மெனவே யுணர்ந்தவனை
 அரிய ரென்ன மகிழாது
 மெளிய ரென்ன விகழாதும்
 இருசார் விளையுந் தெளிந்தாரே
 யிறைவ னாலுந் தெளிந்தாரே.

எகஎ

உறுவர்ப் பேண லுவர்ப்பின்மை
 யுலையா விற்பந் தலைநித்தல்
 அறிவரி சிறப்பிற் கெதிர்விரும்ப
 லழிந்தோர் நிறுத்த லறம்பகர்தல்
 சிறியா ரினத்துச் சேர்வின்மை,
 சினங்கை விடுதல் செருக்கவித்தல்
 இறைவ னறத்து ளார்க்கெல்லா
 மினிய ராத, விதுதெளிவே.

எகஅ

குணநிலை (சீலம்) கூறல்

ஒழுக்கமே யன்றித் தங்க ஞள்ளுணர் வழிக்கு மட்டும்
 புழுப்பயி றேனுமன்றிப் பிறவற்றின் புண்ணு மாந்தி
 விழுப்பய னிழக்கு மாந்தர் வெறுவிலங் கென்று மிக்கார்
 பழித்தன வொழித்தல் சீலம் பார்மிசை யவர்கட் கென்றான்.

எகஎ. பெரிய இன்பதநிந்திரன் - பெறும் இன்பததுள பெரிது
 இஃதெனத் தன் மனவுணாவாலாராயந்து பெறும் இநதிரன். பெட்ட
 செய்கை - அவ்வாறின்றி மனமபோன போககில செயது திரியும் செய்கை,
 வினைப பயம் - வினைப பயன். இருசார் வினை - நலவினை திவினை. இறை
 வன நூல, - அங்காகமம், பூருவாகமம், பகு - சுருதியாகமம்.

எகஅ. உறுவா - மிகுகோ. உவர்ப்பு - வெறுப்பு, உலையாவினபம் -
 வீட்டினபம். அறிவர் சிறப்பு - அறிவாகுச் செய்யும் சிறப்பு. அழிந்
 தோர் - தளர்ந்தவா. அவித்தல் - கெடுத்தல். இறைவன் அறம் - இச சம
 யத்தவர் அனைவர்க்கும்.

எகஆ. ஒழுக்கத்தையும் உள்ளத்துணர்வையும் அழிக்கும். மட்டு -
 கன. புழுப பயில தேன் - புழு நிரம்பிய தேன். புண் - ஊன்; புலால்.
 விழுப பயன் - விடுபேறு. வெறு விலங்கு - உணர்விலலாத விலங்கு. பழித்
 தன் - கூடாவென விலக்கியவை. பாரமிசையவா - நிலவுலகத்தே அறஞ்
 செய்பவர்,

கோடைநிலை (தானம்) கூறல்

ஒன்பது வகையி னோதிற் றுத்தமர்க் காசு மார்ந்த
இன்பத மருளியீத விடையென மொழிப யார்க்கும்
துன்புற விலங்கு கொன்று சொரிந்துசோ றாட்டி னார்க்கும்
நன்பொருள் வழங்கி னார்க்கும் பயனமக் கறிய லாகா. எஉ௦

கோடைப் பயன் கூறல்

பூமுற்றுந் தடங்க ணாளும் பொன்னெடுங் குன்ற னானும்
காமுற்று நினைந்த வெல்லாங் கற்பக மரங்க ளேந்தத்
தாமுற்றுக் கழிப்பர் ; தானு மிடையது செய்த நீரார்
ஏழுற்றுக் கரும பூமி யிருநிதிக் கிழமை வேந்தே. எஉ௧

அடங்கலர்க் கீந்த தானப் பயத்தினு லலறு முந்நீர்த்
தடங்கட னடுவுட் டிவு பலவுள ; அவற்றுட் டோன்றி
உடம்பொடு முகங்க ளொவ்வா ரூழ்கனி மாந்தி வாழ்வர்
மடங்கலஞ் சேற்றத் துப்பின் மானவேன் மன்ன ரேறே.

ஏனைச் சீலம் தெளிவு என்ற இரண்டன் பயன் கூறல்

செப்பிய சீல மென்னுந் திருமணி மாலை சூழ்ந்தார்
கப்பத்து ளமர ராவர் ; காட்சியி னமிர்த முண்டார்

எஉ௦. ஒன்பது வகைக் கொடை உததமர்க்காகும். இன் பதம் - இவிய சோறு, இடை - இடை நிலைக் கொடை, யாாகும் - இழிந்தோகாகும் ; ஊட்டினார்க்கும் உண்டாாகும். வழங்கினாாகும் - அவவிருதிற் தார்க்கும் ஊண பொருட்டு நலவ பொருளைத் தந்தாாகும்.

கொடை ஒன்பது : "எதிர்கொளவ, இடம நனி காட்டல், கால் கழிஇ அதிர்பட அருச்சனை அடியில வீழ்தரவ மதுர நனமொழியொடு மனம் மெய் தூயராய உதிகா நம் வினையென உண்டி ஏந்தினா."

எஉ௧. பூமுற்றும் - பூவைப்போலும். காமுற்று - விருமபி. உற்று - நுகாந்து. ஏழுற்று - செலவக களிப்புற்று. கரும பூமி - மண்ணுலகு. கடை நிலைக் கொடைககுப் பயன நரகமாதலின், ஈண்டுக் கூறப்படவிலை.

எஉஉ. அடங்கலர்க்கு - தகுதியிலாதார்க்கு. அலறும் - முழங்கும். முந்நீர் - ஆகல அளித்தல் அழித்தல் மூன்றும் செய்யும் கடல, மக்களுடம் பும், விலங்கு முகமும் உடைய குரங்கு. ஊழ் கனி - உதிரும் பழம். மடங் கல - சிங்கம். துப்பு - வலி.

ஒப்பநீ நலக மெல்லா மொருகுடை நிழற்றி யின்பம
கைப்படுத்த தலங்க லாழிக் காவல ராவர் வேந்தே.

வீடுபேறு கூறல்

உள்பொரு ளிதுவென வுணர்தல் நானமாம்;
தெள்ளிதி னப்பொருள் தெளிதல் காட்சியாம்;
விள்ளற விருமையும் விளங்கத் தன்னுளே
ஒள்ளிதிற றரித்தலை யொழுக்க மென்பவே. எஉச

கூடிய மும்மையுஞ் சுடர்ந்த கொந்தழல்
நீடிய வினைமர நிரைத்துச் சுட்டிட
வீடெனப் படும்வினை விடுதல பெற்றதங்கு
ஆடெழிற் றோளினாய் அநந்த நான்மையே. எஉரு

கடையிலா வறிவொடு காட்சி வீரியம்
கிடையிலா விற்பமுங் கிளந்த வல்லவும்
உடையதங் குணங்களோ டோங்கி விண்தொழ
அடைதலான் மேலுல கறியப் பட்டதே. எஉசு

இவ்வாறு கூறப்பெற்ற அறவுரையைக் கேட்டதும்
சீவகற்கு எல்லையில்லாத இன்ப முண்டாயிற்று. அதனால்
அவன் அம் மெய்ம்மொழிகளைப் பெறலரும் அமுதெனக்

எஉ௩. திருமணி - மாணிக்கமணி. குழந்தா - அணிந்தவர். கப்பத்
துள் - கற்பகாலத்து. அமிர்தம் - பயன். உலகமெல்லாம் ஒப்ப - குடை
நிழற்றி என்க. கைப்படுத்து - கைக்கொண்டு. ஆழிக்காவலர் - சக்கர
வர்த்தி.

எஉச. உள் பொருள் - உண்மைப் பொருள். தெள்ளிதின - தெளி
வாக. விளளற - நீக்கமற. இருமை ஞானம், காட்சி எனற இரண்டு.
ஒள்ளிதின - ஒப்பமாக. தரித்தல - நிலைபெறக் கொள்ளுதல.

எஉரு. மும்மை - ஞானம், காட்சி, சீலம் என்ற மூன்று. கொந்
தழல் - மூண்ட நெருப்பு. வினை மரம் - வினையாகிய மரம். நிரைத்து-
முறையாக. விடுதல பெற்றது - விட்டதாம். ஆடு எழில தோளினாய் -
பகைவரை அடுகின்ற உயர்ந்த தோளையுடையாய். அநந்த நான்மை -
அநந்த சதுட்டயம். அவை, கடையிலா ஞானம், கடையிலாக காட்சி,
கடையிலா வீரியம், கடையிலா இன்பம்.

எஉசு. கிடையிலா - ஒப்பிலலாத. ஒங்கி - மிகுந்து. அடைதலால் -
சேருதலால். மேலுலகு என்பது ஒன்று உண்டென அறியப்பட்டது.

கொண்டு பெரிதும் பேணுவானாயினன். அக்காலே, அவன் தன் பழம் பிறப்பை அறிந்துகொள்ள விரும்பி அச்சாரணர் அடிகளை மீட்டும் வணங்கி வேண்டினான். அவர் அது கூற லுற்று, “ நீ முற்பிறப்பில் தாதகி யென்னும் நாட்டின் பூமி திலகமென்ற நகரத்திருந்து ஆட்சிபுரிந்த பவணதேவ னென்பானுக்கும் சயமதி யென்பாட்டும் பிறந்த அசோதரன் என்னும் மகனாவாய். நினக்கு மனைவியர் பலருண்டு. ஒரு நாள் அவருடன் நீர் விளையாடச் சென்றபோது, பொய்கைக் கண்ணிருந்த அன்னக் கூட்டம் விண்ணிலே பறக்க, அவற் றுட் சில மேலும் பறக்க மாட்டாவாய் அப் பொய்கைத் தாமரையில் தங்கின. நின் மனைவிமாருள் ஒருத்தி விரும்பி யாங்கு ஒன்றைப் பற்றிக் தந்தாய்; அவன் அதனைக் கூட்டி விட்டு வளர்த்து வந்தான். இதனை யறிந்த அரசன் நின்னை யழைத்து,

பூவைகிளி தோகைபுண ரன்னமொடு பன்மா
யாவையவை தங்கினையி னீங்கியடி வாங்கிக்
காவல்செய்து வைத்தவர்கள் தாங்கினையி னீங்கிப்
போவர்புகழ் நம்பியிது பொற்பிலது கண்டாய். எஉஎ

என்று சொல்லி மேலும் பல அறங்களை யு முரைத்தான். அது கேட்டு நீ துறத்தற் கெண்ணினை; அரசன் ஒருவாறு விடை யீந்தான். நீ மனையினை நீங்கிப் போய்த் தவம் செய்து முடிவில் சாசார னென்னும் இந்திரனாகி யின்புற் றிருந்தனை. நீ பிரிந்தபின், பவணதேவனும் சயமதியும் தவம் நோற்றுத் தேவராயினர்” என்று சொல்லி முடித் தான்.

இதைக் கேட்ட சீவகன் முறுவலித்துச்
சாரணர் அடிவீழ்ந்து வணங்குதல்

வாரணி மணித்துடி மருட்டு நுண்ணிடைக்
காரணி மயிலனார் குழக் காவலன்

எஉஎ. பூவை - நாகணவாய்ப புள், (மைனா). தோகை - மயில்.
பல் மா - பல விலங்கு. வாங்கி - பிரித்து. காவல் செய்து - கூட்டி
வடைத்து. பொற்பிலது - சிறப்புடைத்தன்று.

ஏரணி மணிமுடி யிறைஞ்சி யேத்தினான்
சீரணி மாதவர் செழும்பொற் பாதமே.

எஉஅ

அவனுக்கும் பிறர்க்கும் அவர் வாழ்த்துக் கூறிவிட்டு
வானத்தே ஞாயிறும் திங்களும் போலச் சென்றனர். எங்
கும் அவரது மெய்யொளி விரிந்து விளங்கிற்று. இனி, தம்
கணவன் துறவு பூணலுற்றான் என்று காந்தருவதத்தை
முதலியோர் மனம் கலங்கி, முகம் பசந்து, கண்கலுழ்ந்து
பின்வரச் சீவகன் தன் கோரிலை யடைந்தான். ஆங்கு
அவன் மனைவியர் கொண்டிருந்த தாயரத் தோற்றம், அவன்
மன வுறுதியைச் சிதைக்கும் ஆற்றல் இலதா பிற்று.

சீவகன் அழைப்ப நந்தட்டன் வந்து வணங்குதல்

கொடியணி யலங்கன் மார்பிற்
குங்குமக் குன்ற மன்னான்
அடிபணிந்து, “அருளு, வாழி
யரசநு ளரச” வென்னப்
படுகின வெகுளி நாகப்
பைத்தலை பணித்து மாழ்க
இடியுமிழ் முரச நாண
இன்னண மியமபி னானே.

எஉக

நந்தட்டனை நாடாட்சி மேற்கொள்ளுமாறு
சீவகன் கூறல்

ஊனுடைக் கோட்டு நாகான்
சுரிமுக வேற்றை யூர்ந்து
தேனுடைக் குவளைச் செங்கேழ்
நாகினந தேரை புல்லிக்

எஉஅ. வார் அணி மணித் துடி - வாரகட்டிய அழகிய துடி. மட்
டும் - ஒக்கும். காரணி மயில - காமுடிலால அழகு சிறக்கும் மயில். ஏரணி -
அழகு. இறைஞ்சி - தாழ்நது.

எஉக. கொடியணி - ஒழுங்காக அணிந்த. அலங்கல - மாலை. குன்ற
மன்னன் - நந்தட்டன். அடிபணிந்து - சீவகன் அடியைப் பணிந்து.
படுகின.....முரசம்; பாம்பின தலை நடுங்கி மயங்க இடிக்கும் இடி.
யோசையைப் பிறப்பிக்கும் முரசம்.

கானுடைக் கழனிச் செந்நெற்
கதிரணைச் துஞ்சு நாட
வேன்மிடை தானைத் தாயம் *
வீற்றிருந் தாண்மோ என்ருன்.

௭௩௦

நந்தட்டன் மறுத்துரைத்தல்

கரும்பலாற காடொன் றிலலாக்
கழனிசூழ் புழன நாடுஞ்
சுரும்புலாங் கண்ணி விண்ணோர்
துறக்கமும் வீடும் வேண்டேன் ;
அரும்புலா யலர்ந்த வம்மென்
தாமரை யணைய பாதம்
விரும்பியான் வழிபட் டன்றோ
வாழ்வதென் வாழ்க்கை யென்றான்.

௭௩௧

இது கேட்ட சீவகன், காந்தருவாதத்தை பயந்த மக
னான சச்சந்தனை வருவித்து அவற்கு மூடிசூட்டக் கருதி
னான் ; அவனே அவன் மக்களுள் மூத்தவன்.

சீவகன் சச்சந்தற்கு முடிசூட்டி அரசநீதி பலமொழிந்து பெய்யாமையை வற்புறுத்துதல்

குடிபழி யாமை யோமபிற்
கொற்றவேன் மன்னர் மற்றுள்
அடிவழிப் படுவர் கண்டாய்
அரும்புகழ் கெடுத லஞ்சி
நொடியலோ ரெழுத்தும் பொய்யை,
நுண்கலை நீத்த நீந்திக்

௭௩௦. சுரிமுக வேறறை - சுரிந்த முகத்தையுடைய நத்தை. ஊனை
யுடைய கொம்பையுடைய இளமைபொருந்திய ஆன். செங்கேழ் நாகு
இளந்தேரை - செவ்விய நிறம்படைத்த மிகு இளமையையுடைய தேரை.
கானுடைக் கழனி - காட்டின தனமையையுடைய கழனி. கதிரணை -
கதிராகிய அணையில. தாயம் - அரசமுறை. ஆண்மோ - ஆளுக.

௭௩௧. கரும்பு - கருப்பங் காடு. பழனநாடு - நீர்நில முடைய நாடு.
சுரும்பு - வண்டு. அரும்பு உலாய அமர்ந்த - அரும்பு நெகிழ்ந்து மலர்ந்த.
அணைய - போன்ற. வழிபட்டு வாழ்வதன்றோ என வாழ்க்கை என்க.

கொடியெடுத்தவர்க்கு நல்கு

கொழித்துணர் குமர வென்றான்.

எங்.உ

குணமால மகனு சுதஞ்சணனை இளவரசாக்குதல்

சேல்நடந் தாங்கு மோடிச்

சென்றுலாய்ப் பிறழும் வாட்கண்

மான்மட நோக்கின் மாதர்

மாலையாட் பயந்த மைநதன்

காண்டந் தனைய மானேற்கு

காணையக் காவன் மன்னன்

தானுடனணிந்து தன்போ

விளவர சாக்கி னானே.

எங்.உ

பின்பு சச்சந்தனுக்குப் பின் ஆரகரிமை கோவிந்தனுக் காதல் வேண்டுமெனப் பணித்து, ஒழிந்த குமார்க்கு ஏற்ற வாறு தேரும் யானையும் நிதியும் நாடும் பெருக நல்கினான். தன் தோழர் மக்கள் அனைவரும் சச்சந்தனுக்கு மந்திரச் சுற்றமாக அமைந்தான்.

சீவகன் கோயிற்குட் சென்று, மனைவியரைத் தரு வித்து அவர்கட்குப் பல்வேறு நிலையாமையும், அறநெறியின் உயர்வும், தவத்தின் சிறப்பும் பிறவும் எடுத்தியம்பினான்.

சீவகன் தான் துறவுமேற்கொண்டதை அவர்கட்கு உரைத்தல்

குஞ்சர மயாவுயிர்த் தனைய குய்கமழ்

அஞ்சவை யடிசிலை யமர்ந்துண் டார்கடாம்

எங்.உ. குடி - குடிமக்கள். பழியாமை - பழிககாமல. ஓம்பின - காவலுரியின். அடிவழிப்படுவர் - அடியிலே நின்று வாழவர். கொடியுல - சொல்லற்க. கலை நீத்தம் - கலைகளாய் வெள்ளம். கொடியெடுத்தவா - வெற்றிகொடி யெடுத்த அமைச்சர். நல்கு - அருள் செய்க. கொழித் துணர் - திங்கு நீக்கி நலவது தேர்ந்தறியும்.

எங்.உ. சேல் நடந்தாங்கு - சேலமீன பிறழவது போல, நோக்கின் - நோக்கத்தையுடைய, மால் - குணமால், நாட் பயந்த - முதலில் பெற்ற. கால் நடந்தனைய மான் தேர் - காற்றுவிசை கொண்டு நடந்தார் போன்ற குதிரை பூட்டிய தேர். காண - சுதஞ்சணன். உடன் அணிந்து - தத்தை மகனு சச்சந்தனுடன் இருந்து. தன்போல - தான் இளவரசனுயிருந் தது போல.

இஞ்சிமா நகரிடும் பிச்சை யேற்றலால்
அஞ்சினேன் துறப்பல்யான் ஆர்வ மில்லையே. எஃசு

இதுகேட்டதும் மகளிர் வாய்விட்டுப் புலம்புதல்

காதலங் கழிந்தநா ளிதனி னிப்புறம்
ஏதில மென்றசொற் செவிச்சென் றெய்தலும்
மாதரார் மழைமலர்த் தடங்கண் மல்குநீர்
போதுலா மார்பின்வாய்ப் பொழிந்து வீழ்ந்தவே.எஃடு

பின்பு அம் மகளிர், அவன் அடிமுதல் முடிசுறும்
ஒவ்வோருறுப்பினையும் நோக்கி நோக்கிப் பலவாறு நடிமொழி
கூறிப் புலம்பினர். அவன் நெஞ்சம் துறவு பூண்டமையின்
அவரது அமுதூரல் அவற்கு அசைவு பிறப்பிக்கவில்லை.

சீவகன் துறவு கோலம் பூண்டு வெளிவரலும் அவன்
தேவியர் ஒருவர் ஒருவரைக் காட்டிப் புலம்புவார்,
காந்தருவதத்தையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

விண்ணோர் மடமகள்கொல் விஞ்சைமக ளேகொல்
கண்ணார் கழிவனப்பிற் காந்தருவ தத்தையென்று
எண்ணுய வாணெடுங்கண் மெய்கொள்ள வேமுற்றுப்
பண்ணற் பயின்றீர் ! இனியெனபயில வீரே. எஃசு

எஃசு. அயா வுயிர்த் தனைய - இளைப்பால உயிர்ததாறபோன்ற.
குய - தாளிப்பு. உண்டா - உண்டவர்கள். இஞ்சிமா நகா - மதில குழந்த
பெரிய நகரம். ஏறறலால் - ஏறகின்றதனைக் காணகின்றே னாதலால்.
ஆர்வம் இல்லை - செலவத்தில் ஆசை யில்லை.

எஃடு. கழிந்த நாள் - சென்ற நாட்களில். காதலம் - இல்லறத்தில்
காதல கொண்டிருந்தேம். இதனின் இப்புறம் - அறம் கேட்ட இதற்கு
மேல. ஏதிலம் - கைவிட்ட தன்மையுடையேம். என்ற - என்று சேவகன்
சொன்ன. மல்கு நீர் - மிகுந்த கண்ணீர். மார்பின் வாய - மார்பின்
கண்.

எஃசு. கண்ணார் கழி வனப்பு - கண்களைக் கவரும் மிகக் அழகு .
எண்ணுய - எண்ணும் தன்மையுண்டாய். மெய் கொள்ள - அறிவைக்
கவர்ந்து கொள்ளவே. ஏமுற்று - மயங்கி. பண்ணுய் பயின்றீர் -
யாழ வித்தையால் வென்று கொண்டீர். என் பயிலவீர் - என்ன உறவு
கொண்டாடுவீர்.

குணமாலையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

சொல்லவே நெடுங்குட் குணமலை குஞ்சரத்தால்
அல்லனோ யுற்றோருக் கன்று களிற் றடர்த்துப்
புல்லிப் புணா முலையின பூங்குவட்டின் மேலுறைந்தாய்
எல்லேமற் றெம்பெருமாற் கின்றிவளு மின்னாளோ. எங்எ

பதுமையைக் காட்டிப் பரிதல்

தூம்புடைய வெள்ளையிறறுத் துத்தி யழனாகப்
பாம்புடைய நோக்கிப் பதுமை பவழவாய்
தேம்புடைய வின்னமுதாச் சேர்ந்தாய்க் கினியதுவே
ஆம்புடைய நஞ்சடங்கிற றின்றூறிற் றுகாதே. எங்அ

கேமசரியைக் காட்டிப் புலம்புதல்

தாழ்ந்துலவி மென்முலைமேற றணனாரம் வில்லிலங்கப்
போழ்ந்தகன்ற கணனிநு லேப்பெற்றுப் போகலாய்
தாழ்ந்தமர ரினனயிர்தந் தக்கநாட் டாகாதே
வீழ்நததென வீழ்ந்தாய்நீ யின்றதுவும் விட்டாயோ. எங்ஈ

கனகமாலையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

கண்ணோ கயலோ கழுநீரோ காவியோ
பெண்ணோ வழுதோ பிணையோ வெனப்பிதறறித்
துண்ணென் சிலைத்தொழிலுங் காட்டிமுன் னின்புற்றீர்
புண்மேற் கிழிபோற் றுறுத்தல் பொருளாமோ. எங்ஓ

எங்எ. கொல வேல - கொலலும் வேல, அல்ல நோய - மிகக்
வருத்தம், உறநாருக்கு - உறற அவள பொருட்டு, அடாதது - அடக்கி.
குவடு - உச்சி, எலவே - இரக்க குறிப்பு.

எங்அ. தூம்புடைய வெள்ளையிறு - உளளே புழையுடைய வெள்
ளிய நசுப்பல. துத்தி - புளளி. பாம்பு - பாம்பின நஞ்சு. உடைய -
நீங்குமபடி, தேம்புடைய பதுமை - தேம்புதலையுடைய பதுமை, ஆம்...
ஆகாதே - 'மேல வளரும் கூற்றினையுடைய நஞ்சு ஒரு புறத்தே யடங்கித்
திராமல ரினறது; அதுவே இன்று ஊற்றுகாதோ எனக்.'

எங்ஈ. வில் விலங்க - ஒளி குறுக்கிடுமபடி. போழ்நது - போழ்.
ஏப் பெற்று - பாவையமபால தைப்புண்டு, அமரர் இன்னயிர்தம் -
தேவர் கொண்டுபோகின்ற அமுதம்; தாழ்நது நிலத்தே வீழ்நதது. வீழ்ந்
தாய் - வீரும்பியை. அது - அவ்விருப்பம்.

எங்ஓ. பிணையோ - பெண் மானோ. சிலைத்தொழில் - விலவன்மை.
புண்மேல கிழிபோல - புண்மீது பட்ட சீலையை மெலவ எடுப்பதுபோல்.

விமலையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

பொன்னகர வீதி புகுந்தீர் பொழிமுகிலின்
மின்னி னிடைநுடங்க நின்றாடன் வேனெடுங்கண்
மன்ன நகரெல்லாம் போர்ப்பவலைப் பட்டிர்க்கு
இன்னே யொளியிழந்த வினா விடுகினவோ. எசுக

சுரமஞ்சரியைக் காட்டிப் புலம்புதல்

செங்கச் சிளமுலையார் திண்கறையூர் பல்வினா
மங்கையர்கள் காப்ப மகிழ்ந்தானை நீமகிழ்ந்து
பங்கயமே போல்வானைப் பார்ப்பானாய்ப் பண்ணனைத்துத்
தங்கினாய் கோவே துறத்தலீ தகவாமோ. எசுஉ

இலக்கணையைக் காட்டிப் புலம்புதல்

புல்லா ருயிர்செகுத்த பொன்னந் திணிதோளாய்
மல்லா ரகன்மார்ப மட்டேநதி வாய்மடுத்திட்டு
எல்லாருங் காண விலக்கணையோ டாடினாய்
அல்லாந் தவள் நடுங்க வன்பி னாகல்வாயோ. எசுந

கோயில் புலம்புறுதல்

பண்ணார் பனைமுழுவம் பாடவிந்து பன்மணியாழ்
மழலை நீங்கிப்
புண்ணார் புனைகுழலு மேங்கா புனைபாண்டி
விரங்கா வான்பூங்

எசுக. பொன்னகர வீதி - இராசமாபுரத்துத் தெரு. மின்னின் - மின்னலைப்போல. நுடங்க - அசைய. மன்ன - சீவகன் தந்தையான சச்சந்தன். வலைப்பட்டா - அவள் கணவலையில் அகப்பட்டா. இன்னே - இப்போது. இனா இடுகினவோ - அவள் கண்கள் இன்னாவாய் ஒளி குறைந்தனவோ.

எசுஉ. கறையூர் பல - அழகுப போக விளக்கமாட்டாத பல. பங்கயமே போலவாள் - தாமரை ஞாயிறறையே நோக்குமாறுபோல நின்னையே நோக்கிக் கற்புக்கடம் பூண்டவள். பண்ணனைத்து - பாட்டாலே வசப்படுத்திச் சேர்த்து.

எசுந. புல்லா - பகைவா. பொன் - வெற்றித் திருமகள். திணி - வலிமை. மல் - மற்போர். மட்டு - தேன். வாய் மடுத்திட்டு - வாயிலே உண்பித்து. ஆடினாய் - இன்புறைய. அல்லாந்து - அறிவு கலங்கி. அன்பின் - அன்பிலிருந்து.

கண்ணு ரொலிகவுள கிண்கினியு மஞ்சிலம்புங்
கலையு மாரா
மண்ணூர் வலம்புரியும் வாய்மடங்கிக் கோன்கோயில்
மடிந்த தன்றே. எசச

இவ்வாறே நகரத்திடத்தும் இன்ப நிகழ்ச்சிகள் இல
வாயின. இன்னிசை முழக்கம் எங்கும் கேட்டிலது ; புலம்பு
குரலே பொலிந்தது.

சீவகன் துறந்து செல்வது கண்டமகளிரும்
துறவுநூன் விநம்புதல்

காதலஞ் சேற்றுட் பாய்ந்த மதியெனுங் கலங்கனீரை
ஊதுவண் டடுத்த தாரா னுவர்ப்பினி னுரிஞ்சித் தேற்ற
மாதரார் நெஞ்சந் தேறி மாதவஞ் செயது மென்றார்,
காதலான காத லென்று நிகளத்தா னெடுங்கனாரே. எசரு

சீவகன் அவர்கட் குரைத்தல்

தூமஞ்சால் கோதை யீரே தொல்வினை நீத்த நீந்தி
நாமஞ்சால் மதியி னீங்கி நன்பொன்மே லுலகி னுச்சி
ஏமஞ்சா லின்பம் வேண்டி நென்னொடும் வம்பி நென்றான்
காமஞ்சாய்த் தடர்த்து வென்ற காஞ்சனக் குன்ற மன்னான்.

எசச. பண்ணூர் - பாடற்கமைந்த. பனை முழவம் - பெரிய முழவு.
பாடு - ஒலிப்பு. மழலை - இசை. புண்ணூர் - துளையமைந்த. ஏங்கா - இசை
செய்யா. பாண்டில - கஞ்சதாளம் இரங்கா - ஒலி செய்யா பூங்கண்ணா -
பூப்போலும் கண்ணையுடைய மகளிர். ஆரா - நிரம்பா, மண்ணா வலம்புரி -
அரக்கிட்டாடிய வலம்புரி. மண்ணா கோன என மாற்றினுமாம்.

எசரு. காதலஞ் சேற்றுள் . காமக் காதலென்னும் சேற்றில்,
பாய்ந்த - பாய்ந்து நின்ற. மதி - அறிவு. உவர்ப்பினி - வெறுப்புடன்.
தேற்ற - தெளிவிகக. தாரானாகிய காதலான் தன் மனைவியர்மேல் வைத்த
காதலென்னும் பிணிப்பினாலே தேற்ற என்க. காதல் - இவா பிறப்பற்று
விடு பெறவேண்டுமென்ற காதல்.

எசக. தூமம் - அகிற்புகை, வினை நீத்தம் - வினைக்கடல். நாமம் -
அச்சம். ஏமம் சால் இன்பம் - வீட்டினபம், காஞ்சனக் குன்றம் -
பொன்மலை,

துறத்தற்குத் துணிந்தமை சொல்லிய அம்மகவிர் தம் வழிபாடு ஏற்கவேண்டுமெனத் தொழுதல்

சாந்தங் கிழிய முயங்கித் தடமலரால்
கூந்தல் வழிபட்ட கோவேரீ செல்லுலகில்
வாய்ந்தடியேம் வந்துன் வழிபடுநா ளின்றேபோல்
காய்ந்தருளல் கண்டாய் எனத்தொழுதார் காரிகையார்.

சீவகன் அவர்களை விசயைபால் அடைக்கலந் தந்து
துறவு நெறி யொழுகச் செய்ய, அவர்களும் தம் அணியும்
பட்டுடையும் துறந்து, துறவு கோலம் பூண்டு அவ்வற
நெறியே யொழுகுவா ராயினர்.

சீவகன் துறவு முற்றல்

பூந்துகில் புனைகல மாலை பூசுசாந்து
ஆய்ந்துல குணவுவந் தருளி மாமணி
காந்திய கற்பகக் கான மாயினான்
ஏந்திய மணிமுடி யிறைவ நென்பவே.

எசஅ

சீவகன் தேவரோடு செல்லுதல்

தேய்பிறை யுருவக் கேணித்
தேறுரீர் மலர்ந்த தேனார்
ஆய்நிறக் குவளை யஞ்சிக்
குறுவிழிக் கொள்ளும் வாட்கண்
வேய்நிறை யழித்த மென்றோள்
விசயையைத் தொழுது வாழ்த்திச்

எசஎ, வாய்ந்து - தவம் வாயதது. உன் - உன்னுடைய அடியை.
காயந்து அருளல் - வெறுத்து நீக்காதருளலவேனும். சாந்தம்...கோவே-
முயக்கத்தால் வருத்தம் நீகழ்ந்ததாகக் கருதி மலரால் கூந்தலை வழிபட்டு
வருத்தம் தீர்த்த கோவே ; என்றது, எமக்கு வருத்தமில்லாததனை வருத்த
மாகக்கொண்ட நீ ஈண்டு வருத்தமுள்ளதனைத் தீர்க்கின்றிலை எனறதாம்.

எசஅ. மாலை - முத்துமாலை. உலகுணவு வந்து - உலகம் நுகரும்படி.
காந்திய - ஒளி விளங்குகின்ற. ஏந்திய - உயர்ந்த.

சேய்நிறச் சிவிகை சேர்ந்தான்
தேவர்கொண் டேகி னுரே.

எசு கூ

சீவகன் தேவருடன் சமவசரணம் என்னும் திருக்கோயிலை
யடைதல்

விளங்கொளி விசும்பறுத் திழிந்து மின்னுதார்த்
துளங்கொளி மணிவணந் தொழுது துன்னினான்
வளங்கெழு மலிவரை நெற்றிப் பாற்கடல்
இளங்கதிர்ப் பரிதியொத் திறைவன் தோன்றினான்.

திருக்கோயில் ஆரவாரம்

பிண்டியின் கொழுநிழற் பிறவி நோய்கெட
விண்டலர் கணைகதிர் வீரன் தோன்றினான்
“உண்டிவ ணறவமிர் துண்மி னே” வெனக்
கொண்டன கோடணை கொற்ற முற்றமே.

எருக

சீவகன் கோயிற்ருள் அணைதல்

வானவர் மலர்மழை சொரிய மன்னிய
ஊனிவர் பிறவியை யொழிக்கு முத்தமன்

எசு கூ. தேயபிறை - நுதல். தேறு நீர் - தெளிந்த நீர். ஆய நிறக் குவளை - அழகிய நிறத்தையுடைய குவளை. குறுவிழிக கொள்ளும் - மீண்டும் குவியும். வேய நிறை - மூங்கிலின் வடிவழகு. சேய - முருகனையொத்த சீவகன். சோந்தான் - ஏறினான்.

சச்சநதன பட்டபின தன்னுறுபடிகள பொலிந்திருத்தல் ஆகா தென்று உட்கொண்டு அவற்றின் பொலிவினை கடிந்தமை தோன்ற நிறை யாலழித்த என்னார்.

எருக. விசும்பறுதது - விசும்பை ஊடறுதது. மணிவணன் - மாணிக்க மணிபோலும் நிறமுடைய சீவகன். வரை நெற்றி - மலையுச்சி. இறைவன் - ஸ்ரீ வாத்தமான சுவாமிகள். இவா இருபத்துநான்காம் தீர்த் தங்கரர்.

எருக. நோய் கெட - நோய் கெடுமபடி. விண்டு அலர் - விரிந்து விளங்கும். வீரன் - இறைவன். இவண் - இக் கோயிலிடத்தே. அறவ மிந்து - அறமாயி அழுது. கோடணை - தெய்வ ஆரவாரம். கொற்றம் - கோயில்.

தேனிமிர் தாமரை தினைக்குஞ் சேவடி
கோனமர்ந் தேத்திய குறுகி னானரோ.

எருஉ

அப்போது பக்கலிருந்தவர் சீவகன் குருகுலத்தான்
காசிப கோத்திரத்தான் என்று கூற, அவனும் துதித்துத்
தன் துறவுக் கருத்தைச் சொல்லித் துதித்தான். தேவனும்,
“நீ துறத்தலே மாட்சி” யென்று சொல்லியருளினான்.
சீவகன் மறுவலும் அவன் திருவடியில் வீழ்ந்து இறைஞ்சித்
துறவு குறித்துச் சுதன்மர் என்னும் கணதாரிருந்த இடத்
திற்குப் போந்தான்.

சீவகன் உடை முதலியன துறத்தல்

மணியுறை கழிப்பது போல மங்கலப்
பணிவரு பைந்துகி னீக்கிப் பாற்கடல்
அணிபெற வரும்பிய வருக்க னாமெனத்
தினிரிலத் தியன்றதோர் திலக மாயினான். எருந

மயிர் பறித்தல்

திருந்திய கீழ்த்திசை நோக்கிச் செவ்வனே
இருந்ததோ ரிடிசுரற் சிங்கம் பொங்கிமேற்
சுரிந்ததன் உளைமயிர் துறப்ப தொத்தனன்
எரிந்தெழு மிளஞ்சுட ரிலங்கு மார்பினான். எருச

அவன் பறித்த அளவில் வண்டினம் முரன்றன ; சுதஞ்
சணன் என்னும் தேவன் அம் மயிரைக் கொண்டு சென்று
பாற்கடலில் வீழ்த்திவிட்டுத் தன் கோயிலை யடைந்தான்.

எருஉ. ஊன் இவா பிறவி - உடம்புகளிலே பரக்கின்ற பிறப்பு.
தேன இமிர் தாமரை தினைக்கும் சேவடி - ஒலிக்கும் தேனிமை தாமரை
யென்று தினைக்கும் சேவடி. ஏத்திய - ஏத்துதற்கு.

எருந. மணி உறை கழிப்பதுபோல - மணியை மறைத்திருந்த
உறையை நீக்குவதுபோல. பணிவரு - குறை கூறுவதற்கரிய. அணிபெற
அரும்பிய - அழகுறத் தோன்றிய. அருககன நிலத்து இயன்றதாம் என
என்று இயைக்க. என - என்று கூறும்படி.

எருச. செவ்வனே - நேராக. சுரிந்த உளை - சுருண்டு கிடந்த பிடரி
மயிர். எரிந்தெழும் இளஞ்சுடர் - ஒளிமிக்குத் தோன்றுதற்குக் காரண
மான இளஞாயிறு.

சீவகனுக்கும் சுருதஞானங்கள் வந்து நிறைந்தன. நந்தட்டனும் தோழர்களும் இவ்வண்ணமே சுருதஞானம் நிறைந்தனர்.

சீவகன் முனிவர் குழாத்துட் புகுதல்

கோமா னடிசாரக் குஞ்சரங்கள் செல்வனபோல்
பூமாண் திருக்கோயிற் புங்கவன்றாள் சேர்ந்தேத்தித்
தாமார்ந்த சீலக் கடலாடிச் சங்கினத்துள்
தூமாண் வலம்புரியின் றேற்றம்போற புக்காரே. எருடு

இவ்வாறிருக்கும் நாளில், மகதநாட்டில் நகரமாகிய இராசகிருகத்தில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்திருந்த சேணிக மன்னன் ஒருநாள் வெண்பட்டுத்துப் பூசனைக்குரிய பவிசுமந்து அயிராவணமேறிச் சமவசரணமடைந்து, முனிவர் கூட்டத்தே அழகும் ஒளியும் திகழ்விருந்த சீவகமுனிவனைக் கண்டு வியப்புற்றுக் கணதர முனிவரை வினவி, இம் மாதவனுடைய முற்பிறப்பிற் செய்த தவங்க்ளையும், துறந்த வண்ணத்தையும் அறியவிரும்பினன். ஏனை முனிவரும் அதனையே விழைந்தனர். அவரும் அவர் விரும்பியவாறே சீவகனது பெருமையை எடுத்துக் கூறினர். சேணிகன் முதலிய முனிவர்கள் தாமும் அவ்வண்ணமாதல் வேண்டி நாத்தழுப்பேற ஏத்திச் சென்றனர்.

சீவகன் குன்றேறி நிற்கல்

முழுது முந்திரி கைப்பழச் சோலைத்தேன்
ஒழுகி நின்றசும் பும்முயர் சந்தனத்
தொழுதிக் குன்றற் துளும்பச்சென் றெய்தினன்
பழுதில் வாய்மொழிப் பண்ணவ னென்பவே. எருசு

எருடு. கோமான் - பரதராச சககரவாததி. புங்கவன் - வர்த்தமான சுவாமி. சீலக்கடல் - ஒழுகமாகிய கடல். தூமாண் வலம்புரி - தூய மாட்சிமையுடைய வலம்புரிச் சங்கு. சங்கினம் - முனிவர் கூட்டம்.

எருசு. முழுது - முறறவும், அசும்பும - அடிவழகுகும். தொழுதி - கூட்டம், துளும்ப - தவத்தின் கனத்தால இளக. பழுது - குறறம். பண்ணவன் - சீவகசாமி,

வெயிற்கும் மறைக்கும் பளிக்கும் அஞ்சாது சீவகன் குன்றின் உச்சியில் நின்று தவம் முற்றுதல்

நளிசிலம் பதனி னுச்சி நாட்டிய பொன்செய் கந்தின்
ஒளியொடு சுடர வெம்பி உருத்தெழு கனலி வட்டம்
தெளிகடல் சுடுவ தொத்துத் தீயுமிழ் திங்க ணன்கும
விளிவருங் குரைய ஞான வேழமேற் கொண்டு நின்றான்.

இவ்வாறு ஓர் யாண்டு உணவின்றித் தவம் செய்து
உயிர்தாங்கிய சீவகன் மேலும் வீடுபேற்றுக்குக் காரண
மான தவத்தையும் செய்து முடித்தான். அப்போது தேவர்
கள் போந்து அவன் தானைக் கோயிலாகக் கொண்டு வழி
பட்டனர். பின்பு விஞ்சை வேந்தரும் வியனில வேந்தரும்
வந்து அவன் திருவடியை வாழ்த்தினர்.

அவனுக்கு ஆசனமும் குடையும் வருதல்

குளித்தெழு வயிர முத்தத் தொத்தெரி கொண்டு மின்ன
அளித்துல கோமபு மாலை யகன்குடை கவித்த தாங்கு
வளிப்பொர வுளருந் திங்கட் கதிரெனக் கவரி பொங்கத்
தெளித்துவில் லுமிழும் செம்பொ னுசனம் சேர்ந்த தன்றே.

இது கண்டு தேவரும் விஞ்சையரும் போந்து முறையே
அவன் திருமுன் வணங்கி வாழ்த்தினர்.

தேவியராய்த் துறந்தோர் வாழ்த்துதல்

திவினைக் குழவி செற்ற மெனும்பெயர்ச் செவிலி கையுள்
வீவினை யின்றிக் காம முலையுண்டு வளர்ந்து வீங்கித்

எருள. நளிசிலம்பு - பெரிய மலை. கந்தின் - தூண்போல. கனலி
வட்டம் - ஞாயிறு. சுடுவ தொத்து - சுவரப் பண்ணுவது போல. தீயு
மிழ் திங்கள் நான்கு - நெருப்பைப் பொழியும் சித்திரை முதலிய நான்கு
திங்களும். விளிவரும் குரைய - கெடாத. குரை - அசை. சீவகனைக்
கந்தென்றமையின், அவன் மேற்கொண்டிருந்த ஞானத்தை யானை யென்
றார்.

எருள. நீருட் குளித்து எடுப்ப எழும் முத்துக்கொத்தும வயிரமணி
யும் கொண்டு ஒளிவிளங்க எனக. உலகை அருள் செய்து புரக்கும் இயல
பிளையுடைய விரிந்த குடை வரது கவித்தது. வளி பொர - காற்று
ஒன்றோடொன்று பொருமபடி. உளரும் - அசையும். கதிர் என - கதிர்
போல. தெளித்து - தெளிந்து. வில் - ஒளி.

தாவினை யின்றி வெந்நோய்க் கதிகளுள் தவழு மென்ற
கோவினை யன்றி யெந்நாக் கோதையர்க் கூற லுண்டே.

நல்வினைக் குழவி நன்னீர்த்
தயாவெனும் செவிலி நாடும்
புல்லிக்கொண் டெடுப்பப் பொம்மென்
மணிமுலை கவர்ந்து வீங்கிச்
செல்லுமாற் றேவர் கோவா
யெனுமிருள் கழிந்த சொல்லால்
அல்லிமேல் நடந்த கோவே
யச்சத்து ணீங்கி னோமே.

எசு ௦

அவர்கள் பின்னரும், “இறைவ, நின் திருவடி பழ
வினையை யறுக்கும் வாளாம்” என்று புகழ்ந்தனர்.

சீவகன் அவர்கட்கு உறுதி கூறல்

இன்பமற் றெனலும் பேரா னெழுந்தபுற் கற்றை தீற்றித்
துன்பத்தைச் சுரக்கு நான்கு கதியெனுந் தொழுவிற் றேனறி
நின்றபற் றூர்வ நீக்கி நிருமலன் பாதஞ் சேரின
அன்புவிற் றுண்டு போகிச் சிவகதி யடைய லாமே.

எசு ௧

சீவகன் வீடு பெறுதல்

உழவித்தி யுறுதி கொள்வார்
கொண்டய்யப் போகல் வேண்டித்
தொழுவித்தி யறத்தை வைத்துத்
துளங்கிமி லேறு சேர்ந்த

எருகூ. வீனையினி - கொடுந்தொழில் இனறி. காம முலை - காம
மாகிய முலை. வீங்கி - பருதது. தாவினை யினறி - குதித்துப் போவ
தினறி. கோவினை - இறைவனை. கோதையர் - கோதாகிய பொருளை
யுடையவா.

எசு ௦. நன்னீர்த் தயா - நல்ல நீரையுடைய அருள். பொம்மென்
மணி முலை - பெருத்த அழகிய முலை. புல்லிக்கொண்டு - தழுவிக்கொண்டு.
கோவாயச் செல்லுமால் - இந்நிரையுச் செலவான. இருள் கழிந்த சொல் -
சூற்றயிலலாத சொல். அலலி - தாமரைப் பூ.

எசு ௧. மற்று - அசை. பேரான - பெரிய பசு. சுரக்கும - செய்யும்.
தொழுவில் - மாட்டுத் தொழுவில். தீற்றி - ஊட்டி. பறஞாவம - பறறும் ஆர்
வமும். புறகறறை - மனவெழுச்சியாகிய புறகறறை. நிருமலன் - மலமற்ற
வன். சேரின - நினைந்து அடைவாராயின. அன்பு விற்று உண்டு - அன்
பைக் கொடுத்து. சிவகதி - வீட்டுலகு.

குழவித்தண் திங்க ளன்ன

விருக்கைய னாகிக் கோமான்

விழவித்தாய் வீடு பெற்றான்

விளங்கினால் வினையும் வென்றே.

எசுஉ

அப்போதில் தேவர்கள் ஊர்திகளிற் போந்து சாந்த ணிந்து பூச்சொரிந்து புகையெழுப்பி லணங்கினர். விண்ணவ ரும் மண்ணவரும் பரிநிர்வாண மென்னும் திருமணத்தை விதிப்படி செய்து வலஞ்செழுதுகொண்டு போயினர்.

வீடுபேற்றின்பம்

கேவல மடந்தை யென்னுங் கேழ்கிளர் நெடிய வளர்கண்.

பூவலர் முல்லைக் கண்ணிப் பொன்னொரு பாக மாகக்

காவலன் வாடோர் கூருக் கண்ணிமை யாது புல்லி

மூவுல குச்சியின்பக் கடலினுள் மூழ்கி னானே.

எசு௩

சீவகனுடைய தேவிமாராகிய காந்தருவதத்தை முதலி யோர் ஓர் எறுப்பிற்கும் ஏதம் வாராவகையில் இருந்தும், நடந்தும், கிடந்தும் தாம் மேற்கொண்ட தவம் முற்றினார்.

சீவகன் தேவிமார் பெண்பிறப்பு நீங்க நோற்றல்

குழ்பொற் பாவையைச் சூழ்ந்து புல்லிய

காழகப் பச்சை போன்று கண்டெறா உம்

மாழை நோக்கினார் மேனி மாசுகொண்டு

ஏழைப் பெண்பிறப் பிடியச் சிந்தித்தார்.

எசு௪

எசுஉ. உழவித்தி - உழவுத் தொழிலைப் பரப்பி. கொண்டுய்யப் போகலவேண்டி - கொள்ள வல்லா கொண்டு பிறவியைத் தப்பப் போகலை விரும்பி. தொழு - சமவசரணம், இமில் ஏறு - கொண்டையையுடைய ஏறு. குழவித் தண் திங்கள் - பிறைத்திங்கள். விழவித்தாய - விழவுக்குக் காரண மாய், ஏறு சோந்த திங்கள் - இடபவிராசியைச் சேர்ந்த திங்கள். உழவு - வழிபாடு, நாலவினை - வேதநீயம், ஆயுசியம், நாமம், கோத்திரம்.

எசு௩. கேவல மடந்தையென்னும், கண்ணும கணையுமுடைய பொன், பூவலர் முல்லைக் கண்ணி - முல்லைப் பூவால தொடுத்த கண்ணி. கேழ் - நீறம். காவலன் - சீவகன். கூறு - பங்கு. புல்லி - சேர்ந்து. இன்பக் கடல் - சிவபோகம எனலும் இன்பக் கடல்.

எசு௪. காழகப் பச்சை - கருஞ்சேற்றையுடைய தோல். கண் தெறும் - கண்ணைக் கூசும். மாழை - இளமை. ஏழைப்பெண் - தாழ்ந்த பெண் பிறப்பு. இடிய - கெடவேண்டுமென்று.

அவர்கள் இந்திரராய்த் துறக்க மெய்துதல்

ஆசை யார்வமோ டைய மின்றியே
ஒசை போயுல குண்ண நோறறபின்
ஏசு பெண்ணொழித் திந்தி ரர்களாய்த்
தூய ஞானமாய்த் துறக்க மெய்தினார்.

எசுரு

அவர்கள் துறக்க வின்ப மார்தல்

காம வல்லிகள் கலந்து புஷ்லிய
பூமென் கற்பகப் பொன்ம ரங்கல்போல்
தாம லூர்குழற் றைய லார்முலை
ஏம மாகிய வின்ப மெய்தினார்.

எசுசு

நந்தட்டனும் தோழன்மார்களும் ஐம்பொறியையும் தம் வயமாமாறு நோற்றுத் தவம்செய்தல்

பாவ னைமரீஇப் பட்டி னியொடுந்
தீவி னைகழுஉந் தீர்த்தன் வந்தியாப்
பூவுண் வண்டன கொட்பிற் புண்ணியர்
நாவின் வேட்கையும் நஞ்சி னஞ்சினார்.

எசுஎ

இவர்கள் தேவராதல்

கருவிற் கட்டிய காலம் வந்தென
உருவ வெண்பிறைக் கோட்டி னோங்கிய

எசுரு. ஆர்வம் - இரதி கனம். ஒசை யுலகு - புகழ் பொருந்திய தேவருலகம். உண்ண - அவவுலக போகத்தை நுகர. ஏது பெண் - பொலவாதென்று பேசும பெண் பிறப்பு. ஞானமாய் - ஞானம் பெற்று.

எசுசு. காமவல்லி - காமவல்லிக் கொடி. இது தேவருலகத்துக் கற்பக மரத்தில பற்றிப் படர்வது எனபர். தாம லூர் குழல் - மாலையணிந்த நீண்ட கூந்தல். ஏமம் - உயிர்க்கு ஏமமாகச் சிறந்த.

எசுஎ. பாவனை - பதினாறுவகைப் பாவனை ; இவை தரிசன விசத்தி முதலாக, பிரவசனவற்சலத்துவம் ஈருக உள்ளவை. இவற்றின் விரிவை ஸ்ரீபுராணத்துட் காண்க. பட்டினி - உண்ண நோனடி. தீர்த்தன் - இறைவனை. கொட்பின் - மனக்கொட்பினால். பூவுண் வண்டன நாவின் வேட்கை - பூவை யுண்ணிற் வண்டையொத்த நாவினால் கொண்ட உணவு : அஃதாவது வண்டுபோலச் சிறிதாகக் கொள்ளும் உணவு. வேட்கை, ஆகுபெயர், நஞ்சின் - நஞ்சுபோல.

அருவிக் குன்றின்மேன் முடித்திட் டைவரும்
திருவின் றோற்றம்போற் றேவ ராயினார்.

எசுஅ

தேவரின்பம் நுகர்தல்

மண்கனிந்த பொன்முழவ மழையின் விம்ம
மாமணியாழ் தீங்குழல்க ளிரங்கப் பாண்டில்
பண்கனியப் பாவைமாா பைம்போற் றோடுங்
குண்டலமுந் தாம்பதைப்ப விருந்து பாட
விண்கனியக் கிண்கணியுஞ் சிலம்பு மார்ப்ப
முரிபுருவ வேனெடுங்கண் விருந்து செய்யக்
கண்கனிய நாடகங்கண் டமரர் காமக் -
கொழுந்தின்று தந்தவந்தாம் மகிழ்ந்தா ரன்றே.

நூலாசிரியர் அவையடக்கம் கூறல்

செந்தா மரைக்குச் செழுநாற்றங் கொடுத்த தேங்கொள்
அந்தா மரையா ளகலத்தவன் பாத மேத்திச்
சிந்தா மணியின் சரிதஞ் சிதர்ந்தேன் தெருண்டார்
நந்தா விளக்குச் சுடர்நன்மணி நாட்டப் பெற்றே.

எஎ௦

எசுஅ. கருவில - கருவில தங்குமபோதே. கட்டிய காலம் - இறத்
தற்கு விதித்த காலம். வந்தென - வந்ததாக. உருவ.....கோட்டின -
உயர்ச்சியால தனனிடத்தே பிறையையுடைய உச்சியால. முடித்திட்டு -
ஏனை தவங்ககாயும் செய்து முடித்துவிட்டு, திருவின தோற்றம் போல -
திவினை நீங்கி நலவினை வந்தால திருமகள் நீனைவினறித தோன்றுமாறு
போல, இவரும் இவவுடம்பினை நீக்கித் தேவர் உடம்பு பெற்றனர்.

எசுக. மண்கனிந்த - மண்ணுதல முற்றவும் அமைந்த. விம்ம -
முழங்க. பாண்டில் - கஞ்சதாளம். பண்கனிய - பண முற்றுப் பெறப்
பாட. பதைப்ப - அசைய. விண்கனிய - விண்ணவர் மனம் உருக,
விருந்து - தேவ மகளிர் காமக கொழுந்தின்று செய்யும் இன்பம்.

எஎ௦. அந் தாமரை - இறைவன் திருவடி. தாமரைக்கு மணம்
தந்த தாமரை யென்றார். ஆள் அகலத்தவன் - அத் தாமரையை யாளும்
விரிந்த ஞானத்தையுடைய சேவகன். சிதர்ந்தேன் - பரக்கக் கூறினேன்,
தெருண்டார் - அறிஞரும் இதனை நன்றென்று தெளிந்தார். நன்மணி -
விளி. நந்தா - அவியாத. சுடர் நன்மணி - உள்ளத்தே நின்றெரியும்
நன்மணி. நன்மணி - குருக்கள்.

இது நூலாசிரியர் தம் குருக்கட்குக் கூறியது.

குருக்கள் வணக்கம்

செய்வினை யென்னு முந்நீர்த்
 திரையிடை முனைத்துத் தேங்கொள்
 மைவினை மறுவி லாத
 மதியெனுந் திங்கண் மாதோ
 மொய்வினை யிருள்கண் போழு
 முக்குடை மூர்த்தி பாதம்
 கைவினை செய்த சொற்புக
 கைதொழு தேத்தி னேனே.

எளக

சீவக சிந்தாமணி-சுருக்கம்

முடிந்தது.

எளக. செய்வினை - முன்னே செய்த நல்வினை. மைவினை மறு -
 தீவினையாகிய களங்கம். மதி - அறிவு. மொய்வினை யிருள் - செறிந்த
 வினையாகிய இருள். கண் போழும் - கட்டுப்ப புலனாகவாறு அறக கெடுக்
 கும். கைவினை செய்த - ஆராயந்த.

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
அஃதேயெம்	உக௦	அரசர்தம்	உருடு	அன்பொட்டி	உகடு *
அகப்படு	உரு௭	அரத்தக	உ௭க	அன்றுகுடிய	உ௭௭
அசைவிலா	கடு	அரியகொன்	கடுடு	அன்னங்	உ௭௭
அஞ்சனக்	உ௭௭	அருந்தவக்கி	உரு௦	அன்னம்தா	கடுஉ
அடங்கல	௭௦௭	அருந்தவக்கோ	உ௭௦	ஆங்குருக்	க௭௮
அடல்வண்ண	க௭க	அருப்பிள	௭௦டு	ஆசையார்	௭௭௭
அடிகளோ	உ௭உ	அருமையின்	௭௦௭	ஆடவிரிய	உ௭௭
அடிசில்	௮	அரும்பேர்	௮௭	ஆடவர்தன	உ௭௭
அடிநிழல்	க௭டு	அரும்பொற்	௭௭	ஆடியல்	உ௭
அடியிறை	உ௭௭	அரும்பொனு	௭௭	ஆகிவேதம்	க௭௭
அடியுலக	க௭டு	அருவிலைய	உ௮டு	ஆம்பொருள்	௮௭
அடுத்தசார்	உ௭டு	அருளுமா	உ௮டு	ஆய்களிற்	க௭௦
அடைதும்	௭௭	அருள்தேர்	௭௭௭	ஆய்ந்தபொ	உ௭௭
அணங்கா	உ௭௭	அருள்வலி	க௭௭	ஆய்ந்தகே	உ௭௭
அணிகலவ	௭௭டு	அல்லதுவும்	உ௦௭	ஆரமின்ன	உ௭டு
அணிநிலா	உ௭௮	அல்லியரு	உ௮௮	ஆரமுன்மு	உ௭௦
அண்ணல் ஆவ்	௭௭௭	அல்லியுட்	௭௭டு	ஆரறிவிச	௭௮
அண்ணல்பிற	உ௮௮	அழலுறு	௭௭	ஆர்வவேர்	௭௮
அந்தரத்	உ௭	அழல்பொ	௭௭௭	ஆவதாச	௭௭௭
அந்நகர்க்	௭டு௮	அளந்துதா	௭௮	ஆளற்றமிழ	௭௭
அமரிசைக்	௭௮	அள்ளிலைப்	உ௭௭	ஆளுதுவேர்	உ௭டு
அம்புஞ்சிலை	உ௭௭	அறிவினாற்	௭௭	ஆனேமும்ம	உ௮௭
அம்பொரை	உ௭௭	அறுகுவெண்	உ௭௦	இசைதிறத்	௭டு
அம்பொற்	உ௭௭	அற்றமன்	உ௭௭	இசையினில்	௮௭
அம்மலர	௭௭	அன்பினின்	௭டு௭	இஞ்சிமா	௭௭
அரக்குநீர்	உ௭௭	அன்புநூலா	௭௭௭	இடம்பட	உ௮௦

இடியுமிழ்	ககச	சுட்டஞ்	கக௦	எனக்கு.....எ	கக
இடுக்கண்	க௨௨	சுன்றதாயா	௨௭௭	எனக்குயிர்ச்	௨௧௭
இதுஎனஉரு	க௦௪	சுன்றதாய்	க௧௭	என்புநெக்	௩௦
இதுபள்ளி	க௨௯	உடம்பினோ	க௯	என்பெழுந்	௩௬
இந்நகர்ப்	௨௮௧	உரிமைமு	௨௯	என்றவன்	௨௨௬
இந்நாட்டிவ்	க௮௪	உருவச்செங்	௨௭௬	என்றுகூற	௪௯
இம்பரி	௨௦	உலகமூன்	க௩௪	என்னலால்	௨௬
இலங்குசூங்	௩௦௧	உலந்நரா	௨௪௬	என்னுங்கட்	௨௯௧
இலங்கு-ரூ	௨௯௯	உலமரு	௨௮௨	என்னுறுநி	க௯௬
இலங்கு-னோ	௨௩௮	உழவித்தி	௩௨௨	என்னேகேளீர்	௧௭௮
இவங்கெயிற்	௨௬௧	உன்பொரு	௩௦௮	என்னேக்கொ	௯௯
இலையார்	௮௦	உறுதிசூழ்	௪௦	ஏமநன்	௧௬௬
இல்லாளையஞ்	௨௬௮	உறுதிரீ	௧௩௩	ஏற்றங்கோள்	௬௮
இழுதன்ன	௧௭௨	உறுதிமுன்	௯௭	ஏற்றகைத்	௨௨௪
இழைத்தபொ	௨௭௦	உறுவர்ப்பே	௩௦௯	ஏற்றியுமி	௨௭௬
இளமையங்	௨௮௬	ஊழ்வினே	௩௦௪	ஐந்தூறு	௬௪
இளையவள்	௨௪௨	ஊற்றூரீர்க்	௧௨௯	ஐயருறை	௧௯௮
இளையவற்	௨௩௪	ஊனுடைக்	௩௧௦	ஐயர்கூற	௧௬௬
இறங்கிய	௨௩௮	ஊன்சுவைத்	௧௩௩	ஐயற்கென்	௨௩௯
இறுமருங்	௧௯௨	ஊன்வினே	௨௮௩	ஐயனேக்கண்	௪௬
இற்றதனா	௨௧	எங்கணன்	௨௧௬	ஐயனேஅறி	௯௨
இற்றதென்	௨௭௬	எங்கன்வினே	௨௦௦	ஐயனையாம	௧௯௭
இனையல்வே	௧௮௦	எங்கோமற்	௨௧௦	ஐயாண்டெ	௨௯௮
இனையைநீ	௪௯	எண்கொண்	௨௬௨	ஒல்லீநீ	௨௬௯
இன்கனிகவ	௨௯௯	எண்ணமென்	௨௧௪	ஒழுககமே	௩௦௬
இன்னதன்மை	௩௦௨	எண்ணற்க	௨௧௭	ஒழுக்கிய	௩௬
இன்பக்கார	௯௬	எம்மனை	௬௧	ஒன்பதுவகை	௩௦௭
இன்பமற்	௩௨௨	எரிதலைக்	௧௬௮	ஒன்றுடைப்	௨௬௬
இன்றைய	௯௬	எரிநீரவே	௩௦௪	ஒன்றேறெய	௧௮௭
இன்னவர்க	௨௩௨	எரிபொன்	௧௪௯	ஒடுந்திரை	௬௪
இன்னவாறு	௧௭௩	எரிமணிக்	௨௬௬	ஒருயிரொ	௨௮௯
இன்னன்ன	௭௭	எரியொடு	௨௧௮	ஒலையுட்	௨௪௮
இன்னப்பிற	௧௩௪	எல்லிருட்	௨௧௬	கங்கைமாக்	௨௬௬
இன்னியமு	௮௬	எவ்வூரீர்	௧௭௦	கடற்சுற	௧௨௮
இன்னிழல்	௯௮	எழுதரு	௧௬	கடிமலர்ம	௨௬௯
நடுகால்	௭	எளனாநர்	௮௭	கடிமலர்ப்	௩௦௧

கடுகிய	ககடு	கழலவாய்	௨௦௭	குஞ்சர	௩௧௨
கடுமதக்	௨௦௯	கழலும்	௧௬௬	குடிப்பழி	௩௧௧
கடையிலா	௩௦௮	கள்வாய்	௩௧	'குடைநிழற்	௨௦௬
கட்டியங்கார	௨௩௯	கள்ளத்தா	௨௪௮	குரவம்பா	௨௬௬
கட்டிலேறிய	௨௨௪	+ள்ளமூப்	௨௩௩	குலத்தொடு	௩௧௧
கணமலை	௨௯௩	கள்ளலை	௩௭	குலம்வினை	௩௭
கணிபுனைந்	௧௪௬	கறந்தபா	௧௪௩	குழவ்வெண்	௪
கண்டால்	௬௩	கற்பால்	௨	குழையுடை	௮௬
கண்ணிவே	௧௪௪	கனைகதிர்க்	௨௨௦	குளநென்	௨௭௩
கண்ணிற்கா	௧௪௧	கன்னிநா	௭௯	குளித்தெழு	௩௨௧
கண்ணுமிழ்	௨௦௩	கன்னிய	௧௦௬	குளிர்மதி	௨௭௨
கண்ணும்	௧௦௩	காசறு	௮௮	குறிஞ்சி	௧௭௪
கண்ணுறக்	௧௬௨	காதலங்	௩௩	குறுத்தாட்	௭௪
கண்ணென	௬	காதலஞ்	௩௧௬	குறையணி	௨௭௬
கண்ணெனு	௭௮	காதலனல்	௨௯௨	குன்றிரண்	௧௪௦
கண்ணேகய	௩௧௪	காதலாளு	௧௮௩	கூடியமு	௩௦௮
கண்துயி	௧௧௭	காதல்மாம	௧௭௭	கூந்தலை	௨௬௪
கந்துகப்	௧௧௧	காதல்மிக்	௧௮௩	கூறப்பட்ட	௯௦
கந்துமா	௧௨	காதன்மை	௧௬௩	கூற்றம்	௪௦
கயற்கணு	௧௪௬	காதார்குழை	௨௬௨	கூற்றின்	௩௧
கரியவ	௪௩	காமம்பை	௩௦௩	கூற்றென	௧௦௧
கருங்கொ	௭௩	காமவல்லி	௩௨௪	கெடலருங்	௨௧௬
கருஞ்சிறை	௧௩௬	காமனேசெல்	௨௨௭	கெடுதலவ்	௩௦௩
கருந்தட	௯௯	காயமீன்	௩௦	கெலுழிளே	௨௧௮
கருமம்ரீ	௨௪௦	காய்சின	௧௨௩	கேட்பது	௨௪௦
கரும்பலாற்	௩௧௧	காய்மாண்	௩	கேவலமட	௩௨௩
கரும்பார்	௨௨	காரின்மு	௨௩௦	கைகவி	௪௩
கரும்புக	௭	கார்தோன்ற	௨௧௬	கைப்பழமி	௨௬௧
கருவிவர	௭௯	கார்வினை	௩௨	கைப்பொரு	௧௭௮
கருவிற்கட்	௩௨௪	காவல	௧௭	கைம்மாண்	௨௦௦
கரைகொன்	௧௧௨	காவிர்கண்	௯௦	கையகப்	௧௦௨
கரையுடை	௨௭௨	காழகமூட்	௧௩௨	கையாற்பொ	௧௭௨
கலந்தது	௮௪	காளமா	௨௩௩	கையினால்	௧௦௩
கலைத்தொகை	௧௬௩	காலையாம்	௨௧௩	கையொடு	௧௩௧
கலையின	௪௮	காற்படை	௨௩௨	கொடியணி	௩௧௦
கல்வார்மணி	௨௩௦	கானத்தி	௧௭௩	கொடியெழு	௨௬௧

கொடுஞ்...யா	௧௦௯	செங்கச்சிள	௩௧௩	தன் துணை	௧௦௮
கொடுஞ்...யு	௨௩௪	செங்கண்	௩௧	தன்னமர்	௧௯
கொடுமர	௩௧	செண்பக	௨௩௩	தன்னையா	௨௪
கொடையுளு	௩௩	செந்தாமரை	௩௨௩	தாமரைச்	௨௩௭
கொண்டபூ	௨௭௬	செந்தார்ப்	௧௦௮	தாமரைத்	௧௯௪
கொழித்திரை	௨௮௦	செப்பியசீ	௩௦௭	தாமரைப்	௨௪௩
கொழுவாய்	௨௬௩	செம்பொன்	௧	தாயிலாக்	௧௭௭
கோட்சுறா	௯	செயிர்ப்பொ	௧௮௨	தாயுயர்	௩௩
கோட்டிள	௩௭	செய்வினே	௩௨௬	தாரப்பொ	௨௩
கோட்டுமீன்	௨௬௦	செருநில	௧௨௮	தாழ்தரு	௧௩௯
கோதைபுற	௮௦	சென்றேதா	௨௯௩	தாழ்ந்துல	௩௧௪
கேர்தையும்	௮௨	சென்றார்	௧௦௮	தானமர்	௨௦
கோதையொ	௨௨௯	சென் றுகா	௯௩	திங்களங்க	௧௪
கோதைவேல்	௨௦௨	சேதாநறு	௩௭	திங்களங்கு	௧௯௪
கோமான	௩௨௦	சேலைவெ	௧௦௭	திங்களும்ம	௧௪௩
கோலமணி	௨௩௨	சேல்நடந்	௩௧௨	திங்குளோடு	௨௩௬
கோலிழுக	௩௬	சேறமை	௬	திங்களசேர்	௧௧௪
கோவிந்த	௨௭௧	சொல்ம	௧௦௬	திங்கள்முகம்	௧௧
கோளியங்	௪௬	சொல்லரும்	௭	திண்ணிலை	௨௭
சங்குடை	௬௭	சொல்வே	௩௧௪	திண்பொரு	௧௯௭
சாத்தலும்	௨௮	சோலைமஞ்ஞ	௯௩	திருந்தியகீ	௩௧௯
சாந்தங்	௩௧௭	தடமுலை	௨௯௮	திருந்தமல்	௧௬௬
சாமெனில்	௧௭௯	தண்காஞ்சி	௭௪	திருமக	௮௨
சிங்கநடப்	௨௮௯	தண்டிலத்	௨௭௧	திருமணி	௧௯௬
சிலம்பொ	௧௦௪	தண்டுவலி	௨௨௯	திருமல்க	௨௨௩
சிலைத்தொ	௭௩	தண்ணம்	௯௩	திருவமா	௨௯௩
சீல்லரிக்	௨௨௮	தம்முடைப்	௮௪	திருவிற்கும்	௧௬௩
சின்னப்பூ	௨௩௪	தம்மைநிழ	௩௦௪	திரைகள்	௯௧
சிறடிய	௨௩௦	தயங்கிணர்	௧௪௭	திரைபொரு	௩
சுண்ணமெ	௯௧	தராணிகாவ	௨௦௧	திரையிடை	௧௯௨
சுண்ணம்தோ	௯௧	தருமன்	௧௨	திரைவளை	௨௯௨
சுண்ணம்நல்	௯௨	தவம்புரி	௭௧	திறந்தமணி	௨௮௧
சுந்தரத்	௨௬௮	தவனாக்	௨௪	தீண்டினா	௨௪
சுற்றார்	௧௧௨	தழுமுற்றும்	௨௦௭	தீத்துமமு	௨௯௨
சூரியற்	௨௩௨	தற்புறந்	௨௩௩	தீந்தொடை	௭௨
சூழ்பொற்	௩௨௩	தனியேது	௨௮௮	தீம்பா	௧௦௯

திராவினே	ககரு	நரம்புமீ	உஅசு	நீணிலம்	உஎ
திலினேக்	கஉக	நல்தானம்	கஎ௦	நீரகம்	ககஅ
திலினையுடை	உசக	நல்லசுண்	கக	நீர் தங்கு	உஉஉ
துறக்கம்	உ௦அ	நல்லொளி	உருஅ	துங்களை	அரு
துறுமலர்	கக	நல்வினைக்	கஉஉ	துற்படு	சுஅ
துன்பமு	எ௦	நல்வினையு	உருஎ	துனெறி	சஉ
துங்குசி	சுக	நளிசிலம்	கஉக	நெடுந்தகை	கசக
துமஞ்சால்	ககசு	நறவிரிய	உகக	நெய்கனிந்	கருசு
துமம்கம்	ககக	நறையுழ்	க௦	நெய்வளங்	க௦க
தும்புடை	ககசு	நற்றவம்	க	நெறிமருப்	சு
தென்றிசை	கசு௦	நற்றொடி	உஉசு	பொக்கவே	உ௦க
தேய்பிறை	ககஎ	நற்றோ	ககக	நோய்முதி	கருஎ
தோர்த்தொகை	உ௦சு	நன்மன	அரு	நோற்றிலர்	ககஅ
தேவரேதா	க௦ரு	நன்முடி	உக	பகைநரம்	உசசு
தேறினென்	உகஅ	நன்முஅப்	உகக	பஞ்சியடி	கக
தேனயர்	எசு	நன்னகர்	சுரு	படம்விரி	க௦க
தேனெய்	க௦உ	நன்னெறி	உக	படிபழி	கஎ
தேன்தலை	கக	நாகநாண்	அக	பட்டபழி	உ௦க
தேன்னிரை	ச	நாட்கடன்	உஉ௦	பட்டவெல்	கஅ௦
தொடுத்தாங்	உருஅ	நாடொடு	உசக	பட்டியன்	எக
தொத்தணி	உ௦	நாண்மெய்	ககக	பண்டெழு	கக
தொல்லைந	உக	நாயுடம்	கஎ	பண்ணாப	ககரு
தொழுததம்	உகஉ	நாவாய்	சுக	பண்ணென்	அக
தோடேந்து	ககக	நாளாவரு	உ௦க	பரவைவெண்	க௦உ
தோய்ந்த	க௦	நாளொடு	கசு	பருகிப்பா	கசஅ
தோளார்	ககஎ	நாற்கடல்	உ௦ரு	பருகினேற்	உகசு
தோளிஞலெ	உருக	நிரைகதி	க௦	பருமித்த	சுக
தோளிஞல்	உசு	நிரைவீழ	கசக	பல்கிழி	உக
தோற்றன்ள்	எஎ	நிலத்தினீங்	உகஅ	பல்லினு	ருஉ
நங்கைக்கின்	ககக	நிலந்தினக்	கசுக	பற்றாமன்	கக
நங்கைநின்	உகசு	நிலம்பொ	சரு	பணிமதி	கஎஉ
நங்கைநீ	உஅ	நிழன்மணி	உருஉ	பன்மாண்	உ
நச்சநா	கஉ	நிறைத்திங்	கஉக	பாகவரை	க௦க
நஞ்சமேய்	உசஅ	நினைப்பரு	கசஉ	பாங்கின்	கருசு
நஞ்சினே	கருக	நின்மகள்	சுக	பாடலொ	ககசு
நட்டவற்	கஉக	நீட்டியசு	கருஎ	பாடலோசை	அக

பாடினான்	௨௩௬	பூவார்	௧௧௩	பொன்னறை	௨௩௩
பாண்குலாய்	௨௪௪	பூவியல்	௧௧௧	பொன்னியன்	௨௩௬
பார்நனை	௨௩௨	பூவினுள்	௨௨௩	பொன்னிலத்	௧௬௦
பார்மலி	௨௦௬	பூவினுள்பிற	௩௪	போகமக	௨௪௯
பாலவியும்	௧௧௦	பூவடைத்	௨௦௩	போதவிழ்	௧௩௪
பாலாராவி	௧௧௪	பூவுண்ட	௨௨௨	போதுலாம்	௧௪௨
பாலுடை	௩௯	பூவைகிளி	௩௦௯	போதெனக்	௧௩௬
பாவமிது	௨௩௦	பூவையும்	௨௪௪	போர்ப்பண்	௩௩
பாவனைமரீ	௩௨௪	பெண்ணுயிர்	௧௦௦	பெளவரீ	௧௦
பாவைரீ	௧௦௩	பெண்பெற்ற	௨௪௯	மங்கலமடிந்	௧௯௯
பாற்கடன்	௨௬௯	பெண்மைநா	௪௦	மங்கலப்	௨௬௯
பாணுரையி	௨௪௩	பெரியவின்	௩௦௬	மங்கைநல்	௯௩
பிண்டமுண்	௨௦௪	பெருமகன்	௨௪௯	மட்குடம்	௯௬
பிண்டியின்	௩௧௮	பெருமுழங்	௨௮௩	மட்டவிழ்	௨௩௪
பிரிந்தவற்	௧௩௦	பெற்றகூ	௨௪௪	மட்டார்	௧௪௧
பிள்ளையு	௩௦	பேதைமை	௧௩௦	மணிமத	௧௧௧
பிறந்தரீ	௩௩	பேரிடர்	௨௮௩	மணியறைந்	௩௪
பிறையது	௨௩	பேரினும்	௧௦௩	மணியியல்	௨௯௧
பிறையார்	௮௩	பைங்கண்ம	௨௨௩	மணியிரு	௧௦௦
பின்னிவிட்	௧௮௬	பைங்கண்உ	௨௬௬	மணியுறை	௩௧௯
பீழைசெய்	௪௦	பைங்கதிர்	௧௩௮	மணிவண்டு	௧௧௪
புகழ்ந்துரை	௨௯௧	பைம்பொன்ரீ	௯௧	மண்கணிந்	௩௨௩
புடைத்தெ	௯௪	பைம்பொன்இமி	௪௩	மண்டலி	௧௩௯
புணர்வின்	௧௪௯	பையரவி	௧௯௯	மண்ணக	௧௪
புரிமுத்த	௨௩௪	பொய்கைபோ	௨௩௬	மண்மிசை	௧௨௮
புல்லாரு	௩௧௩	பொய்கையு	௧௩௩	மதிதரன்	௧௪௩
புன்முழு	௧௧௦	பொருந்தலா	௨௧௪	மதியினுக்	௧௦௧
புனைகதிர்	௩௩	பொருந்திய	௩௬	மதுமுகத்	௧௯௯
புன்காஞ்சி	௪௩	பொறிகுலா	௧௯௩	மத்திரிப்	௮௩
பூங்கழல்குரு	௩௨	பொறிமயி	௨௧௪	மந்தார	௨௨௨
பூங்கழலா	௧௮௪	பொற்குடந்	௨௯௧	மந்திரம்	௧௩௪
பூத்தகோ	௩௦	பொற்குன்	௧௦௪	மயிலின	௧௪௩
பூத்தொழியா	௧௬௧	பொற்புடை	௧௯௪	மராமரம்	௧௮௩
பூந்துகில்	௩௧௪	பொன்னகா	௩௧௩	மருமகன்	௧௯
பூமியையா	௧௪௩	பொன்னங்	௨௪௩	மலைத்தொகை	௧௨௪
பூமுற்றந்	௩௦௪	பொன்னணி	௧௨௨	மழகளிற்	௧௪௬

மறுவற	உஅஉ	முரணவி	க௩௩	வண்டுவாழ்	கஅஉ
மறுவறமனை	சசு	முழுவென	சக	வண்ணப்பூ	உக௩
மற்றடிகள்	உ௦அ	முழுதுமுந்	௩௨௦	வண்தளிர்	க௩க
மற்றவள்	எஉ	முறுவல்	கஎசு	வந்தவர	உ௩௦
மற்றிம்	கஉ	முனிமைமு	கஅக	வயிரவ	க௦
மனத்திடை	கஅ	முனிவரு	சுஅ	வருந்தியின்	கஅ௦
மன்றல்நா	௩௦௩	முன்னொரு	உ௦க	வரையின்	கசச
மன்னர்கோ	கஅக	மூரித்தே	கஅ	வரையுடுத்த	ககக
மன்னவஅ	ககக	மூவாமுத	க	வலம்புரிபொ	கக
மன்னவன்ப	உச	மெய்ப்பீடு	உக௩	வலம்புரியீ	சக
மன்னவன்நி	உ௦௩	மெய்வதை	க௩௭	வலையவர்	உஅச
மன்னஹர்	கஉ௩	மெலியவீர்பெ	௩௦௦	வல்லதெனை	உ௩உ
மன்னன்	கஉஉ	மெல்விர	௩க	வல்லான்	உ௦௭
மன்னிரை	௩௩	மெள்ளவே	௩௦௦	வளர்த்த	கசஅ
மன்னுநீர்	கசக	மேகம்சன்	சக	வளையசுந்	உ௦௩
மாசிலாள்	க௩அ	மைதோய்	உச௩	வள்ளத்தா	க௩அ
மாசொடு	ககக	மையலங்	க௦௩	வள்ளியின்	க௩ச
மாதர்தன்	உ௭௩	மொய்வார்	உ௩க	வாக்கணங்	கசஉ
மாதர்யாழ்	௭௩	மோட்டும்	௩௩	வாக்கினிற்	உ௭ச
மாநகர்	கஉ௩	யாண்டை	கசச	வாசமிக்	கசக
மாலையுட்	உஉக	யாம்மகள்	ககக	வாசவெண்	அக
மாலையாடி	கசச	யாவளே	க௦ச	வாட்டிறல்	உகச
மாலையென்	க௩உ	யாவனே	௭அ	வானிகமொ	அ௩
மாற்றமொ	கச	யானலன்	உக௭	வாய்ந்தஇம்	உ௩ச
மாற்றவ	உச௭	யானைவெண்	க௭ச	வாரணிமணி	௩௦க
மிகவாய	க௩௦	வஞ்சவாய்	க௭௭	வாரம்பட்	க௩
மின்தோய்	உசச	வடதிசைக்	அஉ	வார்சிலை	க௩அ
மின்னிலங்	கஉ௩	வடிமலர்	க௩க	வார்தளிர்	கச௭
மின்னுங்	உச௩	வடிவமிது	உ௩க	வாளிமூக்	ககச
மின்னுமிளி	சுச	வணக்கருஞ்	உ௦உ	வாளுறை	௩அ
மின்னுமிழ்	உ௭௦	வணங்கு	கசஉ	வாங்களா	உக௩
மின்னேர்	ககச	வண்சிறைப்	கஅக	வானமீ	௭க
முடிசெழு	ககக	வண்டார்	௩அ	வானவர்மக	உகக
முத்திலங்	க௩க	வண்டுதுயி	ககஅ	வானவர்மல	௩கஅ
முயங்கொ	கச௭	வண்டுதேன்	உஉஅ	வானிடை	உ௩க
முரசுமார்	உசஅ	வண்டுமொ	உக	வான்தரு	௭க

விசயனே	கஅக	விளங்குபாற்	உசச	வெருவிமா	உஅரு
விசயையெ	உ௦உ	விளங்கொளி		வெவ்வாய்	௩௩
விஞ்சைகள்	சுச	விசம்பிற்	உஎ௩	வெவ்வினே	௩௦௩
விஞ்சைய	உருக	விளங்கொளி		வெள்ளிவே	சுசு
விண்ணக	௩௩	விசம்பறு	௩௩அ	வெள்ளைமை	உஎஅ
விண்ணவர்	அ௦	வினேக	உச	வேட்கைமை	௩௦௦
விண்ணும்	கஉச	விழுத்தினே	கசஅ	வேட்கையூர்	கஅ௩
விண்ணோர்	௩௩௩	விழுமணி	உகஉ	வேட்டன	௩௦௩
விண்பாற்	உஅஎ	விற்றிறல்	கஅ௩	வேண்டுவ	சச
வினையத்தா	உசஎ	வினைக்கும்	க௩உ	வேந்தனால்	க௩ச
விம்முறு	௩ச	வினையது...கா	ககஅ	வேந்தொடு	ககசு
விநியுமாலே	உசச	வினையது...வ	சுஉ	வேம்தன்	௩அஅ
விரைசெய்	க௩உ	வீங்கோத	கச௦	வேலின்ம	உரு
விலக்கில்	அ	வீடிப்பட்	ச	வேற்றுவாரில்	களக
விலங்கி	கஉஎ	வெஞ்சின	க௦சு	வேனெடுங்	உஉக
வில்லிடு	உ௩௩	வெண்ணெய்	௩௮		

